

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

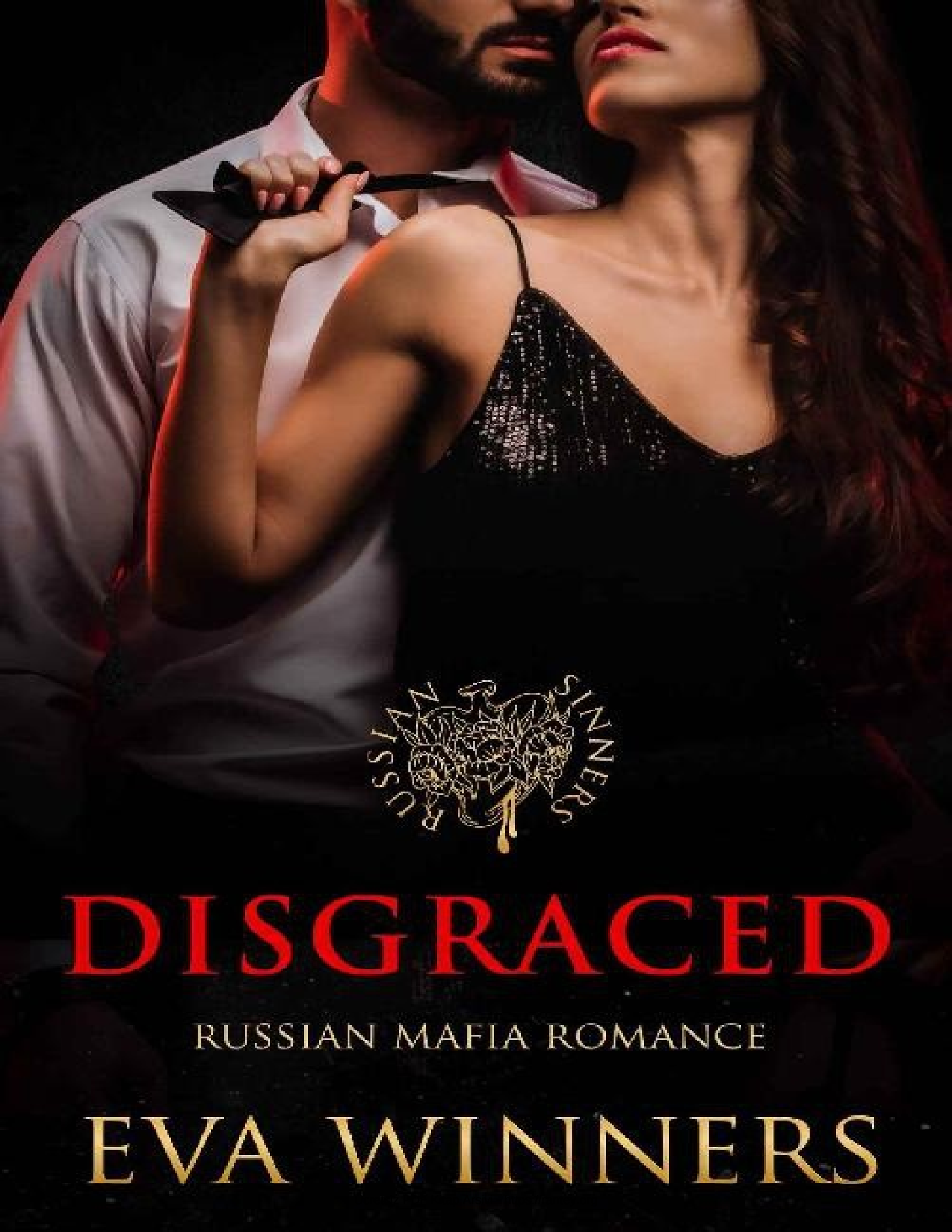
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DISGRACED

RUSSIAN MAFIA ROMANCE

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RAHATSIZ

Rus Günahkarlar 3. Kitap

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Sergei
2. Sergei
3. [Scarlett](#)
4. Sergei
5. [Scarlett](#)
6. Sergei
7. [Scarlett](#)
8. Sergei
9. [Scarlett](#)
10. Sergei
11. [Scarlett](#)
12. Sergei
13. [Scarlett](#)
14. Sergei
15. [Scarlett](#)
16. Sergei
17. [Scarlett](#)
18. Sergei
19. Sergei
20. Sergei
21. [Scarlett](#)
22. Sergei
23. [Scarlett](#)
24. Sergei
25. [Scarlett](#)
26. Sergei
27. [Scarlett](#)
28. Sergei
29. [Scarlett](#)
30. Sergei
31. [Scarlett](#)
32. Sergei
33. [Scarlett](#)
34. Sergei
35. [Scarlett](#)
36. Sergei
37. [Scarlett](#)
38. Sergei
39. [Scarlett](#)
40. Sergei
41. [Scarlett](#)

Sonsöz

Yazarın Notu

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP EDİN.

FB grubu: <https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

PROLOGUE

Sergei

On iki yıl önce

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Michail bana yüzüncü kez sordu.

Bunun akıllıca olmadığından kesinlikle emindim. Ama burada kim akıllıca davranıyordu ki? Irina'nın o lanet olası piçle evlendiğine hâlâ inanamıyordum. Beni terk edeli sadece iki hafta olmuştu. Beni kalbimden ve sırtımdan bıçakladı. Benimle oynuyor olmalıydı, daha zengin bir orospu çocuğu bulana kadar beni oyalıyordu.

"Sen olsan da olmasan da bunu yapacağım" diye cevap verdim.

Son iki yıldır benimle birlikte. Dimitry ve Nikolai Amerika'da servet peşinde koşuyorlardı ve Rusya'ya gidip geliyorlardı. Ben kadını için geride kaldım. O da şimdi Polonya mafyasının başıyla evleniyordu. Hiçbir şey egomu benden neredeyse üç kat yaşlı ve kat kat zengin biri için terk edilmek kadar okşayamazdı.

Lanet olsun! Onu kraliçem yapacaktım. Bana söylediği o son sözleri hatırlamak içime yakıcı bir öfke gönderdi ve kırmızı görmeme neden oldu. İçimde kaynayan öfke kulaklarımı çınlatıyordu.

Otoyolda yasal sınırın iki katı hızla ilerledim. Polonya sınırına yakın bir Rus kasabası olan Kaliningrad'dan ayrıldık ve iki saatlik bir yolumuz daha vardı. Düğün Polonya'nın Gdansk şehrinde gerçekleşecekti.

"Özür dilerim, Sergei." Irina beni ikiye böldüğü, kalbimi alıp çekiçle parçaladığı için hiç de üzgün görünmüyordu. "İstikrarlı birine ihtiyacım var. Bana gerçek bir soyadı, taşıyabileceğim bir miras sunabilecek birine."

"Sanki tüm hayatım geçip gitmiş gibi davranıyorsun. Hâlâ gencim." Kendimi ona karşı haklı çıkardığıma inanamıyordum. Neredeyse yalvarıyordum. "Kardeşlerim ve ben kendi paramızı kazanmak için çok çalışıyoruz."

"Hayatımı 'eğerler' üzerine planlayamam." Kahretsin, her zaman bu kadar acımasız mıydı? "Hayatımın unutulmaz bir olay olmasını istiyorum."

Mavi gözlerine baktım ve ilk kez ne kadar soğuk olduklarını fark ettim. Merhamet yok, onur yok... sadece açgözlülük. Kendinden başka kimseyi umursamıyordu.

"Hiçbir kadın kendini ailesi olmayan bir adama bağlamak istemez," sözleri beynimde yankılandı. "Gerçek bir soyadı yok." Bunu söylerken gerçekten güldü, kahkahalarla güldü!

Arkasına bile bakmadan yanımdan ayrıldı, yeni vizon paltosu ayak bileklerine kadar iniyor ve onu sıcak tutuyordu. Tek hissettiğim soğuktu ve bugünlerde soğuğun beni nasıl öldüreceğini düşünüp duruyordum.

O lanet vizon palto benim yerime birini bulduğuna dair ipucum olmalıydı. Buna parası yetmedi ve ben de ona almadım. Beni sevdiğini sanıyordum, maddi şeyleri değil. Belli ki yanılmışım.

"Sergei, yavaşla lan!" Michail beni kafamın içindeki seslerden uzaklaştırdı. "Ben sana yardım etmek için katıldım, senin dikkatsiz sürüşün yüzünden ölmek için değil. Ayrıca, eğer ölürsek, o orospu çocuklarından bazılarını da yanımızda götürmek istiyorum."

Haklıydı. Maserati'yi yavaşlattım. Vücudum oraya gidip tüm düğünü mahvetmek için can atıyordu. Irina'ya asla unutamayacağı bir olay yaşatacaktım. Yalancı, çıkarıcı, rezil bir kadın.

Tekrar hızlandım ve Michail'in nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duydum. "Ne?" Ona ters ters baktım.

"Güzel yüzüme bakma," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Arabayı nereye sürdüğüne dikkat et. Polonyalı mafyanın kışını tekmeleme havasındayım, o yüzden oraya gitmek istiyorum."

Soğuk bir şekilde gülümsedim. Evet, ben de biraz Polonyalı mafya dövecek havadaydım. Kaçakçı, pis piçler. Irina kendini neye bulaştırdığının farkında değildi.

Şehrin hemen dışındaki mekâna vardığımızda yavaşladım. Mekânın geniş otoparkına yaklaştım, vale görevlisi aracımı park etmesi için durdurmamı ve davetiyemi göstermemi bekliyordu.

Burada davet yok, orospu çocukları.

Son saniyeye kadar bekledim ve gaz pedalına bastım, Maserati bir, iki kez döndü ve sonra kaldırımın üzerinden uçarak mavi ve pembe fiyonklarla süslenmiş süslü beyaz kemerli girişe çarptı ve yoluna devam etti. İnsanlar sağımdan ve solumdan koşarken, ben de derme çatma sunağa kadar gidebilmek için vites değiştirdim.

Michail yanıma oturdu ve silahlarını doldurdu.

"Bunu iki saatlik yolculuğumuz sırasında yapmalıydın," dedim ona. Kalp atışlarım hızlanmadı, zihnim yapmak istediğim şey konusunda berraktı.

"Her şeyi son dakikaya bırakmayı severim," diye cevap verdi sakince. "Senin planlama tarzın gibi." Günün birinde onun kışını tekmeleyecektim. Ama bugün değil.

Göz ucuyla, adamlardan birinin pencereden Michail'e silah doğrulttuğunu gördüm. Kafasını tuttum ve aşağı ittim. Kurşun camı parçaladı ama ikimizi de ıskaladı.

"Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı Michail nefesinin altından.

Kendi silahımı alarak ikimiz de adamlara ateş etmeye başladık. Onlar zaten dünyanın pislikleriydi. Kadınların, çocukların ve ellerine geçirebildikleri herkesin insan ticaretine katılıyorlardı.

Maserati derme çatma sunağa çarparak şiddetle durdu. Hem Michail hem de ben emniyet kemeri taktığımız için bize bir zarar gelmedi. Diğer taraftaki araba.... Evet, eve Maserati ile dönmeyecektik. Tabii dönmeyi başarabilirsek.

Bu muhtemelen tek yönlü bir yoldu.

Michail ve ben adamlarla dövüştük, sırtlarımız neredeyse birbirimize dönüktü, böylece kendimizi her açıdan koruyabiliyorduk. Bazılarını sadece vurduk, bazılarını ise kas gücüyle geçtik.

"Delirdin mi sen?" Irina'nın uzaktan gelen çılgık sesini tanıdım. "Kes şunu artık, Sergei."

Yapamam!

"Ateş etmeyin!" Emir, Polonyalı mafyanın yaşlı, buruşuk lideri Bartek'ten geldi. "Onları canlı istiyorum."

Gerçek soyadı olan o buruşuk, yaşlı, zengin herifin her gece onu sikmesinden, yuvarlak vücudunun onu yatağa bastırmasından zevk aldığını umuyordum.

Başka bir adamın boynunu kırdım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Bir başkası öne çıktı ve onu da vurarak öldürdüm. Biri Michail'i vurduğunda etrafımızda cesetler yığılıyordu ve Michail geriye doğru uçtu. Onu yakalamak için hızla uzandım.

"Siktir," diye mırıldandı.

Onu kaldırdım, gözlerim durumu tarıyordu. Omzundan vurulmuştu.

Evet, bu hiç iyi değil!

Bize doğru bir adım atmaya cüret eden başka bir adamı vurdum ama arkamda Michail olmadığı için arkamdan gelen tehdidi göremedim. Başıma aldığım darbe dünyayı kararttı.

"Sergei, seni lanet olası uyuyan güzel," Michail'in sesini kafamdaki sisin içinden duyabiliyordum. "Uyan artık."

Vites değiştirmeye gittim ama ne kollarımı ne de ellerimi hareket ettirebildim. Ne haltlar dönüyordu? "Sergei," Michail'den bir tıslama daha.

Gözlerimi açtım ama pek bir şey göremiyordum.

"Sonunda, uyuyan güzel."

"Bana bir kez daha uyuyan güzel dersin," diye inledim başım ağrırken, "taşaklarını keserim."

Etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremiyordum ve tüm oda ters dönmüş gibiydi.

Zayıf bir ses olmasına rağmen kıkırdadı. "Denediğini görmek isterim." Tekrar gözlerimi odaklamaya çalıştım.

Neden onu göremiyordum? Ve neden başım bir hafta boyunca içmişim gibi ağrıyordu?

"Saat kaç?" Hâlâ kafam karışmış gibi hissederek mırıldandım. "Ve neden tüm oda ters dönmüş gibi görünüyor?"

"Çünkü öyle," diye güldü Michail, sesi boğuklaşmıştı. "Ellerimiz bağlı ve tavanda baş aşağı asılı duruyoruz."

"Neden?"

"Çünkü Polonyalı gangsterler lanet olası aptallar," diye tükürdü.

"Hangi cehennemdesin sen?" Sağıma soluma baktım ama onu göremedim.

"Kıçına bakıyorum," diye mırıldandı. "Ve ne kadar güzel bir kıç. Elbette, bakmak için bir kadın kıçını talep ettim ama beni reddettiler."

"Benim kıçım herhangi bir kadınınkinden daha iyidir," diye alay ettim. "Kadınlar tam bir baş belası. Ve senin de."

Metal kapının çarpma sesi uzaklarda yankılandı. Yaklaşan ayak sesleri vardı ama görmek imkânsızdı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldadı Michail nefesinin altından. "İtiraflar için doğru zaman olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Buraya gelirken Dimitry ve Nikolai'ye mesaj attım."

Polonyalılardan bir mucize eseri kurtulsak bile Dimitry ve Nikolai'dan kurtulabileceğimizden emin değildim. Bizi döverlerdi ve o ikisiyle savaşılamazdık. Birincisi, çünkü onlar benim kardeşlerimdi.

ve ikincisi... çünkü bu ikisi bana tüm dövüş becerilerimi öğreten kişilerdi. "Kahretsin."

Birkaç küfür daha ekledim.

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" İçki fabrikası gibi kokan bir herif önümde durdu. Yüzünü göremiyordum ama kocaman göbeği bana çok yakındı. Kör olabilirdim. İngilizcesi kötüydü, aksanı daha da kötüydü. "Ben Bartek, Polonya mafyasının başı."

Ne dedi? Ciddi miydi? Daha başka bir şey düşünmeden, bana dedikleri deli günahkâr gibi gülmeye başladım.

"Sen mi?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim.

Ardından bir yumruk geldi ama Irina'nın kocası olan o pis kokulu adam tarafından değil. Hâlâ gülmekten kendimi alamıyordum. "Bahse girerim Irina düğün gecesinin tadını çıkarıyordur," diye tükürdüm.

Üzerime bir yumruk yağmuru yağdı ama sırtıtmayı bırakmayı reddettim. İntikam çok tatlıydı. Ağzımda kan tadı vardı ve yüzümden aşağı damlıyordu ama umurumda değildi.

"Sana boşuna Deli Rus Günahkâr demiyorlar," diye kıs kıs güldü

Bartek. "Beni yere bırak da sana bana neden böyle dediklerini göstereyim."

Bunu yapmaz. Tabii ki yapmaz! O baştan aşağı bir korkaktı.

"Diğerini de dövün," diye emretti kölesine. Odada kaç kişi olduklarını söylemek zordu. "Ne de olsa eşitliğe inanıyoruz. Polonya bir demokrasidir."

Moron demokrasinin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Arkamda homurdanmalar duydum ama Michail onlara bu zevki tattırmadı. Onu yedek adamım olarak sevmemin nedeni buydu. O her zaman arkamı kollardı, ben de her zaman onun arkasını kollardım.

"Sen bir korkaksın," diye hırladım. "Bizi çözmelisin ve sonra dilinin ne kadar sert olduğunu görelim... Ben onu kesmeden önce."

Kafama bir tekme geldi. Adam çok aptaldı. Verdiği hasarı kontrol etmek için başını benimkine yaklaştırdı. Avantajı kullandım ve ona kafa attım. Bir çılgılık attı ve onu yakmışım gibi geri çekildi.

"Nereye gidiyorsun?" Öfkelen dim. "Geri gel. Daha yeni başlıyordum." Bıçağın etimi kestiğini hissettim ama damarlarımda dolaşan adrenalin beni acıdan habersiz kılıyordu. "Buraya gel, pislik! Ellerim bağılyken ve baş aşağı asılı dururken seni nasıl dövebileceğimi göstereceğim. Seni sefil, bok parçası."

Üzerime bir yumruk yağmuru daha yağdı ama ağzımı kapalı tuttum, odadaki tek ses Michail'in ve benim homurdanmalarımız ve vücutlarımıza çarpan yumruklardı.

Dışarıdan kargaşa ve bağrışma sesleri geliyordu. Umurumda bile değildi. Tek amacım ölmeden önce bu lanet olası pisliklere bir yumruk daha atmaktı.

Kapı büyük bir gürültüyle çarparak açıldı, uzaktan gelen silah sesleri odada yankılandı. Yoksa üstümüzde miydi?

"Şimdi, şimdi, Bartek," Dimitry'nin sesi bana ulaştı. "Küçük kardeşime zarar vermeye çalışmıyorsun, değil mi?" En büyük ağabeyimin sesinden öfke ve nefret damlıyordu. Dimitry istese de istemese de insanları korkuturdu. Ama denediğinde, altlarına sıçarlardı.

Sırıttım ve dişlerimin kanlı ve korkunç olduğundan emindim.

"Düğünümü mahvettiler." Tamam, bahaneler arasında Bartek'inki o kadar da kötü değildi. "Onları yollarına göndermeliydik," dedi Nikolay. Bahse girerim Bartek altına işiyordu. Şu anda Nikolai'ye bakıyor. "Şimdi üst katta fazladan ölü misafirlerin var. Uyuşturucu kaçakçılığından bütün ortakların." Sessizliğin sürmesine izin verdi. "Oh, ve korumaların da öldü. Geriye sadece kardeşime ve arkadaşına işkence eden şu ikisi kaldı."

"Ne istiyorsun?" Bartek pek zeki değildi.

"Kardeşimi ve arkadaşını çözeceksiniz," diye emretti Dimitri. "Ve bir çizik daha almasalar iyi olur. Aksi takdirde karşılığında size bir tane veririm. Bu sizi ömür boyu damgalar."

Bartek adamlarına Lehçe emir verdi. Onlara zarar görmememiz için emir verdiğini anlayacak kadar biliyordum. *Artık o kadar cesur değilsin, değil mi?*

Aşağı indirildiğimiz anda Dimitry benim yanımda, Nikolai ise Michail'in yanındaydı. Dimitry beni kendisine yaslarken diğer eliyle silahını Bartek'e doğrulttu. "Şimdi sen ve adamların önümüzde yürüyün," diye emretti.

Tek kelime etmeden itaat etti. Dimitry gergin ve öfkeliydi. Onu suçlamadım. O benden çok daha iyi bir adamdı. Arkamda Michail'in birkaç homurtusunu duydum.

Nikolay nefesinin altından Michail'e, "Haklısın," diye mırıldandı. "İkiniz birlikte aptalsınız," diye alçak sesle konuştu, böylece başka kimse duymayacaktı.

Tepeye vardığımızda Irina kocasını bekledi. Ona doğru koşmadı, gözleri iyi olduğundan emin olmak için ona doğru bakmadı bile. Evet, harika bir evlilik olacaktı. O kadar da harika görünmüyordu. Saçları dağınıktı, gelinliğinin üzerinde kir ya da kan lekeleri vardı ve akan makyajı onu bir fahişe gibi gösteriyordu.

"Seni deli," diye bağırdı bana. "Düğünümü mahvettin. Hiç kimse senin gibi deli, çılgın biriyle birlikte olmak istemez."

"Kendine dikkat et İrina," diye homurdandı Dimitri. "Eğer kardeşimi oyalarken etrafta yatıp kalkmasaydın, bunlar asla olmazdı."

Irina hemen sustu. Dimitry konuştuğunda genellikle böyle olurdu.

Dimitry bizi aracına götürürken ona bir kez daha bakmadan, "Bu gece o pis kokulu kocanın seni becermesinin tadını çıkar," diye kıs kıs güldüm. Arabasına bindiğimizde, Bartek'in korumalarının her birini ayağından vurarak kovdu.

Dimitri, "Peşimizden gelmeyeceğiniz bir sigorta," dedi ve arabayı sürdü.

Michail ve ben arka koltukta yara bere içinde oturuyorduk. Artık güvende olduğumuz ve adrenalinin etkisi geçtiği için ağırları hissedebiliyordum ama çenemi kapalı tutuyordum. Dimitry'nin her an beni azarlamaya başlamasını bekliyordum. Geliyordu da. Kaynıyordu, buhar neredeyse dalgalar halinde ondan çıkıyordu. Aslında kulaklarından ve burnundan da biraz buhar çıkmış olabilirdi.

Nikolai ise sanki harika ve dinlendirici bir gün daha geçirmiş gibi rahat bir şekilde oturuyordu. Bazen üçümüzün de kendimizi öldürmemeyi nasıl başardığımızı merak ederdim. Muhtemelen Nikolai her zaman soğukkanlılığını koruduğu içindir.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Dimitry'nin sesi arabanın içinde böğürüyordu. Öfkesini uzun süre içine atamayacağını biliyordum. Başkalarına karşı evet. Ama benimleyken genellikle soğukkanlılığını yitirirdi. "Çünkü amacın buysa, bana haber ver, kafana bir kurşun sıkmak daha kolay bir yol."

Gri gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. Onunla tartışmaya girmeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Eğer Michail bize planlarınızla ilgili bir mesaj göndermeseydi," diye öfkesini sürdürdü, "ikiniz de ölmüş olurdunuz." Bir kalp atışı daha sessizlik. "Yetişkinliğimize her şeyi bir kenara atmak için ulaşmadık, Sergei. Şimdi istediğimiz her şeyi gerçekleştiriyoruz. Bacaklarını nasıl kapalı tutacağını bile bilmeyen lanet bir kadın için her şeyi bir kenara atmayacağız."

"Tamam, hepimiz sakinleşelim," diye söze karıştı Nikolay, başını koltuğunun başlığına yaslamıştı. "Sergei ve Michail bir gün için yeterince dayak yediler. Muhtemelen bütün bir ay boyunca."

Dimitry nefesinin altından bir şeyler homurdandı ama Nikolai bunun soğukkanlı tavrını bozmasına izin vermedi. Başını tekrar Michail ve bana çevirdi ve devam etti. "Sergei, kardeşim. Bir dahaki sefere bir etkinliği basmak ve ülkenin mafya nüfusunun yüzde doksanını öldürmek istediğinde... Dimitry ve beni ara

Önceden. Böylece bunu düzgün bir şekilde ve takviye kuvvetlerle yapabiliriz."

Michail ve ben bakıştık. Tam olarak beklediğim gibi değildi ama kabul ettim.

"Hmmm?" Nikolai cevabımı bekledi.

"Denerim." Denerdim de, ama bazen içimdeki öfke beni lanetliyor, kendi babam gibi fevri ve çılgın yapıyordu. Ne Dimitri ne de Nikolay ailemin gerçek kimliğini öğrendiğimi bilmiyordu.

Kahretsin, onun gibi olmak istemiyordum. Eğer ona dönüşürsem, bu geleceğim için iyiye işaret olmazdı.

SERGEI

Dört Yıl Sonra

Dimitry, Nikolai ve ben New York eyaletinde, Rochester'ın hemen dışındaki bir kumarhanede blackjack masasına oturduk. Eyalette izin verilen sadece yedi kumarhaneden biriydi. İki tanesi bendeydi, diğer beş tanesi O'Brady ailesine aitti. Patrick O'Brady, Boston mafyasının başıydı.

organizasyon. Ne yazık ki, bölgesi ve işletmeleri üzerindeki hakimiyetini yavaş yavaş kaybediyordu. Eskiden yedi kumarhanenin tamamına sahipti, altı ay içinde ikisini kaybetti. Borçlarını kapatmak için önemli miktarda para bulamazsa bir başkasını daha kaybetmeye hazırlanıyordu. O Kolombiyalılarla savaşırken önemli miktarda para biriktirdi. Mücadeleyi kazandı ama ana gelir kaynağını kurtaramazsa savaş kaybedecekti.

Dimitry ve Nikolai'ye ana dilimizde "İyi bir yatırım olur," dedim.

Dimitri Rusça konuşmaya devam ederek, "Katılıyorum kardeşim," diye cevap verdi. "Ama O'Brady'nin düşmanı olmak gibi bir niyetim yok. Bölgesini adil bir şekilde yönetiyor ve iyi bir adam."

"Diğer iki kumarhanesini satın aldım."

Nikolai, "Muhtemelen bizimle konuşmak istemesinin nedeni de bu," diye yorumladı. "Kendi bölgesinin peşine düşmediğimizden emin olmak istiyor."

"Bu sadece iş," diye iddia ettim. Bu doğrudu. Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim. Servetimizi büyütmek için durmaksızın çalıştık. Sadece Amerika'da değil, Rusya'da, Avrupa'da ve dünyanın her yerinde küçük bir imparatorluk kurduk.

"Beyler, benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Başımı kaldırdım ve Patrick O'Brady ile karşılaştım. Altmışlı yaşlarının başındaydı, uzun boylu, gri saçlı, siyah gözlü ve yaşına göre iyi durumdaydı. Boston mafyasının başı gibi görünmüyordu. Daha çok yasal bir iş adamı ve bir aile babası görüntüsü veriyordu. İkincisi olduğunu kesinlikle biliyordum. Sadık bir karısı ve yakın tuttuğu çocukları vardı. Herkes onun ailesini şiddetle ve acımasızca koruduğunu bilirdi.

"Ne konuşmak istiyordunuz?" Dimitry doğrudan işe koyuldu. Zaman kaybetmekten nefret ederdi. Nikolai ve ben bu konuda ona benziyorduk, belki o kadar açık sözlü olmasak da.

"Geri çekilmeni istiyorum," diye saldırıya geçti Patrick O'Brady. "Kumarhanelerimden ikisini aldınız. Bu kadarı yeter. Burası benim bölgem ve işime karışmanı istemiyorum."

"İşini kaybetmeye hazırlanıyorsun," diye ekledim, arkama yaslanıp onu gözlemleyerek. Hakkını vermem gerekiyordu. Hiç irkilmedi bile. "Her şey kontrolüm altında." Mali durumunun ne kadar kötü olduğundan emin olmasaydım, kendinden emin tavrı beni ikna edebilirdi.

Ama onun banknotlarını satın aldım ve tam olarak ne kadar bokun içinde olduğunu biliyordum. "Bundan emin misin?" Ona meydan okudum.

Tam ağzını açacaktı ki telefonu çaldı. Telefona baktı ve genellikle onda gördüğüm sakın maske kırıldı. Derin bir nefes aldı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Arayan her kimse onu sesli mesaja yönlendirdi. Ama bunu yapar yapmaz telefonu tekrar çaldı. Telefonuna tekrar baktı ama bu sefer cevap verdi.

"Bana yine başının belada olduğunu söyleme." Neredeyse öfkeli görünüyordu.

Nikolai ve Dimitry ile bakıştık. O ikisi çok ilgili görünmüyordu ama garip bir nedenden dolayı benim ilgim arttı.

"Nasıl oldu da üç oğlumun toplamı bana bir kızım kadar sorun çıkarmadı?" Elini saçlarının arasından geçirdi ve soğuk, toparlanmış iş adamı birdenbire yıpranmış bir babaya dönüştü. "Daha altı ay bile olmadı. Nasıl olur da şimdiden okuldan atılmanın eşiğine gelmiş olabilir?"

İtiraf etmeliyim ki, konuşmanın diğer tarafını duymak için güzel bir kuruş verebilirdim. Her ne söylendiyse, hoşuna gitmemiştii ve her geçen saniye daha da sinirleniyordu. Patrick'in bir kızı olduğunu biliyordum. Çocuklarının en küçüğüydü ama açıkçası bunun dışında başka bir şey hatırlayamıyordum.

"Hangi çocuklar, karıcığım?" diye bağırdı telefonda. "Burası kız okulu."

Sırıtişımı gizlemek zorunda kaldım. Görünüşe göre O'Brady'nin kızı babasının parasının hakkını veriyordu.

"Yemin ederim Charlotte. Üç kız nasıl bu kadar sorun yaratabiliyor anlamıyorum.... Evet, asi bir ergenlik döneminden geçtiğini birçok kez duydum ama benim bilmek istediğim bunun ne zaman sona ereceği."

Ses tonu karşısında dudağım uçukladı. Yeraltı suç dünyasının başındaki adam, asi bir genç kız yüzünden saçını başını yormaya hazırıdı.

"Bir olay daha olursa Scarlett'e onu eve getireceğimi söyle," diye telefona hırladı. "Ben de seni seviyorum. İndiğinde bana mesaj at."

Çağrıyı sonlandırma düğmesine bastı ve bir garsonu işaret etti.

"Bana sert bir içki getirin. Misafirlerimiz için de" diye emretti ve masanın diğer tarafına oturdu. Sanırım üçümüzün içkilerine hâlâ dokunulmamış olduğunu fark etmemiştii. Genel bir kural olarak, çatışma potansiyeli varsa asla alkol içmezdik. "Dua edin de kızınız olmasın," diye mırıldandı bize yorgun bir bakış atarak. "Yemin ederim beni oğullarımdan daha çok yaşlandırıyor."

Nikolai gülümsedi. "Kızlar oldukça inatçı olabiliyor."

"Evet, öyle demiyorsun," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. Garson içkileri getirip masaya bıraktı. Patrick bardağını aldı ve bir dikişte mideye indirdi. "Onu evlendirmeliyim. Belki bu onu sakinleştirir."

Şaka yapıyordu; ses tonundan bunu anlayabiliyordum ama bunu söylediği anda aklıma inanılmaz bir düşünce geldi. Birdenbire ortaya çıktı ama harikaydı. En azından ben öyle olduğunu düşündüm.

O'Brady'nin geçmişine bakıldığında iyi bir baba ve aile babası olduğu görülüyordu. Görücü usulü evlilikler bizim dünyamızda genellikle alışlagelmiş bir şeydi. Dimitry, Nikolai ve ben hiç ilgilenmedik; nereden geldiğimizi ve neler yaşadığımızı bilmek kimseyle ilişki kurmamızı zorlaştırıyordu. Bu dünyaya hayatta kalmak için katıldık.

Peki ya O'Brady'ye işini ve bölgesini güvence altına alması karşılığında bir para fonu teklif etseydim

Görücü usulü evlilik için mi? Elbette, şimdi o kızla evlenemezdim. Tam olarak kaç yaşında olduğundan emin olmasam da genç bir kızdı. Onlara bolca zaman verirdim, yıllar. Babasının gözetimi altında asi dönemini atlatabilirdi. Düşündükçe hoşuma gitti.

Mükemmel bir kazan-kazan durumuydu.

SERGEI

Sekiz Yıl Sonra Rusya'da

I kötü bir ruh halindeydi ve sağ kolum bunu biliyordu. Michail benden vebadan kaçır gibi kaçıyordu. Benden uzak durmakta haklıydı, çünkü en ufak bir hatada ya da nefes alıp vermede bile herkesin üzerine gidiyordum.

Besin zincirinin tepesine yumuşak davranarak ulaşamazsınız, ancak genellikle ruh halimin davranışlarımı belirlemesine izin vermezdim. Vlad beni ziyarete geldi ve o adam her zaman ruh halimi bozar. O piçi görmekten nefret ederdim. Dimitry ve Nikolai de aynı şeyi hissediyordu. Vlad'ın maaş bordrosunda olmasının tek nedeni Boris'i içeri tıkmamıza yardım etmesiydi. Ve Dimitry her zaman sözünü tutardı. Kardeşimi severdim ama bu durumda sözünün canı cehenneme demesini isterdim. O adamdan kurtulmalıydı. Vlad yılanın tekiydi. Bunu biliyordum, hepimiz biliyorduk. Sadece kanıtlayamıyorduk.

Yasal olmak konusunda sızlanıp durması, kara tahtaya vurulan çivilerin sesi gibi beni rahatsız ediyordu. Onun saçmalıklarından daha önemli işlerim vardı. Kaynağım Scarlett O'Brady'nin bugün St. Petersburg'a geleceğini söyledi. Buradaki işleri kontrol etmek için gelmemin tek nedeni buydu. Kazara ona nasıl rastlayacağımı bulacaktım.

Birkaç ay önce O'Brady'yi ziyaret ettim. Kısa bir ziyaret olacaktı, sadece onunla benim aramda kalacaktı. Ancak kızı, yani yakında eşim olacak kişi, eve beklenenden erken geldi. Kızı ve babası arasında kulak misafiri olduğum konuşma hala zihnimde tazeliğini koruyordu. Evliliğe karşı çıkarken sesindeki öfkeyi hâlâ duyabiliyordum. Bir erkeğin evlenmek için ne yapması gerekiyordu ki? Kişisel olarak benimle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeme rağmen reddedilmek canımı yakmıştı. Aşık olacağı bir adamla evlenmek istediği için onu kim suçlayabilirdi ki?

Ne yazık ki Scarlett için, sekiz yıl önce bütün bu evlilik olayını bir iş anlaşması haline getirmeye karar verdim. Scarlett'in babasının büyük bir iyiliğe ihtiyacı vardı ve ben de kızı karşılığında ona yardım ettim. Yaşlı adam isteksizce kabul etti. Sonunda kabul edeceğini biliyordum çünkü paraya ihtiyacı vardı ve kızı okulda bir gösteri yaptıktan sonra zamanlama doğrudu.

Evlilik anlaşmasının sadece aramızda kalması için babasına ısrar etmeliydim. Karısından ve kızından bir sır saklamayı reddetti. Karısı isteksizce onun yanında dururken, kızı evlendirileceği düşüncesiyle daha da isyan etti. Scarlett'in bu haberi iyi karşılamadığını söylemek hafif kalırdı.

Onu ziyaret etmeli ve tanımalıydım. Ama o yeterince büyüyene kadar hiç ilgilenmedim. Kararlaştırdığımız evlilik tarihi yaklaşırken, onunla tanışmak istedim ama o zamana kadar Scarlett ailesini çok az görüyor ve evde vakit geçirmekten kaçınıyordu. Tabii ki babası beni suçladı. Yıllar boyunca bana parayı defalarca ve yüklü bir faizle geri ödemeyi teklif etmişti. Ama ben peşini bırakmaya niyetli değildim.

Babasını ziyaret ettiğim sırada eve gelmesi sadece bir tesadüftü. Ve bu iyi bir şeydi çünkü O'Brady'nin bahsetmediği tek şey kızının çok güzel olduğuydu. Scarlett'in gördüğüm tek fotoğrafı lisedeki fotoğrafıydı. Lise fotoğrafının ona haksızlık ettiğini söylemek hafif kalır.

Babasının ofisinin kapısını açtığında, kapı aralığında bir tanrıça duruyor gibiydi. Babasının ofisinde bulunan aynadaki yansımasını görebildiğimi fark etmemişti. Gözlerini benden ayırmıyordu, o karanlık bakışlardaki tereddüt giderek meraka dönüşüyordu. Onda ilgimi çeken bir şey vardı.

O'Brady'nin kendisinden biliyordum; anne ve kızı yaşlı adamın toplantılarını asla bölmezdi. Ama böldüğü için çok mutluydum.

Lanet olsun!

Onu gördüğüm anda sikim sertleşti. Minyon, ince vücudu kısa pembe bir elbise içindeydi ve tam da olması gereken yerde kıvrımları vardı. Muhteşem siyah saçları ince omuzlarından aşağı dökülüyordu. Onu becerirken ellerimi saçlarına dolamak için sabırsızlanıyordum. Ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım, tam o anda ona doğru yürümek ve bunu denemek istedim.

Eminim *babası bunu görse çok sevinirdi*, diye düşündüm kendi kendime alaycı *bir* şekilde. Altmışlı yaşlarının sonlarında olabilirdi ama ailesini korumak konusunda hiç tereddütü yoktu. Bu ona olan saygımı daha da arttırdı.

Konuşmalarını dinlerken, babası bana kızının evlilik kancasından kurtulması gerektiğini kanıtlamaya çalışırken, onunla daha önce tanışmamakla yaptığım büyük hatayı fark ettim. Benim hissettiğim çekimin bir kısmını bile yaşasa, buna karşı koyacaktı. Çünkü köşeye sıkışmıştı. Özgürlüğünü geri kazanmaya çalıştığı için babasını suçlayamazdım. Ama anlaşma anlaşmaydı ve şimdi onu gördüğüme göre, gitmesine izin veremezdim.

Elbette bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Ama şehvet ve cazibe hoş bir sürprizdi.

Petersburg'daki kumarhanemden otel lobisinden çıkıp mermer koridordan geçerken bir kadına çarptım ve neredeyse onu yere seriyordum.

"Kahretsin," diye tükürdüm, düşmesini engellemek için elimi uzattım ve onu ayağa kaldırdım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım Rusça, bir kadını hayal ettiğim için kendime lanet okuyarak Dikkatli olmak. Böyle şeyler hayatına mal olabilir. Scarlett O'Brady'yi gördüğümünden beri onu düşünerek çok fazla zaman geçirdim.

İkimiz de yere saçılan çantasının içindekileri toplamak için diz çöktüğümüzde başımızı bile kaldırmadan İngilizce "Oh, kahretsin," diye mırıldandı. Acele ediyordu, rujunu ve yere saçılmış diğer bazı küçük şeyleri almaya çalışıyordu. Ona bakmadım ama ona çarptığım için yardım etmeye çalıştım. Telefonunu ve küçük bir not defterine benzeyen bir şeyi aldım. Ona baktım ve yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Scarlett O'Brady karşımda, kanlı canlı duruyordu. Beynimin bana oyun oynamadığından emin olmak için kendimi göz kırpmaya zorladım. Belki de öfke patlamaları ve yediğim birkaç dayak yüzünden beynimde oluşan hasar sonunda beni yakalamıştı.

Hayır, bu kesinlikle oydu. Şansıma inanamıyordum. Birileri kesinlikle bana gülümsüyordu. Hâlâ elindekileri karıştırıyor ve küçük çantasına geri tıktırıyordu, bana hiç dikkat etmiyordu.

Eşyalarını ona geri verirken "Bunun için üzgünüm," diyerek İngilizceye geçtim.

"Endişelenme. Nereye gittiğime dikkat etmeliydim." Eşyalarını tekrar çantasına yerleştirmeye çalışırken başını kaldırıp bakmadı bile.

"İlk kez mi ziyaret ediyorsun?" *Şu halime bak, çene çalıyorum. Keşke Michail beni şimdi görebilseydi!*

Telefonunu elimden alırken nihayet gülümseyerek başını kaldırdı. Koyu renk gözleri parladı ve dudaklarından zar zor duyulabilen bir nefes kaçtı. Yanakları açık pembe kızardı ve beni tanıyıp tanımadığını merak ettim. Yine de sanmıyordum. Ne babasının evinde ne de arabadayken yüzümü görmüş olamazdı. Hararetli tartışmasının ardından hızla eşyalarını topladı ve ailesinin evinden ayrıldı. Michail ve ben babasının evinden çıkarken o da hemen arkamızdaydı. Otoyolda yanımdan hızla geçerken bana bir bakış bile atmadı. Bu iyi bir şeydi, çünkü aklı başında bir hız sınırının çok üzerinde gidiyordu.

"Evet," gülümsemesi samimiydi ve neye evet dediğini merak ettim. Sonra ona bir soru sorduğumu hatırladım. "Arkadaşlarla ziyaret. Rusya bu yaz gideceğimiz son yer."

Kendimi avını izleyen aç bir adam gibi hissettim. Yakından daha da güzeldi. Koyu renk gözleri heyecanla parlıyordu. Gözlerinde yaramazlık ve saf mutluluk vardı. Babasıyla konuşmalarından asi eğilimlerini bilmesem bile şimdi biliyordum. Çok etkileyici gözleri vardı.

Babası bana arkadaşlarıyla birlikte Avrupa'yı gezmek için bir yaz tatiline çıktığını söyledi. Seyahat programını paylaşmayı reddetti ama bilmediği şey benim bunu zaten bildiğimdi. Tüm sosyal medya hesaplarına girip seyahat planlarını takip eden bir adamım vardı.

Aşırı mıydı? Evet, birazcık. Ama benim olanı korumak gibi bir alışkanlığım vardı. Ve o da benimdi. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

"Scarlett, gidelim." Bir kadın sesi ikimizin de başını kaldırmasına neden oldu. Onun arkadaşlarıydı, tanıdım. Ona seslenen kızıl saçlı kadın kaşlarını kaldırmış onu izliyor, diğer genç kadın ise başını bile kaldırmıyor, elindeki küçük seyahat rehberine odaklanmıştı.

Kesinlikle turist olarak göze çarpıyorlardı, içten içe gülümsedim.

"Buldum," diye haykırdı diğer kadın muzaffer bir edayla. "Beş blok ötede, buranın güneyinde."

Başını kaldırdı, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı. Yeşil gözleri ve siyah saçlarıyla o da çok güzeldi. Üçü de güzel kadınlardı ama benim için önemli olan sadece Scarlett'ti.

Kızıl saçlı kadın gözlerini devirerek, "Hadi Scarlett," dedi, "bayılmayı bırak. Hadi gidelim."

Memnun gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Yoksa kendini beğenmişlik miydi? Her iki durumda da arkadaşının bana bayıldığını düşünmesine sevinmişim. Bugün çok daha parlak ve iyi geçmişti. Nişanlımla karşılaşmışım ve onu takip etmek zorunda bile kalmamışım. Gerçi nişanlısı olduğumu bilmiyordu. Ama olsun, onu kollarıma alacaktım.

Scarlett yanımda inledi.

"Bu ikisi gezmekten beni öldürecekler," diye mırıldandı nefesinin altından. Kıkırdadım ve hafifçe kızarmış yüzü tekrar bana döndü.

"Size çarptığım için özür dilerim," diye özür dileyerek ekledi. "Gitmem gerek. Gündemde bir başka eziyetli gezi günü daha var."

İki kez düşünmeden, "Başka bir gün benimle yemeğe çıkabilirsin" dedim.

Koyu renk gözleri şaşkınlık ve heyecanla parladı. Evet, bu genç kadın kesinlikle maceraperestti. Evlendiğimizde beni diken üstünde tutacaktı.

Dolgun dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdü ve yumuşak, alaycı bir sesle, "Belki akşam yemeğinde," diye cevap verdi. Onun şakacılığı hoşuma gitmişti. İçinde çekici bir şeyler vardı. Garip bir şekilde, onun rahatlığı, yumuşak ses beni sakinleştirdi.

Vazgeçmeye niyetim yoktu. İstediğim şey söz konusu olduğunda acımasız biriydim.

Ben de Scarlett O'Brady'yi istiyordum. Babasıyla bir anlaşmamız vardı, ama birdenbire onun benden hoşlanması ve beni istemesi benim için önemli oldu. Kahretsin, sanki lanet bir ergenliğe geri dönmüştüm.

"Akşam yedide seni burada bekleyeceğim," dedim ona.

Yumuşak kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geldi.

Hızlı adımlarla arkadaşlarının yanına doğru yürürken gözlerim onun sırtına yapışmıştı. Omzunun üzerinden baktı ve beni arkasından bakarken yakaladı, anında daha da kızardı. Daha geniş gülümsedim ve bugünkü olaylardan dolayı mest olmamış gibi davranırsam yalan söylemiş olurum.

"Hadi bayanlar," diye bir adam gruplarına katıldı. Edindiğim bilgilere göre bu adam onların güvenlik korumasıydı. Aldığım bütün bilgiler sadece Scarlett'e odaklanmıştı, bu yüzden onun seyahat grubu hakkında başka pek bir şey bilmiyordum. "Bugün başımızı belaya sokmamaya çalışalım."

"Brian," dedi Scarlett ona gülümseyerek ve ben bu adamdan şimdiden nefret ediyordum. "Bizim başımız hiç belaya girmez."

Scarlett arkadaşlarına ve onların korumasına katıldı. O'Brady'nin görevlendireceği tipte bir korumaya benzememesine rağmen, babasının sağladığı korumanın bu olup olmadığını merak ettim. Üç kadın da sohbet etmeye başladı, içlerinden biri elindeki rehber kitabı işaret etti, sonra üçünün de kafası bir araya geldi. Üçünün de dikkatini çekecek ne okuduklarını merak ettim.

Gözlerimi Scarlett'ten arkadaşlarına çevirmeye zorladım. Kadınların her biri kendi tarzında güzeldi. Ama bana göre, Scarlett üçü arasındaki en değerli şeydi. Gözlerim tekrar Scarlett'e kaydı ve onun yine açık, şeftali rengi bir yazlık elbise giydiğini fark ettim. Onu babasının evinde gördüğümde o da bir elbise giymişti. Gerçi bu elbise onu son gördüğümde giydiğinden daha uzundu.

Lobinin çıkışına doğru yöneldim. Saat yedide burada olmak niyetinde olmama rağmen hâlâ halletmem gereken işler vardı. Scarlett benimle buluşacak mıydı?

Lobinin kapısında müstakbel eşime bir kez daha dönüp baktım ve onun meraklı gözlerini üzerimde yakaladım. Yakalandığını anlayınca tekrar kızardı ve bakışlarını hızla kaçırdı.

Evet, benimle buluşacaktı.

Bu da demek oluyordu ki, bugün işleri hızlıca halletsem iyi olacaktı çünkü geç kalmaya hiç niyetim yoktu. Şoförümün beklediği yerden dışarı çıktım ve arabama bindim. Şoförün arabanın etrafından dolaşmasını beklerken, Scarlett ve arkadaşları az önce benim çıktığım kapıdan çıktılar.

Üçü de gülüyor ve etraflarındaki herkesi görmezden gelerek canlı bir şekilde konuşuyorlardı. Hiçbiri ne beni ne de onlara bakan başka birini fark etti. Kızıl saçlı arkadaşının söyledikleri Scarlett'in başını arkaya atmasına ve yüksek sesle gülmesine neden oldu. Yakın görünüyorlardı; bütün yazı birlikte geçirdiklerine göre öyle olmalıydılar. Ama bazen görünüş aldatıcı olabiliyordu.

Kollarını iki arkadaşına sarıp güldüğünü görmek beni beklenmedik bir şekilde ele geçirdi. Onun ellerini üzerimde ve kahkahalarını sadece kendim için istiyordum.

SCARLETT

A Anastasia ve Olivia'yla birlikte lobiden çıkarken hızla etrafıma bakındım ama karşılaştığım yabancıyı hiçbir yerde göremedim. Hayal kırıklığına uğradığımı hissettim, ki bu çok saçmaydı. Ortadan kaybolmak için hiç vakit kaybetmedi ama sözleri aklımdan çıkmadı. O zaman ciddi miydi?

Bu gece onunla buluşmamı mı istedi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, diye düşündüm kendi kendime.

Ve eğer seksi değilse lanet olsun. Geniş omuzları o özel kıyafeti dolduruyor, güç ve kudret çığlıkları atıyordu. Uzun boyluydu, benden çok daha uzundu. Bu adamın istediğini elde etmeye alışkın olduğundan şüphe yoktu. Keskin çenesi, yakışıklı, temiz tıraşlı yüzü çok güzeldi. Kahverengi gözlerine bakana kadar neredeyse bir playboy yüzü diyebilirdim. Orada kararlılık, sertlik ve tam olarak ayırt edemediğim başka bir şey vardı. Savunmasız bir şey. Casanova'nın tehlikeli bir versiyonunun titreşimlerini veriyordu. Ama tanrım, gülümsediğinde kalbimin eridiğine yemin edebilirim. Olivia haklıydı; bayılmıştım. Neyse ki ağzımın suyu akmadı.

Tam o anda, geleceğini varsayarak onunla akşam yemeği için buluşmaya karar verdim.

Ateşli bir adamla bir yaz kaçamağını hak etmişim. Değil mi? Amerika'ya döndüğümüzde, tüm dünyam değişecekti. Hiç tanımadığım bir adama ait olacaktım. Evliliğimi babamın ayarladığını duymak beni neden şok etmişti bilmiyorum. Hem de on yedi yaşındayken! Benimki gibi aileler böyle yapardı. Sanırım farklı olacağımızı, benim farklı olduğumu düşünmüştüm. Ama belli ki değilmişim.

Düşüncelerimi çok daha hoş bir konuya kaydırdım. Az önce karşılaştığım adama. Adını sormadığım için pişmanlık duydum. Ama doğrusu, gözlerim onun bakışlarıyla buluştuğunda o kadar afallamıştım ki nefes almayı unutmuştum, tüm mantığımın da gittiğinden bahsetmiyorum bile. Bu akşam saat yedide beni bekleyeceğini söylediğinde ciddi olmasını umuyordum çünkü orada olmaya tamamen niyetliydim.

Bütün yaz boyunca hiçbir erkekle flört etmedim. Aslında, eski erkek arkadaşım onunla yatmayı reddettiğim için beni terk ettiğinden beri başka bir erkeğe bakmadım. Ve lanet olsun, eğer bu beni incitmediyse ve aşağılayıcı hissettirmediyse. Babam bana görücü usulüyle seçtiği bir adamla evleneceğimi söylediğinden beri, birinin ayaklarını yerden kesip benimle kaçmasını umuyordum. Parlak zırlı bir şövalye hayal ettiğim için kendimle alay etmek zorunda kaldım. Onlar çok uzakta ve çok azdı.

Gerçekten bir erkekle çıkmadığım sürece, parlak zırlı bir şövalye bulamayacağım kesindi. *Yani evet, bu muhteşem yabancıyla tanışmaya niyetliydim. Her şeyin canı cehenneme.*

"Önce yiyecek bir şeyler alalım mı?" Anastasia odağımı arkadaşlarıma çevirdi.

Olivia alaycı bir gülümsemeyle, "Scarlett her zaman açtır," diye cevap verdi. "Yemek ve baygın erkekler için. Bu yüzden

Biraz yemek yiyelim derim."

Anastasia, "Ve baygın erkekler de peşinden gelecek," diye alay etti, sonra da gülerek beni dürttü. "İlk günümüz ve şimdiden erkekleri baştan çıkarıyorsun."

"Ama onu gördün mü?" Ben sordum.

Anastasia kuru bir sesle, "Ne yazık ki yapmadım," diye cevap verdi. "Ama Olivia senin bayıldığını söyledi."

Hepimiz bir kahkaha patlattık. Tamam, belki de onu kontrolederken çok ihtiyatlı değildim. Adam şaşırtıcı derecede yakışıklıydı.

"Tamam, hadi biraz yemek yiyelim," dedim ve sözde bıkkın bir ses tonuyla ekledim, "sonra da gezeriz."

Kollarımı ikisinininkilerle birleştirdim ve onları yanıma çektim.

Anastasya sevinçle, "O kadar da kötü olmayacak, Scarlett," dedi. Bu kız gezip görmeye bayılırdı. "Haydi gidelim! Petersburg'a hoş geldiniz!"

Üçümüz hızlıca bir öğle yemeği yedik ve sonra saatlerce yürüdük. Ne gördüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok sıkıcıydı. Otele dönmek için sabırsızlanıyordum. Saate bakıp duruyordum, akşam yedideki olası toplantımı kaçıracağımdan endişeleniyordum.

Nihayet otele döndüğümüzde Anastasia ve Olivia akşam yemeği planları yaptılar. Anastasia planlı günleri severdi. Planlama ve organizasyon kraliçesiydi. Olivia daha rahattı, ben ise iki ayağı üzerinde duran bir felaket. Bir şeye karar verip bir saat sonra fikrimi değiştirebilirdim. Ama üçümüz birlikte iyi çalıştık ve çok iyi anlaştık.

Onlardan bilgi sakladığım nadirdir ama bir yabancıyla saat yedide buluşma ihtimalimi onlara söylememeye karar verdim. İkisine de hayatım pahasına güveniyordum ama o adam sadece flört ediyorsa ve ortaya çıkmazsa, kendimi en büyük aptal gibi hissedecektim.

Bu yüzden akşam yemeği planlarına uydum ve sonuçta bir randevum olduğu ortaya çıkarsa, onlara hızlı bir mesaj gönderirdim.

Neredeyse bir dakika kala otelimizin lobisine indim. Çok gergindim, hiç olmadığım kadar gergindim. Sanki ilk gerçek randevummuş gibi hissediyordum. Şimdiye kadar hep erkeklerle çıkmıştım. Bu adam tamamen farklı bir şeydi.

Cidden, Scarlett. Altmış saniyelik konuşmamızdan bunu anlayabildin mi?

Aynada kendime bir göz attım. Açık pembe bir yazlık elbise ve ona uygun sandaletler giymiştim. Koyu renk saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapmıştım, elmacık kemiklerim yüzümü vurguluyordu. Makyaj yapmamayı tercih etmiştim, ama şimdi yüzümü görünce, bunun beni çok genç gösterip göstermediğini merak ettim.

Çok geç.

Üstümü değiştirecek, makyaj yapacak ya da saçımı değiştirecek vaktim yoktu. Kalbim boğazımda, gözlerim lobide tanıdık yakışıklı bir yabancı aradı ve kalbim yavaşça battı.

Yani gerçekten, ne bekliyordum ki? Muhtemelen sadece hafifçe flört ediyordu. İçinde bulunduğum durumdan bir kurtarıcıya o kadar muhtaçtım ki, kafamda çoktan koridora çıkmayı hayal etmiştim. Bu ne kadar acınası bir durumdu!

"Beni ekmediğin için teşekkürler," dedi Rus aksanlı derin bir ses tam arkamdan. Yabancımla yüzleşmek için döndüm.

Bu sabahkinden farklı olsa da koyu renk bir takım elbise giymişti. Bu da ona özel dikilmiş gibi görünüyordu ve geniş omuzlarını vurguluyordu. Güçlü beyaz gömleğinin altına kravat

takmamıştı.

takım elbise ceketi. Bir bakıma karanlık, tehlikeli ve güzel görünüyordu. Aklıma neden karanlık geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saçları sarıydı ve kısa kesilmişti. Parmaklarım onu itmek, hissetmek için kaşınıyordu.

Kafa derisine ulaşabilmek için parmak uçlarımda durmam gerekiyordu. Ona kıyasla o kadar kısaydım ki, gözlerim çenesiyle aynı hizadaydı. Ve ne çeneydi ama. Ona doğru eğilip çenesini ısırarak için garip bir istek duydum.

Evet, ilk buluşmada olmaz.

Başımı eğdiğimde o koyu kahverengi gözlerle karşılaştım ve sanki ruhumun derinliklerine kadar bakıyor gibiydi. Parfümü tüm duyularımı olabilecek en iyi şekilde istila etti ve vücudumdan aşağıya hoş bir ürperti aktı. Ona karşı hissettiğim bu çekim farklı, heyecan verici bir şeydi.

"Merhaba." Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadım. Cidden mi?

O günahkâr dudaklarıyla gülümserken hiç de aldırıyor gibiydi. "Merhaba."

Orada durmuş birbirimizi izliyorduk ve içimde bir çekim hissettiğime yemin edebilirim.

Vücudum daha önce hiç böyle tepki vermemişti. Olivia ve Anastasia, on yedi yaşından beri birine söz verdiğim için bekâretimi koruduğumu sanıyorlardı. Bu nedenin sadece küçük bir kısmıydı, diğer kısmı ise daha önce hiçbir erkeğe karşı gerçek bir çekim hissetmemiş olmamdı.

Sessizlik uzadı ve ben boğazımı temizledim, biraz rahatsızdım, bu benim için bir yenilikti. "Genelde bunu yapmam," diye mırıldandım, uçarı olduğumu düşünmemesini umarak yabancılarla randevular.

"Tam olarak ne?" Tanrım, sesi çok seksiydi.

"Yabancılarla tanışmak," diye cevap verdim, ellerimi oynatarak. "Ya da adını bilmediğim çocuklarla."

Hafifçe kıkırdadı. Boğazına baktım ve o kısmını bile seksi buldum. Bir boğazın seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama dudaklarımı onunkinin üzerinde gezdirip yalamak istedim. Bu adam ayak parmaklarımı kıvırıyordu.

"Bunu bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi kendi aksanıyla ve bu bile çok seksiydi. "Yine de erkek kategorisine girmediğimi düşünmek isterim."

Kesinlikle değildi. O bir çocuk değildi.

"Ben Sergei," diye ekledi. Adı bile kulağa seksi geliyordu. Yabancı ve egzotik. Tamam, kesinlikle bayılıyordum; hatta ağzımın suyu bile akıyor olabilirdi.

"Merhaba Sergei," diye adını dudaklarımda test ettim. Evet, bayılmışım. "Ben Scarlett O'Brady." "İrlandalı mı?" Kaşını kaldırdı.

"Pek sayılmaz." Ailem İrlandalı ama bu yaz tatili dışında İrlanda'ya hiç ayak basmadım. Sonuna kadar Amerikalıydım. "Ya da sadece soyadında. Rus olduğunuzu tahmin ediyorum?"

Bu çok açık bir soruydu ama asla bilemezdim.

"Evet."

Gülümsedim. "Bana soyadını vermek istemiyor musun?" Ona takıldım.

Yüzünde bir gölge belirdi ve ne olduğunu merak ettim. Soyadını sorarak onu gücendirmiş miydim?

"Volkovsky," diye cevap verdi. "Sergei Volkovsky."

"Evet, kulağa kesinlikle Rus gibi geliyor," diye karşılık verdim gülümseyerek.

O da gülümsedi ama bu gülümseme kahverengi gözlerine tam olarak ulaşmadı ve farkında olmadan yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim.

"Akşam yemeği için hazır mısın, yoksa sana şehri gezdirmemi ister misin?"

İnledim. "Tanrım, lütfen beni gezdirmek istediğini söyleme."

Şimdi gülüyordu ve sesi sıcaktı, yüzünü dönüştürüyordu.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye iddia etti. "İlk randevumuzda seni etkilemeye çalışıyorum, peşinden koşmaya değil."

uzakta."

Onun bu yorumu karşısında yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Bu hızla giderse, gerçekten çok çalışmasına gerek kalmayacaktı.

"Bu durumda, yemekten önce biraz bekleyebilirim," dedim ona, bana şehrin bir kısmını göstermeyi teklif ettiğinde aklında ne olduğunu merak ederek.

"Hazır mısın o zaman?" Bana elini uzattı ve gözlerim ona kaydı. Ne kadar basit bir jestti ve çok tatlıydı. Çok fazla düşünmeden elini tuttum ve otel lobisinden el ele çıktık.

SERGEI

T Küçük eli elime değdiği anda göğsüm gururla kabardı. Bu, yakında karım olacak bir kadındı. Gözleri bana odaklanmıştı, sanki aldığı her nefes benim içindi. Ve buna bayıldım. Onun istediği her şey olmak istiyordum.

İhtiyacım vardı. Belki hayatımda doğru yaptığım bir şey olabilir. Müstakbel kocası olduğumu bilmiyordu ama öğrenmeden önce benden hoşlanmaya başlarsa iyi bir evliliğimiz olabilirdi.

Otelden dışarı adımımızı atar atmaz Bugatti'm beni bekliyordu. Ona arabanın kapısını açarken "Bu benim," dedim.

Bana yan gözle bakarak, "Arabaları seviyorsun, ha?" diye yorum yaptı.

"Bunu da nereden çıkardın?" Haklıydı, arabaları seviyordum.

"Bu öyle bayiden alabileceğiniz bir araba değil." Kendini koltuğa oturturken arabaya takdirle baktı.

Kapıyı arkasından kapattım ve sürücü koltuğuna geçtim.

"Beğenmedin mi?" diye sordum; hoşuna gittiğini görebiliyordum.

"Beğendim," diye gülümseyerek cevap verdi. "Asla böyle bir araba almazdım ama hoşuma gitti."

"Ne tür bir araba kullanıyorsun?" Konuşmasını duymak istiyordum, sesi yumuşak ve pürüzsüzdü. Ne tür bir araba kullandığını biliyordum; hız yaptığını ilk elden görmüştüm. Ama biraz rol yapmam gerekecekti. Önemli bir şey değildi; asla öğrenmeyecekti.

"Jeep," başını çevirdi, kara gözlerini bana dikti. "Babamı deli ediyor ama bebeğimi seviyorum."

"Senin bebeğin mi?" Şaşkınlıkla sordum. Kadınlar genellikle araçlarına bağlı değildir. "Neden? babanı çıldırtıyor mu?"

"Evet bebeğim," diye gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Kendi paramla, tek başıma aldığım ilk şey. Babamın ya da annemin değil. Sadece benim. Ve babamı çıldırtıyor çünkü genellikle üstten aşağı sürüyorum. Güvenli olmasına itiraz ediyor."

Bunu anlayabilirim. Kendi başınıza elde ettiğiniz bir şeyin verdiği hissin yerini hiçbir şey tutamaz. Dimitry ve Nikolai kendilerine bakmadan önce her zaman bana baktılar. İşleme katılmadığım zamanlarda bile bana kârdan pay verdiler. Bunun gerekli olmadığına ikna olmam yıllar aldı. İlk iş anlaşmam gerçekleştiğinde yaşadığım duygu paha biçilemezdi. Onlara kârımdan pay vermek daha da iyiydi çünkü bunu kabul etmek için mücadele ettiler. O ana kadar itirazlarımı tam olarak anlamamışlardı.

İkisini de takdir ettim ve gerçek kan kardeşlerimmiş gibi sevdim, ama anladılar

Beni önemsemeleri içlerine işlemiştir. Bu noktadan sonra, eğer işlemlere katılırsam, kârı paylaştık. Eğer onlarla bir anlaşma yapmamaya karar verirsem, sonunda bana para göndermemeyi kabul ettiler. Tanrı fazlasıyla var olduğumuzu biliyordu.

"Üstü böyle açık mı?" Bir düğmeye basıp üstümü indirirken alay ettim.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve başını güneşe doğru eğdi, rüzgar at kuyruğunun arasından esiyordu.

"Evet, aynen böyle," diye gülümsedi, yüzünü gökyüzüne doğru eğerek.

Gerçekten çok güzeldi. Yirmi beş yaşından daha genç görünüyordu. Hayatın beni sertleştirdiğini bilsem de, onda sert bir şey yoktu. Ailesi onu koruyarak iyi bir iş çıkarmıştı.

Boston mafya babasının kızı olmasına rağmen, Scarlett'e bakarak bunu asla tahmin edemezsiniz. Genellikle gangsterler kızlarını dünyadan uzak tutarlardı, ama Scarlett öyle değildi. Normal sayılabilecek bir liseye gitmiş, çok parti yaptığı için başı biraz derde girmiş, sonra da üniversiteye gitmişti. Babasının onun evden uzakta yaşamasına izin verdiğini duyduğumda şaşırmıştım. Çok alışılmadık görünüyordu ama kızının hayattan zevk almasını istediğini söylemişti. Sonuç olarak Scarlett arkadaşlarıyla birlikte normal bir hayat sürüyordu.

Petersburg şehir merkezinde, Nevsky Prospekt caddesinden aşağıya doğru sürdüm. Scarlett'in gözleri sağa sola dalmış, her şeyi içine çekiyordu. Amacım Kışlık Saray'ın yanına park etmek ve en sevdiğim restoranda bir şeyler yemeden önce onunla Neva Nehri'nde dolaşmaktı.

"Çok fazla gezmedin mi?" Ona takıldım ve o da şakacı bir şekilde koluma vurdu.

"Çok komik," diye karşılık verdi. "Aslında, gezmek için mükemmel bir miktar."

Dikkatini tekrar çevreye verdi. Gözleri her şeyi içine çekti. Arada bir bakışları bana dönüyor ve gülümsüyordu. Bu hoşuma gitti, sadece benim için kolay ve kayıtsız sırtışı.

"Anastasia haklı ama," diye mırıldandı sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Burası gerçekten çok güzel."

"Anastasia kim?" Ona sordum.

"Hiç kimse," diye karşılık verdi, bana hiç bakmadan. "Orası Kışlık Saray mı?"

"Kesinlikle öyle," dedim ona. "Nehir boyunca yürüyebilir ve sonra bir şeyler yiyebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel," diye itiraf etti. Gözleri parlıyordu ve bakışlarımı ondan ayırmam ya da Bugatti'mi çarpma riskini almam gerekiyordu.

Arabamı park ettikten sonra, ikimiz nehir boyunca uzun süredir birlikte olan aşıklar gibi yürüdük, onun eli benim elimdeydi.

Onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmem aklımı başımdan aldı. Onu sekiz yıldır tanımama rağmen daha bu sabah tanışmıştım. Hafif bir rüzgâr eserken elbisesi vücuduna yapışıyor, tüm kıvrımlarını bana gösteriyordu. Her ne kadar vücudunu sevsem de, kişiliği daha çok hoşuma gitmişti.

Birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi bu yaz ziyaret ettiği yerler hakkında sohbet etti. Yaptıkları şeyler hakkında ayrıntılara girerken, arkadaşlarından minimum düzeyde bahsetmeye devam etti. Bunu tuhaf buldum ama onu sorgulamak istemedim, belki de onlarla o kadar da yakın değildi. Konu arkadaşlarına gelince kadınlar tuhaflaşıyordu. Bir gün birbirleri olmadan yaşayamazken, ertesi gün birbirlerinin gözlerini oyuyorlardı.

Bana çocuk gelişimi okuduğunu ve anaokulu öğretmenini olduğunu söyledi. Her ikisini de zaten biliyordum ama yine de şaşırmış gibi davrandım. Bilmediğim şey, onu bu konuda çalışmaya iten şeyin ne olduğuydu.

"Anaokulu öğrencilerine öğretmenlik yapmanın nesini seviyorsunuz?" diye sordum. Müstakbel eşim hakkında kâğıt üzerinde olmayan her şeyi öğrenmemin zamanı gelmişti. En sevdiği renk, en sevdiği film...

Her şeyi. Çok gecikmiştim.

Scarlett cevap vermeden önce iki kez düşünmedi.

"Dürüstlükleri." Bunun, hayatındaki insanların ona karşı dürüst olmadığı anlamına mı geldiğini merak ettim. Sonra kendime, benim de ona karşı pek dürüst olmadığımı hatırlattım. "Onlar sana sadece işlerin nasıl olduğunu söylüyorlar. Gizli amaçları olamayacak kadar masumlar."

Son sözleri pek hoşuma gitmedi. Bir an için ona gerçekte kim olduğumu söyleyip söylememeyi düşündüm ama aynı hızla vazgeçtim. Görünüşe göre benim de gizli amaçlarım vardı.

Yine de çocukların dürüstlüğü konusunda haklıydı. Küçük çocuklarla çok fazla karşılaşmadım. Nikolai'nin yeğeni yıllardır etrafımda gördüğüm tek küçük çocuktur. Ve dürüst olmak gerekirse, çocuğu pek anlayamadım. Annesini çok genç yaşta kaybetmişti ve ben de Nikolai'nin kız kardeşinin intikamını almasına yardım etme konusunda ona bebek bakıcılığı yapmaktan daha iyiydim.

"Çocuk mu istiyorsun?" Ona merakla sordum.

Çok kısa bir süre için kaskatı kesildi. Onu bu kadar yakından izlemeseydim bunu kaçırabilirdim. Onunla ilgili her şey beni büyülüyordu. Ona bu kadar kolay kapılmak iyi bir fikir değildi. Her şeyi göze aldığınızda neler olduğunu on iki yıl önce tecrübe etmiştim ve bunu tekrarlamaya hiç niyetim yoktu.

Tek omzunu silkti ve sonunda umursamaz bir tonda cevap verdi. "Evet, belki bir gün. Buna karşı değilim ama yakın gelecek için gündemimde yok."

Yeterince adil. Hâlâ gençti, benden neredeyse on yaş küçüktü. Bu oldukça önemli bir yaş farkıydı. Çoğu zaman kendimi otuz dört yaşımdan bile daha yaşlı hissediyordum.

"Peki ya sen?" bakışlarını çevirdi ve merakla beni izledi.

"Benim için sorun olmazdı," dedim ona dürüstçe. Dimitry, Nikolai ve benim hep arzuladığımız bir şeydi bu. Kendimize ait bir aile. "Ben senden biraz daha büyüğüm, o yüzden muhtemelen harcayacak fazla zamanım yok."

Başını arkaya attığında kahkahası rüzgârda uçtu. Ses hafif ve sınırsızdı. "Sanki yaşlı bir adammışsın gibi konuşuyorsun," diye kıkırdadı.

"Muhtemelen sana kıyasla öyleyimdir," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Tamam, ısırırım," diye gülümseyerek devam etti. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört." Tepkisini görmek için onu izledim, ama eğer çok yaşlı olduğumu düşündüyse, hiç tepki vermedi. "Sen mi?"

"Yirmi beş," diye cevap verdi. "O kadar da yaşlı değilsin. Yine de itiraf etmeliyim ki, benden daha yaşlı biriyle hiç çıkmadım."

"Ah," diye yorum yaptım.

Başını eğdi, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu senin lehine olabilir, biliyorsun."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Güzel. Görünüşe göre alabileceğim tüm iyiliklere ihtiyacım olacak."

Birden durdu ve tükürdüğünde neyi yanlış söylediğimi merak ettim. "Kahretsin."

"Ne?" Ne olmuş olabilir ki?

Elini benimkinden çekti ve çantasını karıştırmaya başladı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı.

"Sorun ne Scarlett?"

Kısa bir süreliğine gözlerini kaldırdı. "Kız arkadaşlarıma akşam yemeğinde onlarla buluşmayacağımı mesaj atmayı unuttum." Gülümsememi saklamak zorunda kaldım. Endişesinin doruk noktası buysa, iyi gidiyorduk.

"Eminim anlayacaklardır," diye onu temin ettim.

Parmakları iPhone'unun ekranında gezinirken "Sorun o değil," diye mırıldandı. "Bu koruma bizimle ve o-" derin bir nefes alarak kendini durdurdu. "İşini oldukça ciddiye alıyor. Eğer birimiz olmamız gereken yerde değilsek polisi aramaktan çekinmeyecektir." O

bıkkın bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Evet, işini çok ciddiye alıyor."

Hızlı bir gönder tuşuna bastı ve basar basmaz telefonu çaldı. Gözlerinde belirsiz bir bakışla dudağını çiğnerken gözleri bakışlarımla buluştu.

"Devam et ve cevap ver," dedim ona. "Daha çok vaktimiz var."

Minnetle gülümseyerek cevap verdi.

"Hey," diye selamladı arayan her kimse.

"Evet, evet, iyiyim." Telefonun diğer ucundaki her kimse onu rahatsız eden bir şey söylemiş olmalıydı.

"Gerçekten de bu kadar endişelenmeyi bırakmalı," diye mırıldandı. "Evet, daha sonra döneceğim. Yemeğe bensiz git. Yarın sabah görüşürüz."

Telefonda bir kıkırdama duydum ve Scarlett her ne söylendiyse kızardı. "Tamam, bu iş bitti. Güle güle."

Telefonu kapattı ve bir kenara koydu.

"Bunun için üzgünüm," diyerek özür dilercesine bana baktı.

"Merak etme." Yine de bu kadar kızarmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. "Yemeğe hazır mısın?"

Başını salladı ve elini tekrar elime aldım. Benimkine tam oturmuştu. Onun dokunuşundan neden bu kadar hoşlandığımı sorgulamak istemiyordum. Buna itiraz etmedi, bu da beni son derece memnun etti.

"Palkin diye bir restoran var," dedim ona. "Şehirdeki en eski restoranlardan biri ve sadece Rus yemekleri servis ediyorlar."

"Kulağa harika geliyor," diye gülümsedi. "Her türlü yemeği severim."

İnce vücuduna baktım ve o da güldü. "Hey," diye itiraz etti, "bir kitabı kapağına göre yargılama. Ben kesinlikle yemek yiyebilirim. Tatlı da olsa iyi olur."

Kahretsin, tatlı olarak ne istediğimi çok iyi biliyordum. Scarlett'in yüzümde gördüğü bir şey olmalıydı, çünkü pancar gibi kızardı.

Boğazımı temizledim. "Tatlı da olacak," diye hafifçe söylemeye niyetlendim ama iniltiyle çıkınca kulağa fazla müstehcen geldi.

İki saat sonra hala restorandaydık, pencere kenarında oturmuş akşam karanlığını ve St. Petersburg'da dolunayın parlak ışığı altında. Bir tatlıyı paylaşıyorduk. Scarlett Chantilly Mint Mousse'u seçti. Yiyebileceğini söylerken şaka yapmıyordu. Sağlıklı bir iştahı vardı ve bir kadının aç değilmiş gibi davranmak yerine yemeğinin tadını çıkardığını görmek ferahlatıcıydı. Açıkçası en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum.

"Tamam, bana tuhaf tuhaf bakıyorsunuz," diye açıkladı kocaman bir gülümsemeyle. "Bu beni korkutmaya başladı."

Bir ya da iki kadeh şarap içmiş olabilir, bu onu rahatlatmıştır. Yanaklarında hafif bir kızarıklıkla rahatlamış halini çok sevdim. Tanıştığımız andan itibaren karakterinde hiçbir yapmacıklık yoktu ama bu şekilde rahatlamıştı, çok sevimliydi.

"Seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor," dedim kıkırdayarak. Onu izlemeyi gerçekten seviyordum... o kadar. "Bu güzel bir değişiklik."

Kıkırdadı. "Evet, eminim. Ama merak etmeyin, yemek yemeyi bitirdim." "Bir kadeh şarap daha ister misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bir bardak daha içersen kıyafetlerini çıkarmaya başlayabilirim. Ya da benimkileri," diye ağzından kaçırdı. Sonra ne dediğini fark edince ekledi: "Artık benim için alkol yok. Teşekkür ederim."

Bunun beni biraz çekici bulduğu anlamına geldiğini umuyordum. Çünkü ben onu çok çekici buluyordum.

ve onu benim yapmak için sabırsızlanıyordum.

Hesap için garsona işaret ettim. Koştura koştura geldi ve oradan çıkabilmemiz için ona fazladan para bıraktım. Ayağa kalktığımızda, elimi sırtının küçük kısmına koydum.

Son zamanlarda pek belirgin olmayan şakacı tarafım devreye girdi. Dayanamayıp başımı eğdim ve kulağına doğru fisıldadım: "Kıyafetlerimi çıkarman konusunda hiçbir sorunum yok."

Nefes nefese kaldı, yüzü şok içinde bana döndü. Böyle çok güzeldi, dudakları hafifçe açık, gözleri kocaman. Tepkileri doğaldı, içinde zerre kadar yapmacıklık yoktu. Onlarda benimkini yansıtan arzuyu görebiliyordum ve sikim onayladı. Scarlett O'Brady geleceğimde ihtiyacım olan her şeydi.

Restorandan çıkar çıkmaz gecenin serin havası yüzümüze çarptı ve Scarlett titredi. Ağustos sonlarında gündüzler hâlâ sıcaktı ama geceler yavaş yavaş serinliyordu. Onu kendime doğru çektim ve o da vücudunu benimkine yasladı.

"Vay canına, çok ateşlisin," diye mırıldandı. "Yani, sıcak. Sıcaklık açısından."

İçimden kıkırdadım. Kahretsin, çok seksiydi ve bunu denemiyordu bile. Seksi olmaya çalışsa neler olacağını düşünmek bile istemezdim. Benimle istediği gibi oynayabilir, beni küçük parmağında oynatabilirdi.

"Teşekkürler," diye aptal gibi sııttım. "Seni eve bırakayım mı?"

Gözleri büyüdü, nefesi hafifçe kesildi.

"Genelde ilk buluşmada öpüşmem bile," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. "Ama tabii, neden olmasın?"

Hatamı hemen anladım ama lanet olsun. Buna nasıl hayır diyebilirdim? Mesele onu evime değil, oteline geri götürüp götürmememdi. Basit bir dil yanlışlığıydı ama zayıf meleğim beni azarlarken omzumdaki şeytan beni alkışladı.

Bana boşuna Rus Günahkâr demiyorlardı, gerçi bunun genellikle kadınları yatağıma çekmekle bir ilgisi yoktu. Ne olursa olsun, arabama doğru yürürken şeytan kazandı ve ben de ona yardım ettim. Doğrusu, önemli bir şey değildi. Neredeyse nişanlıydık. Sadece o bunu bilmiyordu. Öyle değil mi?

Arabamı kükreyerek çalıştırırken, onun sözlerini düşündüm.

Genelde ilk buluşmada öpüşmem.

Bu gerçekten hoşuma gitti. Ve bundan sonra sadece beni öpecekti. Şimdiden içimdeki sahiplenme içgüdülerini uyandırmaya başlamıştı. Bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu ve babasına söylediği sözlerden onun aşk istediğini biliyordum. Artık bir kadını sevebileceğimi sanmıyordum. Ama onu mutlu edebilirdim, ikimizi de mutlu edebilirdim.

On dakika kadar sürdü ve bizi çatı katıma çıkaran asansörde süzülüyorduk. İçeri girdiğimizde sandaletlerini çıkardı ve onu evimde yalınayak dolaşırken görmek oldukça güzel bir manzaraydı. Sanki buraya binlerce kez gelmiş gibiydi. Gözleri yavaşça her şeyi içine çekerek mekânı gezdi.

Kat planı açıktı. En sağ köşede, yemek odası ve oturma odasının tamamını görebileceğiniz, ayrıca St. Petersburg ve Neva Nehri manzarasının keyfini çıkarabileceğiniz büyük bir mutfak vardı. Gecenin karanlığında tüm şehir aydınlatılmış ve karanlıkta parılıyordu.

Oturma odasını boydan boya kat eden tavandan tabana geniş pencereye doğru yürürken omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

"Güzel bir yer," diye usulca yorum yaptı.

"Teşekkür ederim." Aklından neler geçtiğini merak ettim. Sanki bu yer onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu, pencereden hiç ayrılmadan.

Eğer gözleri üzerimde olsaydı, bu soru karşısında irkildiğimi fark edeceğinden emindim. Bu durumda en iyisinin gerçeğe olabildiğince yakın durmak olduğuna karar verdim.

"Avrupa'da birkaç kumarhanem var." Aslında Amerika'da da birkaç kumarhanem vardı ama bu küçük ayrıntıyı atlamıştım. İsmimi sorarsa, beni babasıyla ilişkilendirebilirdi. Ne de olsa bu şekilde

babasının bir kurtarma paketine ihtiyacı vardı.

"Hmmm," diye cevap verdi sadece.

Ona doğru yürüdüm ve iki adım ötesinde durdum, sırtı hala bana dönüktü. Ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini bilmek ilgimi çekiyordu. Aramızda sır olmasını istemiyordum ama bize bir şans vermeden onu kaybetmeyi de göze alamazdım.

"Bu kötü mü?" Ona sordum ve o da arkasını döndü.

"Seni duymadım," diye cevap verdi, hafif kısık bir sesle. Gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştuğunda nabzının hızlandığını fark ettim. Düşüncelerinin bana açık bir kitap olmasını diledim. Heyecanlı mı, gergin mi yoksa endişeli mi olduğunu bilmek istiyordum. "Hayır, sanırım fena değil," diye yanıtladı sorumu.

Bana kıyasla çok küçüktü ama kesinlikle çekingen değildi. Açık kişiliği onu daha uzun, daha büyük gösteriyordu.

"Gergin misin?" Uzanıp ona dokunmak istedim ama zorlamak istemedim. İtiraf etmeliyim ki bunu genelde yapmazdı, bu yüzden ağırdan almak akıllıcaydı.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Evet," diye cevap verdi. "Sanırım öyle. Belki birazcık."

"Endişelenme." Onu endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmek istiyordum. Benden asla korkmasına gerek yoktu. "Sadece takılabiliriz, film izleyebiliriz; ne istersen."

Derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı. Sanırım sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Genelde sahip olduğum hiçbir kadına benzemiyordu.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Sarhoş olmasını istemiyordum ama belki sinirlerinin yatışmasına yardımcı olabilirdi.

"Belki sadece yarım bardak, lütfen."

Ben mutfağa gidip ona bir kadeh şarap hazırlarken o pencereden dışarı bakıyordu. Mutfakta dolaşırken bile onun her hareketini, bana her bakışını fark ettim. Gözleri çatı katımda geziniyor, her şeyi özümseyordu. Neredeyse her nesneyi, her resmi inceleyerek benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışıyor gibiydi.

Boktan beynimin içindeki dırdırcı his ona karşı dürüst olmamı, babasının evlenmesini ayarladığı adamın ben olduğumu söylememi söyleyip duruyordu.

Ancak reddedilme korkusunun üstesinden gelmek zordu. Ne de olsa yetimhanedeki o küçük çocukluğumdan beri içime işlemişti. Ailem beni reddetmişti. Benimle hiçbir şey yapmak istemedikleri çok açıktı. Tabuttaki son çivi Irina'ydı. Beni yaşlı, kokuşmuş ve iğrenç bir adam için terk etti. Güç ve para için duyduğu açlık ve şehvet, önemli bulduğum her şeyin önüne geçti... aile, sevgi ve sadık olmak.

Hayır, ona müstakbel kocası olduğumu söyleyemezdim. Bu onu benden uzaklaştırırdı. Onunla zaman geçirecek, ona kur yapacaktım ki kim olduğumu öğrendiğinde benimle kalsın. Onu kaybetmek istemiyordum. Başka birini kaybedemezdim.

Ona doğru yürüdüm, gözleri üzerimdeydi. Hâlâ gergindi. Bardağı ona uzattım ve kanepeye doğru gittim.

"Hangi film için havandasın?"

Bu gece film izleyecektik. Onunla vakit geçirmek ve bana alışmasını sağlamak istiyordum. Ne de olsa hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik. Onun sevdiği ve sevmediği şeyleri, hangi filmlerden hoşlanıp hangilerinden hoşlanmadığını öğrenmek istiyordum. Hayatımızın geri kalanında bedenlerimizi ve aramızdaki bu çekimi keşfedecektik.

"Hmmm, belki hafif bir komedi," diye düşündü. "Ya da bir aksiyon filmi. Hangisini tercih edersin?" "Aksiyonu tercih ederim ama ikisine de varım."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve yanıma gelip kanepeye oturdu. "Neden hiç şaşırmadım

bir aksiyon filmi tipi misiniz?"

"Muhtemelen zeki olduğun içindir," diye takıldım ona.

Kolumu kanepenin üst kısmına dayamıştım ve o oturduğunda saçları parmak eklemlerime değdi. Saç tellerini parmaklarıma dolamadan duramadım. Saçları ipeksi bir yumuşaklıktaydı, hafif bir çiçek kokusu süzülüyor ve duyularımı olabilecek en iyi şekilde istila ediyordu.

"Herhangi bir aksiyon filmi için havanda mısın?" diye sordu. Varsayımda bulunmaması ama ikimizin de keyif alabileceği bir şey olduğundan emin olmak istemesi hoşuma gitmişti.

"Bruce Willis'in oynadığı oldukça iyi bir film var," dedim ona. "Biraz komedi içeriyor, *Red*. Hoşuna gidebilir."

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Mükemmel. O zaman ikimiz de istediğimizi alırız."

Irina'yla birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca benim ne istediğimle hiç ilgilenmedi. Scarlett beni bir günden daha az bir süredir tanıyordu ve şimdiden bana daha fazla değer veriyordu. Bu beni evliliğimiz için umutlandırdı.

SCARLETT

T Ertesi sabah kahvaltı için Anja ve Olivia ile buluştum. Brian bir telefon görüşmesi yapıyordu, ben de onlara dün geceyle ilgili kısa bir bilgi verdim. Ama nedense ismini sakladım. Nedeninden emin değildim ama adını saklı tuttum.

"Yabancılarla takılmak akıllıca değil," diye azarladı Olivia beni.

"Onunla takılmadım," diye düzelttim. "Nehir boyunca biraz yürüdük. Sonra yemek yedik ve onun evine gittik." Olivia ve Anja kaşlarını kaldırdılar. "Bir film izledik ve hiçbir şey olmadı. Filmden sonra beni geri getirdi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve iyi geceler diledik." Tenimdeki dudaklarını hatırlayarak derin bir nefes aldım. "Keşke beni en azından dudaklarımdan öpseydi."

Anastasya güldü. "Bunu talep etmediğine şaşırdım."

"Eğer bu gece beni dudaklarımdan öpmezse, bunu talep edeceğim."

"Bu gece mi?" Olivia'nın sesi biraz telaşlanmış gibiydi.

"Bu gece beni dışarı çıkaracak."

"Yine mi bizi ekiyorsun?" Anastasia iyi niyetle benimle alay ediyordu.

"Saat beşte geliyor," diye kendimi haklı çıkardım. "Yani günün büyük bir kısmını sizinle, akşamı da onunla geçireceğim."

İkisi de gülümsedi ama Olivia'nın yüzünde endişeli bir ifade vardı. Onun tereddütlerini anlayabiliyordum. Bazı günler erkeklerden tamamen soğuduğundan ve nişanlısının uzun ve acı dolu bir ölümle ölmesini dilediğinden oldukça emindim. İşkenceye ve cinayete hiç meraklı olmamıştım ama Malcome Schmidt'i öldürmek için ailemden bir ricada bulunmayı çok istemiştim. Hatta bir keresinde öfkeyle bunu söyledim. Olivia'nın ailesine, o pislik adamın en iyi arkadaşımın etrafında olmasına izin verdikleri için çok kızgındım ama Olivia bana asla böyle bir şey yapmayacağıma dair söz verdimişti. İşte buradaydım, sözümü tutuyordum.

"Dikkatli olacaksın, değil mi?" Olivia'nın sesi beni en iyi iki arkadaşıma geri götürdü. "Tabii ki."

İkisinin de benim için mutlu olduğunu biliyordum. Bugün için kendimi iyi hissetmekten başka bir şey yapamıyordum. Sergei ile ilgili bir şey beni gelecek için umutlandırıyordu. Tuhaftı ve geleceğim zaten belli olduğu için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu küçük gerçeğin günümü mahvetmesine izin vermeyerek sadece iyi düşüncelere ve Sergei'ye odaklandım. Çok iyi bir ruh hali içinde uyanmıştım. Onunla film izlemek harika bir şeydi. Bugün beni tekrar görmek istediğini söylediğinde mutluluktan neredeyse çığlık atacaktım. Ama kendimi tuttum.

Dün geceyi düşünerek sııttım. "Hayal kurmayı ve böyle sııtmayı bırak, Scarlett," dedi Anastasia.

dalga geçti. "Brian geliyor. Şüphelenebilir."

Yüzümdeki sırıtışı hemen sildim. "Günaydın

Scarlett."

"Hey, Brian."

"Manciatti babanın onu aradığını söyledi. Dün ailenle görüşmedin mi?" "Kahretsin," diye mırıldandım. Sergei'ye olan takıntım yüzünden tamamen unutmuşum. Ve bir anda o his

suçluluk duygusu beni vurdu. Sergei'yle çıkmak ve onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak doğru değildi, oysa her şeyin sonunda başka biriyle sözlenmiştim. Evet, bunu kabul etmiyordum. Bir yabancıyla evlenme fikrinden nefret ediyordum ama babamın anlaşmasını ihlal edersem ailem tehlikeye girebilirdi. Ama suçluluk duygusu bu gece Sergei'yle buluşma fikrimi değiştirmemi sağlayacak kadar güçlü değildi.

Bunun yerine telefonumu çıkardım ve aileme iyi olduğumu bildiren hızlı bir mesaj yazdım.

"Günün nasıl geçti?" Sergei'ye sordum.

Restoranın dışında, muhteşem nehir manzarası ve St.

Petersburg'a gittik. Söz verdiği gibi, Sergei saat beşte beni almaya geldi ve Petersburg şehir merkezinde vitrin alışverişi yaptık. Beni içeri girip beğendiğim şeyleri görmem için ısrar edip durdu ama ben reddettim.

Elim onun elindeyken vitrin alışverişi yapmak çok daha iyiydi. Yeni şeylerle ilgilenmiyordum.

Kaşlarını çattı ve bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. "İyiydi. Programımı değiştirmemi gerektiren bir şey oldu ama şimdi hepsi halledildi."

Gülümsedim. "Birisi kumarhanenizde çok fazla para mı kaybetti?"

Sırıttı. "Eminim birileri yapmıştır ama kumarhaneyle ilgili bir iş değildi."

Şarabımdan bir yudum aldım ve arkama yaslandım. "Benim babam da kumarhane işinde."

Bana bunu söyleten şeyin ne olduğundan emin değildim. Birden ağzımdan çıkıverdi. Kaşını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi. Devam etmemi bekliyordu ve doğrusu bu konuyu açmamın ne anlamı olduğundan emin değildim.

"Bazen tuhaf saatleri oluyor," diye mırıldandım.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni izliyordu. "Elimden geldiğince düzenli çalışma saatlerim var," diye konuştu gözlerini bana dikerek.

Onunla akşam yemeği yediğimi, uzun bir iş gününün ardından birlikte stres attığımızı hayal edebiliyordum. Akşam yemeğinde evde olacak bir adam gibi gelirdi bana. Babam da her zaman denerdi ama her zaman başaramazdı. Diğer iş faaliyetleri onu bazen uzak tutuyordu.

"Bu iyi," diye mırıldandım.

Sergei'nin her gün başka bir kadınla yemek yediğini düşünmek beni rahatsız ediyordu. Ne kadar aptalca! İki haftadan kısa bir süre içinde eve dönecektim ve ardından düğünüm için ciddi hazırlıklar başlayacaktı. Evet, bunu bir şekilde atlatmayı umuyordum ama dürüst olmak gerekirse bu ihtimal yok denecek kadar azdı. "St. Petersburg'da mı büyüdün?"

Daha tarafsız konulara yönelmemiz ve imkânsız hayal etmekten vazgeçmemiz daha iyiydi. Ama kendime bunu söylerken bile Sergei'yi başka biriyle düşünmenin beni ne kadar rahatsız ettiği hissinden kurtulamıyordum. Onu iki gündür tanıyordum ve şimdiden onunla daha fazlasını istiyordum.

"Hayır. Ben Moskova'da büyüdüm." Sergei'nin sert sesi ona iki kez bakmamı sağladı.

"Oh!" Sessizlik devam edince ben de devam ettim. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org> Orada ne yapacağımıza dair bir önerin var

mı?" Başımı eğip onu izledim. Cilveli, rahat tavırlı adam, Sergei'nin gergin bir versiyonuyla yer değiştirmişti.

"Şimdi oraya gidiyoruz ve sonra da eve dönüyoruz."

"İnsanlar genellikle Kızıl Meydan'a akın eder." Sergei'nin Moskova'yı pek sevdiğini sanmıyordum. "Tsaritsyno Sarayı oldukça iyi. Ama gezmeyi sevmiyorsan pek keyif almazsın. Petersburg'u tercih ederim ama Moskova'da da iyi tiyatro gösterileri, restoranlar ve barlar var."

"Moskova'yı hiç sevmiyor gibisin."

Tek omzunu silkti. "Dediğim gibi, ben St. Petersburg'u tercih ederim. Ancak seni Moskova'da da bir randevuya çıkarmak isterim." Tekrar o çekici playboy sırtışına geçiş yaptı. "Eğer izin verirsen."

Ve bir anda playboy cazibesi tüm gözlem yeteneğimi paramparça etti ve teklifi karşısında içim eridi.

Gelecek hafta Sergei'yi de göreceğim.

Sergei ile birlikteyken zaman akıp gidiyordu. Otelin önünde durduğunda neredeyse gece yarısıydı. Beni dairesine götürüp ırzıma geçmediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Şimdi, tersine çevrilmiş rollerden bahsedelim. Yıllarca erkek arkadaşlarım umutsuzca bacaklarımın arasına girmeye çalıştı. Ve şimdi, Sergei'nin beni bacaklarımın arasında yiyip bitirmesini düşünmeden edemiyordum. Ya da benim onu yiyip bitirmemi. Vücudum ona duyduğum ihtiyaçla kelimenin tam anlamıyla titriyordu.

"Yarın bütün günü benimle geçir," diyerek Sergei beni ırkılttı ve onunla ilgili fantezilerimden uzaklaştırdı. Bütün bir günü onunla geçirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu ama kız arkadaşlarımı ekmenin getirdiği bir suçluluk duygusu da vardı.

"İstiyorum; gerçekten istiyorum," dedim ona. "Ama arkadaşlarım çok kızar."

"Anlayacaklarına eminim. Birlikte kahvaltı edebiliriz. Daha sonra seni bir tekne turuna çıkarabilirim ve yüzmeye gidebiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Burada, şehirde mi?" Burada nehirde yüzmek bana pek cazip gelmedi. "Hayır, Peterhof'ta," diye açıkladı. "Finlandiya Körfezi'nin güney tarafında. Yaklaşık bir saat uzakta. Buna bayılacaksın."

"Kulağa çok cazip geliyor." "O

zaman yap, solnce."

Kahretsin, gerçekten istiyordum. Bütün günü ve geceyi onunla geçirmek kulağa mükemmel bir gün gibi geliyordu. Ve belki onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenebilirdim.

"Bu ne anlama geliyor?" Onun yerine ben sordum. "Solnce?"

"Güneş demek," diye cevap verdi. Beni izleyişi bana iyi bir şey umut eden ama bunu elde edemeyeceğini bilen küçük bir çocuğu hatırlattı. "Günlerimin yıldızı. Bu sadece eski bir Rus sevgi sözcüğü."

Sergei'nin playboy bir yanı olabilirdi ama aynı zamanda yumuşak bir yanı da vardı. Bunu dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu ama içimden bir ses onun sert ve acımasız ama aynı zamanda yumuşak ve hassas olabileceğini söylüyordu.

Arabadan çıktı ve bana kapıyı açmak için yanıma geldi. Elini uzattı, ben de tuttum ve spor arabasından inmeme yardım etti.

"Tamam, yarın beni tekneyle gezmeye götür," dedim gülümseyerek, vücudu benimkiyle kızarmıştı. Mutlu sırtışı uzun zamandır aldığım en güzel ödüldü. O kadar yakındı ki, beni sıkıca kucaklamasını diledim. Ellerini üzerimde hissetmek istiyordum. "Ne zaman buluşalım?"

"Yedi gibi mi?"

"Tamam, sabah arkadaşlarıma mesaj atarım, böylece endişelenmezler."

"Teşekkür ederim." Kolları beni sardı ve bedenim onunkinin içinde erirken karnım taklalar attı. Sıcak ve sert hissediyordum, kasları bana baskı yapıyordu. Ellerim boynuna dolandı, ona daha yakın olmak istiyordum. Tanrım, onu çok istiyordum. Dilimin ucunda ona yalvarmak vardı.

benimle otel odasına gel.

Ben bir şey söyleyemeden başını eğdi ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı. O kadar nazikti ki nefesimi çaldı ve içimden bir nefes kaçtı. Bedenim onunkine daha çok bastırdı, ona ihtiyaç duyuyordum. İçimden bir ürperti geçti ve dizlerimin bağı çözüldü.

Uzaklaştı, gözleri arzuyla kararmıştı. Nefes alış veriş kalbimin atışını yansıtıyordu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli öpücüktü, ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden oldu ve öpücüklerinden daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe gezindi. "İnanılmaz," diye mırıldandı. Neyi kastettiğinden emin değildim ama eğer öpücükten bahsediyorsa... vay anasını! Tüm kalbimle aynı fikirdeydim. İlk öpüşmemiz muhteşemdi. Ve ben de öpücüklerden payımı almıştım.

"Bir öpücük daha istiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. Bunu kıkırdaması izledi.

Başını benimkine yaklaştırarak, "Kendimi tutmam bir yere kadar, Scarlett," dedi. "Bir öpücük daha ve bu gece kendimi senden ayıramayacağım."

Ona bunun benim için sorun olmadığını söylemek istedim. Dudaklarını yanağıma bastırdı. Vücudumdan bir ürperti daha geçti ve tüm düşüncelerim uçup gitti.

"Cep telefonu numaranı alabilir miyim?" Sorusu karşısında şaşkınlıkla göz kırptım. Öpüşmeye gidiyorduk, cep telefonu numarası almaya değil. Gerçi ikisini de alabilirdi.

Şaşkınlıkla başımı salladım, bana bir öpücük daha vermesini umuyordum. İlk kez öpüşen bir genç gibi davranıyordum. Hiç hoş değildi. Daha önce birçok kez öpüşmüştüm ama lanet olsun... kim bilir o öpücükler Sergei'nin ağızının yanında hiçbir şeydi.

Otelin önündeydik, Sergei spor arabasına yaslanmış, beni kendine doğru çekiyordu. Etrafta kimse yoktu, olsa bile bu adama o kadar odaklanmıştım ki fark etmezdim. Bana her şeyi ve herkesi unutturan bir tarzı vardı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Numaranı alabilir miyim?" Bana tekrar hatırlattı.

Sırıttım. "Lise gibi hissediyorum."

"Lisedeyken senden numaranı isteseydim," diye şaka yaptı, "eminim tutuklanırdım."

"İhtiyar," diye takıldım ona. "Tamam, bana telefon numaranı ver, ben de sana mesaj atayım.

Böylece senin numaran da bende olur. Sorun olur mu?"

Ülke koduyla birlikte numarasını söyledi ve ben de ona hızlı bir mesaj gönderdim. Gönder tuşuna basar basmaz cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve gülümsedi. Bir eliyle beni hala kollarında tutarken, diğer eliyle telefonu tutuyordu. Ne yaptığına baktım ama harflerin hepsi Kiril alfabesindendi, bu yüzden hiçbirini okuyamadım.

"Seni telefon rehberime kaydediyorum," diye açıkladı ve yakalandığım için

kızardım. "Özür dilerim, meraklı olmak istememiştim."

"Özür dileyecek bir şey yok." Dudakları alnıma bastırdı ve kalbim kabardı. Kahretsin, eğer sadece bu küçük şeyler kalbimin tepki vermesine neden oluyorsa, mahvolmuştum.

"Onunla bu kadar çok vakit geçirmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" Olivia beni sorguladı.

Ben giyecek bir şeyler bulmak için gardırobumu karıştırırken hem o hem de Anastasia odamdaydı. O mesajı gönderdiğim anda kapımda belireceklerini bilmeliydim,

Saat daha sabahın altısını bile geçmemişti.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Onlarla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Gerçekten, gerçekten ondan hoşlanıyorum."

"Ama Scarlett, onunla daha yeni tanıştın." Anastasya apaçık ortada olanı söyledi. Evet, onunla yeni tanışmıştım ama bu yine de Sergei'den çok hoşlandığım gerçeğini değiştirmiyordu. Ve bana kendimi daha önce hiç kimsenin hissetmediği gibi hissettiriyordu. "Onunla yattın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır ama dün gece beni dudaklarımdan öptü." O öpücüğün anısı hâlâ dizlerimin bağını çözüyordu. Tanrım, beni tekrar öpmesini umuyordum. "Bir kere. O-" Açıklamaya çalışmak için kelimeler aradım. "Tarif bile edemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla dizlerimin bağı çözüldü."

Anastasia gülümsedi ama Olivia'nın yüzünde hâlâ bunu yapmamam gerektiğini söyleyen bir ifade vardı. Muhtemelen haklıydı da. Sorun şu ki, bunu bir daha hissedememek beni korkutuyordu. Sergei'yle olan her şey doğru geliyordu.

"Olivia, bana öyle bakma," diye mırıldandım, içimde büyüyen suçluluk duygusuyla. "Muhtemelen haklı olduğumu ve benden bu kadar uzakta olan bir adamla sorun çıkarmamam gerektiğini biliyorum. Ama onda bana en temel düzeyde hitap eden bir şeyler var. Hayatımın geri kalanını Sergei ile yaşadığım bu şeyin ne olabileceğini düşünerek geçirmek istemiyorum."

Olivia derin bir nefes verdi. "Sadece dikkatli ol. Tamam mı?"

Üç adım attım ve ikisini de kucakladım. "Söz veriyorum. Bu yaz ayları hayatımın en güzel ayları oldu."

Anja ve Olivia anlaştıklarını mırıldandılar ve biz de birbirimize sıkıca sarıldık.

Kırk beş dakika sonra, içinde kıyafet değişiminden güneş kremine kadar her şeyden biraz bulunan büyük bir plaj çantasıyla otel lobisinden çıktım. Yazlık elbisemin altına bir mayo giydim ve Sergei'mle bir plaj günü için hazırdım.

Benim Sergei'm. Lanet olsun, bu da nereden çıktı? Düşüncemi bir kenara ittim ve etrafıma bakındım.

Biraz erkenciydim, bu yüzden Sergei'yi beklemeye hazırlandım ama Range Rover'ına yaslanmış, elleri rahatça ceplerinde beni beklediğini görünce hoş bir sürpriz oldu. Beyaz bermuda şort ve polo tişört giymiş, güneş gözlüğü takmış ve bir milyon dolar gibi görünüyordu.

Beni görür görmez geniş bir gülümseme verdi.

"Merhaba," diye selamladım onu, güneş gözlüklerimin arkasından açgözlülükle bakarak. "Erkencisin."

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum," diye mırıldandı usulca, sonra beni kucakladı.

Vücutlarımız birbirine yapıştı; boynuma sokuldu ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Onun şefkati ve açıklığı çok hoşuma gitmişti. Bana ailemi hatırlatıyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Benim için kapıyı açtı ve arabaya tırmanırken arabaya baktım. "Yeni araba mı?" Kıkırdadı. "Hayır, tam olarak değil. Ama uzun mesafeli sürüşler için daha güvenli."

Kaşımı kaldırdım. Gideceğimiz yerin engebeli bir arazi olduğunu fark etmemiştim. "Tenis ayakkabılarımı almam gerekiyor mu?"

"Hayır, sen mükemmelsin." Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. Bu öpücük vücudumda hoş bir ürperti yarattı.

"Sergei, böyle yapmaya devam edersen," dedim boğuk bir sesle, "sahile varamayacağız." "Hayır, sahile varacağız ve teknemde bol bol baş başa vakit geçireceğiz," diye mırıldandı usulca.

İsteksizce elimi bıraktı ve kapıyı kapattı. Bu adama o kadar vurulmuştum ki.

İki saat sonra, ikimiz de onun teknesinde yatıyorduk. Evet, tekne değildi. Lanet olası lüks bir yattı.

Ona göre Finlandiya Körfezi'nin en güney tarafındaydık. Hava çok güzeldi, güneş ışınları denizin yüzeyine yansıyor. Plaj biraz kalabalık görünüyordu ama yattan denize girmek mükemmeldi. Kendi özel plajımız gibiydi.

"Hadi, denize atlayalım ve serinleyelim." Sergei'yi elinden tuttum ve ayağa kalkarken onu da yanıma çektim. Gülümsedi, mutlu ve kaygısızdı. Bu adamla ilgili şu ana kadar her şeye bayılmışım. Yatın güvertesinin arkasından birkaç kez atladık. Kendimi hafif ve mutlu hissediyordum, gelecekle ilgili endişelerim aklımdan silinmişti. Şu anda benim için önemli olan tek kişi Sergei'yd.

"Dikkat etsen iyi olur Sergei," diye bağırdım güverteden. Bulduğum noktadan suyun içindeki halini göremiyordum. "Yoksa üstüne çıkıp seni batırabilirim."

Bariton kahkahası etrafımda yankılandı ve atlayışım için daha uzun bir piste sahip olabilmek için birkaç adım geri attım. Hızla koştum ve havalandıktan sonra dizlerimi göğsüme çektim ve denize atladım.

Hava almak için yüzeye çıktım, kahkahası hâlâ etrafımdaydı. Mayomun üst parçasıyla çırpınırken ben de kıkırdadım. Ne yazık ki top atışları için yanlış türde bir mayom vardı. İki parçalı mayo suya atlarken güvenli değildi. Neredeyse üst parçamı kaybediyordum... bugün üçüncü kez.

Sergei gülerek, "Sadece üst parçanı çıkar," diye önerdi.

Ona geniş bir bakış attım. "Hiç şansın yok. Biri beni görebilir."

"Mürettebata teknenin ön tarafına gitmelerini söyledim," diye kahkahalar atarak konuşurken elleri belime uzandı ve beni kendine doğru çekti. Ellerimi ensesine doladım, sert vücudunu kendime bastırmasını seviyordum. Onun bana yakın olmasını seviyordum.

"Sahilde dürbünü olan biri bizi atlarken izliyor olabilir," diye kendimi haklı çıkardım. Başını geriye attı ve katıla katıla güldü. Yaz gezimiz sırasında Anastasia, Olivia ve ben kadınların üstlerini rahatça çıkardığı birkaç plaja rastladık. Bu bana göre değildi.

Ellerinin vücudumda dolaştığını, parmaklarının üst parçamın altına takıldığını hissettim. Sinirlerim, ağzının ve dokunuşunun beklentisiyle derinlerde titreşiyordu.

"Sergei," diye onu uyardım ama bedenim ona daha sert bastırdı. Ağzım ve bedenim burada senkronize çalışmıyordu.

"Kimsenin seni çıplak görmesine izin vermeyeceğim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bacaklarını belime dola."

Ben daha düşünmeden vücudum söyleneni yaptı. Buna direnecek değildim. Onu karşımda, içimde, her yerimde hissetmek istiyordum. Avuç içleri bacaklarımda geziniyor, sert elleri yumuşak tenime değiyordu. Nefes alışım düzensizdi, her zerrem onun bir sonraki hamlesini bekliyordu.

"Çok ateşlisin," diye kulağıma homurdandı.

İçim onun sıcaklığına açıldı ve utanmadan kendimi ona sürtmeye başladım. Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, dili ağzımı istila etti. Ben de ona sıkıca tutunarak öpücüğüne karşılık verdim.

"Eğer biri bizi yakalarsa," diye öpüşmeyi kestim ve sesim kendi kulaklarım için tanınmaz hale geldi, "seni öldürmek zorunda kalacağım. Ve onları."

"Merak etme, Solnce," dedi kendi sesi soluk soluğaydı, "sana bakacak olurlarsa onları kendim öldürürüm."

"Awww, çok tatlısın," diye takıldım ona. Eli mayomu yana itti, parmağı klitorisime sürdü ve benden bir inilti kaçtı. Parmağı tembel daireler çizerek klitorisimi okşadı ve ben de kalçalarımı onun dokunuşuna doğru ittim. Her yerim çok sıcaktı, vücudum onun dokunuşuyla vaat ettiği yüksekliklere ulaşırken ona daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Sergei ile vücudumun daha önce hiç ulaşmadığım zirvelere ulaşacağını biliyordum. Sadece hâlâ bakire olduğum için de değil.

"Sadece senin için," diye mırıldandı usulca, boynumu dişleyerek. Sesindeki saygıyı duyunca göğsüme bir şey dokundu.

Ellerim açlıkla onun her yerine dokunuyor, her yerini hissetmek istiyordu. Alnımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım, içimde yükselen bu yoğun his odaklandığım tek şeydi. Nefesim kesilmişti, zevk sadece avuçlarımın içindeydi.

"Oh, Tanrım. Evet," sesim hırıltılı ve muhtaçtı. "Lütfen, Sergei. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Parmağı içime kayd ve dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıktı. Hayatım pahasına ona tutunurken, kendimi ona doğru sürterken, parmağı içime girip çıkarken bacaklarım etrafındaki tutuşu sıkılaştırdı.

"Bana bak, solnce," diye inledi boynuma karşı, hassas tenimi ısıırıyordu. Ona, onun usta dokunuşuna kendimi kaptırmıştım. Ondan başka hiç kimse ve hiçbir şey önemli değildi.

Sersemlemiş bir halde başımı kaldırdım ve bakışlarımız buluştu. Gözlerinde öyle karanlık bir arzu vardı ki, canlandırıcıydı. Dudakları benimkini sahiplenici bir öpücüğe dönüştürdü ve ben de her şeyimi verdim. Ona sahip olduğum her şeyi vermek istedim. İçime ikinci bir parmağını soktu ve parmaklarını içimde sıktım. Bu kadar yoğun bir zevkin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

"Oh, lanet olsun. Evet, Sergei," sözcükleri çığlık çığlığa ağzımdan kaçtı. Ağzımı tuttu, çığlıklarımı yuttu.

İçimdeki parmağı yukarı doğru bastırırken, ısrarla o tatlı noktaya odaklandı. Zevk ateşlendi, korlar kan dolaşımımı yaktı.

"Tanrım. Evet." Parmaklarım kalın saçlarını kavradı, vücudum sımsıkı sarıldı. Beni bir enstrüman gibi kullanıyordu, her zerrem onunla uyum içindeydi.

Gerildim, gerildim ve sonra koptum. Yoğun zevk bedenimden aşağı yuvarlanırken sırtım kavislendi ve kalçalarım onun dokunuşuna doğru büküldü. İçimden bir çığlık koptu. Yoğun duygular beni derinden sarstı. Zevk çok fazlaydı ve yeterli değildi. Ben onun kollarında titrerken ve daha kendime gelmeye fırsat bulamadan içime girdi, sert ve derin bir şekilde ilerledi.

Aleti kızlık zarımdan içeri girdi ve ağzı nefesimi yakaladı. Anında durdu, kahverengi gözlerinde şaşkınlık vardı. Bakışlarını tuttum ve farkına vardı. Şaşkınlığın yerini merak ve başka bir şey aldı... saygı mı?

Titrek bir nefes aldım, tamamen içimdeydi ve hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Ona sıkıca tutundum ve bana sahip olduğunu biliyordum. Bana her zaman sahip olacaktı.

Yaygara yapmaması ama hareketsiz kalması hoşuma gitti. "İyi misin?" Dudağımı ısırıldı ve ardından dilini batan yerin üzerinde gezdirdi.

"Evet," diye homurdandım. "Şimdi durma."

Acıya rağmen onu istiyordum. Bana yeni zevkler tattırması için zonkluyordum. Hareket etmeye başladı, hareketleri sert ve güçlüydü.

"Fuuuuck." O mu söyledi ben mi söyledim emin değildim. Bana verdiği bu aşırı zevk dışında tüm duyularım susturulmuştu.

Dudağımı ısırıldım ve o içeri girip çıkarken omuzlarına sıkıca asıldım, iç kaslarım ona kenetlendi. Gözlerim çırpınarak kapandı. Önemli olan tek kişi oydu. Tüm duyularımın merkeziydi. Denizden kayganlaşan bedenlerimizle ikimiz de doruklara ulaştık. Her sert hamlesiyle beni başka bir zirveye daha da yaklaştırıyordu. İçime girerken elleri kalçalarımın gömülüyor, her hamlesiyle bana yoğun bir zevk veriyordu. Onun içimde olması doğru hissettiriyordu. Bedenimin sahibiydi, neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi biliyordu.

Orgazm içimde patladı ve diğer tüm duyularımı sular altında bırakırken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar gördüm ve amım onun sikinin etrafında sıkıştı, bana vereceği her şey için onu sağdı. Sergei de beni takip etti ve serbest kaldığını homurdanarak söyledi, ikimiz de titriyorduk.

Tutuđu azaldı ama kolları beni hala sıkıca kendisine bağlıyordu. Bana kendimi çok değerli hissettirdi ve onun benim için doğru kişi olduğunu anladım. Beklediğim kişi oydu, bekaretimi şimdiye kadar korumamın nedeni oydu. Dudakları dudaklarımı nazik bir öpücüğe boğdu ve kalbim onu kaybetmek zorunda kalacağımı bilmekle paramparça oldu. Sergei benim aradığım diğer yarımđı. Annemin söylediği tüm o sözler sonunda anlam kazanmıştı.

Aşık olmak hızlı ve zordu.

SERGEI

I her şeyi beklerdim ama bunu değil. Scarlett O'Brady bakireydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Geçmiş dosyasını okudum. Erkek arkadaşları vardı, hem de birkaç tane. Bunun yerine, bana çok değerli bir şey vererek beni şaşırttı. Aslında, Bunu çiz. Paha biçilemezdi.

Yatımın güvertesinde, hemen yanımda yatıyordu. Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine engel olamıyordum. Güzel, tatlı, komik ve kibardı. Ona kim olduğumu söylemem gerektiğine dair içimdeki dırdırcı his büyümeye devam ediyordu ama bunu kesinlikle görmezden geldim. Daha çok erkendi. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Koyu renk saçları yana doğru kaymış, güzel ince sırtının görünmesine izin vermişti. Yüzüstü uzanarak, sırtına güneş kremi sürerken üst parçasını açmama izin verdi. Losyonu sürerken yüzünde küçük bir gülümsemeyle uyuklaması uzun sürmedi. Vücudu gevşemişti ve o buraya aitti. Bana aitti. Evet, babası onu bana bir ödeme olarak vaat etmişti ama ben ondan daha fazla memnun olamazdım.

Beni sevmesini istiyorum. Ona kalbimi vermeye istekli değilsem bunu istemenin doğru bir şey olmadığını bilmeme rağmen bu düşünce beni etkiledi ve öylece kaldı. Ama hiçbir zaman özverili olduğumu iddia etmedim. Onun her şeyini istedim.

Yat, arabamın bizi beklediği limana doğru sürüklendi. Oraya varana kadar en az bir saatimiz vardı. Telefonumu kaptım ve çalışmaya başladım, bir yandan da onun yanımda uyumasına, güneşi içine çekmesine izin verdim. Son iki gecedir dışarı çıkmış ve geç saatlere kadar dışarıda kalmıştık, bu yüzden yorgun olduğundan emindim. Hayatım boyunca bir kadınla oturup film izlememiştım. Birlikte vakit geçirmek için ne kadar basit ve hoş bir yol. Bunu sevmemin nedeninin Scarlett olduğundan emindim. Onunla yemekten sonra evde sakin bir akşam geçirmek bana doğal geliyordu.

Kardeşlerim Dimitry ve Nikolai'ye bir mesaj göndererek Bartek'in insan sevkiyatını durdurma planımı bildirdim. Kabul edip etmeyeceklerini merak etmeme bile gerek yoktu ama işler sarpasarsa hazırlıklı olmak istedim. Öyle olmasını beklediğimden değil.

Küçük, sevimli bir horlama sesi duydum ve hafifçe kıkırdayarak müstakbel karıma baktım. Mışıl mışıl uyuyordu, bedeni huzurlu ve dingindi. Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde, son otuz yıldan daha fazla huzur bulmuştım. Scarlett'in hiçbir şeyinin sahte olmaması çok hoşuma gidiyordu. Gülümsemesi gerçektir ve mutluluğu bulaşıcıydı. Verdiği ve aldığı zevk paha biçilemezdi.

Irina'ya hiç benzemiyordu. Scarlett gerçek bir elmadı, Irina ise kendinden başka kimseyi umursamayan açgözlü ve zalim bir kadındı. Son on yıldaki davranışları umurunda olmadığını

kanıtladı.

Servetini nasıl biriktirdiği... ister kuru mal ister masum kadın ve çocukları satarak olsun, Irina için hepsi aynıydı. Bugüne kadar bunu göremeyecek kadar nasıl kör olduğumu merak ediyordum.

Belki de sonunda beni özgür bırakan ve gözlerimi açan Scarlett'ti?

Tekne yolculuğunun onuncu dakikasında, mürettebatımdan birine Scarlett'in yanmaması için üzerine gölge yapması için bir şemsiye getirmesini söyledim. Hiç kıpırdamadı. Ben hafif uyuyan biriydim, bu alışkanlığımdan kaynaklanıyordu, ama Scarlett tamamen baygın görünüyordu. Bir saat sonra limana yanaşmıştık ve Scarlett hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Müstakbel eşim kesinlikle uyumayı seviyordu.

Onu uyandırmak için hafifçe dürttüm. Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Scarlett," diye fısıldadım kulağına. "Bütün gün uyuyamazsın." "Git buradan," diye mırıldandı.

Kıkırdadım. "Sana uykucu mu demeliyim yoksa huysuz mu?" Alay ederek sordum. Göz kapaklarının arasından baktı. "Yorgun değil misin?" diye mırıldandı. "Hayır," dedim ona gülümseyerek. "Ama belli ki öylesin."

Esnemesini bastırdı. "Yatma saatimi çoktan geçtik." Kaşımı kaldırdım. "Yatma saatin mi var?"

"Sergei, senin de ilgilenmen gereken yirmi anaokulu öğrencisi olsaydı," diye mırıldandı, "senin de yatma saatin olurdu. Çocuklar öğleden sonra üçe kadar tamamen enerjik piller gibiler."

"Belki de sana başka bir meslek bulmalıyız?" Sesinin tonundan anaokulu öğrencilerini çok sevdiği anlaşılıyordu ama ben yine de önerdim.

"Asla olmaz. Ben işimi seviyorum."

Onu çocuklara bir şeyler öğretirken ve onlarla oynarken görebiliyordum. Kolay ve eğlenceli bir tavrı vardı. Sabırlı bir anne olurdu. Muhtemelen kendi annesine çok benziyordu. Annesiyle kısa bir süre görüştüm ama sakinliği ve rahat tavırları bana evimi hatırlattı. Scarlett'in de aynı tavırları vardı ama içinde bir asi de vardı.

"Evime dönüp duş almaya ve akşam yemeğine çıkmaya ne dersin?" Koyu renk gözleri parladı ve gülümsedi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Öyle mi?" Gözlerinde küçük bir muziplik vardı ve fikrini duymak için sabırsızlanıyordum.

"Duş almaya, pizza sipariş etmeye ve evde kalmaya ne dersin?" diye önerdi. "Belki yine bir film izleriz ve sonra gecenin bizi nereye götüreceğine bakarız."

Bu çok hoşuma gitti, özellikle de geceyi burada geçireceğini ima ettiği için. "Fikrine bayıldım."

Kocaman gülümsemesi günümü güzelleştirdi. "Öyle olacağını umuyordum," diye mırıldandı usulca. "Üst parçamı tekrar takabilir misin lütfen?"

Plaj gezimizden döndüğümüzde ikimiz de duş aldık ve o başka bir mavi yazlık elbise giydi. Giydiği her şeyin içinde çok güzel görünüyordu ama ben onu çıplak tercih ediyordum. Aklımdan geçenleri zorla söyledim; yoksa yemek yemeye fırsat bulamadan onun ırzına geçerdim.

Scarlett ve ben salata için sebzeleri doğruyorduk. Pizza her an gelebilirdi ve müstakbel eşim yanında sağlıklı bir şeyler yememiz için ısrar etti.

"Tüm diyetinizi dengeliyor" dedi ve bana kocaman bir gülümseme verdi. Şarabından bir yudum aldı ve bardağını yerine koyarak kesmeye geri döndü. "Annem her zaman karışıma sağlıklı bir şeyler eklediğin sürece sağlıksız şeyler yemenin sorun olmadığını söylerdi."

Bu mantık bana hiç mantıklı gelmedi ama onu şımartmaktan kendimi alamadım. Mutlu ve rahat

görünüyordu,

Çatı katımdaki evimde. Seyahatinin geri kalanında benimle kalması için onu ikna etmek istiyordum. Onunla geçirdiğim ve güneş ışığını içime çekmeme izin verdiği her dakika, reddedilme korkum artıyordu. Bana karşı rahattı, gülümsemeleri ve dokunuşlarıyla özgürdü ama hayatımdaki reddedilme deneyimlerim ona kapıyı açmamı zorlaştırıyordu. Ona kim olduğumu söylemeliydim. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum ama biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Önce o beni sevmeliydi.

Dış kapıdan gelen ses güvenlik ekranımı kontrol etmemi sağladı. Pizzacı adamdı. Scarlett'e, "Pizza geldi," dedim. "Salatayı kontrol altına aldın mı?"

Gözlerini kaldırdı ve gözleri parladı. "Sadece salatayı kesmekten kurtulmaya çalışıyorsun," diye alay etti. Kısmen haklıydı. Monoton bir işti ama onunla birlikte yapmayı seviyordum.

"Buna ne dersin? Sen salatayı bitir," diye alçak sesle mırıldandım, bedenimi yavaşça arkadan ona doğru ittim ve dudaklarımı boynunun kıvrımına bastırdım. "Ve sonra seni ödüllendireceğim."

Başını eğerek bana daha iyi erişim sağladı. Poposu kasıklarına doğru geri itildi ve ben inledim, anında onun için sertleştim.

"Unutmasan iyi edersin," diye mırıldandı başını yana çevirerek. Ağzı hafifçe aralanmıştı, gözleri yumuşaktı ve beni izliyordu. Ona duyduğum bu ihtiyaç neredeyse dehşet vericiydi. Daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim. Ve o, birkaç gün içinde içimde bu ihtiyacı uyandırmıştı.

"Sana verdiğim sözlerin hiçbirini unutmayacağım." Ben de ciddiydim. Onu mutlu edecek ve gururlandıracaktım. Bu kadın muhteşemdi ve hayatımın geri kalanını onu hak ettiğimi kanıtlayarak geçirecektim.

İki saat sonra mutfakta bulaşıklarımızı temizliyorduk. O tatlıyı reddetti ve ben de onu sadece tatlı niyetine yemek istedim. Neyse ki bunu söylemeyecek kadar akıllıydım. Korunaklı bir bakire gibi davranmıyordu ama benden kaçmasını da istemiyordum.

Scarlett şakacı bir şekilde bana doğru su sıçrattı.

"Ne?" Bana masumca baktı. "Sadece ellerimi kuruluyordum. Bulaşık havlusu bulamıyorum."

Ona doğru yürüdüm. "Tam arkanda," diye mırıldandım dudaklarına karşı, sonra alt dudağını dişlerimin arasına aldım.

Onu izledim, liderlik etmesini bekledim. Gelecekte benim yönlendireceğim pek çok zaman olacaktı. Bu sefer bana ne istediğini söylemesini istiyordum ve ben de ona istediğini verecektim.

Parmak uçlarında durup dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kan beynime sıçradı. Dilimi ağzına soktum ve onu sahiplendim. İnledi. Öpüşürken çıkardığı sesleri çok seviyordum. O artık benim olmuştu. Liderlik etmesine izin vermek için çok fazla.

Onu kendime doğru sertçe çektim, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Harika hissediyordu. Onu yukarı çekerek mermer tezgâhın üzerine oturttum ve bacakları belime dolandı. Tanrıya şükür tezgâhın üzerinde hiçbir şey yoktu.

Ağzı bana açılmıştı ve ben de onun dudakları kadar istekliydim, dillerimiz arzu savaşında birlikte dans ediyordu. Elbisesinin eteğinden tutup başının üzerinden çektim ve onu sadece pembe sütyeni ve ona uygun külotuyla bıraktım.

Dudaklarımı boynunda gezdirerek yaladım ve ısırdım, tadı içime işledi. O kesinlikle bir tatlıydı, gelmiş geçmiş en iyi tatlı. Arkasına uzanarak sütyeninin klipslerini açtım ve dikkatsizce bir kenara fırlattım.

Başımı eğip diri göğüs ucunu ağzıma almaktan kendimi alamadım. Sırtını bana yasladı ve iniltisi çatı katında yankılandı. Bu şimdiye kadarki en iyi müzikti. Dokunuşuma verdiği tepki inanılmazdı.

Sonra, külotunu tuttum ve kalçalarını kaldırarak aşağı indirmeme yardım etti. Onları atarak vücuduna hayran kaldım. Tezgâhımın üzerinde çırılçıplak mükemmel bir görüntüydü. Benim tanrıçam. Nefes alış verişi ağırlaşmış, yanakları kızarmış ve koyu renk gözleri arzuya buğulanmıştı. Burası onun ait olduğu yerdi.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye fısıldadım.

"Lütfen bana dokunmayı bırakma," diye yalvardı. "Çok iyi hissettiriyor."

Üzerine eğildim ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim. Yüksek sesle inledi, eliyle saçlarımı kavradı ve beni daha yakına çekti. Klitorisinin ucunu ileri geri oynattım.

İçime doğru sallandı ve "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Eliyle beni daha sert bir şekilde kendine doğru itti, yüzümü okşadı ve tadı dilimin üzerindeki en güzel tatlıydı.

Bir parmağımı amına soktum, onu hızlı ve sert bir şekilde becerdim. Çıgıkları çıgıklara dönüştü ve vücudu orgazmla titredi. Bundan daha iyi bir duygu olamazdı. Benim yüzümden havalara uçmasını izlemek.

"Çok güzel," diye mırıldandım, uyluğunun iç kısmını öperken. "Ve benimkini."

SCARLETT

H Sergei'nin hak iddia ettiğini duymak beni neredeyse paramparça ediyordu. Onu sadece üç gündür tanıyordum ve lanet olsun, onun olmak istiyordum. İçimden bir kasırğa gibi geçti. Onun olamayacağım konusunda onu uyarmalı mıyım? Ya da belki her şeyi cehenneme gönderebilirim.

ve onun olmak. Ama bu düşünce aklıma geldiği anda, hemen reddettim. Bunu aileme yapamazdım. Anlaşmazlıklarımıza rağmen onları seviyordum, onlar da beni seviyordu.

Son birkaç gün hiç de beklediğim gibi geçmemişti. Sergei'ye ilk buluşmada öpüşmediğimi söylediğimde yalan söylememiştim ama daha önce bir erkekle hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Genelde ağırdan alırdım. İlk buluşmada öpüşmek istememe neden olan kimse olmamıştı. Daha önce hiç kimse ayaklarımı yerden kesmemişti. Erkeklerle rahat olmam genellikle biraz zaman alırdı.

İçimden alay ettim. Sergei haklıydı, onlar çocuktı. O bir erkekti ve ağzı ve diliyle yapabileceği şeylere lanet olsun. Bugün beklediğim son şey beni yemesiydi. Onu tanıyalı daha bir hafta bile olmamıştı!

O hâlâ giyinirken ben mutfak tezgâhının üzerine çırlıçıplak oturdum. Bu duygu erotik ve güçlendiriciydi. Beni bu gezegendeki en muhteşem kadınmışım gibi izliyordu ve bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu görünüşüyle, kadınların kendisini ona atmasını sağlıyor olmalıydı.

Parmağını tekrar klitorisimin etrafında gezdirmeye başladı ve vücudum onun uzman dokunuşuyla anında ateşlendi. Hâlâ hassastım ve ağzımdan bir inilti çıktı. Beni yeni zirvelere çıkarmasını istiyordum ve sadece geri geldim. Garip olan şey, onun da bunu yapacağına dair bir his vardı içimde. Bundan tüm zevki aldığımdan emin olmak istiyordu.

Çenesini eğdi ve beni öptü, ağzım hevesle onun için açıldı. Dilinde kendi tadımı alabiliyordum. Seksi, yasak ama doğru hissettiriyordu. Çok doğru hissettiriyordu. Ellerim saçlarının arasından kayarak onu kendime yakın tuttu. Sergei güzel bir adamdı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bana hükmediyor ve zevkime giden yolu açıyordu. Onun bana hissettirdiği kadar ben de ona iyi hissettirmek istiyordum.

Takım elbise ceketini omuzlarından iterek dikkatsizce mutfak zeminine düşmesine izin verdim. Parmaklarım gömleğini karıştırırken, o beni açlıkla öpüyor, dili ağzımın içine girip benimkine sürtünüyordu. Bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu ve içimdeki kıskanç taraf onun tüm öpücüklerini sahiplenmek istiyordu. Bugünkü seks heyecan vericiydi, hızlıydı. Ama şimdi acele etmiyordu ve içimde yarattığı hisler yeni zirveler vaat ediyordu.

Tişörtü yoktu, parmaklarımla teninde, yırtık karın kaslarında gezindim. Sol göğsünün üzerinde

güllerle sarılmış kutsal bir kalp dövmesi ve okuyamadığım Kiril alfabesiyle yazılmış başka bir dövmesi vardı

sağ üst göğsünün üzerinde. Kollarında ürperdim, bacaklarımı beline doladım. Kalçalarımın arasındaki ağrı her saniye daha da artıyordu. Onu çok istiyordum.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım nefes nefese. Bedenim ve beynim tamamen Sergei'ye odaklanmıştı. Şu anda önümdeki bu adamdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu benim için. "Sana şimdi ihtiyacım var." "Siktir," diye hırladı.

Ben ona tutunurken beni havaya kaldırdı, bacaklarım hala ona sarılıydı. Dudakları tenimden hiç ayrılmadı, sanki her santimimi tatmak istiyordu. Her öpücüğü ve dokunuşu vücudumun ona olan ihtiyacıyla titremesine neden oluyordu.

Sisin içinden, beni yatağın üstüne yerleştirdiğinde bizi yatak odasına götürdüğünü fark ettim. Beni yatağına yatırdıktan sonra geri çekildi, ardından ayakkabılarından ve diğer kıyafetlerinden hızla kurtuldu.

Keskin bir nefes alarak dudağımı ısırdım ve çıplak vücuduna hayranlıkla baktım. Çok güzeldi, üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Tüm vücudu güç ve kuvvet çığlıkları atıyordu. Vücudu saf kastan oluşuyordu ve onu tekrar içime almak için sabırsızlanıyordum. Onun için duyduğum acıyı hafifletmek umuduyla kalçalarımı birbirine sürttüm ama tek yaptığı acıyı arttırmak oldu.

Gözlerim onun muhteşem vücudunda gezindi ve sikiinin üzerinde durdu. Sert ve büyüktü. Çok büyüktü ve kendimi boş hissediyordum, ona umutsuzca ihtiyaç duyuyordum. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Evet, o yattığım ilk erkekti ama bu benim bir aziz olduğum anlamına gelmiyordu. Sadece hiçbir zaman sonuna kadar gitmediğim anlamına geliyordu. Ama önümdeki bu adamdan daha ateşli bir örnek olmadığını kesinlikle biliyordum. En azından beni ilgilendirdiği kadarıyla.

"Sadece gözlerin üzerimdeyken mastürbasyon yapabilirim, Solnce," diye mırıldandı kalın aksanlı derin sesiyle, "ve uzun süre dayanamam. Çok güzelsin."

Uyarılmamın iç uyluğumdan aşağı damladığını hissettim. Bacaklarımı daha geniş açtım, gözleri beni ıslatıyordu. "Benim için ıslanmışsın," diye homurdandı. Yemin ettim, aksanı her saniye daha da kalınlaşıyordu. "Evet." Elim sikine uzandı, duraksadığımda eğildi ve elimi tuttu.

Aletin üzerine yerleştirerek bana onu nasıl tutacağımı gösterdi.

Kalçaları dokunuşumla öne doğru itildi ve ben daha sert sıktım. Vücudu en lezzetli günahlar için yaratılmıştı.

"Siktir." Başını hafifçe arkaya eğdi, yüzünde mutluluk ifadesi vardı ve bundan daha iyi, daha erotik bir görüntü olamazdı. Kukum ona ihtiyaç duyarak sıkıştı. Yavaşça üzerime tımandı, ağırlığı yatağı kaydırıyordu. Dirseğinin üzerine eğildi, eli bedenlerimizin arasına uzandı, parmakları yavaşça amımın üzerinde gezindi.

"Çok ıslak," sesi boğuk çıkıyordu. "Benimkini."

Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdi ve horozunun ucunu girişime karşı hissetmek beni ateşlendirdi. Kalın sıcağı ıslak amıma doğru ilerliyordu. Ağzı benimkini yakaladı ve kalçalarını güçlü bir şekilde itti. Ona da aynı derecede iyi hissettirmek istiyordum. Tırnaklarım poposuna batıyor, onu teşvik ediyordu. Yavaşça çekildi ve bedenim bu kayıp karşısında titredi.

Tekrar içeri itti ve ağzına doğru inledim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sanki ihtiyaçlarımla senkronize olmuş gibi, daha sert hareket etmeye başladı. Daha hızlı. Kalçaları aşağıya doğru inerek her santimimi içine aldı ve benden keskin bir nefes kaçı.

İnanılmazdı. İnanılmazdı. Dili ağzımın içinde sahiplenici bir şekilde kayıyor, kalçaları içime giriyor, içime vuruyordu. Acı ve zevk birbirine karışıyordu. İkimiz de daha fazlası için uzanırken, bu his eziciydi ama yeterli değildi. Dilimi onunkine doğru ittim ve sikiinin etrafında sıkıldım, sert ve acımasız vuruşları.

Dudaklarımdan bir çığlık çıktı ve onu ağzıyla yuttu. Kıvılcımlar arkamda patlamaya başladı

Gözlerim kapalıydı, sadece onun bana verebileceği akıllara durgunluk veren orgazmı kovalarken her zerrem alev alev yanıyordu. "Sergei," sesim boğuk çıkıyordu ve içimdeki sikiinin etrafında sıkıca kenetlendim. Vücudum

Beni kızdırmaya devam ederken yoğun bir serbest bırakma ile titredi. Başka bir sert itme ve bir kükreme ile hemen arkamdan takip etti. İkimiz de serbest bırakılmamızın ardından titredik, vücudu benimkinin üzerindeydi. Onu bırakmak istemiyordum ve duygularımın yoğunluğu karşısında gözlerim yaşardı. O bir yabancidan başka bir şey değildi ama bana kendimi hiç hissetmediğim kadar canlı hissettirmişti.

Yüzümü boynuna gömdüm, kokusunu içime çektim ve onunla asla sahip olamayacağım gelecek için ezberledim.

SERGEI

S Carlett'in memnun iç çekişi en güzel sestti. Bugün bana şimdiye kadarki en iyi boşalmayı, en değerli hediyeıı vermişti. Hâlâ onun içindeııdim, tükenmiştım ve lanet olsun ki tekrar yapamazdım.

"Çok sert değildim, değil mi?" Derin nefes alarak boynuna sokuldum.

Kadınım benim.

"Hayır, hiç de değil." Cevabı yumuşaktı, tatmin olmuş bir kadıninki gibiydi. Bu da kendimi beğenmiş hissetmeme neden oldu. "Yine de giyinip otelime dönmeliyim. Bütün gün yoktum."

"Hayır, yapmamalısın," dedim ona. O buraya, benim çatı katıma aitti. Ama gerçekte kim olduğumu bilmiyordu, bu yüzden ondan bunu talep edemeııdim. Henüz değil. "Sabah erkenden, kimse uyanmadan seni otele geri götürebilirim."

Esnedi ve ağzını kapattı. Yorgun görünüyordu. Ne de olsa Rusya'ya geldiğinden beri onu her gece geç saatlere kadar ayakta tutmuştım. Onunla karşılaşma şansına hâlâ inanamıyordum. Sanki yıldızlar sonunda aynı hizaya gelmişti ve ikimizin birlikte olması gerekiyordu.

"Tamam," diye mırıldandı, gözlerini hiç açmadan. "Ama fazla uyuyamayız."

Ondan ayrıldım ve yanıma yatırdım. Bu hafta yaşananlardan memnun bir şekilde gülümsedim. Hayatımın en güzel birkaç günüydü. Rusya'da kaldığı süre boyunca ikimizin de onunla olabildiğince çok zaman geçirmesini sağlayacaktım. Beni tanımasını ve yanımda rahat etmesini istedim. Müstakbel kocası olduğumu öğrendiğinde, buna aldırmayacaktı. Onunla evlenmek için sabırsızlanıyordum.

Aniden ayağa kalktı. "Aman Tanrım!"

"Ne?"

Gözleri korku ve endişe doluydu. "Korunmadık." Gözleri bana kaydı. "Ne bugün ne de şimdi yapmadık."

Kaşlarımı çattım ama sonra farkına vardım. "Sorun değil."

"Hayır, değil," diye mırıldandı. "Ben hap kullanmıyorum ve sen de prezervatif kullanmadın." "Sorun değil," diye onu temin ettim.

"Hayır, Sergei," alt dudağı titredi. "Bu iyi değil. Ertesi gün hapı almam gerek." Kahretsin, ona yalan söylemenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Doğal olarak biraz daha yalan söyledim. "Sana ertesi gün hapı getireyim," diye homurdandım. "Sen uyu, kalktığımızda ben sana getiririm."

Bana şüpheyile baktı. "Hangi doktor sana ertesi gün hapı için reçete verir?"

hastayı görmeden?"

Kıkırdadım. "Burası Rusya. Yarın seni otele geri götürmeden önce alacaksın." Onu tekrar kendime çekerek yanıma yatırdım.

"Şimdi uyuyalım. Fazla uyuyamayız," diye mırıldandım saçlarına karşı.

"Teşekkür ederim Sergei," diye fısıldadı usulca ve içime suçluluk duygusu yayıldı. Bunu kesinlikle görmezden geldim.

O benim karım sayılırdı, son sekiz yıldır bana söz vermişti. Buna hakkım vardı.

Evet, doğru. Bundan hoşlanmayacak.

Omzumdaki bu lanet melek canımı çok sıkıyordu.

Onu kendime daha da sıkı çektim ve başımı saçlarının arkasına gömdüm. Nefes alışının yavaşlamasını dinledim ve uykuya daldığı anı anladım. Uykuya dalar dalmaz ben de onu takip ettim ve ilk defa içim rahat bir şekilde uyudum. Kadınıym yanımdaydı.

Scarlett'i uykusundan uyandırdığımda güneş doğmamıştı bile. Kıpırdaması için bile birkaç deneme yapmam gerekti. Çoktan duşumu almış ve ikimiz için kahve yapmışım.

"Dur," diye mırıldandı uykulu uykulu, beni itti ve ince sırtını bana döndü. Kesinlikle sabah insanı değildi. Kollarımı ona dolayarak, sırtını göğsüme yaslayarak farklı bir yaklaşım benimsedim.

Boynunu hafif öpücüklerle boğdum, kulağını ısırđım. Ellerim göğsüyle oynadı, meme uçları parmaklarımin arasındaydı. Sert sikimi poposuna doğru ittim ve yumuşak bir inilti onu terk etti, ardından kıcıını bana doğru daha sert itti.

Kahretsin, geri tepiyordu.

"Eğer kalkmazsan seni tekrar becereceğim," diye uyardım inleyerek.

Onun yanıtı poposunu daha sert bir şekilde sikime sürtmek oldu. Ellerim uyluğunun iç kısmına indiğinde onu sınısıklam buldum, sıcaklığı beni bekliyordu. Klitorisini ovaladım ve odanın karanlığında başka bir inilti duyuldu.

"Sergei," sesi uykulu ve muhtaçtı. Beni istiyordu. "Beni becermeni istiyorum."

Kesinlikle geri tepiyor.

Onu yüzüstü çevirmiştim.

"Kıçını yukarı kaldır," diye emrettim. Hiç soru sormadan itaat etti, o kadar güveniyordu ki. Sikimi arkadan kaygan amına kaydırdım. "Kahretsin, çok mükemmel," diye inledim hareket etmeye başladığımda. O benim için hazırđı. Kadınımin da en az benim kadar buna ihtiyacı vardı. Ben daha sert vurdukça inlemeleri daha da yükseldi. Piçin tekiydim, biliyordum. Bekaretini daha dün kaybetmişti. Onunla ağırdan almalıydım, bunun yerine onu bir canavar gibi götürüyordum.

"Daha fazla," diye gür bir sesle talep etti.

Mantığım ve kontrolüm kayboldu, itaat ettim ve ona daha fazlasını verdim. Ellerim gür saçlarına dolanarak onu başını çevirmeye ve öpücüğümü almaya zorlarken, ben de onun içine girdim.

"Kimse sana dokunamaz," diye dişlerimi gıcırdatarak onu sert ve sahiplenici bir şekilde öptüm.

"Beni duyuyor musun?" "O-oh, ben-" diye bağırdı ve ben hareketlerimi durdurarak onun zevk almasını engelledim. "Hayır!" gözleri açıldı, içlerinde öfke vardı. "Çok yaklaşmışım."

Saçlarını sıkıca kavradım ve dudağını hafifçe ısırđım. "Kimse sana dokunmayacak," diye tekrar talep ettim. Onun amı benimdi. O benimdi ve sadece benimdi. Sonsuza kadar. "Söyle bana."

İçine doğru sertçe ittim, onu iliklerine kadar doldurdum ve tekrar durdum. Gözleri dalgalanarak kapandı.

Yüzünde kendinden geçmiş bir ifade

vardı. "Söyle bana," diye
tekrarladım.

"Kimse bana dokunamaz," diye mırıldanarak kendini bana doğru itti. "Lütfen, Sergei. Daha fazlasına ihtiyacım var." Geri çekildim ve sonra tekrar sertçe içine girdim, onu bir canavar gibi kızdırmaya başladım.

"Benim," diye homurdandım. Bu sahiplenme duygusu hiç mantıklı gelmiyordu. Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Ona her şeyi verecektim. Tüm zevkini ve tüm ihtiyaçlarını yalnızca benden alacaktı.

"Evet. Tanrım, evet!" Ben sertçe girip çıkarken onun zevk çığlıkları çatı katımda yankılandı. Kendini tutmamasına bayılıyordum. Zirveye ulaştığında, sıkı amcığı sikimin etrafındaydı, beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına götürdü.

Onun üzerine yığıldım, ikimizin de ağır nefesleri sabahın erken saatlerindeki sessizliği sarıyordu. "İyi misin?" Yüzümü boynunun arkasına gömdüm.

"Hmmmm," sesi uykulu geliyordu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Bu muhteşemdi." Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Egomu okşuyorsun."

"Eh, eğer ayakkabı uyuyorsa," diye kıkırdadı usulca. Yüzünü bana dönerek kollarını bana doladı.

"Her gün böyle uyanmak istiyorum," diye mırıldandı. Gözleri kapandı, dudaklarında küçük, hülyalı bir gülümseme oynasıyordu.

Ona karşı tamamen dürüst olmadığım için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Bana daha sıkı sarıldı, küçük vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturdu.

"Günü yine benimle geçirir misin?" diye sordum. Onu otele geri götürmek istemiyordum. Onu burada benimle tutmak istiyordum. Kahkahalarını, onu öperken çıkardığı küçük iniltileri ve onu tamamen tatmin ettikten sonraki tatmin olmuş iç çekişlerini duymak istiyordum.

Koyu renk gözleri açıldı. Bakışları bana bunu gerçekten istediğini ama yapmayacağını söylüyordu.

"Dün arkadaşlarımı ekim. Bugün tekrar yapmam adil olmaz. Ve kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

"Sana yeni kıyafetler alacağım."

Gülümsedi. "Ohh, alışveriş mi? Gezmektense her gün alışverişe giderim."

"Düşene kadar alışveriş yapabiliriz," diye umutla önerdim. Günü benimle geçirmesini daha cazip hale getirecektim. Onu tanımak ve onun da beni tanımasını istiyordum. Bu şekilde, onun niyetinin ben olduğumu öğrendiğinde çoktan bana aşık olmuş olacaktı. "Nehir kenarındaki küçük bir restoranda birlikte öğle yemeği yiyebiliriz, böylece rahat bir gün geçirebilirsin."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Kulağa cazip geliyor." "O zaman yap. Senin hakkında daha çok şey duymak istiyorum."

"Dün kendim hakkında çok fazla konuşmadım mı?" diye takılmaya çalıştı. "Ve önceki gün de."

"Hayır, yeterince değil," dedim ona kararlılıkla.

Derin bir nefes aldı ve ben de reddedilmeye hazırlandım. Bir şeyi umutsuzca istediğimde hep reddedilirdim. Ne kadar genç ya da yaşlı olursam olayım, yine de berbattı. Irina yaşlı bir Polonyalı gangsterle evlenmem için beni reddetti. Adam da yaşlı bir herifti. Gerekçesini hâlâ hatırlayabiliyorum.

"Daha çok parası var, gerçek bir soyadı var," üzgün görünüyordu ama kalbimi ikiye bölecek kadar üzgün değildi. "Ailenin kim olduğunu bile bilmiyorsun ve pek de zengin sayılmazsın."

Ondan sonra servetimi biriktirmeye odaklandım, böylece beni reddettiği gün pişman olduğunu görebilecektim. Scarlett yumuşak avucunu yanağıma koyarak düşüncelerimi şu ana geri getirdi.

"Şuna ne dersin? Beni otele geri götürürsün. Duş alıp üstümü değiştireceğim, arkadaşlarımla hızlı bir kahvaltı yapacağım ve sonra buluşacağız. Alışverişi unut. Sadece takılırız ve sen de bana kendin hakkında bir şeyler anlattırır. Senin hakkında pek bir şey bilmiyormuşum gibi

hissediyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Beklediğim bu değildi. "Saat kaçta?"

Korkak bir aptal gibi görünüyordum ama nedense umurumda değildi. Ben sert ve

Başkalarına karşı korkutucu bir orospu çocuğuydum, ama ona karşı değil. Scarlett ile, beni tanımasını istedim. O benim karım olacaktı ve her zaman birbirimizin arkasını kollayacaktık.

Bir an düşündü. "On gibi mi?"

Ağzımı onun yumuşak dudaklarına bastırdım. Farkında değildi ama bana şimdiye kadarki en güzel hediye sunmuştu. Onu tanıdığım birkaç gün içinde bana, kendi annem de dahil olmak üzere başka hiçbir kadından görmediğim kadar çok şey verdi.

"Orada olacağım."

Heyecanım karşısında kıkırdadı. "Çalışmak zorunda değil misin?"

"Bu sabah halletmem gereken bir şey var. Gerisini ben hallederim."

"Tamam o zaman," diyerek çenemi ısırıldı. Bu dileğimi yerine getirdiği için göğsüm kabardı. "Eğer bir değişiklik olursa bana mesaj at. Sakın arama, yoksa uluslararası ücrete tabi olursun. Mesaj atarsan daha ucuza gelir."

Alt dudağını çiğneyerek endişeyle beni izledi ve ben de başparmağımı dudağına sürdüm. Onun bu tür şeyler için endişelenmesini istemiyordum.

"Uluslararası ücretler konusunda endişelenme," dedim ona gülümseyerek. "Günü benimle geçirmeyi ayarlayabildiğini bildirmek için bana mesaj at."

Kıkırdamadan edemedim. Avrupa, Rusya ve Amerika'nın her yerinde işletmelerim vardı ve o benim uluslararası masraflar almam konusunda endişeleniyordu.

Daha onu otele bile bırakmamıştım ve onu birkaç saat göremeyecek olma fikrinden şimdiden nefret ediyordum. Toplantımdan sonra onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum.

SCARLETT

Sergei ve ben güne başlamak için aceleyle giyinmeye çalıştık. Olivia ve Anastasia'ya korkunç bir arkadaş gibi davranıyordum ama günü gerçekten onunla geçirmek istiyordum. Günün ve gecenin her saniyesini onunla geçirmek istiyordum. Ona aşık oluyordum, bunu biliyordum.

Ayrıca, reddetmemi beklerken, yüzünde kısa süreli üzgün bir duygu vardı. Bunu tam olarak tarif edemedim ama içimi burktu. Sanki hayatında o kadar çok reddedilme ve terk edilme yaşamıştı ki bunu bekliyordu. O kadar yakışıklıydı ki kadınların ona akın ettiğinden emindim. Belki onunla bir gün geçirmek bana onun hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatı verirdi. Son birkaç gündür benim hakkımda sorular sorup duruyordu ama kendisinden hiç bahsetmemiştik.

Ve seks. Aman Tanrım, inanılmazdı. V-kartım sonsuza dek gitmişti, ancak bir vibratör kullandığım için teknik olarak bakire olmadığımı merak etmek zorunda kaldım.

Kimin umurunda, her iki şekilde de harikaydı! Daha fazlasını istiyorum.

"Neye gülüyorsun?" Sergei'nin sesi beni irkiltti. Arabadaydık ve beni otele geri götürüyordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım hemen.

Bu soruya cevap vermemin imkanı yok. Utançtan bahsediyorum. Artık Sergei'nin nasıl hissettiğini bildiğime göre, o vibratör sonsuza dek eksik kalacaktı.

"Rüya gibi gülümsediğine göre bir şeyler olmalı," diye karşılık verdi.

"Bugün yapacağımız şeyleri düşünüyordum." Gerçeğe en çok bu kadar yaklaşabildim. Elimi tutup dudaklarına götürdü. "Bir günü daha benimle geçirdiğin için teşekkürler."

Yüzümde aptalca, sersemce bir gülümseme olduğunun farkındaydım ama elimde değildi. İçimde yüzen bu duygular inanılmazdı ve beni mutlu ediyordu. En iyi adrenalin gibi. Keşke onu şişeleylebilseydim ve sonsuza kadar dozlarını yanımda taşıyabilseydim.

Annem her zaman, onun için babamdan başka kimsenin olamayacağını anlamasının tam beş dakika sürdüğünü söylerdi. Şimdiye kadar bunu anlayamamıştım. Büyürken anne ve babamı mutlu ve birbirlerine bağlı görmek bazı beklentiler oluşturdu. Bazen o ikisinin sahip olduğu aşkı bulmak bana ulaşılmaz geliyordu. Öğrendiğime göre bu nadir bir şeymiş. Olivia'nın ailesi buna sahip değildi. Annesi hakkında nadiren konuştuğu için Anastasia'nın ailesinden emin değildim. Onu çok genç yaşta ve trajik koşullar altında kaybetmişti.

"Uğrayıp ertesi gün hapı alacağız," diyen Sergei'nin sesi tekrar ona odaklanmamı sağladı.

"İstemiyorsan başka tabii?" Sesi neredeyse umutlu geliyordu.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ertesi gün hapını unuttum ve bu sabah yine seks yaptık. Korunmadan! Gerçekten bu adam için aklımı bu kadar hızlı mı kaybediyordum ki korunmak aklımda bir soru bile değildi? Ve neden korunup korunmadığımızı umursamıyordu?

"Beni hamile bırakmaktan endişelenmiyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Sonuçta birbirimize yabancıyız ve farklı ülkelerde yaşıyoruz."

Omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Eğer hamile kalırsan, evleniriz ve bebeği doğururuz."

"Ama sen beni tanımıyorsun bile," dedim aklımda korkunç derecede harika bir fikir oluşmaya başlarken. Akıllıca değildi; ailemle babamın bana söz verdiği aile her neyse onun arasında bir savaşa, kan dökülmesine neden olabilirdi. Bu doğru değildi. Ailemi seviyordum ve onların zarar görmesini ya da bu duruma düşmelerini asla istemezdim.

O zaman neden hâlâ aklımdaydı? Babam beni bu duruma sokarken umursuyor muydu?

Kes şunu, Scarlett! Kendimi azarladım.

Başka bir adamdan hamile kalmak gibi aptalca bir şey yapsaydım, kardeşlerime, anneme zarar verebilirdim. Bu kadar bencil olamam. Ve olgunlaşmamış olmaktan bahsediyorsun.

"Doğru," diye yanıt verdi yorumuma. "Daha yeni tanıştık ama bazen bilirsiniz. Bazı insanlar seninle rezonansa girer."

Belki de haklıydı. Annem de öyle demez miydi, bildiğin zaman, sadece bilirsin.

"Evet, durup o hapı alsak iyi olur," dedim sonunda. Maceracı olmak başka bir şeydi, başka bir insanın hayatını umursamamak bambaşka bir şeydi.

On dakika sonra otelim önündeydim. Gerçek bir beyefendi gibi yanıma geldi ve bana kapıyı açtı.

Onunla bir gece geçirdikten sonra vedalaşmanın uygun yolunu tartışırken kendimi biraz rahatsız hissettim. Uygun bir yol var mıydı? Sabah gizlice odama dönmek alışık olduğum bir durum değildi.

Beni tüm düşüncelerimden kurtararak, başımın ense kısmını nazikçe tuttu ve beni daha yakına çekti. "Birkaç saat sonra görüşürüz, solnce."

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, öpücük yumuşak ve özlem doluydu. Çok çabuk bitti. "Yakında görüşürüz," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

SERGEI

I Arabama yaslandım, ellerimi ceplerime soktum ve onun otele girişini izledim. Onda bana çekici gelen bir şeyler vardı... sıcaklığı, rahat tavırları, şakacılığı. Tam olarak tanımlayamıyordum.

Omzunun üzerinden baktı ve gözleri şaşkınlıkla parladı. Sanki çoktan gitmiş olmamı bekliyormuş gibiydi. Doğrusu, onunla odasına kadar yürümek istedim ama bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Bana kocaman bir gülümseme verdi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Onunla evlenmek ve hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlanıyordum. Bu anlaşmanın ters gitme riski olmaması için düğümü atmak istiyordum. Onca ihanetten, sevdiğim kadın ve özlemine çektiğim ebeveynlerim tarafından terk edildikten sonra katılaşmışım. Irina'nın ihaneti, ailemin beni terk etmesiyle başlayan kanayan çatlakları kapattı.

Lanet olası ailem. Sonunda kim olduklarını öğrendim ama bunu kimseyle paylaşmadım. Dimitry ve Nikolai ile bile. Bilmesem daha iyiydi.

Orada bir dakika daha durduktan sonra direksiyona geçtim. Arabayı birinci vitese takarken, gözlerim Scarlett'in içinde ertesi gün hapı olan paketine takıldı. Bir yandan onu aramayı düşünürken, bir yandan da göz ucuyla baktım. Unutmuştu. Bu sabah ona bundan söz ettiğimde de unuttuğunu biliyordum. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Evet, bu benim bir ahmak olduğum anlamına geliyor, paketi camdan dışarı atma fikrini aklımdan geçirdiğim için kendimi azarladım. Onun yerine, paketi torpido gözüne soktum ve arabayı vitese taktım.

On dakika sonra ofisime gittiğimde Michail çoktan oradaydı.

"Polonyalılarla buluşmaya hazır mısınız?" Sanki aksini düşünüyormuş gibi bana baktı. Masama gidip kılıfımı ve silahımı çıkardım.

"Ben hazır doğdum," dedim ve o da hemen gözlerini devirdi. Bir gün onun kıcını tekmelemem gerekecekti. Bugün keyfim çok yerindeydi. Ayrıca Michail'den hoşlanıyordum. "Bu toplantıdan sonra ben gidiyorum. Ben dönene kadar yetki sende olacak. Acil bir şey olursa beni ara."

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu şaşkın bir ses tonuyla. "İşinizi yürütmekten daha önemli ne var?"

"Seni ilgilendirmez," diye kuru bir şekilde karşılık verdim ve o yine gözlerini devirdi.

"Tamam, her neyse, sırlarınızı saklayın. Polonyalı ile şu lanet toplantıyı bitirelim. O herife katlanamıyorum," diye homurdandı. "Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum. Karısı da daha iyi değil."

Bu düşünceye aynen katılıyorum. Bartek Polonya mafyasının başıydı ve yaşlı adam Irina

Evlendim. O uğursuz günün anıları zihnimin ön saflarında yüzüyordu. Maserati'nin mekâna çarpma hissi, etrafımızdaki havada vızıldayan kurşunların sesi, acı içinde bağırان adamların sesi, etrafımızda yığılan cesetlerin görüntüsü, Dimitry ve Nikolai kığımızı kurtarmak için ortaya çıkmadan önce adamlarının Michail ve bana attığı dayağın acısı.

Bir düzine kadar adam, çok sayıda kırık kemik, morluklar, morarmış gözler ve parçalanmış bir Maserati'den sonra, Irina'nın kendine unutulmaz ve eşsiz bir rüya düğünü yaptığını söyleyebilirim. Umarım geceleri onu beceren o yaşlı, buruşuk bedenle iyi vakit geçiriyordur. Gerçi şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Tek önemsedğim kadınımdı, onun yumuşak vücudu benimkine yaslanmıştı.

"Adamlarımız hazır mı?" Ona sordum. "Evet, on adam alıyoruz."

Petersburg'un eteklerindeki depoda buluşma noktamıza doğru ilerlerken başımı salladım. Ön tarafa yanaştık, adamlarımız çoktan etrafımızı sarmıştı. Deponun önünde duran birkaç Polonyalı gördüm.

"Patronuna burada buluşacağımızı söyle," dedim içlerinden birine. "Ne kadar güzel bir gün. Hava harika."

Bir an için salağın itiraz edeceğini sandım ama sonra vazgeçti. Akıllıca. Bana ulaştılar ve benimle iş yapmak istediler, bu yüzden benim şartlarımla olacaktı. Orada dururken Michail de ben de silahlarımıza çabucak ulaşabilmek için ceketlerimizin düğmelerini açtık. Adamlarımız silahlarını doğrultmuştu bile.

Ne Michail ne de ben bu pisliklere güveniyorduk. Son on iki yıldır doğrudan bir etkileşimimiz olmadı ama radarımızdaydılar. Birkaç sevkiyatlarına el koyduk... tamam, belki birkaç taneden biraz daha fazlasına. Ama sadece kadın taşıdıklarına dair güvenilir kanıtlarımız olduğunda. Bu Polonyalılar insan kaçakçılığı çetesinin bir parçasıydı, ancak onları işaret eden doğrudan bir kanıt bulamadık. Polonyalılar ve gemiler arasında hiçbir zaman onları bağlayacak bir bağlantı olmadı. İzlerini kaybettirmek için çok dikkatli davrandılar. Eğer onlara karşı sağlam bir kanıt bulsaydım, *bunu yanlışlıkla* Interpol'e sızdıran ilk kişi ben olurum.

Deponun kapısı açıldı ve onu hemen fark ettim. Bartek çok kötü yaşlanmıştı, gerçekten çok kötü. Altmışlarının sonundaydı, yoksa yetmişlerinde miydi? Kimin umurundaydı ki? Seksen yaşında gibi görünüyordu. Sanırım çok fazla alkol bunu yapıyordu.

Dışarı çıkarken yalpalıyor gibiydi ve sonra onu gördüm. Irina! Onu gerçekten bu boka getirmiş. Aklından ne geçiyordu ki? Onun arkasında yürüyordu, başı eğik, itaatkâr bir eş rolündeydi. Ama ben daha iyi biliyordum. Vücudunda tek bir itaatkâr kemik bile yoktu. Zalim ve açgözlüydü. O da yaşlanmıştı, ama iyi değil.

Kocası karısıyla birlikte benden on adım ötede durdu, adamları da arkasındaydı.

"Merhaba Sergei," diye konuştu Bartek, sesi Polonya aksanlı eski *Simpson* karakteri gibi çıkıyordu. "Sanırım karımı hatırlıyorsunuz."

Irina başını kaldırdı, mavi gözleri bakışlarımla buluştu. Yıpranmış olmasına rağmen hâlâ güzel bir kadındı. Sarı saçları eskisi gibi parlamıyordu, küçük bedeni biraz kiloluydu ve çok fazla makyaj yapıyordu. En iyi tarafı ise hiçbir şey hissetmememdi. Ne öfke, ne keder... Hiçbir şey. Ve bunun Scarlett'le ilgili olduğunu biliyordum.

Ona hafifçe başımı salladım. "Bartek, Irina," diye sertçe konuştum. "Hangi konuda görüşmek istiyordunuz?"

Bunu kısa tutmak istedim. Scarlett'i almak ve günü yine onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

"Senin ve kardeşlerinin Baltık Denizi üzerinden yapılan sevkiyatları kontrol ettiğinizi duydum," diye başladı, sonra

durakladı, onayımı bekledi. Ne onayladığımda ne de reddettiğimde, "Teknelerimden biri için güvenli bir geçiş ayarlamam gerekiyor" diye devam etti.

Onun teknelerini duymuştum ve asla anlamayacaktı. Kadınları ve çocukları yüklü bir kâr karşılığında kaçırıyordu. Michail'in ve benim yıllar süren müdahalelerimize rağmen gelirlerinin azaldığından emindim. Bana yaklaştıklarından beri bizim olduğumuzu bilmedikleri açıktı. Ya da belki de oyun oynuyorlardı. Gerçekten başka bir gelir kaynağı bulmalılar.

Öyle ya da böyle, kardeşlerim ve ben yaşadığımız sürece insan kaçakçılarıyla hep savaşacaktık. Dimitry, Nikolai ve ben Boris'in Lübnanlı'nın başkanıyla yapacağı anlaşmayı engellediğimizde on sekiz yaşındaydım. Boris insan kaçakçılığından pay almak istiyordu. Biz yapmadık ve asla yapmayacağız. Kızıl Meydan'daki ara sokakta gizlenerek Lübnanlıları bekledik ve hepsini öldürdük. Yasadışı işlerde payımıza düşeni yapmış olabiliriz ama masumlara zarar verme konusunda katı bir çizgimiz vardı. Her zaman masumları korurduk. Kutsal kalp dövmesi yaptırmamızın sebebi buydu. Kim olduğumuzu asla unutmamamız gerektiğini hatırlatırdı.

Dikkatimi Bartek ve karısına yönelttim, böyle bir şeye karıştıkları için tiksindim. O Lübnanlıların başına gelenlerden daha iyisini hak etmiyorlardı. Ama madem buradaydım, ondan biraz bilgi alabilirdim.

"Mallar nedir ve tam olarak ne zaman?"

Bana doğruyu mu söyleyeceğini yoksa yalan mı söyleyeceğini tartışıyormuş gibi baktı. Ya da belki de bana güvenip güvenmeyeceğini düşünüyordu. Gerçekten umurumda değildi. Sessizlik uzadı ve ben yaşlı adamın soruyu unutup unutmadığını merak ettim. Telefonum çaldı ve ona hızlıca bir göz attım. Scarlett'in mesajı yanıp sönüyordu.

Her şey yolunda.

Günümü daha iyi ve parlak kılmak için tek gereken buydu. Şimdi tek yapmam gereken bu pisliği halletmektir. "Bartek, bugün dolu bir programım var," dedim ona. "Eğer şartları açıklamaya hazır değilsen, olduğunuzda bizimle iletişime geçin."

Gitmek için arkamı döndüğümde sesi beni durdurdu.

"Gelecek hafta. Ve bu sadece kuru mal sevkiyatı." Yalancı piç. Daha fazla açıklama bekleyerek onu metanetle izledim.

Haklıydı, Baltık Denizi üzerinden kaçak sevkiyat yollarını kontrol ediyorduk ama bundan kurtulmak için çalışıyorduk. Belli ki bunu bilmiyordu.

O bitirmedi ama Irina bitirdi, bu da bana neler olup bittiği hakkında çok daha fazla şey anlattı.

"Sadece Ryga'ya güvenli bir şekilde ulaşması gerekiyor, ondan sonrasını biz hallederiz." Sesi hatırladığımdan daha hırıltılıydı, sanki onu son gördüğümünden beri bir ton sigara içmiş gibiydi. O zamanlar da sigara içiyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Görünüşe göre bu kötü alışkanlığını sürdürüyordu. "Sadece onu güvenli bir şekilde limanda tutabilmemiz gerekiyor."

Evet, eminim hoşlarına giderdi.

Bile bile kadın ve çocuk ticareti yapması, onları satın alıp cehennem azabı çektiren zalim insanlara bırakması hayal kırıklığı yaratmıştı. Benim kitabımda Bartek ve Lübnanlı ile aynı kategoride yer alıyordu.

Bunu yakaladığımızdan ve kurbanları güvenli bir yere götürdüğümüzden emin olurdum.

"Orası bizim limanımız değil," dedim ikisine de. "Yani Ryga'da ne isterseniz yapabilirsiniz."

Başımı eğerek onu ve karısını selamladıktan sonra ikisini de orada bıraktım. Görünüşe göre Irina kocasının işine kendini kaptırmıştı. Ve bahse girerim o teknede ne olduğunu tam olarak biliyordu ve umursamıyordu, bu da onun karakteri hakkında her şeyden daha fazlasını anlatıyordu. Bu beni şaşırtmadı. O her zaman açgözlüydü ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

Michail ve ben arabaya bindik, adamlarımız da kendi araçlarına bindiler. Arabayla uzaklaşırken, Scarlett'e cevap vermek için telefonumu çıkardım. Irina'ya bir kez daha bakmadım. O artık önemli değildi.

"Michail, o sevkiyatı aldığımızdan ve o kadınları serbest bıraktığımızdan emin ol," dedim.

Scarlett'e geri onay. "İhtiyacınız olan her türlü kaynağı kullanın."

"Memnuniyetle!" Bu onun gününü güzelleştirdi. "O kaltağın seni etkilememesine sevindim," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Görünüşe göre bu boku yönetmeye çalışıyor."

"Başaramayacak," dedim ona.

Michail haklıydı. Irina'nın artık bir önemi yoktu. Scarlett benim geleceğimdi.

SCARLETT

Brian, Olivia, Anastasia ve ben kahvaltımızı bitirirken telefonum çaldı. Anastasia'nın gözleri şaşkınlıkla bana döndü ama Brian masada olduğu için bir şey söylemedi.

Hemen mesaja baktım, Sergei'den geliyordu. Kendimi saklamak için çok çalıştım. Gülümseyin. Basit bir mesajdı ama bende aptal gibi sırtıma isteği uyandırdı.

Bir saat içinde seni alırım. Seni şimdiden özledim, Solnce.

Olivia ayağımı masanın altına vurarak beni uyardı, tam o sırada Brian konuştu. "Neden iyi bir niyetin olmadığı hissine kapılıyorum, Scarlett?"

Yüzümdeki gülümsemeyi sildim. Yaşayan en mutlu kadın gibi gülümsersem bir şeylerin peşinde olduğumu anlayacaktı. Anastasia ve Olivia'ya söyledim ama bu Brian'ın hiç hoşuna gitmeyecekti. Anastasia ve Olivia gezmeye giderken benim yalnız kalmamı istemeye istemeye kabul etti.

"Hiçbir fikrim yok Brian," diye cevap verdim ona, tostumu ısıtırken. Ağzın doluyken konuşmak ayıp olduğu için sorulara cevap vermek bana biraz zaman kazandıracaktı.

"Dün bütün gün ne yaptın?" diye sordu bana. "Seni tanıyorum, bütün gün otel odasında oturmak sıkıcı olmalı."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ama haklıydı, kapalı kalmaktan nefret ediyordum.

"Etrafta uzandım ve bronzlaştım," diye cevap verdim sonunda. Bu doğru sayılırdı. Ama burada değil, denizde lüks bir yatta. Ve müthişti. "Bronzluğumu beğendin mi?"

"Biraz güneş kremi sürmelisin," diye mırıldandı. Hâlâ şüpheliydi. "Hâlâ bana söylemediğin bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Hadi ama Brian," diye araya girdi Anastasia. "Gezmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Ve kabul etmelisin ki, bütün bu süre boyunca onun yakınmalarını dinlemek acı verici. Geride kalacak, belki otelin havuzunu kullanacak, okuyacak, film izleyecek ve biraz daha bronzlaşacak. Bu hepimiz için bir kazanç."

Brian bir garson bulmak için etrafına bakınırken ben de Anastasia'ya minnettar bir bakış fırlattım, o da bana göz kırptı. Olivia ve o tanrı gibiydiler.

SERGEI

T Scarlett'le geçirdiğim son bir buçuk hafta hayatımın en güzel günleriydi. Onları gölgede bırakabilecek hiçbir şey yoktu, ne Dimitry'nin güvence altına aldığı sıcak dairedaki ilk kış, ne de Dimitry'nin evde yiyecek hiçbir şey kalmadıktan sonra çaldığı böreğin ısırtığı günler, kazandığım ilk milyon değil. Kollarını bana sarması, vücudunu benimkine yaslaması... kendimi canlı ve evimde hissetmemi sağladı. O evimdeydi.

Scarlett ve kız arkadaşları birkaç gün önce Moskova'ya geldiler. Tabii ki ben de onları takip ettim. Scarlett'i görmeden bir gün bile geçirmek istemiyordum. Kadınına ağzının suyu akarak bakan bir ahmağa dönüşmüştüm. Ona söylediğim yalanlardan dolayı midemde bir korku vardı. Kendi kendime, bunun bana aşık olmasını sağlamak için olduğunu söyleyip duruyordum. Birlikte harika bir gelecek kurma şansımızı yok etmeden önce beni sevmesi için.

"Sergei, dinliyor musun?" Michail yine yakındı. Son yirmi dakika içinde bunu bana ikinci kez soruyordu.

Irina ve kocasının sebep olduğu bu karmaşayı çözmeye odaklanmam gerekiyordu. Gemiye durdurmayı ve taşıdıkları insanları kurtarmayı başardık. Şimdi, hepsini ait oldukları yere geri götürmek bir görevdi. Sorun, Irina'nın önümüzdeki birkaç gün içinde başka bir insan sevkıyatı daha yapacak olmasıydı. Bunu bir sır olarak sakladılar.

Scarlett'le geçirdiğim günü kısa kestiğim için duyduğum kızgınlığa engel olamıyordum. Onunla akşam yemeğimin tadını çıkarmak ve onu yatağıma götürmek istiyordum. Ama bunun yerine uğraşmam gereken şeyler vardı. Buraya gelmek üzere olan Vlad da buna dahildi. O piçle konuşmak istemiyordum ama işte buradaydık... beş dakika uzaklıktaydı.

"Evet, dinliyorum," diye cevap verdim sonunda. "Dönüşlerini ayarlamak için daha kaç tane var?"

"Son yirmiye kaldık," diyerek dikkatimi dağıtmama izin verdi. "Ne oldu?"

Irina ve kocası için planınız nedir?"

Onlar için henüz bir çözümüm yoktu. Şimdiye kadar o ikisi sevkıyatlarını durdurduğumuzu anlamış olmalılar. Bana bağırıp çağırmaclarını ya da savaş ilan etmelerini beklerdim. Bunun yerine, fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

"Öncelikle ellerindeki diğer sevkıyatla ilgili ayrıntıları öğrenmeliyiz," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Önceliğimiz bu."

Bartek ve Irina'nın tekrar deneyeceğini biliyordum. Ama onları öylece avlayıp öldüremezdim. Yine de bu en basit çözüm gibi görünüyordu. Bu bizimle Polonyalılar ya da kim bilir başka kimler arasında bir savaşa neden olurdu. O ikisi bir şeylerin peşindeydi.

"Bunu onların yanına bırakmayı düşünmüyorsun değil mi?" Michail insan kaçakçılarından nefret ederdi. Düşünüyorum da

Kız kardeşinin başına gelenler tamamen anlaşılabilirlikti.

"Hayır, yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermeyeceğiz. Onlarla nasıl başa çıkacağımıza dair henüz bir planım yok," diye cevap verdim Michail'e. "Ama onlarla ilgilenilmesi gerekiyor. Aksi takdirde-"

Masamdaki zil sesiyle kesildim, "Vlad geldi. Bir dakika içinde size doğru geliyor."

"Teşekkür ederim," dedim önümdeki adama, sonra Michail'e döndüm. "Bartek ve Irina'yı ortadan kaldırmamanın bir yolunu bulacağız." Bulmak zorundaydık, yoksa bu iş bizim de başımıza kalacaktı. "Vlad beş dakika içinde gitmezse, bir tür acil durumla gelin. Bugün bu orospu çocuğunu kaldıracak havada değilim."

Michail başıyla onayladı, ayağa kalktı ve ofisimden çıkmak için kapıyı açtı. Tam çıkarken Vlad çıkageldi.

"Vlad," dedi Michail onu sertçe selamlayarak. Diğeri onu tanımaya tenezzül bile etmedi, bu da sinirlerimi daha da bozdu. Michail'in umurunda olmadığını biliyordum ama yine de bu beni sinirlendiriyordu.

Vlad, Michail'in birkaç dakika önce oturduğu sandalyeye otururken, "Kapıyı arkandan kapat," diye emretti. Michail onu duymazdan geldi ve gözleri bana kaydı. Şu anda Vlad'a karşı çıkmayı tercih etsem de ona hafifçe başımı salladım.

Kapı kapanır kapanmaz saldırıya geçti.

"Bu işin yasal hale gelmesi bizim için büyük bir yıkım olacak," diye başladı hemen. Pek iyi görünmüyordu. Çukur yüzünde gölgeler, gözlerinin altında torbalar vardı. Saçları bembeyazdı ve seyreلمişti. Bu aptalın neden emekli olup önümüzdeki on, yirmi yılın, bu dünyada ne kadar ömrü kaldıysa onun tadını çıkarmadığını anlayamıyordum. Henüz otuzlu yaşlarımda ortasıydım ve rússkaya máfiya dışındaki hayatımın tadını çıkarmaya hazırdım.

Ona cevap vermedim, sadece arkama yaslanıp onu izledim. Vlad otların arasındaki bir yılan gibiydi, hiç beklemediğiniz bir anda size saldırırdı. Eminim Boris en iyi arkadaşının ona böyle ihanet edeceğini hiç düşünmemiştir. Dimitry, Nikolai ve benim için iyiydi ama onun yanında huzursuz oluyordum. Bir gün bize de aynısını yapacaktı. Bu saçmalıktan kurtulduğum için mutluydum. İyi adamlarım vardı ve hepimiz işlerimizi yasal olarak yürütebilirdik. Mafya hayatı insanı çabuk yaşlandırıyor. Amacım, Scarlett yanımdayken uzun bir hayat sürmekti.

"Peki, bir şey söylemeyecek misin?" diye tedirgin bir şekilde

tükürdü. "Hayır, söyleyecek bir şeyim yok," dedim ona.

"Yani çekilmeyi kabul etmiyor musun?" O şerefsiz Dimitry, Nikolai ve benim aramızdaki bağı koparmak için her şeyi göze almıştı. Sürekli sinsi sinsi dolaşıp bizi birbirimize düşürmeye çalışıyordu. Sadakatin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyi berbat ettiğimde bile kardeşlerim arkamı kolladı. Boris'in mafyasına katıldıklarını biliyordum çünkü yetimhanede bir kış daha hayatta kalamayacağımı düşünüyorlardı. Bana sırtlarını dönseler bile onlara asla ihanet etmezdim.

"Eee?" Vlad'ın sesi tedirgindi.

"Kardeşlerime katılıyorum," diye cevap verdim sonunda. "Ve senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok." "Bunun tüm kârları azaltacağının ve bizi diğerlerinin yanında zayıf göstereceğinin farkında mısın?"

"Diğerleri kim?"

"Herkes!" Heyecanlanmaya başlamıştı.

"Bırakın bizi denesinler, biz de onlara ne kadar zayıf olduğumuzu gösterelim," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Gitmesini diledim.

"Bu bize her şeye mal olabilir. Son on yıllık çalışmalarımız boşa gider."

Neden bahsediyordu bu? Dimitry, Nikolai ve ben bütün işi yaptık. O sadece emeğimizin ve fedakarlıklarımızın meyvelerini topladı, arkamızdan geldi. Benim kitabımda Vlad da Boris kadar kirli

ve vicdansızdı. Ellerini kirletmemeyi tercih etmesi dışında. Kirli işlere aldırmaıdı,

Ağır işlerde çalışmadığı sürece kadın ya da çocuk satmak. Kardeşlerim ve ben öldürmek, dövmek ve örgütümüz içinde bazı ahlaki standartlar belirlemek zorundaydık, örneğin insanları hisse senedi gibi satılmaktan korumak gibi.

"Vlad, bugün senin saçmalıkların için zamanım yok." Ayağa kalkarak ona bu konuşmanın bittiğini işaret ettim. Bunun için havamda değildim.

"Peki," diye mırıldandı ve ben onun bu hızlı teslimiyeti karşısında şaşkınlığımı gizlemek zorunda kaldım. "Buna pişman olacağız, göreceksin."

Ben öyle düşünmüyordum. Bu dünyanın ve Vlad gibi insanların lekesinden kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Scarlett bir Boston mafyasının kızı olabilirdi, ama o da mafyayla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Bana bunlardan hiç bahsetmedi ama basit bir hayat istediğini söylemesi yeterince açıktı.

Vlad beni takip ederek kapıdan çıktı, ben de arkasıdaydım. İçimde, başımıza çok fazla bela açacağına dair garip bir his vardı ve gelecekteki tüm sorunları kurtarmak için şimdi boynunu sıkmalıydım. Ama Dimitry o zaman kesinlikle boynumu sıkacaktı. Boris'e ihanet ettiğinde Vlad'a güvenlik sözü vermişti ve Dimitry sözünün eri bir adamdı.

Michail saçma bir bahaneyle ofisime dönüyordu, ben de onunla konuşmak için durdum. Vlad arkasına baktı ama ben onu görmezden geldim. Michail de öyle yaptı ama anlamlı bir iş konuşmasına başlamadık. Vlad'ın işlerimin ya da tartışmalarımın bir parçası olmasını istemiyordum. Çevreden baktığımda iki saniye oyalandıktan sonra vazgeçip kapıdan çıktığını gördüm.

"Her şey yolunda mı?" Michail sordu.

"Evet, keşke o piçi öldürseydik. Onunla ilgili kötü hislerim var, yıllardır var." "Onu senin için öldürebilirim," diye önerdi Michail ve bu çok cazip geldi.

"Henüz değil, Michail, ama belki bir gün." *Umarım, yakında bir gün!*

Uzun bir gündü ve nihayet çatı katıma döndüğümde geç olmuştu. Petersburg'dakine çok benziyordu, şehir manzarası ve elverişli bir konumu vardı. Ama bunların hiçbirisi benim için önemli değildi, sadece evime, kadınıma dönmek istiyordum. Son bir buçuk hafta boyunca her gece onunla birlikte olduktan sonra, eve boş bir yere gelmek garip hissettiriyordu.

Uyumadan önce Scarlett'le kısa bir süre konuştum. Onun her gün yanımda olmaması ya da yatağında bulunmaması kendimi kötü hissettiriyordu. O benim için önemli hale gelmişti, onu görme ihtiyacı çok güçlüydü ve beni tüketiyordu.

Anahtarlarımı kapıdaki sepete bıraktım ve kravatımı gevşettim. Doğruca bara gittim ve kendime bir bardak viski doldurdum. Evet, Rus'tum ama viskiyi her zaman votkaya tercih ederdim.

Tam içkimi içerken telefonum çaldı ve hemen Scarlett olduğunu umdum. Gizli bir numara olduğunu fark edince kaşlarımı çatıttım.

Konuşma havamda olmasam da cevap düğmesine bastım. "Da?" Rusça cevap verdim.

"Sergei, mutfak masana senin için bir hediye bıraktım," dedi tanımadığım bir ses Rusça. Tam olarak çıkaramasam da ses tanıdık geliyordu. Hemen doğruldum ve çatı katımı kolaçan ettim. Silahımı kılıfından çıkarıp elimde tutarken gözlerim etrafı tarıyordu. Binanın ve çatı katımın sıkı bir güvenliği vardı. Kimse binaya girememeliydi, hatta çatı katıma bile girememeliydi.

Anlaşılan güvenlik o kadar da sıkı değil, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. "Ne istiyorsunuz?" Rusça sordum.

"Resimlere bir göz atın," diye devam etti, ensemdeki her bir tüy diken diken olurken hiç etkilenmemişti. Bu bana tanıdık gelen bir duygu değildi. "Sana bir teklifimiz var. Küçük kız arkadaşının ortak bir arkadaşı var. Sen bize onun arkadaşı Anastasia'yı getir, biz de senin kadını rahat bırakalım."

Mutfak masasında sarı bir zarf gördüm. İçindekileri boşalttım. Gördüğüm şey kanımı dondurdu. Scarlett'in fotoğraflarıydı, çoğu geçen hafta benimle çekilmişti.

"Kızı daire içine alın," diye devam etti adam ve ben onun öleceğine yemin ettim. Her kimse onu bulacak ve çıplak ellerimle öldürecektim. Kimse kadınımı tehdit edemezdi. Resimlere odaklandım ve bahsettiği resmi buldum. Scarlett'in bana rastladığı gün lobide gördüğüm kız arkadaşındı bu. Yeşil gözlü, siyah saçlı kadın. Tek bildiğim adının Anastasia olduğuydu. "Onu bana teslim et, biz de senin kadını rahat bırakalım. Kırk sekiz saatiniz var."

"Kimsin sen?" Duygularıma zar zor tutunarak onu sorguladım.

"Biz babanın arkadaşlarıyız," diye cevap verdi ve kalbim dondu. *Bu olamazdı*. Kimse babamın kim olduğunu bilmiyordu. Sırrı sakladığımdan emin oldum ve ailemin kim olduğuyla ilgili bir kanıt dışında tüm kanıtları yok ettim. Ve o son kanıt da kasamda duruyordu.

"Yalan söylüyorsun," diye tısladım, içimde öfke kaynıyordu. "O hapiste."

Adam alaycı bir tavırla, "Saygılarını ilettiler," diye karşılık verdi. Bu mümkün olamazdı. "Buluşma yeri ve saatiyle ilgili ayrıntıları göndereceğim. Bizi kadınının peşinden koşturma."

Telefonu kapattı ve dişlerimi o kadar sert sıktım ki azı dişlerim hakaretten şikayet ediyordu. Eğer bunu babam planladıysa, arkasından bir bok gelmeyeceği kesindi. Çünkü babamın iyi olduğu tek şey yıkımdı. Asıl soru, oğlu olduğumu biliyor muydu? Sanmıyorum ama o zaman şantajcı nereden biliyordu?

Saate bir göz attım. Gece yarısını geçmişti ama Scarlett için yüreğimi korku kaplamıştı. Onu aradım ve her çalma hayatımdan yıllara mal oldu.

"Alo?" Sonunda cevap verdi, sesi uykuluydu.

"Scarlett, benim." Onu burada, bizzat koruyabileceğim bir yerde istiyordum. Otelde tek başına çok savunmasızdı. Zihnimde en kötü görüntüler canlandı.

"Sergei," diye mırıldandı. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, değildi. Onu korumam gerekiyordu, biri kadınımı tehdit ediyordu ve kim olduğunu bile bilmiyordum.

"Evet, her şey yolunda," diye yalan söyledim ona. "Sesini duymak istedim. Seni özledim."

"Awww," sesinde yumuşak bir gülümseme duyabiliyordum. Elini uzatıp yanağımı okşarken beni izlediğini ve rüya gibi gülümsediğini hayal ediyordum. Bu onun sık sık yaptığı bir şeydi. "Ben de seni özledim. İşinde her şey yolunda gitti mi?"

"Evet, her şey yolunda gitti." Kahretsin, ona yalan söylemekten nefret ediyordum. "Yarın gün içinde halletmem gereken işler var ama benimle erken bir akşam yemeği yiyebilir misin?"

"Çok isterim," diye uykulu bir sesle cevap verdi ve onu uyandırdığım için kendimi suçlu hissettim. Otel odasının sıkıca kilitlendiğini ve pencerelerin kapalı olduğunu iki kez kontrol etmesini isteyerek onu telaşlandırmak istemedim. Scarlett zekiydi.

"Uyumana izin vereceğim, solnce," diye mırıldandım ona usulca. Dilimin ucunda onu sevdiğimi söylemek vardı ama kendimi durdurdum. Gerçek aşk böyle bir şey miydi? Scarlett'e karşı hissettiğim bu duygular daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hele Irina'ya karşı hissettiklerime hiç benzemiyordu. Ne pahasına olursa olsun Scarlett'i güvende tutmak için her şeyi yapardım.

"Yarın sabah bana mesaj atar mısın?"

"Tabii ki." Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Onun benimle çoktan evlenmiş olması için neler vermezdim. "Tatlı rüyalar," dedim ona.

"İyi geceler, Sergei. Geç saatlere kadar çalışma," diye yumuşak bir sesle telefona konuştu. "Senin de uykuya ihtiyacın var."

Daha evlenmemiştik bile ama şimdiden alışkanlıklarım hakkında endişelenmeye başlamıştı. Ve ben bunu sevdim. Onunla ilgili her şeyi gerçekten sevdim. Onun yumuşak ve şefkatli kalbi benim bağımlılığım oldu.

"Uyuyacağım. Şimdi uyumaya devam et."

Hat kesilir kesilmez Michail'i aradım.

"Sergei," diye çıkıştı arkadaşım, "senin uyuyor olman gerekmiyor mu?"

İleride şehri işaret eden bazilikaya baktım. Scarlett'in dediği gibi manzara muhteşemdi.

Ama bana tüm yolsuzlukları ve zirveye çıkmak için verilen mücadeleleri hatırlattı. Petersburg'u tercih ettim. Yine de, yatağımdaki kadınımdan daha muhteşem bir manzara yoktu.

Scarlett'in sözle bile olsa tehdit edildiğini düşününce içimi bir öfke kapladı ve öfkeden kıpkırmızı kesilmeme neden oldu. "Birisi binaya ve benim evime girmiş."

Sessizliğin bir anlamı vardı.

"Kahretsin," diye tükürdü. Etrafta ayak sesleri ve bir kadının dudak büküşünü duydum. Sanırım Michail meşgul olmaya başlamıştı.

"Evet, lanet olsun."

Michail homurdandı, arka planda bir çığlık duyuldu. Kadınının sesi olayların gidişatından pek memnun değildi.

"Kim olduğuna dair bir ipucunuz var mı?" diye sordu, sesi tamamen iş gibi, işe koyulmaya hazırdı... kadının arka plandaki küfürleri hariç.

"Belki." Eğer bunu babam başlattıysa, Scarlett tehlikede olabilirdi ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Keşke kiminle çalıştığını bilseydim. Beni en çok kızdıran şey, babamla kimin bu işin içinde olduğunu bilmemektir. Onların peşinden gitmeye ve Scarlett'i tehdit etmeye cüret eden her kimse onu öldürmeye hazırdım. Kimin peşinden gideceğimi bile bilmemem beni öfkeliyordu. Babam parmaklıklar arkasındaydı, onun peşinden gidemezdim.

"Sergei, bu işi bana bırak," diye yumuşak bir sesle konuştu Michail, muhtemelen sinirlendiğimi hissetmişti. "Biraz dinlenmeye çalış."

Hiç sanmıyorum. Heyecanlanmıştım ve bu gece çok az uyuyacağımı biliyordum.

SCARLETT

Sergei gergindi. Yüzü mosmor olana kadar bana hiçbir sorun olmadığını söyleyebilirdi ama bir şeylerin ters gittiği kesindi. Gözleri yüzüncü kez restoranı taradı ve bugün bir silah taşıdığını fark ettim. Daha önce hiç silah kılıfı taktığını görmediğim için şaşırmışım. Onu bu konuda sorguladığımda, işten sonra eve dönüp üstünü değiştirme şansı olmadığını ve arabada bırakmanın güvenli olmadığını söyledi. Kumarhane ve otel sahibi olduğunu söylediğini sanıyordum; neden silah taşıyorsun ki?

Üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılırken, ben de pek neşeli sayılmazdım. Tatilimiz sona yaklaşıyordu ama ben bitmesini istemiyordum. Eve dönmek ve ailemin beni bağladığı bir yabancıyla evlenmek istemiyordum. Sergei'yle kalmak istiyordum ve ona benim hakkımda ne hissettiğini sormak pek çok kez dilimin ucuna gelmişti. Ama sonra korkup vazgeçiyordum. Doğrusu onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bildiklerimi seviyordum. Günlerimi ve gecelerimi onunla geçirmekten hoşlanıyordum. Kendimi güvende ve korunmuş, el üstünde tutulmuş hissediyordum. Bunların hiçbirinden vazgeçmek istemedim.

"Scarlett, senden bir iyilik isteyebilir miyim?" sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Kahverengi bakışlarıyla karşılaştım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Başka bir adamla evlenmemin, beni öpmesine izin vermemin, onunla sevişmemin imkânı yoktu. Sergei benim için doğru kişiydi.

"Elbette," diye mırıldandım iç çekerek, düşüncelerim buruktu. Onu sevdiğimi biliyordum ama babamın başka bir adama verdiği sözü kimse incinmeden nasıl bozacağımı bilmiyordum.

"Kulübümde halletmem gereken bazı işler var," diye devam etti. "Ama seni gerçekten görmek istiyorum. Yarın akşam arkadaşlarıyla birlikte kulübüme gelmeyi düşünür müsün? Böylece seni yine görebilirim ama ben çalışırken yalnız kalmazsın."

Beklediğim gibi değildi. Ne zaman birlikte olsak, sadece ikimiz vardık. Arkadaşlarından hiçbirisiyle tanışmadım ve ona Olivia ve Anastasia hakkında hiçbir bilgi vermedim. Neredeyse ikimiz de bunun sadece bizimle ilgili olduğu konusunda hemfikir olduk.

"Elbette, nerede?" Şarap kadehini dudaklarıma götürürken ona sordum.

Sadece bir saniye önce, benim hakkımda ne hissettiğini bilmek istiyordum. Arkadaşlarımla tanışmak istemesi, ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıdığı anlamına geliyor olmalıydı. Öyle değil mi? Olivia ve Anastasia'yı Sergei'yle tanıştırma konusunda ne hissettiğime tam olarak karar veremiyordum. Onlara güvenmediğimden değil, ama neredeyse uzun vadeli bir ilişki için plan yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Benim istediğim de buydu, değil mi?

Evet, istediğim bu.

Ama babamın bağlılığı üzerimde belirdi. Yine bir suçluluk duygusu sardı beni. Gelip duruyordu ve

Geçen haftayı gözden geçiriyordum. Her şey yolundaymış gibi davranmak istiyordum ama Sergei'ye yalan söylediğim ve ailemin arkasından iş çevirdiğim de bir gerçektir. Bu onları incitebilirdi. Sergei pratikte nişanlı olduğumu bilmiyordu. Kendi özgür irademle değil ama yine de birine söz vermiştim. Evet, ayrılmak istiyordum ama kendime karşı dürüst olursam bunu yapamayacağımı biliyordum. Babamın itibarını ve muhtemelen hayatını riske atmaya hazır olmadıkça olmazdı. Bir anlaşmayı bozmak ailemin dünyasında savaflara neden olurdu.

Sergei ile bir gelecek istiyordum ama bunu elde edip edemeyeceğimden emin değildim.

"Harika," diye gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine pek ulaşmadı ve ben de bugün ne yaptığımı merak ettim. Görünüşe göre ikimiz de her zamanki halimizden farklı bir ruh halindeydik. "Sana adresi mesaj atarım. Kulübün adı Rus Orkidesi."

"Rahatsızlık vermeyeceğimizden emin misin?" Nedenini bilmediğim halde alarm hislerim harekete geçerek sordum. "Eğer meşgulsen, yarın birbirimizi görmek zorunda değiliz."

Aslında umursamıyormuşum gibi soğukkanlı görünmeyi başardığım için etkilendim. Evet, doğru! Aşık olduğum adam tarafından terk edilmekten korkan güvensiz bir kız gibi hissediyordum.

Boştaki elime uzandı ve büyük elinin içine aldı. "Seni her gün görmek istiyorum, tüm gün boyunca," gözleri yanıyordu, içlerindeki açlık benimkileri yansıtıyordu. Bu bana biraz güvence verdi, ancak suçluluk duygusu hâlâ kalbimdeydi. "Benim için hiçbir zaman sıkıntı olmayacaksın, Scarlett."

Ve böylece tüm şüphelerim dağıldı. Ama Sergei ile geleceğimize dair şüphelerim devam etti.

SERGEI

IÇatı katımda oturdum ve güvenlik ekranından Scarlett'i arkadaşlarıyla birlikte izledim. Bu gece hataya yer yoktu. Ya bu Anastasia denen kız ya da benim Scarlett'im. Kaçırılma olayı içime sinmemişti ama Scarlett'i güvende tutacaktı. Hepsi bu kadardı. benim için önemliydi.

Kimseyin haberi olmadan bu işi halledebilmek için ekibime şehir dışındaki bir işi halletmek zorunda olduğum bahanesini sundum.

Scarlett ve kız arkadaşları, sahip olduğum tüm işletmelerin güvenlik kameralarına bağlı olan düz ekranıma geldiler. Bugün tek odak noktam Rus Orkidesi'ydi.

Scarlett çok güzel görünüyordu. Parlak gümüş bir elbise giymiş, uzun, siyah saçlarını tam benim sevdiğim gibi aşağıya yatırmıştı. Bu gece onu ekmem gerekecek olması beni öldürüyordu. Onu görmek ve onunla dans etmek istiyordum.

Lobide karşılaştığımız andan itibaren hayatım daha iyi ve parlak bir geleceğe doğru yol almıştı. Ta ki Boris'in eski çetesi arkadaşını takip edip Scarlett'i bana bağlayana kadar.

Anastasia'yı teslim etmemi, yoksa Scarlett'in peşine düşeceklerini söyleyen telefonda sonra Michail'le birlikte bilgi ve adam avına çıktık. İzleri kapatma zahmetine bile girmediler. Bütün çete düşündüğümünden daha büyükmüş. Polonya mafyası ve Lübnanlılarla bağlantıları vardı. En sevdiğimiz iki hayranımız! Bizi en çok kimin öldürmek istediğini düşünürsek, bu iki grupta birlikte listenin başında yer alırdık. Tam bir savaşa girmediğim sürece, onları sessizce ortadan kaldırmamın bir yolu yoktu. Dimitry ve Nikolai'yi de şu anda bu işin içine çekemezdim. Bu dünyadan çıkmaya çalışıyorduk, daha derine çekilmeye değil. Hayır, en iyisi her şeyi geçmişte bırakmak ve sadece bu kızı teslim etmektir.

Bu lanet duruma öfkelenerek ellerimi yumruk yaptım. Kısa bir an için kardeşlerimi arayıp aramamayı düşündüm.

Ve ne diyeceğim?

Dimitri ve Nikolay'ın Scarlett'i rahat bırakmak için onlara istediklerini vermeye karşı çıkacaklarını daha sormadan biliyordum. Ne de olsa arkadaşları masumdu ve biz de masum insanlara yardım etmeyi hatırlatmak için dövme yaptırmıştık. Ama Scarlett de masumdu.

Scarlett'in babasını aramak söz konusu bile olamazdı. Kızını güvende tutmak için bütün lanet ülkeye saldırırdı ve yine kardeşlerim bir savaşın içine çekilirdi. Sadece ben olsaydım, elimden geleni yapardım ama Dimitri ve Nikolay'ın bu işten sıyrılmayı ne kadar çok istediklerini biliyordum. Kahretsin, ben de öyle! Yaşlanmak güzel olurdu.

Bu tür bir hayatın sürekli stresi olmadan. Scarlett'i ele geçirirlerse, tam bir savaş çıkar. Buna ne ben ne de Boston mafyası tahammül eder.

Hayır, Anastasia'yı bu adamlara teslim etmek için tek seçeneğimiz buydu. Arkadaşının ailesi fidyeyi ödeyecek ve her şey arkamızda kalacaktı. Grubun içine birkaç adam yerleştirerek onun güvende olmasını sağlayabilirdim. O pislikler arasında hâlâ casuslarım vardı. Kıza bir şey olmaması için onlara iyi para verirdim.

Kapıcıya gülümseyen üç kadının olduğu ekranı izledim. Hepsini bir tatlı gibi inceliyordu ve keşke onu yumruklayabilseydim. Bu duygular aptalcaydı. O akşam Pavel'i kapıcı olarak görevlendirmemin nedeni de buydu. Onları içeri alacağını biliyordum. Kızlar yanından geçerken, onları süzdü. Üçü de gerçekten çok güzeldi, ama Scarlett'ime gözlerini dikmesi bile beni sinirlendiriyordu. Scarlett'in bana sözünü ettiği koruma görevlisi Brian, Pavel'e bir şeyler havlayınca gözlerini kaçırdı.

Güzel! Benim Scarlett'im. Bu düşüncenin hemen ardından kendi kendime alay ettim. Sahiplenici bir erkek arkadaş gibi davranıyordum.

Benim olur muydu? Hâlâ emin değildim. Eğer bunu öğrenirse, muhtemelen benimle asla konuşmazdı.

Kim olduğun konusunda ona yalan söylediğini öğrenirse, seninle asla konuşmaz.

Gerçekten kendime karşı bir şeyler biriktiriyordum, değil mi? Ona kim olduğumu söylemek için henüz çok erkendi. Bana tamamen aşık olmasına ihtiyacım vardı. Benimle kalacağından emin olduğum zaman, ona söyleyecektim. Scarlett'in karım olmasına, bana çocuk vermesine, bana bir aile vermesine ihtiyacım vardı. Beni sevdiği zaman her şeyi affedecekti.

Dimitry ve Nikolai'nin seslerini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum ama onları kesin bir şekilde susturdum. O ikisi binlerce mil uzakta, sahip olduğumuz her şeyi yasallaştırmakla ilgileniyorlardı. Onların bu işe ihtiyacı yoktu. Bunu ben hallederdim ve endişelenecek bir şey olmazdı.

O adamların sadece paraya ihtiyaçları olduğunu düşündüm. Biz çocukken Boris zengin ailelerden kadınları kaçırdı ve para için onlara şantaj yapardı. Onlar da büyük ihtimalle aynı şeyi yapıyorlardı. Anastasia'nın ailesi fidyeyi ödeyecek ve Anastasia'ya bir şey olmayacaktı. Eğer bir şeyler ters gider ve fidyeyi ödemezlerse, adamlarım benimle temasa geçirdi ve ben de öderdim. Ödeme yapılmadıktan sonraki adım, kızın satılmak üzere insan kaçakçılığına gönderilmesi idi ve ben buna asla izin vermezdim. Ben kadınları ve çocukları bu hayattan kurtardım, onları bu hayata mahkum etmedim.

Bütün bu çile bir riskti. Ama bütün bunları Scarlett'i güvende tutmak için yapıyordum.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır. Değil mi?

Nikolay'ın sabırlı sesini şimdiden duyabildiğime yemin edebilirdim, düşünmemi ve mantığımı açıklamamı istiyordu ya da Dimitri'nin her zaman mantıksız dediği mantığıma duyduğu öfkeyi. İkisinin de canı cehenneme.

Scarlett benim karım olacaktı, bunu başarmak için yalan söylemem, çalmam ve kaçırmam gerekse bile.

Bu son kararı aklımda tutarak ekrana odaklandım ve Scarlett'i aklıkla izledim. Üç kız arkadaş da mutlu bir şekilde dans ediyorlardı. Scarlett'in arada bir etrafına bakındığını fark ettim ve bu içime bir yumruk gibi indi. Işıklar içindeydi, pırıl pırıl elbisesi tüm gözleri üzerine çekiyordu. İstedğim her şeyi temsil ediyordu. Bana bunları verebilirdi ve beni Irina gibi daha zengin bir orospu çocuğu için terk etmezdi.

Ayağa kalktım ve tamamen siyah bir gardırop, siyah tişört, siyah kot pantolon ve savaş botları giydim. Kulübe gitme vakti gelmişti. Planım arka kapıdan ofisime girmek ve Sasha'nın Anastasia'yı bana getirmesini sağlamaktı. Onu kaçırmak isteyen Boris'in grubuna dahil edecek üç adam bulmuştum bile. Ailesi fidyeyi ödeyene ve Anastasia sağ salim onlara teslim edilene kadar Scarlett'in arkadaşına bir şey olmamasını sağlamak için bana rapor vereceklerdi.

Güvenliği iPhone'uma geçirerek çatı katından çıktım ve doğruca asansöre bindim.

Kalbim hızlı atmıyordu ve sinirlerim gizliydi. Benim için her zaman böyleydi, bir kez kararımı verdim mi, bundan şüphe etmenin hiçbir anlamı yoktu. Keşke midemin çukurundaki bu lanet duygudan kurtulabilseydim.

Çatı katımdan çıkarken ve Scarlett'e gösterdiğim yerlerin önünden geçerken, bütün bunların onun için olduğunu biliyordum. Güvende olacaktı ve bu benim için en önemli şeydi. O benim için her şeydi. Verecek fazla bir kalbim olmayabilirdi ama geriye kalan her şey onundu.

Moskova şehri gece ışıklarıyla parlıyordu, zihnimdeki karanlığın tam tersiydi. Bir kez olsun, her şeyin basit olmasını isterdim. Erkek kızla tanışır, evlenirler, çocukları olur ve sonsuza dek mutlu yaşarlar. Böyle olmaması gerekiyordu. Irina benimle evlenmeye söz verdikten sonra bana ihanet etti, bu sırtımdan ve kalbimden bir bıçaktı. Şimdi o kadar dibe battım ki, müstakbel eşimi elimde tutmak için adam kaçırmaya başvurmak zorunda kaldım. Scarlett'ten o aşk sözlerini duymak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Irina'dan çok farklıydı. Irina neredeyse ilk günden beri bu sözleri söylüyor, aşkını ve bağlılığını ilan ediyordu. Ve eline geçen ilk fırsatta daha zengin bir pezevenge geçti ve benden bu sözleri alıp hepsini ona verdi. Scarlett vücudunu özgürce ve tamamen ona verdi, ama kalbini ve sevgi sözcüklerini koruma altında tuttu. İçgüdüsel olarak, onları bir kez verdiğinde, ömür boyu süreceğini biliyordum.

Rus Orkidesi'nin o anda açık olan tek işletme olduğu sokağa girdim. Burası تنها ve bulunması zor bir yerdi. Tasarım böyleydi. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bu kulübe girmesini istemiyordum. Bağlantılarımız ve iş ortaklarımız ana müşteri kitlesiydi.

Dışarıdan gözetlemenin beni göremeyeceğini bildiğim bir yere park ettim. Küçük bir garaj büyüklüğündeki park alanındaki tek kör noktaydı. Haftalardır orayı kapattırmak istiyordum ve bunu yapmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyordum. Kör noktanın hemen kenarında, çok uzak olmayan bir yere park edilmiş başka bir araba daha vardı. Gerçi bunu bilselerdi muhtemelen başka bir yere park ederlerdi. Hızlı bir kaçış yapmanız gerektiğinde bu nokta mükemmeldi.

Araçtan inerek park yerini inceledim ve topuk seslerinin asfaltta hafifçe vurduğunu duydum. Gözlerimi kısarak etrafı kontrol ettim ve şansıma inanmadım. Scarlett'in arkadaşı Anastasia bana doğru yürüyordu. Yalnızdı. Bu onun için aptalca bir hareket, benim içinse lanet olası bir İrlanda şansıydı. İçimde zerre kadar İrlandalı kanı yoktu. Soyumla ilgili düşünceler içimde öfke yarattı ama hemen bastırdım. Ailemin bok gibi olması bu zavallı kızın suçu değildi.

Beni göremeyeceğinden emin olmak için gölgelerin arasına gizlendim. Elinde bir şeyle ayaklarını sürüyerek yürüyordu, dikkati çevresinde değildi.

Aptal kız.

Egzotik bir şekilde güzeldi. Benim tipim değildi ama yine de nefes kesici derecede güzeldi. Koyu maun rengi saçları kalın dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor ve açık teni karanlıkta neredeyse parlıyordu. Kendinden emin yürüyüşü bana bir prensesi, bu dünyaya çabalamasına ve başarılı olmasına yardımcı olacak tüm sevgi ve rahatlıkla doğmuş haklı bir mirasçıyı hatırlattı. Giydiği hiçbir şey parayı çağrıştırmıyordu. Ne bir mücevher, ne de pahalı bir saat... Sadece üzerinde çok şey anlatan bir hava vardı. Küçük altın rengi şortu, siyah ışıltılı bluzu ve kendinden emin adımlarıyla tüm elmaslardan daha fazla parlıyordu.

Kahretsin, onu kaçırıp teslim etmek istemiyorum ama Boris'in adamlarının radarına girmişken Scarlett'in güvenliğini riske atamam.

Anastasia'nın başını sağa sola çevirdiğini, gözlerini etrafta gezdirdiğini gördüm, sanki beni fark etmiş ama göremiyor gibiydi. Yanımda park etmiş olan tek araçtan ancak on adım uzaktaydı. Arkasına döndü ve yürüyüşü hızlanarak arabaya doğru ilerledi.

Bir jaguar kadar sessiz, arkasından gizlice yaklaştım.

Sonunda usulca konuştuğumda eli kapıya uzandı, "Kımıldama. Elimde bir silah var.

kafanı."

Arkasını dönmek istedi, ben de hemen kafasına bir bez geçirdim. Anahtarlarının ve çantasının yere çarpma sesi geceyi bölen tek şeydi. Bir anlığına dondu kaldı, tepkisi gecikti. Ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Onu kaldırıp omzuma atarak arabama doğru koştum.

İlk şoku çabuk atlattı ve çığlık atmaya ve yumruklarını sırtıma vurmaya başladı. Çok az irkilmeme neden oldu.

Gerçekten gücü üzerinde çalışmalı, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde ve aynı zamanda kendimi en kötü piç gibi hissettim.

Sırtımı yumruklarken "Bırak beni, seni pislik!" diye bağırdı. "Kes şunu prenses," diye yumuşak bir ses tonuyla emrettim, "Yoksa seni bayıltmak zorunda kalacağım."

Uyarı onu durdurmadı. Bunun yerine daha da sert tekmeledi ve vurdu, sonra da avazı çıktığı kadar bağırdı. Kafasına hafif bir darbe indirerek onu bayılttım ve vücudu gevşedi.

"Lanet olası Boris'in mirası," diye mırıldandım kendi kendime onun topal bedenini arabamın arkasına yerleştirirken. Başka bir ülkede parmaklıklar ardında olsa bile, lanet olası sorunlara neden oluyordu. Adamlarının Scarlett'e en ufak bir ilgi göstermelerine izin veremezdim. Şimdi olmazdı. Bana tamamen bağlanmadan önce hayat tarzımı ve anlaşılmamızı öğrenirse, kaçır giderdi.

Anastasia arka koltukta kıpırdamadı bile. Birkaç saat daha uyanmayacaktı. Gecikmeden direksiyona geçtim ve buluşma noktasına doğru sürdüm. Scarlett'in arkadaşının, o hâlâ elimdeyken uyanmasını istemiyordum. Yüzümü hiç görmemesi en iyisiydi, özellikle de Anastasia'yla arkadaş oldukları için. Belki düşünümüze bile davet edilebilirdi.

Araba sürerken Michail'i aradım.

"Allo," diye Rusça cevap verdi.

"Scarlett'i almaya hazır ol," dedim ona, hoşbeşle uğraşmadan. Yapmaya hazırlandığımız şeyin hiç de hoş bir yanı yoktu. "Arkadaşları çok yakında otele dönecekler."

"Ben hazırım," diye onayladı. Scarlett'i neden kaçırmak istediğimi Michail'e anlatmamıştım. Ve kimse Anastasia'yı kaçırdığını bilmiyordu.

"Onu St. Petersburg'un dışındaki evime götürün. Çatı katına değil! Ona hiçbir şey söyleme ve onu güvende tut. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan ve rahat olduğundan emin olun."

"Anladım," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Kahretsin, bunu en son sorduğunda kendimizi Polonya'da bir bodrumda zincirlenmiş halde bulmuştuk. "Evet, tek yolu bu," diye cevap verdim.

"Sana söylemek zorundayım Sergei," diye bir kez daha denedi Michail. "Bu iyi bir plan gibi görünmüyor. Eğer ortada bir tehdit varsa, bunu Boston grubuyla paylaşmalıyız."

"Hayır," diye bağırdım. Onu eve geri götürmek ve kendi korumaları altına almak isteyeceklerdir. Peki bu tehdidin dolaylı olarak benim geçmişimle bağlantılı olduğunu nasıl açıklarsınız?

"Sergei-" Michail bir kez daha denedi.

"En güvenli yol bu," dedim ona. Ayrıca bu onu bana yakın tutuyordu.

Kahretsin, bir kurtarma düzenlemek zorunda kalabilirim. Bu lanet yalanlar bok gibi birikiyordu.

Buluşma noktasına yaklaşıyordum, bu yüzden tartışmayı hızla sonlandırdım. "Onu aldığı anda bana mesaj at. Ve ikiniz de St. Petersburg'da güvende olduğunuzda."

"Yapacağım." Telefon görüşmesi sona erdi.

Buluşma noktasına olan yolculuk kısaydı. Şehir sınırlarının hemen dışındaydı ve hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından fark edilme şansı yoktu. Eskiden burada epey zaman geçirirdik. Son zamanlarda pek değil ama özlediğimi söyleyemem. İnsanlar burada sadece yanlış nefes aldıkları için Boris tarafından öldürülüyordu.

Adamlar zaten bekliyordu. Lanet olası piçler! Karşımda altı kişi olmalarına rağmen, bu konuda endişelenmiyordum. Kılıfımda bir silahım vardı ve o altı adamdan ikisi benim için çalışıyordu. Yine de onları burada gördüğüme sevinmiştim. Benim için değil ama Anastasia'nın iyiliği için. Onu her nereye götürüyorlarsa yolda başına bir şey gelmemesini sağlayacaktı.

Araçtan çıktım ve rahatça ona yaslandım.

"Beyler," diye selamladım onları, kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak. "Tanışmak için ne güzel bir yer!"

Hepsi göndermeyi anladı. Gergin bir şekilde bir bacadan diğerine geçtiler, gözleri etrafta geziniyor, elleri silahlarında huzursuzdu. Bu aptal herifler çok mutlu tetikçilerdi.

"Kız nerede?" diye sordu Petra, bu boktan şovu yöneten kişi olduğunu varsaymam gereken kişi. Petra eskiden Boris ve Vlad'la birlikte çalışırdı. Vlad, Boris'e ihanet edince Petra ortadan kayboldu. Muhtemelen bir korkak gibi kaçmıştır.

"Arka koltukta," diye başımı arabaya doğru eğdim. Adamlarımdan biri onu almaya gitti.

"Eğer bunun paradan daha fazlası olduğunu duyarsam ve kız zarar görürse," diye hırladım, "her birinizin ve sakladığınız çetenin peşine düşerim."

Petra'nın yüzünde korku belirdi ama Petra bunu hemen gizledi. "Babasının bize borcu var ve borç ödendikten sonra yoluna devam edecek."

Onun belirsiz olduğunu fark ettim ve içgüdülerim bana hepsini öldürmemi söylüyordu. Ama bu savaşı ben başlatırsam, bütün güçleriyle Scarlett'in peşine düşeceklerdi. O artık onların radarındaydı. Kardeşlerim ve ben barış istiyorduk ve bu hayattan uzaklaşmak, daha fazla pisliğe bulaşmamak istiyorduk.

Adamın Anastasia'yı kucağına almasını izledim, vücudu kollarında gevşekti. Açıkta kalan ince bacaklarını ve dayanıksız üstünü görünce, keşke ona bir eşofman ve kapüşonlu bir tişört giydirmeyi akıl etseydim diye düşündüm. Gece kulübü kıyafetleriyle çok açıktaydı.

Adamlarımın beni onunla ilgili gelişmelerden haberdar edeceklerine dair kendimi temin ettim.

"Şimdi istediğini aldın," diye rahatça konuştum, ama her zerrem ateş etmeye başlamak ve Scarlett'in arkadaşını onlardan uzaklaştırmak istiyordu. "Seni benim bölgeme yakın bir yerde gizlenirken görmek istemiyorum."

Hep birlikte başlarını salladılar, kızı bagaja koydular ve arabayı sürüp gittiler. Arabaya atlayıp aynı yöne gitmeden önce tam bir dakika zaman tuttum. Bugün eski püskü, fark edilmeyen bir araba kullanmaya karar vermemin bir nedeni vardı. Amaç ortama uyum sağlamaktı. Beş dakika içinde güvenli bir mesafeye kadar takip ettim.

Arada bir, dikiz aynasında beni fark etmemeleri için uzakta olmaya dikkat ettim.

Saat gece yarısını çoktan geçtiğinden, farların uzakta olması dikkat çekebilirdi.

Bu yollar sık kullanılan yollar değildi, bu yüzden aramıza daha fazla mesafe koyarak onları kaybetme riski yoktu, tabii ben onları fark etmeden bir dönüş yapmazlarsa.

Telefonum bipledi ve aşağıya baktım. Michail'den bir mesajdı.

****Aldım onu. St. Petersburg'a***

gidiyorum. Dikkatli ol.

En azından bugün iyi haberler var! Scarlett güvendeydi ve yakında evimde olacaktı. Arkadaşının bu işten canlı çıkmasını sağlamak için burada kalacaktım. Anastasia'nın ailesi fidyeyi ödediğinde ve Anastasia sağ salim evine döndüğünde, Scarlett'e St. Gerçi bunu nasıl yapacağımdan hâlâ emin değildim. Omzumdaki bu lanet şeytan başımı kabul etmek istemediğim kadar çok belaya sokuyordu.

Hala sıcak olan Yeti termal kahveme uzandım ve onu yudumladım. Sıvı boğazımdan aşağı inerken hafifçe yanıyordu ama tam da sevdiğim gibiydi. Soğuktan hoşlanmıyordum, ne olursa olsun

Mevsim. Soğuk bir evin, odaların ya da arabaların ürkütücü bir yanı vardı. Yetimhanede yaşadığımız zaman iliklerime kadar işleyen o buz gibi soğuğu hala hatırlıyorum. Isıtıcı yoktu ve küçük battaniyeler acı soğuk havadan korunmamızı sağlamıyordu. O günlerin anısı bile beni kalbime kadar üşütmeye yetiyordu. Üçümüz birlikte titriyorduk, ısınmak için vücut ısıımızı kullanabilmek için aynı yatağa sarılmıştık, her nefes verdiğimizde nefeslerimiz havayı buğulandırıyordu ama bu aynı zamanda hala hayatta olduğumuzun da kanıtıydı. Kardeşlerim olmadan hayatta kalamayacağıma dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

O günleri hatırlamaktan nefret ediyordum, açlık midemin çukuruna çökmüştü. O günleri düşünmenin bir faydası yoktu. Acıdan ve hem Nikolai hem de Dimitry'nin yaptığı onca fedakârlıktan başka bir yere götürmüyordu. Hayatta kalmak için bir şansım olduğundan emin oldular. Dimitry'nin Boris'in rússkaya máfiya'sına katılmayı kabul etmesinin tek nedeni buydu.

Boris'i düşünmek kan dolaşımda çiğ bir öfkenin yanmasına neden oldu ve öfke damarlarımda dolaştı. Anne ve babamın ihaneti dilimde acı bir tat bırakıyordu. Ama sonra, belki de bu bilgiyi onlardan saklayarak kardeşlerime de ihanet etmiştim. Utanç, ruhumun çukurundaki kurşun gibiydi ve beni yavaş yavaş boğuyordu.

Şu an bu boktan şeyi düşünemem. Temiz bir kafaya ihtiyacım var.

Bu gece, hafıza şeridinde bir yolculuk yapmadan bile uzun bir gece olacaktı. En iyisi bunların hiçbirini düşünmemektir. Dimitry, Nikolai ve ben Boris hapse atıldığından beri pek çok iyi şey yaptık. Adamlarımız arasında yavaş yavaş sadakat ve güven oluşturmaya başladık. Boris liderlik yaptığı yıllar boyunca pek çok insana zarar vermeyi başarmıştı.

Bu adamın herhangi bir şeye ya da herhangi birine liderlik edebileceği fikriyle alay ettim. Deli ve zalim bir piçti. Boris'le yaşadığım tüm bu çileden en az yara alarak çıkmamın tek nedeni, Dimitry'nin Boris'in öfkesi sırasında dikkatleri Nikolay ve benden kendi üzerine çekmeyi başarmasıydı. Dimitry kendini sorumlu hissediyordu, her zaman koruyucuydu. Gerçek şuydu ki Boris öfkesinden hiç kimseyi esirgemezdi, kadınlarını ya da kendi kanından olanları bile.

Dimitry babamın kim olduğunu bilseydi ölmeme izin verir miydi diye merak ettiğim zamanlar oldu. Muhtemelen vermeliydi. Dimitri ve ben ateş ve benzin gibi olmamıza rağmen her iki kardeşimi de seviyordum. Nikolai ikimizi de dengeleyen ve bizi her zaman sakinleştiren kişiydi. Aslında benden çok Dimitry'yi sakinleştirirdi, çünkü genellikle sakinleştirilmemiz gerektiğinde zarar çoktan benim tarafımdan verilmiş olurdu. Ama bunu doğru yapmak istedim. En iyi yol bu olmayabilirdi ama yolun sonunda hepimiz istediğimizi elde ettiğimiz, hayatta ve güvende olduğumuz sürece her şeye değdi.

Önümdeki araba sonunda keskin bir dönüş yaptı ve ben de yavaşladım. Bir saatten fazla bir süredir yoldaydık. Daha sonra araştırmak için konumu telefonuma sabitledim. Geçmişte kullandığımız bölge değildi. Yolun hemen kenarına park ettim ve toprak patikayı takip ettim, arabalarının ışıkları bana yol gösteriyordu.

Gecenin nemli havası bayattı, tıpkı bu lanet durum gibi. Karanlık gölgelere takılıp yaklaştıkça evi fark ettim. Görünüşe göre fidye için bekledikleri yer burasıydı. Ayrıntıları ve miktarı bilseydim, memnuniyetle kendim öderdim. Onu burada bırakmak hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç hoşlanmadım.

Ev bir çöplüktü, içinde yaşamak için zar zor yeterliydi. Eğer ev istimlak edilmişse ve bu moronlar istedikleri parayı alana kadar burayı saklanacakları yer olarak görmüşlerse hiç şaşırmam.

Anastasia'nın cansız bedenini içeri taşımalarını izledim ve suçluluk duygusu beni içten içe perişan etti.

Telefonumu çıkardım ve Scarlett'ten gelen birkaç cevapsız mesaj okunmayı bekliyordu. Onları Michail onu kaçırmadan önce göndermişti. Ona hiçbir şey söyleyememek beni çok üzüyordu. Randevumuzu ektiğimi düşünerek onu terk ettim. Ama ona cevap veremedim. Eğer cevap verirsem, ona yalan söylemek zorunda kalacaktım. Ona yeterince yalan söylemişim,

Aslında çok fazla.

Bunun yerine, bu gruba dahil ettiğim erkeklere senaryolaştırılmış bir mesaj gönderdim. Toplam üç kişiydiler ve bunun yeterli olması için dua ettim.

**Kıza hiçbir şey olmayacak. **

**Aksi takdirde, bana hesap vereceksin. **

Cevap anında geri geldi.

**Gözümüz her zaman onun üzerinde olacak. **

Biraz rahatlamış bir şekilde arabama döndüm ve buradan birkaç saat uzaklıkta, şehrin dışındaki evime doğru yola çıktım. Şehirde artık istediğim hiçbir şey yoktu.

SCARLETT

T

Bu gece tam bir kabus oldu.

Uyanmayı bekleyip durdum. Uyanmak zorundaydım. Anastasia gitmişti ve tüm vücudum onun için korkudan titriyordu. Sergei için de endişeleniyordum. Her zaman bir not gönderirdi.

Geç kalıyordu. Bu gece ona defalarca mesaj attım ama hala cevap yok.

Ya ona bir şey olduysa?

Otelin kapısının çalınması beni duraklattı. Olivia olmalı. Gece kulübünde kaldığımız için ikimiz de üzgündük. Hep birlikte gitmeliydik. Bunun yerine, Sergei'yi görme konusunda o kadar kararlıydım ki, eve yalnız gitmesine izin vererek onun hayatını tehlikeye attım.

Kapıyı açarak konuşmaya başladım, "Olivia, sen-" Kendimi kestim. O Olivia değildi. Beynim bunu algılamak için çok yavaştı ve kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştığımda artık çok geçti.

"Kapıyı kapatma," diye emretti, sesi sakın, hızla atan kalbimin tam tersine. "Michail, burada ne işin var?" Kapıyı yüzüne doğru itmeye çalışırken tükürdüm. I onu hatırlıyordu. Korkutucu bakışları ve boynunu kaplayan dövmeleriyle unutulması zor biriydi. Ben yaz tatili için ayrılmadan önce ailemi ziyarete gelmişti.

"Seni almaya geldim." Kahretsin, bana yalan söyleme zahmetine bile girmede. Ve hâlâ geçen seferki kadar gevezeydi. Aslında, hakkını vermem gerekiyordu. Biraz daha fazla konuştu.

Kapıyı sonuna kadar açtı ve ben de odanın içine doğru koştum. Aptalcaydı. Taşaklarına tekme atıp yanından geçmeliydim. Tek çıkış yolum buydu. Kapıyı arkasından kapatışını izledim ve böyle bir aptallık yaptığım için kendime lanet ettim. Ben burada nefes nefese kalmış, korkudan aklımı kaçırmışken o hiç etkilenmiş görünmüyordu.

"Seni kim gönderdi?" Sehpanın arkasına geçerek sordum. Bu benim tek engelimdi. "Müstakbel kocan."

Hayır! Hayır!

Burada olduğumu nereden biliyordu? Kahretsin, beni takip ediyorlarsa Sergei'yle takıldığımı biliyorlardır. Tanrım, umarım onu öldürmemişlerdir. Belki de gece kulübüne gelmemesinin sebebi buydu.

"Ona cehenneme gitmesini söyle," diye tükürdüm ve sehpayı ona doğru ittim. Bacağına çarptı ve canının yandığını söyleyebilirim. Ama onu caydıracak ya da yavaşlatacak kadar değil. "Babam bunun için senin de onun da kellesini alacak."

Arkamda duran bavulumu aldım ve ona doğru fırlattım ama kolayca savuşturdu. Giysiler

otelin zeminine saçıldı. Kahretsin, tam kafasına çarpıp beyin sarsıntısı geçimesini istiyordum.

"Kimse sana zarar vermeyecek," dedi sakince, Rus aksanı kalındı.

"Evet, doğru," diye mırıldandım. "Bunu söylediğinde sana gerçekten inanan biri var mı?"

Cevap vermedi ve ben de bunu kendimce yorumladım. Evet, bok gibi korkutucuydu. Babamın arazisinde ter bile dökmedim. Kimsenin beni incitmesine izin vermezdi. Dışarıda ise durum tamamen farklıydı ve babamın tanıdığı bu adam bir tehditti.

Gözlerim sağa sola kaydı, umutsuzca silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmaya çalıştım. Michail'in sağındaki komodinin üzerinde duran iPhone'umu gördüm. Bu adamdan kaçmanın en iyi yolunu düşünmeye çalıştım. Belki de sincapların yaptığını yapmalıydım? Her zaman önce sola sonra sağa gidiyormuş gibi yaparak sizi kandırırlar ve sonra tekrar sola dönmek için sizi kandırırlar.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ya bunu deneyecektim ya da balkondan atlayacaktım ki bu da yüzde yüz ölümümle sonuçlanacaktı. Tüm vücudum adrenalinle dolup taşarken, bu adam bir buzdağı kadar sakindi.

Ben de denedim. Sağa doğru daldım, çok agresif olmasa da beni takip etti. Aslında sıkılmış gibi görünüyordu. Sola kaydım ve yine beni takip etti. Sonra aniden sağa atladım ve telefonu kaptığım gibi koşmaya başladım. Buna kandiğine inanamadım. Kapıya doğru koştum ama beni yakalamadan önce ondan ancak üç adım uzaklaşabildim. Nefes alışım ağırlaşmıştı, maraton koştuğumu sanırdınız.

Kolumu tuttuğu yerden çekip ona vurmaya çalıştım ama o da kolumu yakaladı. Dizimle hassas bölgesine nişan almaya çalıştım... başarısız oldum. Görünüşe göre bu adam zihin okuyabiliyormuş, bu yüzden onu da engelledi. Ama savaşmadan yenilmem mümkün değildi.

Ona vurmaya, tekmelemeye, çılgılık atmaya çalıştım ama o kımıldamayan bir dev gibi orada duruyordu. Beni zahmetsizce kaldırıp omzuna attı ve sonra dünya karardı.

Uyandığımda tüm vücudum ağrıyordu. Vücudum garip bir açıyla bükülmüş, yüzüm yastığa çarpmıştı. Gözlerimi açtım ve başımdan keskin bir ağrı geçti.

"Ugh," diye mırıldandım, başımı kaldırarak.

Yüzüm bir yastığa çarpmamıştı. Bir arabanın arka koltuğuna yapışmıştı. Nasıl oldu da bir arabaya bindim?

Sonra hatırladım. Michail, Anastasia, Rus Orkidesi. Kendimi yukarı itmeye çalıştım ve ellerimle bacaklarımın bağlı olduğunu fark ettim.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım. "Michail, eğer oradaysan beni hemen çözsün iyi edersin," diye talepte bulundum.

"Hiç sanmıyorum." Açıklama yok, gerekçe yok... hiçbir şey yok.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Beni arkamdan öldürmen için sana fırsat vermeyeceğim," diye mırıldandı. Bu adamın şimdiye kadar konuştuğu en fazla şey bu olmalıydı. "Güvenli bir yere," diye ekledi. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım ve sonra ona nereye gittiğimizi sorduğumu hatırladım.

"Beni neden kaçırdın?"

"Uyumaya devam et," diye emretti. "İki saat içinde orada olacağız."

Sanki tekrar uyuyabilirmişim gibi! Uyumamın tek sebebi beni bayılmasıydı. Tanrım, Anastasia.

"Anastasia'yı da mı kaçırdın?" Yarı umutlu, yarı korkuyla sordum. Babamın beni evlendirdiği bu adam da kimdi? Adam kaçırmaya başvuruyordu. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Anastasia kim?" sorusuyla karşılık verdi. Soruş şekli, kimden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını düşündürdü bana. Keşke yüzünü görebilseydim, insanların yüz ifadelerini okumak ses tonlarını okumaktan daha kolaydı.

Kahretsin, müstakbel kocam Sergei'yi incitti mi?

Eğer yapsaydı onu asla affetmezdim. Kalbim korkuyla sıkışmıştı. Sergei'ye aşık olmuş, bir aptal gibi onunla mutlu bir son ummuştum. Daha iyisini biliyordum ama yine de hayal kurmamı engellemedi. Beni dinleyen her kimse ona sessiz dualar gönderdim. *Lütfen Sergei'nin güvende olmasına izin ver.*

SERGEI

İki hafta sonra

"**D**amn it, ne bekliyorlar?" Boris'in grubu arasına yerleştirilmiş adamımdan gelen bir başka mesajı okurken nefesimin altında mırıldandım. Lanet olası iki hafta ve hala o kız ellerinde. Ben Oraya gitmek ve her şeyi kendim bitirmek için can atıyordum. Petersburg'a gitmek istiyordum; Scarlett'le işleri yoluna koymam gerekiyordu.

Bütün bu lanet şey daha önce hiç olmadığı kadar geri tepti.

Scarlett'in babası, kızında bir çizik bile olursa beni öldürmekle tehdit etti. Ben de kabul ettim. Müstakbel eşimi *kaçırdıktan* bir hafta sonra, müstakbel kayınpederimi aradım ve Scarlett'e karşı bir tehdit olduğunu ve onun güvende olduğundan emin olmam gerektiğini söyledim. Tabii ki ona tüm hikayeyi anlatmadım.

Güvenlik görevlisi Brian da ülkeye geri dönmüştü ve sürekli etrafı gözetliyordu. Ne zaman arkamı dönsem yoluma çıkıyordu. Anastasia ve Scarlett hakkında tehlikeli sorular sorup duruyordu.

Anastasia'ya odaklanmalı, Scarlett'e değil! Scarlett benim sorumluluğumdaydı.

Rus Orkidesi'ndeki ofisimdeydim. Olmak istediğim son yerdin ama şehirde ve işimde normal rutinimi sürdürmek zorundaydım.

Michail Scarlett'e göz kulak olduğu için, lanet İrina ve kocasının kaçakçılık yaptığı ikinci kadın ve çocuk sevkiyatını durdurmak için adamlara liderlik etmek zorunda kaldım. Yüzden fazla kadın ve çocuk küçük bir nakliye konteynerine zorla bindirilmişti. Onlara sığır gibi davranıldığını görmek midemi bulandırıyordu. Aslında hayvandan bile beterlerdi. Hırpalanmış, aç bırakılmış ve kirliydiler. İrina ve kocası böyle bir işi yürütebilecek en kötü pisliklerdi.

Hepsini kurtarmayı başardık ama küçük bir çocuk kurtulamadı. Yeterince iyi değildi. Kimse ölmemeliydi. Küçük çocuk annesinin kollarında öldü; küçük bedeni zayıf ve cılızdı. Konteynırda uzun süre kilitli kaldığı için açlıktan ve sıcaktan öldü.

Küçük çocuğu uyuyormuş gibi tutan annesinin yüzündeki acıyı görünce içimdeki öfke alev alev yandı. Görmek içimi burktu. Oğlunu izlerken gözlerindeki bakış kalbime bir bıçak gibi saplandı. Sanki oğlu her an gözlerini açacak ve bu kâbustan birlikte çıkacaklarmış gibi bir umut vardı gözlerinde.

Annenin durumu iyi değildi ama oğlundan ayrılmayı reddetti. İkisini de konteynerden çıkarıp personelimizdeki sağlık görevlisine götürmeme izin vermesi için onu zorlamak zorunda kaldım. Yaşadığı onca acı ve ıstıraba rağmen tek düşündüğü küçük oğluydu.

Onu kendi ailemle kıyaslamaktan kendimi alamıyordum. Sonumun bu çocuk gibi olmamasının sebebi Dimitry'ydi. Ve şimdi, annesi yasını tutarken bedeni cansız olan bu küçük çocuğu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum. Onun acısı için duyduğum üzüntü ve ona acı çektirenlere duyduğum öfke asit gibi içimi kemiriyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde, tüm bu olay hala aklımdaydı. Bu unutulması ya da atlatılması zor bir olaydı. Birkaç kişiyle görüştüm ve aklım o görüşmeden başka bir yerdeyken görüşmeye odaklanmak zorunda kaldım. Kimin kimin bölgesine girdiği umurumda bile değildi. Bu lanet adamların hepsi aynıydı. Tek umursadıkları korumalarının arkasına saklanarak güçlerini göstermekti. Birbirlerine güvenmeyi ve saygı duymayı öğrenselerdi, her zaman bir tür savaş yaşanmazdı. Ve birlikte çalışmayı öğrenselerdi, insan kaçakçıları kadınları ve çocukları kaçırıp satmak için denizlerin ötesine götürmezdi.

Irina ve kocasını alaşağı etmenin bir yolunu bulmalıyım. O ikisi bir yerlerde saklanıyorlardı ama onları bulup yok etmeyi hayatımın görevi haline getirecektim. Onları arayan adamlarım vardı ve Michail de St. Petersburg'dan yardım ediyordu. Birkaç internet ipucunu takip ediyordu. Irina ve Bartek'in liderliğinde Polonyalıların işlerinden geri adım atmayacakları belliydi. Bu yüzden onları yakalayacak ve aylarca işkence edecektim, bir annenin oğlunu kaybettiği için hayatının geri kalanında hissedeceği acıyı onlara hissettirecektim. Onları kaçırdıkları anda oğlunu elinden aldılar.

"Lanet olası piçler," diye mırıldandım nefesimin altında.

Telefonum öttü ve onu masama çarpmaya hazırdım. O çocuk hiç ölmemeliydi. Anastasia çoktan gitmiş, ailesiyle birlikte güven içinde evine dönmüş olmalıydı. Ailesi parayı ödemeyi reddediyor muydu? Gözlerim telefona kaydı ve şaşkınlıkla arayanın Nikolai olduğunu fark ettim.

****Kardeşim, bir dakikan var mı? ****

Dimitry ve Nikolai'nin bizim için son iki işin yasallaşmasını sağlamakla meşgul olduklarını ve sürekli sorunlarla karşılaştıklarını biliyordum.

****Her zaman senin için.****

Telefondaki baloncuklar Nikolai'nin yazdığını gösteriyordu. ****Kulübün iki hafta önceki görüntülerini bize gönder.***

Buna neden ihtiyaç duyduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Sonra randevuyla devam etti ve ben hemen lanet ettim. Bu lanet olası bir tesadüf olamazdı. Anastasia'yı kaçırdığım gecenin aynısıydı. Ama bunu nasıl öğreneceklerdi ki?

****Vakit bulduğunda ara. ****

Kahretsin, zaten biliyorlar mıydı? Nikolai'ye açıklayabilirdim ama Dimitry çıldırırdı. Beni öldürmesinden endişelenmiyordum, belki de endişelenmeliydim. Birçok kez yardımına koştu. Bu konuda da endişelenmesini istemedim.

****Şimdi gönderiyorum. Bana iki dakika ver, arayacağım.***

Üçümüzün aynı dövmeleri yaptırmaya karar verdiğimiz geceyi hatırladım.

"Yeterince kötü şey yaptık," diyen Dimitry'nin sözleri zihnimde yankılandı, uzun zaman öncesine ait o anı. "Bu kontrol edebileceğimiz tek şey. Masum insanlara zarar vermeyiz. Kadınlara ve çocuklara zarar vermeyiz."

Nikolai, Dimitry ve ben birbirimize baktık. Bu bizim birbirimize ve dünyaya verdiğimiz ciddi bir sözdü.

"Biz Boris gibi değiliz," dedi Dimitry, o adamın adını bir lanetmiş gibi tükürerek. Kabul ettim. O adam

aşağılık, bu dünyadaki en kötü çürümüşlüktü.

"Katılıyorum," diye yorumladı Nikolay.

"Katılıyorum," diye ekledim. "Bunu bir dövmeyle

mühürlemeliyiz." Dimitry bana bıkkınlıkla baktı. "Sergei-"

"Ciddiyim," diye sözünü kestim. "Göğsümüzde koruma sözümüzü temsil eden bir dövmeden daha iyi bir hatırlatma olabilir mi? Her gün yatmak için soyunurken bunu göreceğiz. Ve her sabah giyinirken."

"Sormaya korkuyorum," diye cevap verdi Dimitri hayalet gibi bir gülümsemeyle. Nadiren gülümserdi, bu yüzden bu büyük bir başarıydı. "Aklınızda bir tane var mı?"

Gülümsedim. "Aslında bilmiyorum ama birlikte bir tane bulabiliriz. Anlamı olan."

Düşüncelerimi şimdiye kaydırırken, kendimi dövmenin bulunduğu göğsümü ovarken buldum. Kahretsin, bu kendimi büyük bir hayal kırıklığı ve başarısızlık gibi hissettirdi. Kardeşlerimi ve savunduğumuz her şeyi utandırdım.

Bunu geciktirmenin bir anlamı yoktu. Telefonu aldım ve Dimitry'nin ofis telefonunu çevirdim.

Cevap çabuk geldi. "Sergei. Bu kadar çabuk gönderdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil, kardeşim." Hafifçe çatışan sinirlerimize rağmen Dimitry'yi seviyordum. Hayatta ne olursa olsun istediğim ağabey oydu. Her zaman ona saygı duydum. Nikolai ve Dimitry benim tanıdığım tek aileydi. Onlar olmasaydı, o yetimhanede yok olurdum.

Lanet olası ailem.

Dimitry konuşmaya başladı: "İki hafta önce Rus Orkidesi'ne giden üç Amerikalı kadın vardı. İçeri nasıl girdiler?"

"Hmmm, o gün halletmem gereken bir iş vardı, o yüzden kulübe gitmedim," diye cevap verdim ve kardeşlerime yalan söylediğim için sessizce kendime lanet ettim. Tam o anda Sasha içeri girdi ve ben yalanlarımla mezarımı daha da derin kazdım. "Sasha'ya onları hatırlayıp hatırlamadığını sorayım."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, Sasha sabırla bekliyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"İki hafta önce kulübü ziyaret eden Amerikalı kadınları hatırlıyor musun?" Hiç gerek olmamasına rağmen ona tam tarihi verdim. O geceden önce de sonra da aylarca kulübümüzde böyle kadınlar olmadı.

"Evet, onları hatırlıyorum. Muhteşemlerdi." Hatırlamasına şaşırmamıştım. Amerikalı olsun ya da olmasın, o üç kız kalabalığın arasına pek karışmamıştı.

"İçeri nasıl girdiler?" Ona sordum.

"Kapıcı onların seksi olduğunu düşünüyordu. Çok seksiydiler. Şarkı söyleyen kızın kışını görmeliydin. Erkeklerin ve bazı kadınların ağzının suyu akıyordu."

Bu yanıtın Nikolai'yi kızdıracağını biliyordum. Üçümüz arasında en korkutucu ve göz korkutucu görünen oydu ama konu kadınların ve çocukların korunmasını sağlamak olduğunda koca bir oyuncak ayıydı. *Kahretsin, bunun için beni öldürecek kişi o olabilir. Dimitry değil.*

Nikolai, erkeklerin beyinleri yerine penisleriyle düşünmelerinden nefret ederdi. Dimitry çoğu insana katlanamazdı, nokta.

"Olağandışı bir şey gördün mü?" Onu sorgulamaya devam ettim.

"Her zamankinden daha fazla değil. Hemen hemen bütün gece dans ettiler. Yanlarında bir adam vardı ve gece bitmeden şarkı söyleyen kız tek başına ayrıldı. Adam ve iki kız biraz daha kaldı. Diğer ikisiyle birlikte ayrılırken sinirli görünüyordu."

"Teşekkür ederim, Sasha," dedim ona. "Gidebilirsin." Odadan çıkar çıkmaz telefonuma "Bunu duydun mu?" diye seslendim.

Dimitri kuru bir sesle, "Evet, duydum," diye karşılık verdi. "Onların çok ateşli olduğunu ve pek bir şey bilmediğini düşünüyor."

"Keşke o gece kulüpte olsaydım," dedim kardeşime ve kendimi daha da pislik gibi hissettim. "Sana gönderdiğim görüntülere bir göz at. Belki bir şeyler yardımcı olur."

Görüntülerin onlara pek bir şey anlatmayacağını biliyordum. Haftalardır ona bakıyordum, kız arkadaşını takip eden ergen bir çocuk gibi. Scarlett o kadar güzel görünüyordu ki, gözlerimi ondan alamıyordum. İki haftadır onunla konuşmuyordum ve her gün benim için işkence gibiydi.

"Olur kardeşim," diye yanıtladı Dimitry. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa ararım. Teşekkür ederim." Görüşmeyi ağızda acı bir tatla bitirdim. Yersiz teşekkürü hiç hoşuma gitmedi. Lanet olsun, son iki haftadır hiçbir şey içime sinmiyordu. Boris'in adamları bana yaklaştığından beri her şey tepetaklak oldu.

Scarlett güvende ve rahattı ama öfkeliydi. Michail'den her gün bilgi alıyordum ve şimdiden iki kez kaçmaya çalışmış, bir gardiyana saldırarak beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuş, kaçmaya çalışırken bir gardiyayı dolaba kilitlemişti. Michail'in gizli sinirleri vardı ama kız onu bile yıpratıyordu. Zavallı pislik!

Daha kötüsü olamaz diye düşünürken kardeşlerimden bir telefon aldım. Onlara neden üç kadını araştırdıklarını sormadım bile. Eğer gerçekten düşünselerdi, hemen garip olduğunu düşünürlerdi. Her zaman sorularla başlarının etini yerdim.

"Lanet olsun!" Ve şimdi, kendi kendime sık sık konuşma alışkanlığı edindim.

Ben de evliliğimi ayarlamamanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre şaka bana yapılmıştı. Sonuna kadar! Artık Scarlett'in son iki hafta içinde olanlardan dolayı beni affedeceğinden bile emin değildim. Onu ne kadar etkilemiş olursam olayım ya da beni ne kadar severse sevsin... tabii bu noktada bile beni sevebilirse.

Telefonum yine biplede. Bu sefer gelen şeyi okumak bile istemiyordum. İyi olmasına imkân yoktu. Bakışlarımı zorla ona çevirdim ve emin oldum. Bütün bu saçmalıklar otuz dört yaşında kalp krizi geçirmeme neden olabilirdi.

****Rusya'ya geliyoruz. Anastasia Manciatte'nin babası onu bulmamız için bizi tuttu. Ödeme karşılığında, ihtiyacımız olan son iki oyu bize verecek.***

"Anastasia Manciatte," diye mırıldandım. Bu isim tanıdık geliyordu. Nereden duymuştum? Sonra şimşek çaktı. "Orospu çocuğu!"

Manciatte, Boris'i ömür boyu hapse mahkûm eden ve idam cezasına çarptırılmasını sağlayan eyalet avukatıydı. "Siktir," diye tükürdüm. Tam da günün daha da kötüleşmeyeceğini düşünürken. Bu kadar kötü olmalarına şaşmamalı.

hala Anastasia'yı tutuyor. Tüm servetim üzerine bahse girerim ki fidye sadece para değil, Boris'in özgürlüğü de olacaktı. "Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandım. Bu sefer gerçekten sıçmıştım ve sonra hiç yardımcı olmadığı için nefesimin altında ekledim, "Lanet Boris!"

Eğer hayatımın en büyük rezaleti buysa, bu kesinlikle oydu. Boris'i uzak tutan tek adamın kızını onlara teslim ettim. Kabul ediyorum, Dimitry'yi içeri tıkmaya çalışan da aynı adamdı. Başarılı olamadığı için sadece küçük bir ayrıntı.

Evet, Nikolai ve Dimitry bu sefer bir araya gelip beni öldürebilirler. Lanet olsun!

Tüm bunlar bittiğinde, bok gibi olacaktı. Uzun zamandır bu kadar kötü batırmamıştım.

Aslında, hiç bu kadar kötü batırmamıştım ve bazı aptalca şeyler yapmıştım. Şimdi gidip kızı oradan kendim çıkarsam mı diye düşündüm. Belki kendimi affettirmek için hâlâ zamanım vardı.

Sanki, diye kendi kendime alay ettim. Kefareti çoktan geçmişti. Eğer onu şimdi almaya gidersem, Dimitry ve Nikolai ile bağlantı kurabilirlerdi. Yasal olma şansları tamamen yok olacaktı. Manciatte bunu affetmeyecektir. Yaşlı adamın Boris'in peşindeki amansız takibini hâlâ hatırlayabiliyordum. Eğer elinde tüm kanıtlar yoksa, Boris'in mahkumiyetini sağlamak için onları yerleştireceğine yemin edebilirdim. Adilliği ve yasalara bağlılığıyla tanınan bir eyalet savcısı için bu da bir şey ifade ediyordu.

Dünya ne kadar da küçük! Çok küçük!

Scarlett, Anastasia Manciatte ile arkadaştı! Bu nasıl mümkün olabilirdi? Tabii babası için bilgi toplamak amacıyla Scarlett'i kullanmıyorsa. Biz birlikteyken Scarlett arkadaşlarından pek bahsetmezdi. Belki de bana henüz güvenmiyordu. Kahretsin, bunların hiçbirisi iyi gitmeyecekti.

Telefonum yine bipleli.

"Lanet olası telefon," diye mırıldandım, aşağı bakarak. "Büyük merkez istasyonu gibi." Mesaj Dimitry'den gelmişti.

****Kardeşim, sokakta ne bulabilirsen bul. Kızı alıyoruz. Gir ve çık.****

Midemde kurşun olduğuna yemin edebilirim. Bunun için beni vurup öldürse Dimitry'yi suçlamazdım. Yeterince iyi bir mazeretim ya da nedenim yoktu. Dimitry'nin lider olarak iyi olmasının ana nedeni buydu. Bundan nefret ediyordum. Sadece normal bir hayat istiyordum. Evet, insanları dövebilir, öldürebilir ve ateş edebilirdim. Ama hepsinden nefret ediyordum. Kan dökmekten, sürekli arkamızı kollamaktan nefret ediyordum. Her zaman ölmemizi isteyen birileri vardı, şu ya da bu nedenle. Bu mafya hayatına başladığımız ilk yıl bundan bıkmıştım. Bu noktada, sadece nefret ettim!

Mesajı geri yazdım. ****Yapacağım. Yakında görüşürüz.****

Muhtemelen bir vasiyetname hazırlamalıyım, diye düşündüm kendi kendime.

Kalp atışlarım çılgınca hızlanmaya başladı ve az sonra ne olacağını biliyordum. İçimde şok ve öfke birbirine karıştı. Derin bir nefes almaya çalıştım ama boşunaydı. Sanki oksijen içimde yanan öfkeyi besliyordu. Kanım sertçe pompalanıyor, neredeyse unuttuğum kendime duyduğum nefretin yoğun duyguları içimde şoka neden oluyordu. Kulaklarım gümbürdüyor, tüm düşüncelerimi bastırıyordu. Bu artık olmamalıydı. Artık o çaresiz küçük çocuk değildim. O adamı öldürdüm, uzuvlarını tek tek kestim. Sonsuza dek gitmişti. Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Sebeğim ortadan kalkmıştı. Kırmızı noktalar görüş alanımın önünde yüzüyor, hızla atan kalbim nefes almamı zorlaştırıyordu.

Hızlı ve sert bir hamleyle masamdaki her şeyi silip süpürdüm. Kâğıtların, dizüstü bilgisayarın, cep telefonunun pencereye, duvara, yere çarparken çıkardığı ses, kafamın içindeki çarpıntıyı kıran tek sestti. Hiçbiri beynimde kayıtlı değildi. Hissedebildiğim ve düşünebildiğim tek şey içimdeki öfke ve kendinden iğrenmeyi.

Maun masa onu takip etti. Onu ittim, damarlarıma pompalanan adrenalin gücümü artırdı. Yanlamasına yere düştü, tahta parçalarının sesi odada yankılandı. Zemin ayaklarımın altında sarsıldı. Etrafımda gördüğüm tek şey kırmızı sisti. Bunun kan mı yoksa öfke mi ya da her ikisinin karışımı mı olduğundan emin değildim. Her iki durumda da içinde boğuluyordum. Beni yutmakla tehdit ediyor, zihnimi de beraberinde götürüyordu.

Kapı açıldı. Sasha silahını doğrultmuş, gözleri bir tehdit arar halde orada duruyordu. "Dışarı!" Kükredim.

"Ne oldu?" diye sordu şok dolu bir sesle, yüz ifadesi inançsızdı. Onu suçlamadım. Beni daha önce öfkemle görmemişti. Çok uzun zaman olmuştu; sahte bir güvenlik duygusuna kapılmışıtm. Sonsuza dek yok olduğunu düşünmekle aptallık etmişim.

"Dışarı!" Bağırdım. Sasha sanki şeytan onu kovalıyormuş gibi koşarak oradan çıktı. Ben de şeytan olabilirdim. Şeytanla aynı köşeye konmak için yeterince şey yaptım. Başım acıyla zonkluyordu.

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha, umutsuzca zihnimi boşaltmaya çalıştım. Nefes al. Nefes ver. Tekrar et. Nefes al. Nefes verin.

Benim Scarlett'im. Kadınının düşüncesi sisi delip geçti. *Scarlett*, bu sakinleştirici bir fısıltıydı, sadece benim duyabildiğim.

Yavaş yavaş başımdaki çarpıntı ve kulaklarımdaki uğultu yavaşladı. Kırmızı sis kalkmaya başladı. Aldığım her nefeste Scarlett'in adı yankılanıyordu. Nefes al. Nefes ver.

"Scarlett," diye mırıldandım iç çekerek. Etrafındaki oda sanki bir kasırga tarafından süpürölmüş gibiydi.

Genellikle sonuçlar daha kötüydü. Çok daha kötü. Scarlett'in düşüncesi bu olayın oldukça kısa sürmesini sağladı.

Kahretsin, eğer beni böyle görseydi! Beni anında arkada bıraktırdı. Onu benim gibi birine bağlamamalıydım. Ama kahretsin, çok zayıftım. Beni terk etmesine izin veremezdim.

Ben deli Rus Günahkar'dım.

SCARLETT

"Michail," diye bağırdım ahşap kapıya vururken. Kaçmaya çalıştım... yine.

Michail beni yakaladı ve ben de onun taşaklarına vurdum. Sınırına ulaşmış olabilirdim. Adam soğukkanlı, sabırlı ve duygusuzdu ama dizimi tüm gücümle taşaklarına sapladığımda öyle değildi.

Sanırım orospu gibi acıttığı tamamen doğru!

Michail'in yüzüne kazınan acı beynime kazınmıştı ve canının ne kadar yandığını görür görmez kendimi kötü hissettim. Yine de bu beni kaldırıp omzuna atmasına engel olmadı. Beni hemen hemen yatağa fırlattı ve son iki haftadır hapishanem olan bu süslü yatak odasına kilitledi.

Yumruğum kapıya vurmaktan acıyordu ama durmayı reddettim. "Özür dilerim, Michail!" Kapıya doğru bağırdım. "Lütfen, çıkar beni."

Hiçbir şey yok. Sadece sessizlik beni daha da öfkeliyordu. "Michaaaail!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. Kapıya yaslandım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Lütfen," diye inledim vücudum kapıdan aşağı kayarken. "Lütfen bırak gideyim," diye yalvardım, tuzlu gözyaşlarım dudaklarımı ıslatıyordu. Bu çok yerindeydi. Tadı şu anki hayatım gibiydi. Bu anlaşılmadan kaçamayacağımı biliyordum ama yine de Sergei'nin ayaklarımı yerden kesmesine izin verdim.

Tanrım, Sergei!

Her gün iyi olması için dua ettim. Ve eğer iyiye, onu öylece terk etmediğimi bilmesini umdum. Onunla geride kalmak istedim. Korunma konusunu bir daha hiç açmamamın nedeni buydu. Kahretsin, hamile kalmak ve onunla birlikte olmak için mükemmel bir bahane olsun istiyordum. Şimdi, bu ne kadar aptalcaydı? Yanlış bir şey yapmaktan bahsediyoruz! Bu her şeyden çok aptal bir kız olduğumu gösteriyordu. Tanrı aşkına, ben bir gangster kıızıydım. Daha güçlü olmalıydım.

Sergei'yi düşünmek üzüntü ve kayıp hissi yaratıyordu. Günlerim Anastasia ve Olivia ile ilgili endişelerle doluydu. Olivia eve varabildi mi? O lanet olası tacizci Malcome Olivia'yı yakaladı mı? Onu öldürecek miydi? Anastasia'nın kaçırıldığı düşüncesi beni korkuya sürüklüyordu. Sanki unutulmaz yazımız kâbuslarla dolu bir yaza dönüşmüştü. Her iki arkadaşımın da güvende olması için dua ettim.

Yine de geceler öldürücüydü. Sergei'yi hayal ederek, onun dokunuşunu, bana sarılan kollarını özleyerek geçiriyorlardı. Bu bir rahatlama ve işkenceydi. Onu sadece onun iyileştirebileceği bir acıyla özlüyordum.

Neden gece kulübünde değildi? Sergei'yi tanıdığım kısa süre içinde, her zaman yanımda oldu. Michail ve müstakbel kocam ona zarar verdi mi? Sormak istedim ama ya o olduğunu öğrenirim diye korktum.

yoksa Sergei'yi bu iğrenç adamlara ifşa edecektim. Eğer Sergei'yi bilmiyorlarsa, onları Sergei konusunda uyarmak istemedim. Kahretsin, bu imkânsız bir çıkmazdı.

Dizlerimi göğsüme çektim ve yerde oturmaya devam ettim. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Ailem henüz yüzünü göstermemiş bu adamla evlenmemi istedikleri için peşimden gelmiyorlardı.

Gözyaşlarım akarken alnımı dizlerime yasladım ve tozluklarımı ıslattım. Her gün aptal gibi ağlıyordum. Son iki haftada tüm hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım. En iyi arkadaşlarım için, Sergei için ve kendim için ağladım. Yazın böyle bitmemesi gerekiyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım kendime usulca, son iki haftada yüzüncü kez. Sorun şu ki artık buna tam olarak inanmıyordum. Ne beklediğimden emin değildim ama müstakbel kocamın insafına terk edilmek değildi bu. Onun fikri beni şimdi her zamankinden daha çok korkutuyordu.

Elim yeni bir hayatın büyümekte olduğu karnıma indi. *Sergei'nin bebeği.*

Hamilelik testi yapmamıştım ama oldukça emindim. Adetim hiç gecikmezdi ama şimdi iki hafta gecikmişti. Sorun, şüphenin sürekli zihnimi meşgul etmesiydi. Evet, duygusaldım ama bu koşullarda kim duygusal olmazdı ki? İştahım neredeyse tamamen kesilmişti. Ama yine de her şey olup biterken bu anlaşılabilir bir durumdu.

Keşke elime bir hamilelik testi alabilseydim. Michail'den bana hamilelik testi getirmesini istemeyi hayal bile edemezdim. Muhtemelen patronu adına beni oracıkta vururdu.

Hamilelik testine ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki? Ve şu lanet olası müstakbel kocam neredeydi? Gerçi Sergei'den başka bir erkeğin bana dokunacağı düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Eğer bu bebek ve ben hayatta kalacaksak, müstakbel kocamın bir an önce buraya gelmesi gerekiyordu. Buna katlanmam ve o adamla yatmam gerekebilirdi.

Düşüncesi bile beni daha çok ağlattı. Babam buna çok kızardı. Her zaman ağlamak için fazla inatçı olduğumu söylerdi ve ben burada hüngür hüngür ağlıyordum. Bu adamın beni böyle almasına nasıl izin verebilmişti?

Aklım sekiz hafta öncesine, ailemi son gördüğüm ve Michail'le ilk tanıştığım zamana gitti. Babamın ofisindeki adamın arkasını dönmesini diledim. Şu andan itibaren tek bildiğim açık renk saçlı olduğuydu.

Ailemin evine girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Girişin önünde siyah bir Aston Martin duruyordu. Babam büyük girişimizin önünde araç görmekten nefret ederdi. Evin görüntüsünü bozduğunu söylerdi. Evi pek sevmezdim; çok büyük ve çok gösterişliydi. Artık sadece annem ve babam yaşıyordu ve ben taşınmadan önce bile bu ev sadece bizim için çok büyüktü. Kardeşlerimin New York'ta kendilerine ait lüks çatı katları vardı ve orada kalmayı tercih ediyorlardı.

Parlak kırmızı cipimi Aston Martin'in arkasına park ederken kendi kendime "Bu araba kime aitse artık," diye mırıldandım, "onlar yapabiliyorsa ben de yapabilirim."

Anastasia ve Olivia ile yaza başlamadan önce hafta sonunu New York'ta ailemle geçirmeyi planlıyordum. Avrupa yaz gezimizin başlaması için sabırsızlanıyordum. Bavulumu çoktan hazırlamıştım ve telefonumda her saniye tatilimize yaklaştığımızı gösteren bir geri sayım vardı.

Jeep'imden inerken, bu lüks arabadan biraz da olsa etkilenmekten kendimi alamadım. Bu kadar pahalı bir aracın içinin nasıl görüldüğünü merak ederek içine göz attım.

"Fena değil," diye mırıldandım nefesimin altında. "Çok etkileyici olmasa da."

Tam arkamda boğazını temizleyen biri beni araçtan uzaklaştırdı. Sadece kısa bir elbise giymiştim ve kığım dışarıda bir aracın içinde aval aval bakarken yakalanmak hiç de ideal olmazdı.

Arkamı döndüğümde bir adamın arkamda durduğunu gördüm. Tanıdık gelmiyordu, ancak babamın iş ortakları kategorisine tam olarak uyuyordu. Ve bunu kafamda tırnak işaretleriyle ifade ettim. Babam tüm işlerini tam olarak yasal yollardan yapmıyordu. Bu benim parçası olmak istediğim türden bir hayat değildi, bu yüzden işim bitene kadar sık sık görmezden geldim. Bekleyemedim.

Yabancı ve ben birbirimize bakmaya devam ettik. Tipim olmamasına rağmen fena görünmüyordu. Uzun boylu ve kaslıydı. Siyah saçları, bronz teni, dövmeleleri ve yeşil gözleriyle kadınların peşinden koştuğuna bahse girerim.

Anastasia ve Olivia'nın onu bayılmaya değer bulup bulmayacağını merak ettim.

Muhtemelen değil, diye alay ettim. Boynunu kaplayan dövmeler ilginç olsa da biraz fazlaydı.

"Merhaba," sonunda bakışmalarımızı kestim. "Sen de kimsin?"

"Michail." Kısa ve tatlı oldu. Bu adamla çene çalmak yok, orası kesin. "Babamı görmeye mi geldiniz?" diye sordum.

"Hayır."

Ona gözlerimi devirdim. Her neyse. Bu adamdan hiçbir bilgi alamazdım. Normalde bu adam bok gibi korkutucu olurdu. Ama ben korkunç adamların arasında büyüdüğüm için buna alışmıştım. Ve babamın bölgesindeydim, bu yüzden bana dokunamazdı.

"Tamam o zaman," dedim ona. "Ben içeri giriyorum. Güle güle."

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni izledi. Ondan uzaklaşıp eve doğru yöneldiğimde, yabancı dilde bir şeyler söylediğini duydum. Rusça gibi geldiğine yemin ettim ve babamın neyin peşinde olduğunu merak ettim.

Eve girer girmez babamın en eski arkadaşı Seamus beni karşıladı. Bu ikisi Dublin sokaklarında birlikte büyümüş ve Amerika'ya birlikte gelmişlerdi. Gerçek kardeş olduklarını düşünebilirsiniz.

"Merhaba Seamus Amca," diye selamladım onu. Gerçek kardeş olmadıklarını sonradan öğrendim ama o zamana kadar amca unvanı yapışmıştı; değiştirmenin bir anlamı yoktu.

"Merhaba güzelim," diye yanağıma bir öpücük kondurarak beni selamladı. "Misafirin mi var?" diye sordum ve kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, neden sordun?" Sesinde beni şaşırtan gerçek bir şaşkınlık vardı.

Bu çok garip, diye düşündüm kendi kendime. Omzumun üzerinden baktım ve o siyah Aston Martin'in hâlâ orada durduğunu gördüm. Michail görünürde yoktu ama yakınlarda bir yerde gizlendiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ama amcamla tartışmaya girmeyecektim. Seamus amcamla ya da babamla tartışmanın hiçbir işe yaramadığını uzun zaman önce öğrenmiştim.

Gözlerim tekrar amcama döndü ve omzumu silktim. "Bir nedeni yok," dedim ona. "Annemi bulmaya gidiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diye karşılık verdi.

Onu nerede bulacağımı hep bilirdim. Kütüphaneye yöneldim ve orada kitap okuduğuna emin oldum. Küçük bedeni kanepenin köşesine sarılmış, elinde bir kitap vardı. Saçları beni her zaman şaşırtmıştır. Mükemmel bir topuz yapmıştı, tek bir teli bile yerinde değildi. Benim saçlarım ise her zaman dağınık olurdu. Çok fazla saçım vardı. Annemin koyu saç rengi bana miras kalsa da, ne yazık ki saçlarım onunki kadar düzgün ve ince değildi. Saçlarımın kendine has bir akli vardı.

"Hey anne," diye seslendim içeri girer girmez, onu korkutmak istemedim.

Babam ofisindeyken o hep burada takılırdı. Tesadüfe bakın ki, ofisi kütüphaneye bağlıydı. Sanırım evi tasarlarken bunu bilerek yapmıştı. Bu ikisi her zaman birbirlerine yakın olmak isterdi; bu oldukça rahatsız ediciydi.

Açık mavi gözlerini bana dikti ve dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Bu da bana miras kalmayan bir başka şeydi, onun mavi gözleri. Onun yerine babamınki gibi koyu renkliydi.

"Scarlett," diye seslendi, eli bana doğru uzanıyordu.

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve elini tuttum. Ailemin işiyle ve bu yaşam tarzıyla hiçbir ilgim olmamasına rağmen, yine de hepsini seviyordum. Onlar benim bir parçamdı, tıpkı benim de onların bir parçası olduğum gibi.

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, tarçın kokusu duyularıma yayılıyordu. Annem babamla tanışmadan önce fırıncıydı. O gün bugündür hala yemek pişirmeyi severdi, bu yüzden bana hep tarçın kokuyormuş gibi gelirdi.

"Seni özledim," diye mırıldandım yanağına karşı.

Ve onu gerçekten özledim; büyüdükçe eve gelmekten daha fazla kaçındım. Babamın beni bir yabancıyla, bir iş arkadaşıyla evlendirdiğini öğrendiğimde, eve nadiren gelmeye başladım. Bana böyle bir şey yaptığı için ona çok kızgındım.

"Biz de seni özledik, tatlım." Annemin sesi yumuşaktı. "Bizden kaçıyordun."

Evet, hiç de bile. Babamın evlenmem gerektiğine karar verdiği adamla karşılaşma riskini almak istemediğimden mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Evet, siktir et o saçmalığı.

Bu işin içinden nasıl çıkacağımdan hâlâ emin değildim ama tamamen yabancı biriyle evlenmeme imkân yoktu. Bugünkü çağda bile bunun kabul edilebilir olduğunu düşünmesi çok saçmaydı.

Yine de benim durumum Olivia'nınkinden biraz daha iyi görünüyordu. O lanet canavar oracıkta idam edilmeliydi.

Şimdi de mafya babasının kızı gibi düşünüyorum, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Kana susamış ve intikamcı, ne kadar mükemmel.

"Babam nerede?" Ona sordum. İfadesi hakkında yorum yapmayacaktım. Bu konuda rol yapmanın ya da yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Beni çok iyi tanıyorlardı.

"Ofisinde," diye cevap verdi, yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Ona burada olduğunu söyle ve sonra geri gelip biraz benimle otur."

"Tamam. Hemen döneceğim," diye söz verdim.

Sanırım babamın misafiri yokmuş. Olsaydı, annem onu bölmemi söylemezdi.

Ofisine yaklaştığımda, ofisinden gelen birden fazla ses duyduğuma yemin edebilirdim. Ancak annemin, kardeşlerimle benim babamın toplantılarını bölmemize asla izin vermediğini bildiğimden, duyduğumu sandığım şeyi görmezden geldim.

Kapıyı çaldım ve babamın gür sesi duyuldu. "Evet?"

Ağır maun kapıyı kırarak açtım ve adımlarım giriş eşiğinin yarısında duraksadı. Babam yalnız değildi ve orada şaşkınlıkla durdum, özür dileyip kapıyı kapatmalı mıydım yoksa babamı karşılamaya mı gitmeliydim, kararsızdım.

"Kusura bakma baba," diye mırıldandım, adamın sarışın kafasının arkasına bakarak. Adam hiç dönmedi, sırtı rahatça koltuğa yaslandı, bir ayak bileği dizinde çapraz duruyordu. Oturuş şekli güç ve hâkimiyeti yansıtıyordu. Babamın ofisinde olmasına rağmen, ziyaretçinin babam gibi görüldüğüne yemin edebilirim. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Ama gerçekten bildiğini biliyordum. Yoksa tanımadığımız bir araba evimizin önüne park etmezdi. Neden anneme ve Seamus Amca'ya sormadım? Evin önüne tanımadığımız bir araç park edilmişse babamın bir ziyaretçisi olduğu gün gibi ortadaydı. Babam hızla ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Scarlett, kızım." Tıpkı ben küçük bir kızken yaptığı gibi kollarını bana doladı.

"Evde olmama çok sevindim."

Gözlerim oturan adama kaydı ama o hâlâ kıpırdamıyordu, sanki etrafını umursamıyormuş gibiydi.

"Her şey yolunda mı baba?" Toplantısını böldüğüm için beni azarlamaması garipti. "Evet, tabii ki.

Neden sordunuz?"

Gözlerim babamla hâlâ arkasını dönme zahmetine katlanmayan yabancı arasında gidip geliyordu. "Sebebi yok," diye cevap verdim. "Bugün ve yarın buralardayım ama Pazar günü gidiyorum.

Tamam mı?"

Beni yanağımdan öptü ve arkamdan takip ederek ofisinden dışarı çıkardı.

"Evet, hatırlıyorum," diye karşılık verdi. "Ama geri döndüğünüzde, nişanınızı ilerletmek zorundayız."

İnanamayarak babama baktım. Daha on dakika bile olmamıştı ama konuyu açmadan duramadı.

"Ciddi misin?" Tısladım. "Kelimenin tam anlamıyla kapıdan yeni girdim ve şimdiden o noktaya geri döndük. Ben söyledim

"Sen, cehennemin dibine kadar yolun var-"

"Scarlett," sesi beni uyarıyordu.

"Bana Scarlett deme," diye öfkeyle söylendim. "Bunu benden nasıl isteyebilirsin? Ben senin yerleşeceğin bir mülk değilim."

"Öyle değil kızım."

"Bana kesinlikle öyle görünüyor," diye karşılık verdim biraz yüksek bir ses tonuyla. "Nasıl olur da bana tamamen yabancı biriyle evlenmemi teklif edersin?"

"Onunla tanışabilirsin-"

Sözünü kesme sırası bendeydi. "Hayatta olmaz, onunla tanışmak istemiyorum. Senin ve onun bu saçma fikre bir son vermenizi istiyorum," dedim. "Bu benim hayatım, senin değil ve kesinlikle bu lanet olası yaşlı adamın değil."

"O yaşlı değil."

Alay ettim. "Kastettiğim bu değildi. Demek istediğim-," sonra beni başka yöne çektiğini fark ederek hızla sözümü kestim. "Kaç yaşında olduğu benim için önemli değil. Evlendiğimde, bu bir erkeği sevdiğim ve evlenmek istediğim için olacak. Ve sen de bunu benim için istemelisin. Lanet bir anlaşma yapıp beni başından savmak değil. Tanrı aşkına, siz ikiniz buna karar verdiğinizde ben on yedi yaşındaydım. Bu yasal mı ki?"

Babamın koyu renk gözleri beni izliyor, söylenmeme izin veriyordu. Ne yazık ki, onun sakın tavrı beni daha da ateşledi.

"Neden eve gelme zahmetine girdim ki?" Eve döndüğüm için şimdiden pişmanlık duyarak yakındım. Bu yeni bir rekor olmalıydı. Bir saatten az bir süre kalmıştı ve ben çoktan gidiyordum. "Sadece pasaportumu ve birkaç eşyayı alacağım. Kalmayacağım."

"Tatlım," annemin yumuşak sesi tam arkamdaydı. "Hepimiz sakinleşelim."

Babamın ofisinin kapısı hafifçe aralanmıştı ve misafirinin bu rahatsız edici konuşmayı duyup duymadığını merak ettim. Babamın kapıyı açık bırakması çok dikkatsizce görünüyordu.

"Sakinim," dedim ikisine de, dikkatim ofisteki yabancından ayrılıp annemle babama döndü. "İkiniz de beni sattığınız için sevinçten havalara uçmam gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz. Sonra da son yedi yıldır eve gelmekten kaçındığım için şaşırmış gibi davranıyorsunuz. Her fırsatta bunun iyi bir şey olduğuna beni ikna etmeye çalışıyorsunuz. Ama değil. Böyle bir şey yapmaya hakkın yok. Kardeşlerimden biri için bir evlilik ayarladığını görmüyorum."

Annem "Aynı şey değil," diyerek durumu yumuşatmaya çalıştı.

"Saçmalama anne," diye tersledim, sesimi alçaltmaya çalışarak. "İkiniz de çok ikiyüzlü davranıyorsunuz."

"Scarlett, bu senin iyiliğın için," diye patladı babam. Ve ardından gelen sessizlik sakın bir hava gibiydi.

Fırtınadan önce... yoksa fırtınadan sonra mıydı? Emin bile değildim.

"O zaman aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız," diye cevap verdim, sesim içimde kaynayan öfkenin tam tersine sakindi. "Ben pasaportumu alayım."

"Tatlım," diye annem durumu yatıştırmaya çalıştı ama kurtaracak bir şey yoktu.

"Oraya vardığımda ikinize de mesaj atarım," dedim ve hızla oradan çıktım.

Hemen hemen eski yatak odama koştum, çıkarken Seamus Amcamın yanından geçtim. Yatak odam aynen bıraktığım gibiydi. Kesinlikle hiçbir şey değişmemişti, sanki her an eve dönmemi bekliyorlardı. Ama ben asla geri dönmek istemedim. Bu çatı altında, yatağında en son ne zaman uyuduğumu bile hatırlamıyordum. Kendi ailemin beni bir hiçmişim gibi bir yabancıya teslim etmesi çok acı vericiydi.

Pasaportumu ve birkaç parça eşyayı kaptığım gibi, muhtemelen lise yıllarımdan kalma bir çantanın içine hızla tıktırdım. Geleli otuz dakika bile olmamıştı ama otuz saat gibi geldiğine yemin edebilirim.

Ailemin evinden çıktığımda, babamın ofisindeki sarışın adam Aston Martin'ine biniyordu, sırtı bana dönüktü... yine. Michail kapıyı açık tuttu, gözleri sanki polisin eve doluşmasını bekliyormuş gibi etrafta geziniyordu. Yine başının arkası ve profiline zar zor bir bakış dışında adamı görmedim. Gördüğüm az şeye rağmen, muhteşem bir numune olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Şimdiden gidiyor musun, genç kız?" Seamus Amca'nın sesi başımı sola çevirmeme neden oldu. Bana yaklaştığını bile duymamıştım.

"Evet."

"İyi olacak mısın?"

"Evet." Yemin ettim, sesim şimdi Michail gibi çıkıyordu.

Motorun gürültülü çalışma sesi bakışlarımı tekrar arabaya ve ziyaretçisine çevirmeme neden oldu, onlar çemberin etrafından dolaşip araziden uzaklaşıyorlardı.

Derin bir nefes verdim ve odağımı Seamus Amca'ya çevirdim. "Evet, iyi olacağım. Seni görmek güzeldi. Avrupa'ya indiğimizde bir not göndereceğim."

Başını salladı, gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli."

Ona sarılıp vedalaştıktan sonra cipime yöneldim. Belki de kalmamam iyi olmuştu. Babam evin önüne park ettiğimi görseydi muhtemelen kafamı uçururdu.

Cipi çalıştırır çalıştırmaz hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalmaya başladı. Üstüm açık olduğu için saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım ve güneş gözlüklerimi taktım. Ailemin arazisi arkamda kaldığı anda müziğin sesini sonuna kadar açtım, düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve otoyolda yasal hız sınırını aşarak hızla ilerlemeye başladım. Pervasızcaydı, aptalcaydı ama iyi hissettiriyordu. Otoyol boştu, ben ve önümdeki bir araç dışında. Hızımı korudum, önünde kimse yokken bir aracın arkasında sıkışıp kalmak için bir neden yoktu. Sol şeride geçtim ve önümdeki aracı geçmek niyetiyle gaz pedalına daha sert bastım. Önümdekinin babamın evinin önüne park etmiş Aston Martin olduğunu çok geç fark ettim. Az önce çikolata çalarken yakalanmışım ve babam bunu öğrenecekmiş gibi hissettim ama yavaşlayamayacak kadar hızlı gidiyordu. Şimdi frene basmak kesinlikle fark edilmemi sağlayacaktı. Belki şansım yaver gider ve arabayı kullanan adam bağlantıyı hiç kurmazdı. Ne de olsa etrafta tonlarca Jeep vardı. Aston Martin'ler o kadar değil!

Aston Martin'in yanından hızla geçtim, hız göstergesi saatte yüz mili gösteriyordu, hiç sağıma soluma bakmadan. Sanki şeytanın kendisi beni kovalıyordu ya da belki de kaderimden kaçmaya çalışıyordum; artık bilmiyordum. Zamanın yaklaştığını biliyordum ve Avrupa'dan döndüğümde

özgürlük günlerinin sayılı olacağını düşündüm. Babamın bugün dışarı çıkmama izin vermesi beni kandırmadı. Çekici indirmeden ve onun iradesine boyun eğmek zorunda kalmadan önce bu benim son şansımdı.

Çünkü onun dünyasında anlaşılmayı bozmak savaş ve ölüm anlamına gelirdi.

Daha iyi bilmeliydim. Hayır, onu çiz. Daha iyi biliyordum ama nedenimi görmezden gelmeyi seçtim. Şimdi, kendimi içinde bulduğum şu karmaşaya bak. Ve Sergei'yi de buna sürükledim. Ağır bir yürekle kendimi yerden kaldırdım ve yatağa girip yorganı başımın üzerine çektim. Gözlerimi sıkarak beynimi düşünmeyi bırakmaya zorladım ve nefesime odaklandım. Artık düşünemezdim. Uyumak zorundaydım. Çok yorulmuştum. Sadece her şeyi unutmak istiyordum.

Birinin elleri beni dürttü.

"Git buradan," diye mırıldandım. Uyanmak istemiyordum. Uyku beni rahatlatıyordu ve Sergei yanımdaydı.

Karmakarışık sarı saçları parmaklarımın altında yumuşacıktı ve vücudu bana sertçe bastırıyordu. Yanağımı onunkine bastırdım, sıcaklığını hissettim.

Seni özledim, Solnce. Sesinin fısıltısını duyabiliyordum, derin ve seksi... vücudumda hoş bir ürperti yarattı. Ve sıcak kahverengi gözleri yine üzerimdeydi, aç ve tutkulu.

"Scarlett," tanıdık olmayan bir ses beni kaçışımdan çekip çıkardı. *Hayır! Hayır!* Bunus sesli mi söyledim, yoksa düşündüm mü, emin değildim. Sergei ile kalmak istiyordum. Burayı seviyordum. Adamın elleri beni daha sert sarstı. "Uyan, Scarlett."

Sergei'nin yüzü soldu, ellerim ona uzandı. "Gitme," diye mırıldandım. Onu yanımda istiyordum. Onu seviyordum. Ona önemli bir şey söylemem gerekiyordu.

"Ben Michail. Hiçbir yere gitmiyorum. Uyan!" Elleri etrafımı sardı, ama garip hissettim. Yanlış hissettiler.

Gözlerimi zorla açtım ve önümdeki adama baktım. Yanlış adamdı, yanlış gözler, yanlış saçlar, yanlış yüz. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Sergei neredeydi? Sonra her şey geri geldi. Michail müstakbel kocam adına beni kaçırmıştı. Kaba bir uyanıştan bahsediyoruz. Bu düşünce buz gibi soğuk bir duştan daha güçlüydü.

Michail'i ittim. "Ne?" Sesim istediğimden daha sert ve hırıltılı çıkmıştı.

Michail'in bakışları dalgın bir şekilde beni izliyordu. Çok fazla şey gördüğünden endişeleniyordum.

Tanrım, bundan bıkmıştım.

İki hafta öncesine dönmek ve Anastasia'yla birlikte o lanet kulüpten ayrılmak istedim. Eğer hep birlikte gitmiş olsaydık şimdi hepimiz birlikte olurduk.

"Yirmi dört saattir aralıksız uyuyorsun," diye mırıldandı Michail usulca.

"Ne olmuş yani?" Dizlerimi göğsüme çekerek ona tükürdüm. "Yapacak başka bir şeyim yok ki."

Kahretsin, çok yorgundum. Uyumaya devam edebilirdim. En azından rüyalarımda Sergei yanımdaydı. "Seni bu odaya kilitlediğim için özür dilerim," diyerek Michail beni şaşırttı. "Acı çekiyordum ve

doğru düşünemiyordum."

Şimdi onu düşünceli bir şekilde gözlemleme sırası bendeydi. Özür dilemesini beklemiyordum. Ne de olsa onu daha çok incitmiştim.

"Seni tekmelediğim için özür dilerim-" Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim, "Um, hassas bölgeden. Sen iyi misin?"

"Evet, her şey daha iyi." Gülümsedi, gerçekten gülümsedi. Ve ağzım açık kaldı. Bu adam

gölümşediğinde çok güzel oluyordu. Ölümüne güzeldi! Benim tipim değil ama yine de. Bu bir suçtu.

Böyle bir dönüşümü hiçbir insanda görmedim. Beklenmedik bir şeydi.

"Tanrım, Michail," diye mırıldandım, biraz geriye çekilerek. "Gülümsediğin zaman muhteşem oluyorsun.

Gülümsememelisin."

Gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü. "Bu bir iltifat mı, Scarlett?"

"Sanırım öyle. Sadece bunun olacağını tahmin etmemiştim." Kendimi haklı çıkarmaya çalıştım, ona baktığımın farkındaydım. "Kız arkadaşın var mı?"

Sorunun nereden geldiğinden emin değilim. O yatağında otururken bunun uygun bir konuşma olmadığını biliyordum. Sergei aklımdayken rüyadan yeni çıkmıştım. Ve müstakbel kocam için çalışıyordu. Tanrım, Michail'e karşı en büyük darbe buydu.

"Hayır, görünürde bir kız arkadaşım yok," diye cevap verdi. "Ateşkes ilan etmeye ne dersin?"

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kııptım. Beni kaçma planımdan vazgeçirmek için bilerek mi gülümsüyordu?

"Aklında ne var?" Ona şüpheyile sordum.

"Artık kaçmak yok," diye önerdi. "Ve tüm yerleşkede serbestçe dolaşmana izin veriyorum."

"Bileşik mi?" Tam olarak neredeydim? Vardığımızda hava karanlıktı, bu yüzden görmek zordu. Balkonumun manzarası güzel olmasına rağmen iki haftadır dışarı çıkmamıştım.

"Mülkiyet," diye ifade etti. "Biz buna bileşik diyoruz. Tüm mülk güvence altında."

Birbirimize güvenip güvenemeyeceğimizi ölçer gibi sessizce birbirimize baktık. Mesele şu ki, fazla seçeneğim yoktu. Bunu kendim için zorlaştırabilir ya da kabullenip en iyisini yapabilirdim.

"Peki müstakbel kocam ne zaman geliyor?" diye sordum. Çünkü hamileysem ve altı ay içinde ortaya çıkarsa, mahvolurdum. O noktadan sonra saklanmam mümkün olmazdı. Ona şimdi burada ihtiyacım vardı.

Michail'in tek söylediği "Yakında," oldu. "Bir ateşkesimiz var mı?" "Elbette Michail," diye cevapladım iç çekerek. "Bir ateşkesimiz var."

Elini uzattı ve ben de ona baktım. Gerçekten el sıkışarak mühürlememi mi bekliyordu? Mafya dünyasında bu bir sözleşme kadar iyiydi. Kendimi bu kadere mi teslim ediyordum?

"Peki," diyerek elini tuttum ve sıktım. Eğer Sergei'yi hepsinden koruyacaksa, bu fedakârlığa değerdi. Ve onun bebeğine sahip olacaktım.

SERGEI

T

Dimitry ve Nikolai'nin yerleşkeme girdiklerine dair bildirim alır almaz, günün büyük bir kısmını dışarıda geçirdikten sonra, dışarı çıktım. Onlara Anastasia'nın tutulduğu adresi verdim. Sokaklardan gelen sözde bir ipucuydu. Her geçen gün

Mezarımı daha da derin kazıyorum.

Araba yaklaşırken park alanında bekledim. Bir çatışma yaşanmış olmalıydı çünkü araba büyük ölçüde tahrip olmuştu. Camlar kırılmış ve aracın yan tarafı kurşun delikleriyle kaplanmıştı. Başlangıçta kadını kurtarır kurtarmaz gideceklerdi ama işler ters gitmiş olmalıydı. Sadece kadının eve dönememesi durumunda geri dönmeyi planlıyorlardı.

Arabayı Nikolai kullanıyordu ama Dimitry yolcu koltuğunda değildi. Bir an için kalbim durdu, endişeden acı çektim ama sonra onu arka koltukta gördüm. Neden arka koltukta oturduğunu tartışmadan onu gördüm.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Nikolai arabayı yanıma park etti. Nikolai başını sallayarak araçtan çıktı ve kapıyı hafifçe kapattı. Dimitry de aynı şeyi yaptı.

Anastasia Manciatte arka koltukta uyuyordu. Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu. Neredeyse bir ay önce otel lobisinde gördüğüm genç, kaygısız kadın gitmişti.

Siktir!

Dizlerini göğsüne bastırarak uyudu, vücudu bir top gibi kıvrılmıştı. Uyurken bile kendini korumaya çalışıyormuş gibi kollarını etrafına sarmıştı. Üzerinde hala onu kaçırdığım kıyafetler vardı. Dimitry'nin ceketini üzerine geçirilmişti ama tüm o morlukları görmemek için onu yeterince örtmüyordu. Sonsuza kadar aklımda kalacaklardı.

Ona kıyafetlerini değiştirmeliydim. Lanet olsun!

Fildişi teninin her yerinde, hatta yanağında ve boynunda bile morluklar vardı. O adamlara onu güvende tutmalarını söylemedim mi ben? Hiç de güvendeymiş gibi görünmüyordu. İçimi burkan korkuyla birlikte, neler yaşadığını merak ettim. Derin bir nefes alıp vererek öfkemi kontrol ettim. Bunu Scarlett'i kurtarmak için yapmıştım, ama şu anda bu kötü bir bahane gibi görünüyordu.

Ve bu suçluluk duygusu içimi asit gibi yaktı. Kardeşlerimin ve benim savunduğumuz her şeyi ihlal etmiştim.

Bu çile sona erdiğinde, her şeyimi ve herkesi kaybedebilirdim. Ve sonunda benden ellerini çektikleri için kardeşlerimi suçlayamazdım. Daha iyisini hak etmiyordum.

"Kardeşim," diye selamladı Nikolai beni acımasızca. Gözleri Anastasia'nın paramparça olmuş camlar ve kurşunlarla çevrili uyuyan bedenine döndü.

Sertçe yutkundum. "O iyi mi?"

Dimitri de bize katıldı, yüzü öfke ve hiddetten bir maskeye dönüşmüştü ve benim şu anda kendime karşı hissettiklerimi yansıtıyordu. "Olacak," diye cevap verdi Nikolai kasvetli bir şekilde. "O güçlüdür."

"Dimitry'nin sesi buz gibiydi, ancak duyulmamamız ya da onu uyandırmamamız için alçak sesle konuşuyordu.

"Lanet olsun," diye dişlerimi sıktım. O adamlardan daha kötüydüm çünkü onu ben teslim etmiştim. Bütün bunlar benim suçumdu.

Dimitry'nin adamlarından biri olan Misha bize katılmak için yanımıza geldi. Gözleri genç kadının formuna kaydı ve yüzünde acıma ifadesi belirdi.

"O iyi mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Olacak," diye yanıtladı Dimitri. "Çantayı bagajdan sessizce alıp onun için belirlediğimiz yatak odasına koyabilir misin? Uyandığında eminim temizlenmek isteyecektir. Birkaç gün kalacağız."

"Mişa kadına endişeli bir bakış daha attıktan sonra çantayı almaya gitti. Nikolay gözlerini kadına dikerek, "Onlardan birçoğunu öldürdük," diye konuştu. O da

kadınlara karşı çok korumacıydı, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Kız kardeşi çok kötü şeyler yaşamıştı. "İki hafta boyunca yaşadıklarından sonra hâlâ onlara karşı savaştığına inanamıyorum."

Dimitri'nin gözleri kadına bakarken yumuşadı. Şok edici bir açıklama, Dimitry hiç kimseye karşı yumuşamazdı. Bazen yaşadığımız bu hayatın ondaki yumuşak duyguları tamamen silip süpürüp süpürmediğini merak ediyordum.

Bu kadından hoşlanıyor. Ondan çok hoşlandığını fark ettim.

Sabahın çoğunda yoktu. Bu kadar kısa sürede ne olmuş olabilir? Kendi kendime alay ettim.

Scarlett'e aşık olmam uzun sürmedi. En büyük ağabeyimi gözlemledim ve onun Anastasia Manciatte'den hoşlandığından emindim. Kendisi bile bunun farkında olmayabilirdi. Ağabeyimin birini özlem ve açlıkla izlediğini ilk kez görüyordum.

Evet, daha derin bir mezara ihtiyacım olacak. İşaretsiz mezar. Kahretsin!

"Şimdi ne olacak?" Kardeşlerime sordum.

"Boris'in idamına kadar bizim korumamız altında olacak," diye yanıtladı Dimitri. Hepimiz birbirimize baktık ve aynı fikirde olmak için söze gerek duymadık. Hepimiz onun hayatta kalmak için en iyi şansının bu olduğunu biliyorduk. Benim de Anastasya'ya karşı telafi etmem gereken epeyce şey vardı. Onu Boris'in adamlarına teslim ettim, onlara koz verdim. İşler daha da kötüye giderse baş suçlu ben olabilirdim.

Arabadaki hareketlilik üçümüzün de gözlerini Anastasia'ya çevirmesine neden oldu. Yeşil gözleri oldukça çarpıcıydı. Hepimizi dikkatle izliyordu ve onu suçlayamazdım. Son iki hafta onun için tam bir kâbus olmuş olmalıydı. En kötüsü de bunu engelleyebilecek olmamdı. Hayatın bana sunduğu her şeyi hak etmişim çünkü yaptığım şey affedilemezdi.

Dimitri arabaya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Anastasya'nın gözleri onun her hareketini izliyordu. Kendisine hızlı bir bakış attıktan sonra yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi ve elleri üzerindeki ceket çıkarmak için hareketlendi.

Dimitry onu durdurdu. "Üstünde kalsın."

"Teşekkürler," diye mırıldandı usulca. Onu temkinli bir şekilde izlemesine rağmen, kardeşimi izlerken gözlerinde bir şey vardı. Bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum... güvensizlik, koruma için güven ya da tamamen farklı bir şey.

Arabadan inerken yüzünü buruşturdu ve sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Vücudunu saklayan büyük ceketini kavrayan parmak eklemleri beyazlaştı. Yaşadığım üzüntü ve pişmanlık

daha önce hiç yaşamadığım bir şey yüzüme çarptı. Yüzüme inen en kötü tokattı, en kötü göz açıcıydı. Ne kardeşlerimi, ne Scarlett'i, ne de hayatımdaki iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Anastasia bizi dikkatle izlemeye devam etti, güçlü görünmeye çalışıyordu ama yüzündeki korku ve endişeyi görebiliyordum.

"Nikolay'ı hatırla," diye yumuşak bir sesle konuştu Dimitri ona. Başını salladı, yüzündeki bir tutam saçı çekmeye çalışırken eli gözle görülür şekilde titriyordu. Elinin her yerinde kan olduğunu fark ettiğinde keskin bir nefes aldı ve gözleri çılgınca bir kaynak bulmak için vücudunu aradı.

Nikolay ona nazıkçe, "Bu senin değil," dedi. "Oh, tamam."

Kahretsin, ne yaptım ben? Ne yaparsam yapayım, bu kadın için bunu telafi edecektim. Kendi hayatım üzerine yemin ettim. Bunu ona itiraf edemeyebilirdim ama bu sözü tutacaktım. Bunu telafi edecektim. Hayatıma mal olsa bile, ona korumamı borçluydum.

"Dimitri beni tanıştırmadığına göre, ben Sergei," diyerek kendimi tanıttım ve bir adım öne çıkarak tokalaşmak için elimi uzattım. Anastasya irkildi ve hemen Dimitri'ye doğru bir adım geri çekildi.

Sessizliğin kalp atışı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, yüzünde kocaman gözleri vardı. "Ben... bu bir refleksti."

"Endişelenme." Onu suçlayamazdım. Yaşadıklarından sonra yüzüme tükürmeli, bana vurmali, beni vurmaliydi. Daha azını hak etmiyordum.

"Sizi kontrol edebilecek ve iyi olduğunuzdan emin olabilecek bir doktor var." Dimitry sesini alçak ve sakın tutarak ona söyledi. Ama ben kardeşimi tanıyordum. O maskenin altında öfke vardı, geri dönmek ve bu kadına acı çektiren tüm adamları öldürmek istiyordu.

Anastasia'nın gözleri kardeşime kaydı ve gözleri yaşlarla parladı. Sonra birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sakinleştirici birkaç nefes aldığını gördüm ve bunu tamamen anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi kardeşime usulca. Dimitry'nin yanında kendini güvende hissediyor gibiydi, vücudu ona doğru kayıyor ve gözleri çoğunlukla onun üzerindeydi. "Önce bir duş almak istiyorum." Sonra sanki yeterince nazık davranmadığını fark etmiş gibi, "Lütfen" diye ekledi.

Scarlett arkadaşını kaçırdığımı öğrenirse benden sonsuza dek nefret eder. Yakın olmasalar bile. Yine de şimdi merak ettim. *Ben ne yaptım?*

"Elbette," diye yanıtladı Dimitri. "Size odanızı ve banyonuzu gösterebilirim."

"Ona yatak odasını göstermenin daha iyi olacağından emin misin, Dimitry?" Ağabeyime Rusça sordum. Anastasya'yı ağabeyimden korumam gerekse bile koruyacaktım. Ona yaptıklarımın sonra bunu ona borçluydum. "Kadından oldukça etkilenmiş görünüyorsun. Şu anda ihtiyacı olan son şey bu."

Dimitri hafifçe sertleşti, sonra bana Rusça tükürdü. "Sen kendi işine bak, Sergei. O benim korumam altında."

Anastasia ikimize de ters ters bakarak, "Rusların yanımda Rusça konuşmasından bıktım usandım," dedi. "Eğer beni ilgilendiren bir şey söylemek istiyorsanız, herhangi biriniz, İngilizce konuşun. En azından ben bu lanet dili öğrenene kadar." Gözleri üçümüzün arasında dolaştı, sonra Dimitri'ye döndü. "Eğer babam beni eve götüremeyeceğiniz konusunda ısrar ediyorsa, Rusça için Rosetta Stone istiyorum... lütfen."

Dudağım hafifçe büküldü. Kesinlikle görgülü biriydi. Sinirlendiğinde bile lütfen ve teşekkür ederim demeyi unutmazdı.

Bir kalp atışı süren sessizlik Nikolai'nin kahkahasıyla bozuldu.

"Senden hoşlanıyorum," dedi ona gülümseyerek. Kız ona deliymiş gibi baktı. "Bu tuhaf bir yanıt, ama tamam," diye mırıldandı.

Ona gülümsedim ve "Tamam prenses. Senin hakkında konuşurken İngilizce konuşacağız. Yap

Dimitry'ye ne söylediğimi bilmek ister misin?"

İkimize de temkinli bir şekilde baktı ve sonunda "Hayır, şimdi duş almayı tercih ederim" dedi.

Nikolai ve ben, onun ve Dimitry'nin eve girişini izledik. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz kardeşimle konuştum.

"Sence burada kalmamız akıllıca mı?" Ona sordum. "Burası pek de gizli bir yer sayılmaz." Nikolay beni izlerken, "Dimitri bir iki gün içinde taşınacağımızı söyledi," diye cevap verdi. "Nasıl yani?"

Sen, kardeşim?"

"İyi," diye cevap verdim sertçe. Ona, Scarlett'i bana kadar takip ettikleri için Boris'in adamlarına boyun eğerek bütün bu pisliği başlattığımı söyleyemezdim.

Eli omzuma geldi. "Emin misin?"

"Evet." Kardeşlerimi hak etmedim. Benim için o kadar çok fedakârlık yaptılar ve benim tek yaptığım onlara yalan söylemek oldu. Bu konuda, ailem hakkında. Babamın kim olduğunu öğrendiğim anda onlara söylemeliydim. Bunun yerine, bunu derinlere gömdüm ve asla bilmemelerini sağladım.

Onları kaybetmek istemedim, bana nefretle bakmalarını istemedim.

Derin bir nefes aldı. "Sadece her zaman hatırla, Sergei. Biz varız ve her zaman senin için buradayız. Göletin öbür ucunda olsak bile, senin için her şeyi bırakıp buraya geliriz."

Bu açıklama beni daha da kötü hissettirdi.

"Not edildi ve aynı şekilde," dedim ona. Ben de ciddiydim. Kardeşlerim için her şeyi yapardım ama bu olay ortaya çıkarsa beni etraflarında istemeyebilirler. Hatta beni öldürebilirlerdi ve onlarla tartışamazdım bile. Daha azı için adam öldürdüm. "Hadi içeri girelim."

"İyi fikir," diye onayladı Nikolay. "Benim de bir duşa ihtiyacım var."

Evimin kütüphanesinde durmuş Michail'in mesajını okuyordum. Scarlett'in depresyona girmesinden endişeleniyor ve beni eve çağırıyordu. Gelebilmeyi gerçekten çok isterdim ama şu anda böyle bir seçeneğim yoktu. Anastasia'ya yardım ederek kendimi affettirmeye çalıştığımı ona nasıl açıklayabilirdim? Ona bu kadarını borçluydum. Önümüzdeki beş ay boyunca bizim korumamız altında olacaksa, burada kalmak zorundaydım.

Yine de Scarlett'i görememek beni çok üzdü. Her kalp atışımda ve aldığım her nefeste onu özliyordum. Kalbime girmeye çalışmıyordu ama başardı. Bu gerçekten ironikti. Ona kur yapmaya ve bana aşık olmasını sağlamaya çalışıyordum ve işte buradaydım. Kalbim onun için kanıyordu, onunla birlikte olmak için ölüyordum.

Hızlıca bir mesaj yazdım. **Depresyona girdiğini sana düşündüren nedir? *Tek yapmak istediği uyumak. Zar zor yemek yiyor. * Kahretsin, yemek yemeyi ne kadar çok sevdiğini ilk elden biliyordum.*

Gözünü ondan ayırma. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Dimitry yüzünde acımasız bir ifadeyle bana doğru yürüdü. Anastasia'yı iyi olduğundan emin olmak için kendi doktorumuza kontrol ettirmeye götürmüştü ve birini öldürmeye hazır gibi görünüyordu.

"Anastasia iyi mi?" Cevabı duymaktan korkmama rağmen sordum. Suçluluk duygusu hızla artıyordu.

"Tecavüze uğramamış ama," diye homurdandı, "her yeri morarmış. O piçlere uzun ve yavaş bir işkence yapılmalı."

Ona daha fazla katılamazdım. Oraya yerleştirdiğim o pislikler bile. Kahretsin, onu teslim eden ben olduğum için bana da işkence edilmeli.

"Çoğunu sen öldürdün," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım ama öfkem damarlarımda dolaşıyordu. "Geri dönüp kalanını öldürebilir miyiz?"

Dimitry derin bir nefes alarak elini saçlarının arasından geçirdi. Üzerinde hâlâ Anastasia'yı kurtardığı giysiler ve bir tabanca kılıfı vardı. Nadiren rahatlardı ve nerede olursak olalım üzerinde her zaman bir silah olurdu.

"Hayır, onu burada yalnız bırakmak istemiyorum," diye mırıldandı ve şüphelerimi doğruladı. Kadından hoşlanıyordu... hem de çok. Elini cebine attı ve bana bir iPhone uzattı.

"Teşekkürler ama benim zaten bir tane var," dedim ona alaycı bir şekilde.

"Bu Anastasya'nın, seni ukala," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Babası gönderdiği çantada onun için vardı. Nikolai güvende olduğundan emin oldu, tüm sosyal medya hesaplarını kaldırdı ve içinde Rusça olan Rosetta Stone'u indirdi."

Telefonu aldım ve kilidinin açık olmasına şaşırdım. "Vay canına, babası sana güvenmiş olmalı ki telefonda şifre yok."

"Pek olası değil," diye sırtıttı. "Çantada olduğunu bilmediğim ve kadının kıyafetlerini karıştırmayacağım için."

Gözlerimi devirmiştim. Acımasız bir katil ve gangster olmasına rağmen tuhaf bir onur anlayışı vardı. Öldüreceğiz ama kadınların çantalarını karıştırıp iç çamaşırlarını didiklemeyeceğiz.

Bunun yerine tek söylediğim "Ben hallederim," oldu. Bu kadar gerginken onu sıkıştırmanın bir anlamı yoktu. "Neden gidip duş alıp üstünü değiştirmiyorsun?"

"Bana kötü koktuğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, ama sen kan ve barut kokuyorsun," diye alay etti benimle. "Senin kadının bundan hoşlanmayacak."

"Sergei," Dimitry'nin hırıltısı benim uyarımdı.

"Sen git temizlen," uyarısını duymazdan geldim. "Ben gidip Anastasia'yı bulacağım. Ona burayı gezdireceğim, böylece burada geçireceğimiz birkaç gün boyunca kendini rahat hissedecek. Sonra da ileriye dönük planımızı yaparız."

"Teşekkür ederim kardeşim," dedi Dimitry'nin eli omzuma geldi. "Ve onun yerini bulmamızdaki tüm yardımların için teşekkür ederim. Tam zamanında yetiştik."

Minnettarlığı yutulması acı bir haptı. Tüm bunların benim hatam olduğunu bilse, beni kendi elleriyle boğardı. Ya da muhtemelen beni canlı canlı deşerdi. Hızlıca başını sallayarak odadan çıktı.

iPhone'daki tüm cihazların ve güvenliğin çalıştığından emin olmak için telefonunu inceledim ve ardından Dimitry'nin kadını aramaya koyuldum. Onu bulmam uzun sürmedi.

"Merhaba Anastasia," diye gülümseyerek selamladım onu. "Nikolai bunu sana vermemi istedi." Telefonunu ona geri uzattım. "Tüm sosyal medya erişimini kaldırdı. Sadece güvenlik amacıyla. Ama Dimitry ona içinde zaten Rusça olan Rosetta Stone uygulamasını ekletti."

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Bu kadın, yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ gülümseyebilecek kadar iyi biriydi. "Teşekkürler ve Rosetta Taşı'nı dört gözle bekliyorum."

"Burayı gezmek ister misin?" Ben teklif ettim.

"Elbette, ama belki sadece birinci kat. Burası çok büyük."

Güldüm, sonra alaycı bir şekilde ekledim. "Siz bir sarayda büyümediniz mi prenses?"

Neden ona prenses dedim ki? Onu kaçırdığım gece, ona böyle seslenmiştim. Bütün bu entrikadaki rolümün ortaya çıkmasını isteyen bir aptal olmalıyım.

"Hayır, ben büyük bir evde büyüdüm," diye cevap verdi, yüzündeki ilgisizliği gizlemeye çalışarak. Turu umursamadı ama sadece beni yatıştırmak için kabul etti. "Tek çocuk olduğum için gereksiz yere büyük ve çok fazla boş alanı olan bir ev."

"Yine de güzel olmalı," diye karşılık verdim. "Muhtemelen çok popüler olan ve her zaman arkadaşları olan kızlardan birisin."

"Pek sayılmaz," diye kıkırdadı usulca. "Ben Olivia ve onun ikiz kardeşiyle birlikte büyüdüm. Lisedeyken Scarlett'le tanıştık ve bize o kadar benziyordu ki, onu arkadaşımız olmaya ikna ettik. Yani neredeyse sadece biz vardık. Oliver'ın kendi odası vardı, Olivia, Scarlett ve ben ise her birinin kendi odası olmasına rağmen çoğu zaman benim odamı paylaşırdık."

Dudaklarından Scarlett'in adını duyunca hafifçe gerildim ama hemen toparlandım. Kahretsin, birlikte bu kadar çok zaman geçirdiklerine göre, ikisi çok yakın olmalıydılar.

"Dolu bir ev gibi görünüyor," diye mırıldandım, neden olduğum çıkmaz ruhumun derinliklerine işliyordu. Scarlett'i ve onu mutlu etme şansımı kaybedeceğimi düşündükçe kendimi boşlukta ve üzgün hissediyordum. Aklım daha iyisini hak etmediğimi fısıldıyordu. Aslında çok daha kötüsünü hak ediyordum.

Dalgın dalgın Anastasia'yı odadan odaya gezdiriyor, her odanın ne olduğunu anlatıyor ve ilgisini çekeceğini düşündüğüm şeyleri işaret ediyordum. Bütün bu süre boyunca aklımda Scarlett ve birlikte yaşayabileceğimiz olası gelecek vardı. Bunu hayatımda başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Geçmiş ve bu berbat karmaşayı geride bırakacak, birbirimizden zevk alacak, hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyleri öğrenmeye devam edecek ve belki de birlikte çocuk sahibi olacaktık.

"Peki siz üçünüz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Anastasia'nın sorusu beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Hiç kardeşin var mı?"

"Dimitry, Nikolai ve ben hep birlikte bir yetimhanede büyüdük." Yeşil gözleri şaşkınlıkla parladı. "Nikolai'nin bir kız kardeşi vardı ama neyse ki bir aile üyesi onu yanına alabildi."

Yetimhanede ve Boris'in yanında kaldığımız süre boyunca Nadia'nın yanımda olması büyük bir sorun olurdu. Kendimizi zar zor güvende tutabiliyorduk, Nadia için bu imkânsız olurdu. Ve onu günde yirmi dört saat izlemek mümkün değildi, bunu ben bile biliyordum. Dimitri ve Nikolay bunu benimle denediler. En küçükleri ben olduğum için beni ne pahasına olursa olsun, her zaman korudular. Ama tüm o şiddetli korumacılıklarına rağmen beni o lanet olası hasta piçten koruyamadılar. Sadece birkaç kez oldu, ama utanç ve rezalet devam etti.

İronik bir şekilde, beni taciz eden adamın durması için Dimitry'nin beni orospusu yapacağını söyleyerek övünen o lanet herifin bağırsaklarını deşmesi gerekti. Dimitry farkında bile olmadan beni kurtardı. Yeterince güçlendiğimde adamın peşine düştüm ve bunu ona ödettim. O benim intikamımdı.

"Hepiniz kaç yaşındaydınız?" Anastasya'nın sesi alçak ve yumuşaktı.

"Dimitry yetimhanenin kapısına bırakıldığında yaklaşık iki yaşındaydı."

"Ya sen ve Nikolay?" diye sordu nazikçe. Anastasya iyi bir kadındı ve yüz ifadesinden onu önemseydiğini anlayabiliyordum.

"Dimitry en büyükleri. Önce o oradaydı, sonra Nikolay'ın ailesi öldürülüp amcası onu yetimhaneye bıraktığında Dimitri onu kanatları altına aldı. Ailem beni verdiğinde ben de Nikolay'ın peşinden gittim. Yine her ikisi de beni korumaları altına aldılar."

Sesimi tüm duygulardan arındırmıştım ama yine de canım yanıyordu. Kaç yaşında olursam olayım, hâlâ canım yanıyordu. Lanet olası ailem. Beni soy ağaçlarından tamamen sildiler, soyadlarını bile aldılar. Bana gerçek bir soyadı bırakmak onlar için çok fazlaydı.

Gerçi artık babamın kim olduğunu bildiğime göre, o soyadının hiçbir değeri yoktu. Tıpkı onun olduğu gibi. Kahretsin, tıpkı benim olduğum gibi. Anastasia'ya yaptığım şey, o şerefsizin yapabileceği bir şeye çok benziyordu!

Kan sudan daha kalındır sözü tam bir saçmalıktı. Etimin ve kanımın bana getirdiği tek şey acıydı. Beni nefretle öfkeliendirdi. Lanet babam sayesinde Çılgın Rus Günahkâr'dım. En büyük korkum Boris gibi olmaktı. Zalim, şeytani ve kalpsizdi, başkalarından zevk alıyordu.

acı ve ıstırap. Hiçbir şey ve hiç kimse onun için bir şey ifade etmiyordu. Bunu ilk elden yaşadım.

"Nikolai'nin kız kardeşi artık ona yakın mı yaşıyor?" diye sorarak beni öfkeli düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ailesinin yanında olmasını seviyor olmalı."

"Hayır, o öldürüldü" dedim, içimde öfke kaynıyordu ama onu dizginledim. Güçlü siyasi çevrenin adamlarından biri onu öldürdü ve yanına kâr kaldı. "Onun çatısı altında yaşayan bir yeğeni var."

Turun geri kalanında sessizlik içinde yürüdük, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Evden çıktık ve onu büyük bir sonsuzluk havuzunun bulunduğu ve dağların kilometrelerce uzanan manzarasının olduğu evin arka tarafına götürdüm.

"Evinin en sevdiğim kısmı burası, Sergei," diye haykırdı gülümseyerek. Her gülümsediğinde yüzünü buruşturduğunu fark ettim ve bu bana ne kadar fena çuvalladığımı hatırlattı. Ama yine de onun coşkusuna gülümseyerek karşılık verdim. "Çok güzelmiş."

Telefonum çaldı ve Rusça cevap verdim.

Adamlarımdan biri hattan "Köyde bir yabancı var," diye anons etti. "Kontrol etmesi için birini gönderelim mi?"

"Evet, gizlice yap," dedim ona, Rusça'ya sadık kalarak. Sonra telefonu kapattım ve gözlerimi bu avlanan kadına çevirdim. Aklımda hiç şüphe yoktu, yabancı her kimse, onun için buradaydı. "Gitmem gerekiyor. Eğer yüzmek istersen, çekinme."

"Yüzmeyeceğim ama sorun olmazsa buralarda kalırım," diye cevap verdi. O da yorgun görünüyordu. "Elbette," diye yanıtladım hemen. "İçecek birilerini göndereceğim."

Arkama bile bakmadan yanından ayrıldım ve kardeşlerimi aramaya çıktım. Yolda Sonia'yı gördüm.

"Sonia, lütfen misafirimiz için havuza şarap, peynir ve kraker getiren birini gönder." O da başını salladı ve ben yoluma devam ettim.

Kardeşlerimi çalışma odamda buldum. Dimitry rekor sürede duş almış ve üstünü değiştirmiş olmalı. Saçları henüz kurumamıştı bile. Üzerinde düğmeleri açık bir ceket vardı, silah kılıfı altından görünüyordu. Gerçekten de ironikti, üçümüz de kendi bölgemizdeydik ve bir kılıfta sabitlenmiş bir silahla dolaşıyorduk. İşlerin ne zaman sarpa saracağını asla bilemezsiniz.

"Köyde bir yabancı olabilir," dedim lafi dolandırmadan. "Kontrol etmesi için birini gönderdim."

Dimitri ve Nikolay hep bir ağızdan "Siktir," diye cevap verdiler. "Düşündüğümde daha erken hareket etmemiz gerekebilir," diye devam etti Dimitri.

Bu beni şaşırtmazdı. Onu onlara veren ben olduğuma göre, ilk bakacakları yer benim evim olacaktır.

"Bakalım ne ile dönecekler. Yanlış alarm da olabilir," diye ekledi Nikolai sakın bir ses tonuyla, ancak bunun bir tesadüf olmadığını düşündüğü belliydi.

"Anastasia'yı taşımak için en iyi zamanı ne zaman düşündünüz?" Dimitry'ye sordum, çünkü Anastasia onun kıızıydı ve bütün kararları o verecekti. Tıpkı Scarlett'le ilgili bütün kararları benim vereceğim gibi, tabii önce o beni öldürmezse.

Dimitry kabul etmek istese de istemese de Anastasia'ya tamamen kapılmıştı. Nikolay ya da ben ona doğru baksak ya da dokunsak bile kendini kaybediyordu. Sadece bunu fark etmesi biraz daha uzun sürüyordu. Anastasia'nın başından bir sürü şey geçmiş olmasına rağmen kardeşimden hoşlanıyordu. Bu ikisi birbirleri için iyi olabilirdi ve kardeşim mutluluğu hak ediyordu.

Dimitry, "Burada iki ya da üç gün geçirip biraz kendine gelmesini umuyordum," diye cevap verdi. "Esaretten sonra biraz normalliğe ihtiyacı var. Onu St. Petersburg'daki evime götürmeyi düşünüyordum ama eğer erkekler peşindeyse bu işe yaramaz."

Ne düşündüğünü biliyordum. Zenginleştikçe, Rusya'nın her yerinde uzak evler satın aldık.

güvende kalmamızı sağlayacak.

"Nasıl oluyor da Boris hapishane parmaklıklarının arkasından ve idam hücresindeyken bile sorun çıkarmayı başarabiliyor?" Öfkeyle tükürdüm. Adamları bana yaklaştığı andan itibaren her şey boşa gitmişti. Babam olmasının hiçbir önemi yoktu. Bu bilgiden nefret ediyordum. Ailemle ilgili hayaller kurardım, onları bulduğumda nasıl mutlu olacaklarını ve beni kollarını açarak karşılayacaklarını hayal ederdim. Bu, annemin sıradan bir fahişe, babamın da Boris olduğunu öğrenmeden önceydi. Bu dünyadaki onca lanet adam arasında, kardeşlerime ve bana acı çektiren tek deli babam olmalıydı. Boris'e söyleme zahmetine hiç girmedim. Onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Boris için önemli olan tek kişi Boris'ti.

Nikolay ikimizi de sakinleştirmeye çalışarak, "Yakında bitecek," dedi. Açıkçası, yüzündeki yara izinin Boris'in suçu olduğunu düşününce Nikolai'nin nasıl sakin kalabildiğini anlayamıyordum. O lanet olası pislik onu kör edebilirdi. Kardeşlerime söyleyecek cesareti asla toplayamamamın bir başka nedeni de buydu. Boris Nikolai'ye o yarayı verdikten kısa bir süre sonra ailemin kimliğini öğrendim. "Kadını ve bizi güvende ve onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya odaklanalım," diye devam etti.

"Haklısın," diye mırıldandım içimden ama bu öfkemi yatıştırmaya yetmedi. "Ben onu kontrol etmeye gidiyorum," diyerek yanımızdan ayrıldı Dimitry.

"Onu havuzun yanında bıraktım," dedim.

Odadan çıkar çıkmaz Nikolai ile konuştum. "Onu kurtardığı andan beri böyle mi?"

Kıkırdadı. "Aslında fotoğrafını gördüğü andan itibaren. Kulüpteki video görüntüleri durumu daha da kötüleştirdi."

"Sence bu akıllıca mı?" Ona sordum. Babası ona asla onay verecek gibi değildi. Muhtemelen kızının gözünün içine baktığı için onu hapse atardı. "Manciatti ve ailesiyle ters düşmek istemeyiz. Oldukça nüfuzlular."

Nikolay her zamanki bilge tavrıyla, "Dimitri onlarla başa çıkabilir," diye cevap verdi. "Ayrıca, içimden bir ses Anja bir şey istediğinde kimsenin onu bundan vazgeçiremeyeceğini söylüyor. O ve Dimitry'nin bu konuda ortak noktaları olduğu kesin."

"Anja mı? Ona bir takma ad mı verdin?" diye sordum. "Ondan bu kadar çok mu hoşlanıyorsun?"

"Bir yerde babasının ona böyle seslendiğini okumuştum," diye açıkladı. "Ayrıca ben daha kısa isimleri severim."

Adama gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Bok gibi korkutucuydu ama lakapları severdi. Bir gün korkunç Rus Günahkâr olarak ününü mahvedecekti.

Çalışma odasından çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken ikimiz de aniden durduk. Dimitry Anastasia'yı kucağına almış, fuayeden bize doğru yürüyordu. Mışıl mışıl uyuyor gibiydi. Bu manzara karşısında kaşlarımı kaldırdım ve yanındaki Nikolai'ye baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde bilmiş bir ifade vardı ve dikkati en büyük ağabeyimizdeydi.

Dimitry Rusça, "Şarabı fazla kaçırmış," diye açıkladı. Hem Nikolai hem de ben küçük bir alay attık. "Nikolai, onun geçmişini bir kez daha araştırmanı istiyorum."

"Neden?"

"Daha önce kaçırılıp kaçırılmadığını bilmek istiyorum."

Bu yorumu beklemiyordum. "Ne?" Rusça konuşmaya devam ederek şaşkınlıkla sordum. "Bu çok boktan bir şans olurdu. Daha önce kaçırıldığını nereden çıkardın?"

"Bayılmadan önce söylediği bir şey."

"Daha önce Boris ya da adamları tarafından kaçırıldığını mı düşünüyorsunuz? İşaretli olduğunu mu?" Nikolai düşündüğüm soruyu sordu. Eğer daha önce kaçırıldıysa ve kaçtıysa, aynı kişiler onun peşine düşecekti. Onu hedef olarak işaretler, karaborsada yayarlar ve

Onu yakalayana kadar yüklü bir ödül teklif ettiler.

Ve onu teslim ettim. Sikimle düşünmek yerine ev ödevimi yapmalıyım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Dimitry ve bilmemekten nefret ettiğini biliyordum. Her zaman araştırma yapardı. Bu, ailesinin sakladığı bir şey olmalıydı.

"Vlad'dan haber aldınız mı?" diye hem Nikolay'a hem de bana sordu.

"Evet, birkaç hafta önce Rus Orkidesi'ne geldi," dedim ona. "İtalyanları kızdırdı. Yine. Bilirsin, aynı boktan hikaye. Onlara iş vermemeliyiz; her şeyi kendi başımıza yapabiliriz. İşlerin son otuz yıldır olduğu gibi devam etmesi konusunda çok kararlı. Dinlemekten sıkıldım ve ona başka bir yere gitmesini söyledim. Naryan-Mar'da saklanacağını söyledi."

Nikolai nefesinin altından, "Başımıza gereğinden fazla bela açmaya başladı," diye küfretti. Uyandırmadığından emin olmak için Anastasia'ya baktığını gördüm.

"Anlaştık." Dimitry'nin bu pisliği bitirmesini diledim. İçimden bir ses onun iyi bir şey yapmayacağını söylüyordu.

Ama Dimitry sözünü tutma konusunda çok başarılıydı.

Vlad her zaman etrafta gizlice dolaşırdı ve iş anlaşmalarımızı yasadışı tutmak isterdi. Karaborsada çalışmaktan ve yasadışı kaçakçılıkla uğraşmaktan zevk alıyordu. Sorun şu ki, Boris'i hapse atmamıza yardım etti. Bilgileri Dimitry'ye verdi ve o da her şey bittiğinde korunup kollanacağına dair ona söz verdi. Boris'in cesetleri nereye attığını bilen tek kişi Vlad'dı. Dimitry, Boris aleyhindeki kanıtları teslim ettiğinde, Boris'in mümkün olan en kötü cezayı almasını sağlamak istedi. Dolandırıcılık ve cinayet büyük ikramiyeydi. Keşke tüm bu kargaşaya hapishane duvarlarının arkasından neden olmasaydı.

Dimitri, Nikolay'ın ve benim çok iyi bildiğimiz görüşünü dile getirerek, "Ama anlaşmamıza uymak zorundayız," dedi. "Boris'i hapse atmamıza yardım ettiğinde ona temiz bir kesim sözü vermiştik."

"Eğer bozulacak bir söz varsa," diye ekledim isteksizce, "o da bu olurdu."

Vlad hakkında içimde kötü bir his vardı. Onunla son konuştuğumda ne kadar çabuk pes ettiğini hatırladım. Bu onun karakterine uymuyordu. Bütün bunları Boris'le birlikte koordine ediyor olabilir miydi? O piç kurusu baba, ölüm hücrelerinden oynadığı lanet oyunlarla bana Scarlett'e ve kardeşlerime mal olacaktı. Hapishaneden bu kadar zarar verebiliyorsa, dışarıda serbest kalmasının ne kadar kötü olacağını kesinlikle anlatıyordu.

"Bana bir neden göstermediği sürece," diye karşılık verdi Dimitri kuru bir sesle, "sözümünden dönmeyeceğim." Benim açımdan isteksiz olsa da ikimiz de başımızı sallayarak onayladık. "Nikolai, Boris ile Manciatte ailesi arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını kontrol etmeliyiz," diye devam etti Dimitry.

"Neden olsun ki?" Hem Nikolai hem de ben şaşkınlıkla sorduk.

"O savcıydı, değil mi?" Nikolai ekledi. "Bundan daha ileri bir bağlantı olabileceğini düşünmezdim."

"Anastasya, Boris'in ailesinin peşinde olup olmadığını sordu," diye açıkladı Dimitri. "Bir bağlantı var; bunu biliyorum."

Nikolay, "Araştırmayı ben yaparım," diye kabul etti.

Ortam giderek geriliyordu ve hepimiz bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu hissediyorduk. Aynı anda çok fazla şey oluyordu... ve hiçbirini iyi değildi.

Elimde olmadan en büyük kardeşime takılarak havadaki gerginliği azaltmaya yardımcı oldum, "Sanırım senden hoşlanıyor."

"Bunu sana söyleten ne?" diye sordu merakla, kollarında uyuyan kadına bakarak. Gözleri ona her kaydığında yüzündeki ifade yumuşuyordu. Kardeşimin bu yönünü görmek gerçekten güzeldi.

"Kendimi tanıtmak için ona doğru adım attığımda, kendini sana yaklaştırdı." Ona söyledim.

"Ve her konuştuğumuzda gözleri seni arıyor."

"En çok benim tarafımdan tehdit edildiğini hissediyor, muhtemelen beni izlemeye devam etmesinin nedeni de bu." Nikolai alay etti. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun, kardeşim." Gözleri tekrar ona kaydı ve işte yine oradaydı. Çok iyi tanıdığım o özlem. "Onun statüsündeki insanlar bizim gibi insanlarla bir arada bulunmaz."
Bize mi yoksa kendisine mi hatırlattığından emin olamadım.

SERGEI

I Dışarıda duruyordum, ılık esinti sıcak tenimi hafifçe okşuyordu. Anastasia bana bu havuzun evin en sevdiği yeri olduğunu söylemişti. Benim de öyleydi. Havuzu çok önemsemişimden değil ama en sessiz yer burasıydı. Etraftaki tepeler ay ışığının altında parıltıyor ve

Sanki başka bir dünyadaymışız gibi. Daha huzurlu bir dünyada.

Arama numarasına bastım. Michail'i aramam ve Scarlett'in durumunu kontrol etmem gerekiyordu. "Michail, Sonia'yı St. Petersburg'a gönderiyorum," dedim ona. "Burada işler güvenli değil. Burada işler güvenli değil.

yarın taşınmak için."

Saat neredeyse gece yarısıydı ama uyanık olacağını biliyordum. Neredeyse hiç uyumadan çalışıyordu. Scarlett bütün gün aklımdaydı. Michail'den gelen son mesajdan sonra onun için endişelenmişim. Çok fazla uyuyor ve neredeyse hiç yemek yemiyordu.

Bütün bunlar kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bugün yaşananlar önümüzdeki beş ayın oldukça boktan geçeceğinin habercisiydi.

Boris'i çoktan idam etmeleri gerekirdi. Onun yerine parmaklarının arasından kayıp gitti ve şimdi serbestti.

Anastasia'yı aramak için etrafta gizlenen adam yakalandı. Ona saatlerce işkence ettikten sonra edindiğimiz bilgiler rahatsız ediciydi. Kanım damarlarımda soğuk akıyordu. Boris Anastasia'yı istiyordu. Hapisten kurtulmak için bir koz olarak değil, on beş yıl önce başladığı işi bitirmek için. O lanet olası babam Boris'ten daha iyi değildim. Anastasia'nın annesini öldürmüştü ve ben de neredeyse Anja'nın hayatına mal oluyordum. Manciatte'nin ortaya çıkardığı şeye hâlâ inanamıyordum. Anastasia ve annesi on beş yıl önce Boris tarafından kaçırıldı ve Boris annesine işkence etti. Bilmeden, babamın Anja'yı ele geçirmesine yardım ettim.

Eğer onu ele geçirseydi ona ne yapacağını düşünmek midemi bulandırıyor. O adam iğrenç biriydi, bu dünyada yürüyen zalim bir deli. Kardeşlerim o adamın babam olduğunu bilselerdi benden nefret ederlerdi. Özellikle de Dimitry, Boris'in Anastasia ve annesine ne yaptığını öğrendiğimize göre.

Ve Anastasia... babamın annesini öldürdüğü gerçeğini nasıl atlatabilirdi ki? Onu ben kaçırdım. Aslında Scarlett'i güvende tutmaya çalışırken babamla çalışıyormuşum gibi göründü.

"Bana orada ihtiyacın var mı?" Michail sordu. Kendi deyimiyle 'bebek bakıcılığı' yapmanın onun için zor olduğunu biliyordum. İsteddiği gibi gelip gitmeye alışkındı. Ama Scarlett'in güvenliği konusunda kardeşlerimden başka güvendiğim kimse yoktu.

"Hayır, bu sefer değil," diye yorum yaptım. "Bunun senin için ideal olmadığını biliyorum. Umarım Sonia'nın orada olması yardımcı olur. Sonia'ya herhangi bir isimden bahsetmemesini söyledim zaten. Lütfen ona da hatırlattığından emin ol. Yaklaşık dört gün içinde orada olacak."

Telefonda bir şeyler homurdandı ve karardan memnun olmadığını anladım.

Michail'e "Boris kaçtı," diye açıkladım. Güvenilir biriydi ve Boris dışarıdayken olası tehlikelerin farkında olması gerekiyordu. "Güvenliği sıkı tutun. Kim olurlarsa olsunlar dışarıdan kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Kesinlikle güvendiğimiz adamlarla kalsın."

"Lanet olsun, yaşlı adam nasıl dışarı çıktı?" diye mırıldandı.

"Dışarıdan yardım almış," diye açıkladım. "Seçenekleri daraltmaya çalışıyoruz. Ama ilk durağının Rusya olacağından eminim."

"Bu hiç iyi değil. O bir serseri mayın," diyerek bariz olanı ifade etti. "Eski pozisyonunu geri almaya çalışırsa tam anlamıyla bir savaş patlak verecek."

Anastasia, kardeşlerim ve ben onun ilk hedefleri olacaktık, bundan emindim. Biyolojik oğlu olmanın bize bir koz vereceğini düşünebilirsiniz... ama vermeyeceğinden emindim. Bu muhtemelen beni kardeşlerim arasında listedeki ilk hedef yapacaktı. Akraba olduğumuzu bilmemesi Boris dahil herkes için en iyisiydi. Michail'in deyimiyle serseri mayın gibiydi. Sevdiği kadını öldürmekten çekinmiyorsa, başkasını öldürmekten de çekinmeyeceği kesindi.

"Eğer bir şey olursa, Michail," diye ona talimatlar vermeye başladım. "Scarlett'i aldığından ve güvenli evimize götürdüğünden emin ol. Sonra da yola devam et. Aceleyle ayrılmanız gerekirse diye hazırda bekleyen araçlarınız olsun, böylece her zaman hazırlıklı olursunuz. Eğer bana bir şey olursa, onu babasının koruması altında Amerika'ya geri götür."

Birkaç kalp atışı süren sessizliğin ardından ağır anlam havada asılı kaldı.

"Sergei, neden burada değilsin?" Ses tonu neredeyse suçlayıcıydı. Bu soruyu ondan bekliyordum. Michail ve ben birlikte pek çok şey yaşadık. Başından beri hep yanımdaydı. "Bu senin kadının. Onu senin için güvende tutacağım ama onu bu şekilde kafese kapatırsan seni asla affetmez. Bana sürekli nerede olduğunu soruyor."

Haklı olduğunu biliyordum, ama aynı anda iki yerde birden bulunamazdım. Şu anda Scarlett'le birlikte olmayı ve onu koruyan kişinin ben olduğuma emin olmayı ne kadar çok istesem de, Anastasia'ya bir borcum vardı. Bunu telafi etmek ve onu güvenli bir yere götürmek zorundaydım. Bunu ona ve kardeşlerime borçluydum.

"Onu benim için güvende tut," dedim ona. "Boris'in peşinde olduğu kadını güvenli bir yere götürdüğümüzde ve durum stabil olduğunda geleceğim. Yarın yer değiştireceğiz."

Michail cevap vermedi ve aynı fikirde olmadığını biliyordum. Kahretsin, bu benim de hoşuma gitmiyordu ama tüm detayları ifşa etmeden borcumu açıklayamazdım.

Tam açıklamaya çalışacakken, büyük bir patlama ayağımın altındaki zemini sarstı. "O da neydi öyle, Sergei?" Michail kulaklığın içinden tükürdü.

"Saldırı altındayız," diye küfrettim nefesimin altında. "Seni sonra ararım."

Öfke içimde bir volkan gibi kabardı. Yıllardır kontrol etmeye çalıştığım öfkem, silah sesleri havada yankılanırken açığa çıktı. Silahı kılıfından çıkardım ve etrafımdaki manzarayı incelerken avucumun içinde tuttum. Şimdiden bir kaos vardı.

Acı iniltileri ve alçak küfürler duyabiliyordum. Düşmana odaklanırken hepsini engelledim. Çünkü Boris ve adamları tam olarak öyleydi. Mercedes cipten sarkan silahlı adamlar, çimlerinin üzerinden geçerken otomatik silahlarla ateş ediyorlardı.

Lanet barbarlar.

Nişan aldım ve nefesimi sabit tuttum, tıpkı Dimitry ve Nikolai'nin bana küçükken öğrettiği gibi

Çocuklar. Elim hiç titemedi. Nefesimi verirken tetiğe bastım ve sürücüyü tam ön camdan vurdum. Kan ön cama sıçradı ve araç benden yirmi metre uzağa düşerek Anastasia'nın dün hayranlıkla seyrettiği heykellerimden birini mahvetti.

Kemerleri bağlı olmayan adamlar havada uçmaya başladı, bazıları yüzüstü, bazıları da yanlamasına yere düştü. Arabadan çıkmak için çırpındılar ama adamlarım çoktan onları öldürmüştü. Arazinin her yerinde daha fazlası vardı. Onlara doğru koşmaya başladım ve hepsini vurarak öldürdüm. Etrafımızdan silah sesleri geliyordu, adamlarım saldırganlara karşı.

Rahat edemeyeceğim kadar yakınımnda bir patlama daha oldu ve dengemi kaybederek dizlerimin üzerine düştüm. "Kahretsin," diye mırıldandım, kulaklarımda çınlıyordu.

Etrafı inceledim ve başka bir aracın yaklaştığını fark ettim. "İyi misin?" Misha yanımdaydı ve beni dizlerimden çekiyordu.

"Teşekkürler, her şey yolunda." İkimiz de hep birlikte silahlarımızı kaldırdık ve bize doğru yaklaşan araca ateş etmeye başladık. İkimiz de kımıldamadan şoföre nişan aldık.

Gözlerimi hedeften ayırmadan, "Lastiklere ateş et," dedim. "Ben şoförü alacağım."

Misha ön yolcu lastiğine çarptı. *İyi adam*, diye düşündüm kendi kendime, sakinleştirici bir nefes daha aldım ve tetiği çekip sürücüyü vurdum. Bu sefer o kadar şanslı değildim, göğsünden vurdum. Çarpma onu öldürmedi ama aracı sola çevirmesine neden oldu ve bizi sadece birkaç metre farkla ıskaladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar aracın yanına vardım. Kapıyı çekip açtım, neredeyse menteşelerinden sökecektim. Tam isabetle, içerideki herkesi vurdum.

"Sergei, solunda," Misha'nın sesi beni döndürdü ama artık çok geçti.

Tek duyduğum uçan bir merminin sesiydi ve ardından omzumda yakıcı bir acı hissettim. Bunu görmezden gelerek silahımı kaldırdım ve Misha da aynı şeyi yapmış olmalıydı çünkü ikimiz de aynı anda o piçi vurduk. Hiç şansı yoktu.

"Kahretsin, vuruldun," diye birkaç küfür savurdu Misha.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. Yıllar içinde daha kötü yaralarım olmuştu. "Hadi harekete geçelim. Diğerleriyle birlikte arabalara gidin. Ben gidip Anastasia'yı getireyim."

"Dimitry ve Nikolai onun peşinden gittiler," diye aktardı Misha. "Evin diğer tarafında da başka şeyler oluyordu."

"Lanet olası Boris," diye mırıldandım. "Arabalara git, hazır ol. Ben gidip kardeşlerimi kontrol edeceğim."

Hızlıca başımı sallayarak evin önüne yöneldim ve Anastasia ile birlikte kardeşlerime rastladım. Solgun görünüyordu, korkusu yüzünden okunuyordu ama sakinliğini koruyordu. Tanrı'ya şükür, böyle zamanlarda histeri en kötü şeydi.

Beni gördüğü anda korkusu yerini benim için endişelenmeye bıraktı. Bana doğru uzandı, kurşun yarasını incelemek istiyordu ama şu anda bunun için zamanımız yoktu.

Elini tuttum. "Ben iyiyim prenses. Hadi buradan çıkalım."

"Tıbbi malzeme?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. O artık korkmuş bir kadın değil, bir doktordu. Sınıfını birincilikle bitirmiş bir doktor. Hayat almak yerine hayat kurtarmaya alışmış biriydi. Ve beni gururlandırıyordu. Kardeşimin ona aşık olmasına şaşmamalı.

Nikolay kısık bir sesle, "Anladım," diye cevap verdi. İlerlemeye devam ettik, kardeşlerim ve ben Anastasia'nın etrafını bir kalkan gibi sarmıştık.

Bir patlama daha oldu, yer sarsıldı ve kulaklarım çınlamasına rağmen ayaklarımı yere sağlam bastım. Dengemi kaybetmenin sırası değildi. Kardeşlerim de aynısını yaptı ama Anastasia dizlerinin üzerine düştü. Çılgınca etrafına bakınıyordu.

Dimitry onu kollarına aldı, bir eli hala silahı tutuyordu, Nikolai ve ben de yanında ormana doğru koşuyorduk. Araçlarımız orada bizi bekliyordu, paketlenmiş ve yola çıkmaya hazırdı. Planımız şuydu

Yarın yola çıkacaktık ama bu kesinlikle planlarımızı hızlandırdı. Neyse ki en azından hazırдық. Kahretsin, kendimi halsiz hissetmeye başlamıştım ve Nikolai bana yardım etmek için yanıma geldi. Beni büyük siyah Ford Expedition'ın arka koltuğuna oturttu. Anastasia zaten orada bana doğru uzanıyordu.

"Onu yakaladım," dedi Nikolai'ye. Bana endişeli bir bakış fırlatmasına rağmen başını salladı. Gitmesi için onu hafifçe dürttüm. Sonsuza kadar bana bakıcılık yapamazdı.

Anastasia beni dik oturttu ve gömleğimi çıkarmaya başladı.

"Ne kadar kötü, prenses doktor?" diye sordum. Zayıf bir gülümsemeyi zar zor başarabildim.

"Nikolai, bana tıbbi çantayı ver." Gözlerime baktı ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Tamir edemeyeceğim bir şey yok. Ama benimle konuşmana ihtiyacım var." Gözlerim kapandı, yorgunluk beni yakalamıştı. Ya da belki kan kaybından. "Benimle konuşmanı istiyorum, Sergei. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım yorgunca. "Ne kadar otoriter bir prenses."

"Neden bana prenses deyip duruyorsun?" diye sordu tıbbi kiti incelerken.

Belki de hak ettiğim şey ölümdü, ama siktir et.. Ben yaşamak istiyordum. Scarlett'le birlikte yaşamak, onun yaşlandığını görmek ve hayatımın sonuna kadar onu sevmek istiyordum.

"Bana bir prensesi hatırlatıyorsun," diye mırıldandım usulca. "İlk başta seni şımartılmış, şımarık bir velet sanmıştım. Ama şimdi güzel ve güçlü olduğunu görüyorum. İnsanlara hayatının kolay olduğu izlenimini versen de aslında hiç de öyle değil. Her şeye sahibsin ama hiçbirini istemiyorsun." Büyüleyici gözlerini kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Haksız mıyım prenses?"

"Çok daha kötü durumda olan insanlar var." Cevabı basitti ama derinden etkiledi. Çocukken kaçırılmış, annesinin işkence gördüğünü görmüş ve sonra tekrar kaçırılmaya katlanmıştı. Sonuncusunu engelleyebilirdim ama o zayıf hissetmeyi ya da kendisi için üzülmeyi reddetti. Ondan bir ipucu almalıyım; belki de hâlâ öğrenmem gereken bir sürü şey vardır. "Peki bir kız arkadaşın var mı?"

Kıkırdadım. "Neden? Kız arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Başını Dimitri ve Nikolay'a çevirdi. "Buranın ışıklarını açabilir miyiz?" Nikolay'ın gözleri benim üzerimdeydi. Her zaman bir koruyucu, bir ağabey gibi davranırdı. Dimitry tehditleri ortadan kaldırırdı ama Nikolai her zaman koca bir ayıcık, korkunç bir ağabeydi.

Anastasya gülümseyerek Nikolay'a, "Ben hallederim," diye mırıldandı ve sonra bana döndü. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve çok yorgundum. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Sergei, cidden mi?" Anastasya'nın sesi biraz onursuz çıkmıştı. "Bana kız arkadaşın olmak isteyip istemediğimi soracaksın ve sonra da üzerimde uyuyakalacaksın öyle mi?" Gözlerimi zorla açtım. "Bir kıza kendini özel hissettirmenin yolu bu," diye nazikçe azarladı.

Kıkırdadım. Kesinlikle beni tedavi eden en eğlenceli doktordu. "Sen Dimitry'nin kızıydın," diye mırıldandım. *Tıpkı Scarlett'in benim kızım olduğu gibi.*

Yaramı temizlemeye odaklandı ve ardından yamanın basıncını kurşun deliğime uyguladı.

"O notu kaçırmış olmalıyım," diye alay etti ama gözleri ciddi bir şekilde beni inceliyordu. Sorumluluğunu ciddiye aldığını görebiliyordum. "Ne zaman çıktı?" diye sordu.

Bir an için neden bahsettiğinden emin olamadım ama sonra hatırladım. *Dimitry'nin kız notu.*

"Emin değilim."

"Peki hepiniz Moskova'da mı yaşıyorsunuz yoksa Rusya'da başka bir yerde mi?" diye sordu.

"Dimitri ve Nikolay artık sürekli olarak Amerika'da yaşıyorlar," diye cevap verdim zayıf bir sesle.

"Ben gidip geliyorum." "Peki sen nasıl oldu da Rusya'da kaldın?"

"İtalyanca öğrenmeye çalışmanla aynı sebepten," dedim ona. Günün erken saatlerinde Sonia ile yaptığı konuşmada, bir erkek çocuğa aşık olduğu için İtalyanca öğrendiğini itiraf ettiğini duyduk. "Bir kadın

benim durumumda olsa da."

"Pardon?" Konuşmamız boyunca üzerimde çalışmayı bırakmadı.

"Mutfağa geldik ve Sonia ile konuşmanızı dinledik," diye mırıldandım. "Ama sadece küçük bir kısmını."

"Anlıyorum."

Lanet olsun, umarım bu işten canlı çıkarız. Scarlett'i tekrar görmek, ona sarılmak, başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemez hale gelene kadar onu öpmek istiyordum. Çocuklarımız olacak, arka bahçemizde ya da sahilde bir yerde tembel tembel günler geçirecek, birlikte yaşlanacaktık. Neden hayattan bu kadar çok şey istiyordu ki?

"Bu onun kaybı, biliyorsun," diye fısıldadı Anastasia usulca. Bir an Scarlett'ten bahsettiğini sandım ama sonra uğruna geride kaldığım kadını kastettiğini fark ettim. Lanet olası Irina. "Annem derdi ki," diye devam etti beni temizlemeye, bir yandan da soğuk parmaklarıyla omzumun etrafını nazikçe yokluyordu, "hayatta her şey tam olması gerektiği gibi sonuçlanır. Bunu o anda göremeyebiliriz ama eninde sonunda fark ederiz."

"Akıllı kadın," diye mırıldandım. Sesinde üzüntü duyabiliyordum. Babamın onun annesini öldürdüğünü düşünmek içimi parçalıyordu. Onun iyiliğini ya da iyileştirme becerilerini kabul etmemeliydim.

"En akıllısı," diye onayladı. "İşte burada!"

"Kim? Annen mi?" Ona şaşkın şaşkın baktım, zihnim bulanıktı. Sözlerine odaklanmak zordu.

"Hayır, aptal. Kurşun." Dudaklarını alnıma yerleştirdi ve bunun iyi hissettirdiğini kabul etmek zorundaydım. O

kesinlikle şefkatli bir dokunuşu ve harika bir başucu tavrı vardı. Beni daha önce kurşun yaraları için tedavi eden diğer doktorlardan farklıydı.

"Kokunu seviyorum," dedim ona. "İlkbahardaki taze zambaklar gibi. Beni istediğin zaman öpebilirsin."

Tuhaf bir şekilde, benimle ilgilenmesi neredeyse hiç deneyimlemediğim bir anne dokunuşu gibi hissettirdi. Ya da belki sadece hatırlayamıyordum. Evet, Anastasia Manciatte'yi annemle kıyasladığıma göre ateşten sayıklıyor olmalıyım.

Kıkırdadı. "Yedek bir elim yoktu. Ateşin var mı diye bakmak istedim." "Hayallerimi yıkmak zorundaydın."

"Nikolai, ona biraz suyla birlikte iki asetaminofen ver lütfen."

İkisini de kardeşimden aldım. Ve işte yine oradaydı, endişeli bir ağabey gibi beni izliyordu.

Dimitry'nin ya da benim bunu yaşadığımızı görmektense kurşunu yemeyi tercih ederdi. Bunca yıl sonra bile, bunun onu zayıf mı yoksa güçlü mü yaptığını anlamaya çalıştım... kesinlikle aşırı korumacıydı.

"Kurşunu çıkarabilmem için beş dakika durabilir miyiz?" Anastasia kardeşlerime sordu. "Hayır," diye cevap verdim ikisine de fırsat vermeden.

"Ama-" Bitirmesine izin vermedim.

"Hayır. Beş dakika içinde bize yetişebilirler."

Ön koltuktaki adamlara baktı ama kardeşlerim de benimle aynı şeyi hissediyordu. Üçümüz tamamen farklı kişiliklere sahip olabilirdik ama böyle durumlarda düşüncelerimiz senkronize olurdu.

Anastasya bundan hiç hoşlanmamıştı. "Omzunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Eğer tümseğin üzerinden geçersen kaslarını oyabilir ve canını daha çok yakabilirim. Ve onu uyutamam bile."

Bana verdiği tüm acıyı hak ediyorum.

"Anastasia," Dimitri dikiz aynasından onun gözlerini aradı. "Dosyanı okudum. Çok zekisin. Bunu daha önce de yapmıştın."

"Evet, ameliyat masasında. Hareket halindeki bir arabada değil. Ve savaş yaraları benim uzmanlık alanım değil." "Prenses," diye araya girdim. Kardeşimi durmaya ikna etmesini ve hepsini

Tehlike. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sizsiniz."

Bu hiç hoşuna gitmemişti, yüzünden okunuyordu. "Sergei, eğer benim üzerimde ölürsen, yemin ederim, seni öldürürüm."

seni baştan yaratacağım."

Beni güldürdü ama lanet olsun, acıttı.

"Tamam," diye başladı doktor moduna girerek. "Tüm bu süre boyunca benimle konuşmanı istiyorum. Elimizdeki ilaçlarla bölgeyi olabildiğince uyuşturacağım ama yine de hissedeceksin."

"Tamam." Sanki iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyormuş gibi bana baktı.

"Seni Scarlett'le tanıştırmalıyım," dedi ve kalbim bir an için durdu. Scarlett'le benim birlikte iyi olacağımızı mı düşünüyordu?

"Scarlett kim?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma tuhaf geliyordu. Anastasia'nın tekrar onun adını andığını duymak, yaptıklarımın acı verici bir hatırlatıcısıydı. "Yaşlı İngiliz erkeklerle başını belaya sokan o mu?" Bu kadar acı içinde olmasaydım sesimin rahatlığına hayret ederdim.

"Ne kadar zamandır gizlice dinliyordunuz?" diye sordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Hayır, o Olivia'ydı. Olivia için iyi olmazdın."

"Neden olmasın?"

"Bilemiyorum. Sen onun tipi değilsin." Kurşun yaramın olduğu bölgeye hafifçe bastırdı ve sonra işe koyuldu.

"Senin tipin miyim?" Ona hiçbir neden yokken sordum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Neden bana yapmaktan hoşlandığın bir şey söylemiyorsun?" diye sordu beni görmezden gelmeye çalışarak. Elindeki işe odaklandığını görebiliyordum.

"Güzel kadınlardan hoşlanıyorum ve neden senin tipin olmadığımı bilmek istiyorum." "Çok fazla konuşuyorsun," derken neredeyse kızgın gibiydi.

"Daha az konuşabilirim."

Doğruldu ve bakışlarımı karşıladı, katı bir doktor ya da çocuğunu azarlayan bir anne gibi görünüyordu. "Tamam, Sergei. Artık soru sormak yok. Alfabeyi ezbere okuyacaksın. Lütfen."

Ona muzipçe gülümsemekten kendimi alamadım. Anastasia kesinlikle iyi bir kadındı. Ağabeyim onun gitmesine izin verirse aptallık etmiş olurdu. Ama içgüdülerim bana Anastasia'nın bilse de bilmese de onu çoktan seçtiğini söylüyordu.

Güzel doktorun emrettiği gibi alfabeyi okurken, forsepsin kasıma doğru itildiğini hissettim. Hissim büyük ölçüde uyuşmuştu ve bunun için minnettardım. Bunu anlamış olmalı çünkü yamayı hızla üzerine yerleştirdi ve kanamayı durdurmak için yerinde tuttu.

"Daha iyi misin?" Gücümün her geçen dakika zayıfladığını hissetmeme rağmen gülümseyerek sordum. "Kan grubun ne, Sergei?"

"O negatif." Başını salladı ve bilgiyi o parlak beyninde depoladığını görebiliyordum.

"Nikolai, alnına dokun," diye emretti kardeşime.

"Beni öpmek istemiyor musun?" Nikolai'nin sert eli alnıma dokunduğunda onunla alay ettim. Evet, kesinlikle Anastasia'nın soğuk elini tercih ederdim.

"Tam olarak anlayamıyorum," dedi ağabeyim ona.

Eğildi ve dudaklarını alnıma koydu, tıpkı geçen seferki gibi.

Nikolai'ye "Ona iki Ibuprofens ver" dedi ve Dimitry'ye "Gideceğimiz yere ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Yirmi dakika."

Yüzündeki endişeyi görebiliyordum, benim için endişelendiğini. Neredeyse beyninin geri saydığını hayal edebiliyordum. "Çocukluğuna dair en mutlu anın nedir?" Aklını benden uzaklaştırmak için ona sordum.

Gözlerime baktı, en büyük kardeşimi büyüleyen o zümrütlerde çok fazla hüznün vardı. Sanki boğazındaki düğümlemeyi hafifletmesi gerekiyormuş gibi boğazını temizledi.

"Ben... yani yürüyebildiğim andan itibaren dans ettim. En azından annem öyle derdi." Annesinden bahsederken şefkatle gülümsedi. Bunu görmek güzeldi, çünkü ailemi düşünmek beni sadece öfkelen diriyordu. "Dört yaşımdan beri bale yapıyordum. Dokuz yaşımdayken ailem ve büyükbabam beni *Fındıkkıran*'ı izlemem için St. Hâlâ sahnenin kokusunu alabiliyor ve dansçıların konuşmalarını duyabiliyorum. Gösteri sırasında sırf güzel balerinlere bir göz atabilmek için annemin beni defalarca tuvalete götürmesini sağlamıştım. Tabii ki annem neden ısrarla tuvalete gitmek istediğimi anladı. Gerçekten tuvalete gitme zamanı geldiğinde, bunun benim başka bir numaram olduğunu düşünerek reddetti. Sonunda onu gerçekten tuvalete gitmem gerektiğine ikna ettiğimde neredeyse altıma işiyordum."

"Neden en sevdiğin anın bu?" Zayıf bir kıkırdamayla sordum. "Neredeyse utanç verici bir anı."

"Hep birlikte olduğumuz son zamandı," dedi bana usulca. "Orada bir hafta kalmıştık ve otelimizden Kışlık Saray'ı görebiliyorduk. Prenses gibi davranıp büyükbabamı çıldırtmıştım. Babam bütün hafta boyunca çalışmadı, annemin telefonu yolculuk boyunca kapalıydı ve büyükbabam haberleri bir kez bile açmadı." Arabanın dışındaki zifiri karanlığa baktı, zihni açıkça anılarda kaybolmuştu. "Birkaç hafta sonra annem öldü."

"Kahretsin, özür dilerim." Keşke bu soruyu ona sormasaydım diye düşündüm. Avucumu boştaki elinin üzerine koyarak onu rahatlatmaya çalıştım. Keşke ne kadar üzgün olduğumu bilseydi. Yaşadığı acıdan kendimi çok sorumlu hissediyordum.

"Olma. Kolunu da hareket ettirme; yoksa seni bağlamak zorunda kalırım."

"Bu hoşuma gidebilir," diye karşılık verdim alaycı bir şekilde, inanmayarak başını salladı ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Neden durdun?" Dimitri ona sordu. Ne demek istediğini anlamayan kız kaşlarını kaldırdı. "Neden dans etmeyi bıraktın?"

Derin bir nefes aldı ve yüzüne kazınan acısını ve pişmanlığını neredeyse anlayabiliyordum. "Onu düşünmeden dans edemezdim," sözleri boğazında düğümlendi. "Ben... Ben sadece yapamadım bu yüzden bıraktım."

Eğer biraz gücüm kalsaydı, onu kucağıma alırdım. Böyle bir çileyi asla yaşamamalıydı. O ve annesi böyle korkunç bir şeyi yaşamayı hak etmemişlerdi. Buna babamın sebep olduğu gerçeği daha da rahatsız ediciydi.

Dimitry ve Anastasia'nın sonunda birlikte olacaklarına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. İçgüdüsel olarak bildiğiniz şeylerden biriydi bu. O zaman benim kız kardeşim olacaktı. Tabii Dimitry beni önceden öldürmediyse.

SERGEI

W

Ertesi sabah uyandığımda üzerimden tren geçmiş gibi hissediyordum. Omzum zonkluyordu ama acımı kendime sakladım. Anja beni kontrol etmeye geldi ve yaptığı işleri inceledi. Beni ve diğer erkekleri iyileştirmek için harika bir iş çıkardı. Kendimi zorla da olsa

Diğerleri kahvaltı için, Anja arkamda ayaklarımın üzerinde güvende olduğumdan emin olmak için. O iyi bir kadın ve daha da iyi bir doktordu.

Dimitry ile yaptığı yemek dersinden ve herkesin karnının doymasından sonra babasını aramak için dışarı çıktı. Anja'nın babasıyla konuşmasını dinlerken her saniye içimdeki ıstırap ve kendimden iğrenme duygusu artıyordu. Scarlett için endişeleniyordu. Babası ona kaçırıldığını söylemiş olmalıydı. Kahretsin, ona Scarlett'in güvende olduğunu söylemek istedim. Onu güvende tutmak için en iyi arkadaşını kaçırmak zorunda kaldığımı, çünkü Anastasia'nın peşine düşen adamların benim Scarlett'imi bildiklerini söylemek istiyordum. Ve en önemlisi, Anja'ya onu kaçıranın ben olduğumu itiraf etmek istiyordum.

Babam gibi bir şey olma fikrinden nefret ediyordum. Boris'in olduğu gibi deli ve zalim bir manyak olmama izin vermektense Dimitry ve Nikolai'nin beni vurarak öldürmesini tercih ederdim. Babamın olduğu gibi bir deliye dönüşmeme izin vermektense beni öldürmeleri daha merhametli olurdu.

Dimitry, Anja ile ormandaydı ve silah sesini duyar duymaz Nikolai ve ben ormana koştuk. Her ne kadar Anja'yı ya da kardeşlerimi savunacak durumda olmasam da, yine de deneyecektim. Ve gerekirse denerken ölün.

Dimitry ve Anja'ya ulaştığımızda ayakta zor duruyordum. Gözleri bana geldi ve kızgınlıkla parladı.

"Sergei, sana aşırıya kaçmamamı söylemiştim," diye azarladı beni.

"Bir silah sesi duyduk," dedim ona, sesimi zorlukla dengede tutarak. Fiziksel heyecan yüzünden nefes alışım ağırlaşmıştı. Gözlerimi tuttuğu silaha indirdim, neden bir silahı olduğunu merak ediyordum.

Dimitry, "Anastasia hedefe ateş etmeyi öğrendi," diye açıkladı.

Benimki de dahil olmak üzere tüm erkeklerin gözleri hedefe kaydı ve etkilenmekten kendimi alamadım. Daha ilk denemesinde hedefi tek atışta vurmuştu. Dimitry bile bunu başaramamıştı. İlk kez ateş ettiğinde henüz onlu yaşların başındaymış.

"İlk denemede hedefi mi vurdun?" Nikolai'nin sesi etkilenmiş gibiydi, tıpkı benim hissettiğim gibi. Yani, nasıl etkilemem ki?

"Eskiden okçuluk yapardım," diye mırıldandı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Kalbim gerçekten de daraldı.

Onun için acı. Bu dünya, şiddet, açıkça onun hayatta istediği ya da sevdiği şey değildi. Belli ki pek çok insan şiddeti sevmiyordu. Onun için daha da zor olmalı. Hayatları kurtarmak için savaştı, sonlandırmak için değil.

"Kadın, beni azdırabilirsin," diye onu kızdırmaya çalıştım, kendini daha iyi hissetmesini sağlamayı umuyordum. Eğer beni tokatlamak istiyorsa, bu da iyiydi. Onu bu kadar üzgün görmek hoşuma gitmiyordu. "Bu kadar acı içinde olmasaydım, çok tahrik olurdu."

Keşke Scarlett burada olsaydı. Yaptığım bazı şeyleri itiraf etmenin zamanı gelmişti. Bu süreçte kardeşlerimi kaybedebilirdim ama bu şekilde yaşayamazdım. Anja'nın arkadaşları için üzüldüğünü ve endişelendiğini görmekten nefret ediyordum. Eğer arkadaşlarından biri hakkında onu rahatlatabilirsem, buna değerdi. O çok iyi bir insandı; kendini üzmesine izin veremezdim. Yeterince derdi vardı.

"Eve gitmek istiyorum," diye açıkladı ve ağzım açık kaldı. Eve gidip Dimitry'nin korumasından ayrılırsa, öleceği kesindi. "Başka bir şekilde ifade edeyim," diye devam etti, sesi kendinden emin ve emindi, ancak bunun bir saçmalık olduğu hissine kapıldım. Korkusunu ve endişesini saklıyordu. Sık sık yaptığım bir şey olduğu için bunu görmek benim için kolaydı. "Ben eve gidiyorum. Burada kalmayacağım."

"Peki o zaman ne yapmayı planlıyorsun?" Dimitri ona çok kızmıştı. Onu önemsiyordu ve kendini tehlikeye atmasına asla izin vermezdi.

"Bunu eve dönüş uçağımda halledeceğim." Anastasia meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Neden şu anda bana kendimi hatırlatıyordu ki? Genelde aptalca şeyler yapan sadece ben olurdu. Sanırım sonunda bok listesindeyken bana arkadaşlık edecek birini bulmuştum. Her ne kadar o listede bana eşlik etmesini istesem de Anja'nın incinmesine izin veremezdim.

"Bir hedefi vurdun ve şimdi dövüşebileceğini mi sanıyorsun?" Ona meydan okudum.

"Ben öyle düşünmüyorum. Ama arkadaşlarım burada saklanırken ben burada saklanmayacağım-" Sözleri zorlanarak çıktı.

Kendini toparlamaya çalışarak sertçe yutkunmaya devam etti. "Siz üçünüzün bunu anlaması mümkün değil. Arkadaşlarımdan biri benim yüzümden kaçırılmışken ve diğeri hayatı boyunca ona işkence edecek narsist bir psikopatla evlenmeye zorlanmışken burada güvende saklanamam."

Hay sikeyim. Şimdi ona Scarlett'in bende olduğunu söylemenin tam zamanı. Peki diğer arkadaşına işkence edecek narsist psikopat kimdi? Buna izin veremezdik.

"Sakin ol Anastasya," dedi Dimitri, ses tonu sakindi. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Kardeşlerim ve ben de birbirimiz için aynı şeyi yapardık. Ama kendini öldürtürsen onlara yardım edemezsin."

Bu ikisi bir ileri bir geri gidip geliyor, iradeleriyle savaşıyorlardı. *Ön sevişme izlemek gibi,* diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Gücüm yavaş ama emin adımlarla azalıyordu. O kadar kan kaybettikten sonra bugünün zor geçeceğini biliyordum. İlk kez vurulmuyordum; umarım bu son kez olur.

Mümkün değil.

Zihnim olası senaryoları ve Scarlett'in güvende olduğunu nasıl açıklayacağımı düşündü. Ve Anja'yı Boris'in adamlarına teslim edenin ben olduğumu itiraf etmek. Umarım oracıkta gömülmeden.

Anastasia'nın yükselen sesi dikkatimi tekrar kardeşime ve Anja'ya çekti.

Parmağıyla adamın göğsünü işaret ediyordu. "Ben yetişkin bir kadınam. Ne kadar iyi öpüşürsen öp, benim üzerimde hiçbir hakkın yok." Dudaklarım kıpırdadı. Demek bu ikisi çoktan öpüşme aşamasına geçmişlerdi. Muhtemelen Dimitry'den hoşlandığını bu kadar çok kelimeyle ilan ettiğinin farkında olmadan devam etti. Kardeşim adına daha mutlu olamazdım. "Babama ne yapıp ne yapmayacağıma karışamayacağını söyleyebilirsin."

İşte o zaman Anastasia Dimitry'yi istediğine karar verirse kimsenin onu durdurmasına izin vermeyeceğini en ufak bir şüphe duymadan anladım. Ve mutlak zevkime göre, onu istediğine dair param üzerine bahse girerdim.

"Anastasia, yardım etmemize ne dersin?" Teklif ettim. Ondan hoşlanmıştım. Onu kardeşim için istiyordum. O da

Beni ve Nikolai'yi güvende tutmak için yaşadığı onca şeyden sonra en iyisini hak ediyordu. Her şey ortaya çıktığında beni diri diri gömmüş olsa bile ona kardeşim demekten daha fazla gurur duyamazdım. Çünkü her şeyin ortaya çıkacağından emindim.

Anja'nın başı bana döndü, gözlerinde bir umut parıltısı vardı. "Nasıl?"

Dimitry araya girdi. "Öncelikle, ayrılmanız güvenli olana kadar benimle kalacağınıza dair söz vermenizi istiyoruz."

Bunu talep etmekte haklıydı. Eğer Anja arkadaşlarını kurtarmak için yola çıkmayı aklına koyduysa, bunu yapardı. Bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyordum. Bu yönden ona oldukça benziyordum. Bu kadın inatçıydı ve muhtemelen kardeşime iyi gelmesinin nedenlerinden biri de buydu. Dimitry'yle kalmaya karar verdiğinde, kimse onu ondan uzaklaştıramazdı. Dimitry'nin kendisi bile onu caydıramazdı.

Anja Dimitry'ye, "Planı öğrenmeden sana söz veremem," diye cevap verdi. Ama kararlılığının azalmakta olduğunu görebiliyordum. Ona güveniyordu.

"Sana söz veriyorum, kız arkadaşlarına nasıl yardım edeceğimize dair bir plan yapacağız," diye söz verdi ona. "Kulübeye döner dönmez bağlantılarımıza ulaşip durumu öğreneceğiz. Ama benimle kalacağına ve aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermeni istiyorum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Sanki beni azarlıyormuş gibi geldi. Dimitry'den sık sık duyduğum sözlerdi bunlar. *Aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermeni istiyorum.* Tabii ki sık sık aptalca şeyler yapıyordum.

Dimitri ciddi bir tonda ekledi, "Sözümden asla dönmem." Ve lanet olsun, eğer doğruyu söylemediyse. Kendisi için acı ve ıstırap anlamına gelse bile, asla sözünden dönmezdi.

Nikolai ve ben de "Size de söz veriyoruz" diye ekledik.

Anja kararını verdiği anda yüzündeki kararlılığı görebiliyordum. Her yerinde bir rahatlama vardı.

"Tamam, söz veriyorum; ayrılmak güvenli olana kadar seninle kalacağım," diye açıkladı.

Ve bu iyi bir şeydi. "Çok şükür," diye mırıldandım nefesimin altında, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanırken. Bu noktada gücüm neredeyse hiç kalmamıştı. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Nikolay kolumu omzuna atarken ve Dimitri de aynısını yaparken, "Gelmekte ısrar ettiğin için kendi hatan," diye iyi niyetle beni azarladı.

Dimitri ve Nikolay odama dönmeme yardım ederken neredeyse yeni doğmuş bir bebek kadar kullanışlıydım. Yerleştikten sonra Anastasya bize arkadaşı Olivia ve içinde bulunduğu durum hakkında özet bilgi verdi. Bütün bu durum midemi bulandırdı. Bunun nedeni dünden sonra kendimi güçsüz hissetmem ya da Malcome Schmidt'in Scarlett'ime çok yakın olması olabilir. Scarlett'in Olivia ve Anastasia'yla olan arkadaşlığı yüzünden o hasta adamla hiç karşılaşmamış olması mümkün değildi. Ve bu üçünün gerçekten yakın olduklarını fark ettim. Bu da ihanetimi daha da kötüleştirdi.

Yaptığım bazı şeyleri itiraf etme zamanım gelmişti.

"Ya Scarlett?" Olivia'nın durumunu gözden geçirmeyi bitirdikten sonra Anja'ya sordum.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı bıkkınlıkla. "Babam onun otelden alındığını söyledi. Bu hiç mantıklı değil çünkü o zamana kadar beni çoktan götürmüşlerdi. Beni Rus Orkidesi adlı gece kulübünün önünden aldılar."

"O kulüp benim," dedim ona. Aptal değildi. Eninde sonunda noktaları birleştirecekti. Ben yapamadım.

Scarlett'in onlara ne söylediğinden emin değildi ama her iki durumda da Anja noktaları birleştirecekti.

"Ne?" Kaşları içeri çekildi ve kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

"O kulübün sahibi benim," diye tekrarladım.

Bunun ne anlama geldiğini anladığı anda yüzü öfkeyle döndü. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"O sendin!" Çok öfkeliydi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dimitry ve Nikolai aynı anda sordular ama benim gözlerim Anja'ya odaklanmıştı. Ne kadarını hatırlıyordu?

"Ona Rus Orkidesi'ne gitmemiz gerektiğini söyleyen kişi sensin." Ses tonu suçlayıcıydı ve kızmakta sonuna kadar haklıydı. "Oraya gitmemizin tek sebebi sensin."

"Açıkla." Dimitry de artık çok kızgındı. Tanıdığım ve her zaman arkamı kollayan tek aile olan kardeşlerime yalan söylüyordum. Boğazım düğümlendi, geçirdiğimiz onca yıl ve yaşadığımız onca bok gözümün önünden geçti. Kardeşlerimi seviyordum ve kendimi onları kaybetmeye hazırlamış olsam da yine de canım acıyordu.

Dimitri ve Nikolay benimle aynı yatağa büzülmüş, "Ağlama Sergei," diyorlardı. Üçümüzü bir kenara bırakın, yatak benim ağırlığım altında gıcırdayıyordu. Vücudum soğuktan titriyordu ve her yerim ağrıyordu. Hâlâ o açlığı, midemin ne kadar kötü ağrıdığını hatırlıyordum. "Sabah ilk iş gidip senin için özel bir şeyler getireceğim. Seninle ilgileneceğim."

Kahretsin, kaç yaşındaydım? Altı, yedi? Nikolai ve Dimitry beni sıcak tutmak için vücut ısılarını kullandılar, ölmememi sağladılar ve ben de onlara böyle karşılık verdim.

"Petersburg'a vardığımız gün Scarlett bir adama rastladı," diye açıkladı Anastasya Dimitri'ye. "Scarlett şehri gezmekle pek ilgilenmiyordu. Şehirdeki ikinci gününde tek konuşabildiği, karşılaştığı ve birlikte olduğu adamdı. Petersburg'da geçirdiğimiz bütün hafta boyunca Olivia'yla ben gezerken gizlice dışarı çıktı. Sonra Moskova'ya geldiğimizde, o da oradaydı. Tamamen-" durdu ve derin bir nefes aldı. Onun bana yapabileceği hiçbir şey benim yaptığımdan daha kötü olamazdı. "Olivia da ben de gece kulübüyle ilgilenmiyorduk ama o senin için yanıp tutuşuyordu." Gözleri benimkilerle buluştu ve karnıma bir yumruk daha indirdi. Scarlett beni affedecek miydi? Artık o kadar emin değildim. "Seninle tanışmamızı istedi, biz de ne olacaksa olsun dedik. O zamandan beri kimseyle ilgilenmemişti." Anja beni izliyordu, bakışlarında milyonlarca soru vardı. "Neden ona o kulübe gitmesini söyleyip sonra da gelmediniz? Geride kalmak istemesinin tek nedeni buydu. Sizi tekrar görmeyi umuyordu."

Sıkılı dişlerimin hakareti altında çenem şikayet etti. İşte o an gelmişti. Sahip olduğum, bildiğim tek aileye mal olacak andı. Hak etmediğim aileme.

"Kes şunu prenses," dedim ona usulca ve yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Hatırlamıştı. Sonunda onu kaçırdığım gece ona seslendiğim sesi ve sevecenliği hatırladı. Her şeyi berbat ettiğim o gecenin geri dönüşü yoktu.

"Seni lanet olası piç." Bana doğru hamle yaptı ve yüzüme sert bir tokat attı. Onu durdurabilirdim ama hareketsiz kaldım. Bunu ve daha kötüsünü hak etmiştim. Bana işkence etmeli, canlı canlı bağırsaklarımı deşmeliydi. Bana ne yaparsa yapsın, bunu hak etmiştim. Lanet kığım cehennem çukurlarına aitti. "Nasıl yaparsın?" diye bağırdı.

O bana tekrar vuramadan, Dimitry ellerini arkadan onun etrafına sardı. Ama bu sadece bilmediği içindi. Gerçi çok yakında öğrenecekti. Sahip olduğum tek iki aile üyesinden nefret ve tiksinti duymaya kendimi hazırladım. Onlar benim kan kardeşim olmayabilirdi ama çok daha fazlasıydılar.

Dimitry sakinleşmesini istiyordu ama Anja çok öfkeliydi. Haklı olarak. Adamın kolunu ısırırdı.

Öfkeli bakışlarını üzerime çevirdi. Ona bağırdı, kaçırılmasında onun parmağı olduğunu düşündü ama buradaki tek suçlu bendim.

"Sonunda hatırladı," diye konuştum, duygularımı kontrol altında tutarak. Kahretsin, bütün içim parçalanıyordu. Scarlett'i ve kardeşlerimi bu yüzden kaybedebilirdim. "Sonunda onu kimin kaçırdığını hatırladı."

"Sergei, kendini açıklasan iyi olur." Dimitry'nin sesi soğuk ve öfkeliydi. Ama her zamanki öfkesi ve yanlış seçimlerimden duyduğu hayal kırıklığı değildi. Bu onun düşmanları için ayırdığı ses tonuydu.

Anastasia hıçkırarak ağladı, acı dolu ifadesi içimi parçaladı. İçimin her zerresi kanadı ve onunla birlikte ağladım. Ama ağlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden tek yapabildiğim oturup ailemin parmaklarımın arasından kayıp gidişini izlemektir. Onlar için daha kötüsünü yapamazdım. Hepsini tek başıma yaptım.

"O karanlık, soğuk odada tek başına yarı çıplak oturmanın ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?" Anja'nın sözleri beni derinden sarstı. Dudakları titredi ve sesi titredi. "Tıpkı annemi izlediğim o gece gibi biteceğinden emindim-."

Cümlesini tamamlayamadı ama ben ne demek istediğini anladım. Annesi gözleri önünde işkence görmüş ve tecavüze uğramıştı. Bu boktan dünyanın içine çekilmiş küçük bir kızdı. Ve şimdi bunların hepsini ona tekrar yaşattım. Ona her şeyi yeniden yaşattım. Yüzünü Dimitry'nin göğsüne gömerken omuzları titriyordu.

Eğer daha iyi bir adam, daha güçlü bir adam olsaydım, şu anda kendi kafama bir kurşun sıkardım. Masum bir kadına zarar verdim. Onu suçlu olduğunu bildiğim bir grup adama teslim ettim.

"Sergei, açıklamaya başlasan iyi olur," dedi Dimitri. "Yoksa seni kendim öldürürüm."

Kardeşim asla boş tehditler savurmazdı. Bırakın beni öldürmeyi, bana zarar vermekle bile tehdit etmemişti. Ama şimdi ciddi olduğunu biliyordum.

Gözlerim Anastasia'ya kaydı. "Ya sen ya da Scarlett," dedim ona. Bu benim açımdan kötü bir karardı. Bu bir bahane değildi, ama kulağa öyle gelmesine rağmen. "Seni tanı mıyordum ve Scarlett senden neredeyse hiç bahsetmedi, bu yüzden o kadar da yakın olmadığınızı düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?" Anja'nın yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı ve bu bana hiç iyi gelmedi. Benden sonsuza dek nefret edecekti. Bir mucize eseri Nikolai ve Dimitry beni öldürmemiş ya da benimle bağlarını koparmamış olsalar bile, Anja bana her baktığında... ona acı veren adamı görecekti. Dimitry'nin geleceğinin bu kadına bağlı olduğundan ve bir kız kardeşe sahip olma şansımı kaybettiğimden emindim.

Olanları kardeşlerime ve Anastasia'ya nasıl açıklayabilirdim? Scarlett benim için çok önemliydi. "St. Petersburg'da otel lobisinde karşılaştık," diye başladım, gözlerim Anja'daydı. "Muhtemelen seyahat rehberi falan okuduğun için fark etmedin ama kızıl saçlı arkadaşın beni gördü. Scarlett'le iyi anlaşıyoruz ve o benim için çok önemli. Boris'in adamları üçünüzü takip ediyor olmalıydı çünkü bir gece Scarlett'i bana kadar takip ettiler." Gözlerim kardeşlerime kaydı. "Bana, Anastasia'yı onlara teslim edersem Scarlett'i rahat bırakacaklarına dair bir anlaşma teklif ettiler. Scarlett'i kaybetme riskini göze alamazdım, bu yüzden hiç düşünmeden kabul ettim."

"Neden bizi aramadınız?" Nikolai neredeyse kızgın bir ses tonuyla sordu. Her zaman büyük, koruyucu ağabey. Üçümüz arasında Nikolai muhtemelen en akıllı başında olanımızdı.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdim Nikolai'ye. Onları korumak istediğimi, onları bu pisliğin dışında bırakmak istediğimi söyleyemezdim. Ama bu iş tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Sadece kısa yoldan para kazanmak istediklerini sanıyordum ama rastgele adam kaçırmaktan çok daha fazlasını yapıyorlarmış. "Bir kez olsun her şeyi kendi başıma düzeltmek ve her şeyi geçmişte bırakmak istedim."

Gerçek de buydu. Ben de kardeşlerim gibi bu tür bir hayattan kurtulmaya can atıyordum.

Anja gözlerini Dimitry'ye kaldırdı. "Sergei'nin bu işe karıştığını biliyor muydun?"

"Sikeyim hayır."

"Benden başka kimse bilmiyordu." Dimitry'den şüphe etmesini istemedim. O iyi bir kadını hak ediyordu ve

onun geleceğinde aile. Hepimizden daha fazla. Bizim için çok şey feda etmiş ve her fırsatta bizi korumuştur. "Söylediğin her şeye neden inanayım ki?" Beni sorgulamakta haklıydı. Ona yalan söylüyordum.

tanıştığımız andan itibaren. Yüzündeki ifadeden bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum. "Anlamadığım kısım da bu. Boris'in adamları benden ne istiyor? Ömür boyu hapiste, idam edilmeyi bekliyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Dimitry. Dün işkence ettiğimiz adamdan öğrendiklerimizi ona söylemedik.

"Gerçekten bilmiyorum, Anastasia." Onun da kardeşime saldırmasını istemiyordum. O sadece onu korumaya çalışıyordu. "Ailenin bedelini ödeyeceğinden bahsettiler. Sana bir şey olmamasını sağlamak için o grubun içine üç adam yerleştirdim."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunda da başarısız olduğumu anladım. "Ciddi misin?" İfademle alay etti. "Hiçbir şeyi tanımlama."

"Bunun gibi bilmemiz gereken başka kötü kararlar verdin mi?" Dimitry'nin sesini öfke ve hayal kırıklığı kaplamıştı. "Bunu Vlad'la birlikte mi yaptınız? Çünkü yemin ederim onun yapabileceği bir şeye benziyor. Gerçi söz konusu kadınlar olduğunda sen de çok fena çuvallıyorsun."

Ellerimi yumruk yaptım. En kötüsü de kesinlikle haklı olmasıydı. Her şeyi tek başıma berbat etmiştim.

Cevabı sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatarak söyledim. "Hayır, aynı saatlerde geldi ama ona hiçbir şey söylemedim. Hepsi benim suçum."

Sessizlik uzadı ve her saniye kalbimde ağırlaştı. Kendimi yine o küçük çocuk gibi hissediyordum, yalnız kalmaktan korkuyordum. Yetimhanede kaldığımız süre boyunca Nikolai ve Dimitry dönüşümlü olarak benimle kalıyorlardı çünkü her zaman çok berbat durumdaydım ve korkuyordum. Bu ikisi o lanet olası işkence evinde kalarak hayatta kalabilirdi ama benim hayatta kalamayacağımı biliyorlardı. Bu da onların fedakârlıklarını üzerimde daha da ağırlaştırıyordu.

"Beni esir tuttukları süre boyunca sanki bekliyorlardı," diye düşünmeye devam etti Anastasia. "Sadece neyi beklediklerini anlayamıyordum."

Ve işte oradaydı. Tüm sırlarımız ortaya dökülüyordu.

"Boris'i bekliyorlarmış," dedi Dimitri ona. Anastasya ona baktı, Scarlett'imın beni yakaladığı kadar kardeşimi de yakalamış gibi görünen yeşil bakışlarında bir şaşkınlık vardı.

"Ama o hapiste."

Dimitry iç çekti. "Baban dün bana Boris'in kaçtığını söyledi. Kaçtığına inanıyoruz. ve muhtemelen şu anda Rusya'da."

Anja'nın hepimizi gözlemlemesini izlerken gerginlik üzerime çöktü. Garip bir nedenden ötürü Dimitry'ye sırtını dönmeyeceğini umuyordum. Sadece hayatta kalmak için en iyi şansı olduğu için değil, aynı zamanda ona iyi geldiği için. O da ona iyi davranacaktı.

"Bunu böyle yapacağız," diye konuşurken sesi alçaktı. "Beni ilgilendiren her şeyi bilmek istiyorum. Kimsenin benim adıma karar vermesine ihtiyacım yok. Tüm gerçekleri bilmezsem bilinçli kararlar veremem." Gözleri bana döndü ve gözlerinde sert bir kararlılık vardı. Kahretsin, eğer şu anda beni öldürmek isteseydi, ona izin verirdim. "Eğer Scarlett'e bir şey olursa, seni öldürürüm." Onun bu tehdidi beni şaşırttı. Bu bana onun iki arkadaşıyla da yakın olduğunu kanıtladı. "Ben hiç kimseyi öldürmedim ama bu sefer bir istisna yapacağım." Bana doğru yürüdü ve gözlerimi gözlerime kilitledi. "Bayılmadan hareket edebilecek duruma gelir gelmez, gidip onu kurtaracaksın," dedi. Bir kere öğrendi mi, Scarlett'in benden kurtarılmasını isteyebilirdi. "Eğer onda bir çizik bile varsa, bu bana olan borcuna eklenecek. Çünkü Sergei... Boris'in adamları altında geçen iki hafta boyunca aldığım her şeyi sana geri vermeyi planlıyorum."

Çok yumuşaktı. Son iki hafta boyunca o adamların altında yaşadıklarından on kat daha kötüsünü hak ediyordum. Kafama silah dayamak benim için fazla iyi olabilirdi. Bu gerçekten onun bizden ne kadar iyi olduğunu gösterdi.

Sırıttım, göğsümde küçük bir umut parıltısı belirdi. Aptalcaydı ve bunu hak etmemiştim ama olmuştu işte. "Bu adil ve ben de hiç şikâyet etmeden hepsini alacağım Anastasia." Kızgın görünmeye çalışarak koltuğa yaslandığı için ona doğru eğildim. Yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdum ve o da şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Scarlett güvende," dedim ona.

"Nereden biliyorsunuz?" Üçü de ağzından kaçırıldı.

"Çünkü onu adamlarım kaçırıldı." Yüksek sesle konuşulduğunda kulağa çok daha kötü geliyordu.

Anastasia ve ben birbirimizi izledik. Her şeye rağmen fikrini değiştirip beni öldürmesini bekledim. Ya da tokat atmasını. Ya da herhangi bir şey. Onun yerine kıkırdadı, gözlerinde eğlence vardı.

"Boku yedin, Sergei. Çünkü Scarlett bir kez öğrendi mi, seni affetmeden önce cehennem buz tutacak."

Kahretsin, beni korkutan da bu. Ama bunu ona itiraf edemezdim. Kendime bile zar zor itiraf edebiliyorum. Birbirimize rastladığımız andan beri ona yalan söylüyordum.

"Bunu onun iyiliği için, onu güvende tutmak için yaptığımı göreceksin."

Kahretsin, umarım mantığımı anlar. Çünkü artık gördüğümde emin değilim.

SCARLETT

I Michail ve ben ateşkes ilan edeli üç gün oldu. Sözüne sadık kalarak arazide dolaşmama izin verdi ve ben de sözümü tuttum. Kaçmaya çalışmayı bıraktım. Dışarıda dolaşırken, Michail de bana katılıyordu.

Adam kaçırma ve müstakbel kocam için çalıştığı gerçeği bir yana, oldukça eğlenceliydi. Çocukluğundan ve ailesinden bahsederdi. Başı çok belaya girerdi. Oldukça yaramazdı.

"Bunu sen yapmadın mı?" Sözlerine güldüm.

"Yaptım," diye itiraf etti. "Ve bunun için iyi bir dayak yedim."

Kıkırdadım. "Haklısın. Kız kardeşinin yatağına bir yılan koymak."

"Ölüydü," diye haklı çıkarmaya çalıştı ama gözleri parladı.

"Yine de! Bu bana kalp krizi geçirebilir," diye itiraf ettim. "Ve sonsuza dek o yatakta uyumayı reddederdim."

"Bütün kadınlar aynı olmalı çünkü benim küçük kız kardeşim de aynen böyle yaptı," diye itiraf etti. "Bu yüzden ben de küçük bir yatağa sahip oldum."

Kız kardeşinden bahsedişine bakılırsa ona çok değer veriyordu. Onun hakkında her konuştuğunda, hep geçmişten bahsettiğini fark ettim. Hikayesinin ne olduğunu merak ediyordum ama içimden bir ses bana bunu açıklamayacağını söylüyordu. Meraklı sorularımla bu kırılgan arkadaşlığı, tabii buna arkadaşlık bile denebilirse, mahvetmek istemiyordum.

Onun yerine kıkırdadım. "Erkek kardeşlerimin hepsi benden büyük ama hiçbiri böyle bir şeye kalkışmadı. Ama lisede pek çok erkeği korkutmayı başardılar. Onlar etrafta dolanırken balo randevusu almak zordu."

"Kardeşler bunun içindir," diye şaka yaptı.

Tam diğer kardeşlerini soracaktım ki telefonu çaldı. Açtı ve Rusça konuştu.

"Bu senin için," diyerek telefonu bana uzattı.

Tereddütle telefonu ondan aldım ve ne bekleyeceğimi bilemeden kulağıma dayadım. "Alo?" Telefona doğru konuştum.

"Scarlett?"

"An- Anastasia?" Genelde kekelemezdim ama bunun halüsinasyon olduğuna yemin edebilirdim. Duyduklarıma inanamıyordum. Onun sesini duymak büyük bir rahatlamaydı. "Nasıl arıyorsun? Kaçırılmadın mı?"

"Hayır, artık değil," diye cevap verdi. Ani ve beklenmedik çağrısı neyin nasıl olduğunu kavramamı zorlaştırdı. Sanki yeni uyanmışım ve beynim hala uyanmaya ve her şeyi özümsemeye çalışırken biri bana çok fazla bilgi vermiş gibi hissettim. Ya da hamilelik hormonlarım beynimi çok yavaşlatmış olabilir mi? "İyi misin?" diye sormaya devam etti.

"Evet, ama kimi arayacağını nereden bildin? Neredeyim ben?" Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Sanki her an ateşkesi bozmamı bekliyormuş gibi beni izleyen Michail'e bir bakış fırlattım.

"Bu uzun bir hikâye ve yakında duyacaksın." Sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. "Görünüşe göre babamın tuttuğu adamlardan biri tarafından güvende tutulmak için kaçırılmışsın. Lütfen burada mantık aramayın. Yani kaçırılmış sayılırsın ama tam olarak değil. Daha çok güvenli bir yerde saklanmış gibisin. Seni korkuttular mı?"

"Tabii ki hayır, beni her şeyden çok kızdırmalarına rağmen," dedim ona. Doğruydı; başlangıçta sinirlenmiş ve kaçmaya çalışmışım. Şimdi sadece inancıma teslim olmuşum ama Anastasia'nın omuzlarına daha fazla endişe yüklemeye gerek yoktu. Şu anda buna ihtiyacı yoktu. "Aramızda kalsın, bu şimdiye kadarki en güzel kaçırılma olayı, her ne kadar bunu yapanı öldürecek olsam da." Hafif ve endişesiz görünmeye çalıştım. Ayrıca, Michail yanımda dururken Anastasia'ya yaşadığım olayları ve hamilelikle ilgili endişelerimi özetleyemezdim. "**Sen** iyi misin?" Bunun yerine onu sorguladım.

"Kaçırılmam o kadar da hoş değildi," diye cevap verdi kuru bir ses tonuyla. Bunun ne anlama geldiğini hayal etmeye çalışırken ürperdim. "Yine de hayalindeki çocukla tanıştım. Dürüstçe fikrimi soracak olursan, aslında tam bir pislik."

"Aman Tanrım! Seni kaçırın o mu?" İnanamayarak sordum. Beynim yavaştı, tüm noktaları birleştirmekte çok yavaştı.

"Hayır, beni kaçırın o değil," diye yanıtladı birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "O iyi adamların bir parçası, yardım ediyor... Sanırım." Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Nerede olduğumu biliyorlardı ve iyi adamlardan biri beni mi kaçırmıştı? Gözlerim Michail'e kaydı. Beni müstakbel kocam için tutuyordu. Anastasya benim iç çalkantılarımdan habersiz açıklamaya devam etti. "Boris'in adamlarının seni de ele geçirmedikten emin olmak istedi. Bu uzun bir hikâye. Onu iyileştiriyorum ve yakında seni almaya gelecek. En fazla iki gün."

"Onu iyileştirmek mi?" Şaşkınlıkla tekrarladım.

"Evet, vuruldu." Keskin bir nefes aldım. "Merak etme, ölmüyor." Sonra alaycı bir şekilde ekledi, "Ölmeyi dilese de."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım ama kafamın içindeki çarklar dönüyordu. *Sergei vurulmuştu. Anastasia onu iyileştirdi. Buraya gelecek. Michail beni müstakbel kocam için kaçırdı... yoksa Anastasya'nın dediği gibi beni Boris'in adamlarından korumak için miydi?*

"Gitmem gerekiyor ama iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi Anastasya usulca. *Sergei müstakbel kocam mıydı? Ne haltlar dönüyordu burada?*

"İyi olduğuna emin misin?" Ona endişeyle sordum.

"Evet, eminim. Dikkatli ol."

"İyi olduğun için çok mutluyum," dedim ona. Gerçekten de öyleydim ama şu anda midemde bir düğüm vardı. "Bir an önce Olivia'ya ulaşmalıyız," diye ekledim. Olivia ve Anastasia benim tek arkadaşlarımdı ve ikisine de bir şey olmasından nefret ederdim.

"Onu yakalayacağız." Sesi emin geliyordu ve bir planı olup olmadığını merak ettim. Şu anda yardım edebilecek durumda olduğumdan değil. "Sergei sana geldiğinde benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyor."

Ve işte benim onayım! Bu bir tesadüf olamazdı. Tek ve aynı Sergei olmalıydı.

"Tamam. Seni seviyorum." Kelimelerin ağzımdan nasıl çıktığından bile emin değildim. "Ben de seni seviyorum. Bye." Ve hat kesildi.

Robotik bir hareketle telefonu Michail'e geri uzattım ve bakışlarıyla buluştum.

"Geliyor," diye fısıldadım, ihanet dilimde acı bir tat bırakmıştı. Sergei ilk günden beri bana yalan söylüyordu. "Müstakbel kocam, yanında çalıştığın adam. Sergei geliyor."

"Güzel. Tam zamanında," diye yanıtladı Michail.

Neredeyse cevap vereceğini ve Sergei'nin kim olduğunu soracağını umuyordum. Ama sormadı. İçimden bir sürü duygu geçti. İhanetten, Sergei'nin hayatta ve zarar görmemiş olmasından rahatlamaya, öfkeye ve tekrar ihanete kadar.

Ailem Sergei ile bir evlilik ayarladı. O da mı gangsterdi? "Michail, yoruldum," dedim ona. "Odama dönmemin bir sakıncası var mı?"

Tüm bunları huzur içinde düşünmek zorundayım. Sergei son sekiz yıldır sözlendiğim adamdı!

SERGEI

A Nja toparlanıyordu. Bir saat sonra hepimiz kendi yollarımıza gidecektik. Dimitry bana kızgındı. Benimle aynı odada olmak bile istemiyordu. Onu suçlayamazdım. Bunu nasıl düzelteceğimden bile emin değildim.

Sadece kardeşlerimden birini kaybetmek istemediğimi biliyordum. Scarlett'i de. Anastasia'yla yaptığı telefon görüşmesinden sonra, artık numara yapmak yoktu. Onun müstakbel kocası olduğumu biliyordu ve ben bunu ondan hep saklamıştım. Kur yapma planım buraya kadarmış. Geriye dönüp baktığımda, o kadar da parlak bir plan değildi ama siktir et. Artık bitmişti.

"Sergei," Nikolai'nin sesi başımı kaldırmamı sağladı. Vurulduktan sonra pek iyi durumda değildim ama iyileşme sürecim iyi gidiyordu. Anja yaralarımı temizlemiş ve bir kez daha yama yapmıştı. Ayrıca daha az acı çekmem için bana ilaç da vermişti. O gerçekten iyi bir kadındı.

"Kardeşim," diye Rusça cevap verdim. Ona hâlâ kardeşim diyebilecek miydim? Sonunda benimle işlerinin bittiğini mi söyleyeceklerdi? Kendime gerçekten hakim olmalıydım. Eğer bir gelecek, Scarlett'le iyi bir hayat istiyorsam, bütün bu saçmalıkları düzeltmek zorundaydım.

Nikolai'nin eli omzuma geldi. "İyi misin?"

Alay ettim. "Beni öldürmek istememene şaşırdım," diye mırıldandım, Rusça konuşmaya devam ederek. Anja'nın çöküşüne daha fazla tanık olmasına ihtiyacım yoktu. "Sadece Dimitry'nin tetiği çekmesini bekliyorum."

"Ne olursa olsun, sen hâlâ bizim kardeşimizsin." Nikolai'nin sözleri başımı kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağladı. Buna inandığımdan emin değildim. Karşıma oturdu ve boynunu büktü. Yorulmuştu. Kahretsin, üçümüz de yorgunduk. Bu hayattan yorulmuştuk, kan dökmekten yorulmuştuk, sürekli hayatta kalmaya çalışmaktan yorulmuştuk. "Dimitry'nin dumanı tütüyor ama sakinleşecektir. İyi olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

Bakışlarım yara izinin üzerinde gezindi. O günün anısı zihnimde hâlâ tazeydi. Boris, öfke anlarından birinde Nikolai'nin yüzünü kesmişti. Sırf Nikolai masum bir adama zarar vermeyi reddettiği için. Dimitry ve ben bir görevden döndüğümüzde çok fazla kan vardı ama hiçbirisi Dimitry'nin gazabından geriye kalanlarla kıyaslanamazdı. Çılgınca bir saldırıya geçti ve sonunda Nikolai'ye o yara izi verildiğinde o odada bulunan tüm adamlar öldü. Boris hariç.

Kendimi bildim bileli paranoyak ve çılgın bir deliydi. Ona ulaşmak o kadar kolay değildi ama onu içeri tıktık. Akıyla değil duygularıyla yönetirdi. En büyük korkum buydu; babam gibi olmak.

İronik bir şekilde, Boris Nikolay'a o yarayı verdikten bir ay kadar sonra babamın ve annemin adını öğrendim. Kahretsin, Nikolai ve Dimitry'ye her şeyi anlatmak istiyordum. Annemi ve babamı

nasıl umutsuzca aradığımı.

kardeşlerime işkence eden bir adamın babam olduğunu öğrendim. Onun babam olduğunu bilmek beni utandırdı. Kardeşlerime ve bana acı ve vahşetten başka bir şey vermedi. Hayatımızda çok fazla boktan şey oldu ve bunların çoğu Boris yüzünden oldu.

"Evet, kardeşim," dedim sonunda. "İyi olacağım." İki derin nefes aldım ve devam ettim: "Seni ve Dimitry'yi kaybetmek istemiyorum."

Nikolai beni izledi ve tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, her şeyi görebildiğini hissettim... korkumu, utancımı, istemediğim hayallerimi, her şeyi.

"Bizi asla kaybetmeyeceksin, Sergei," diye cevap verdi Rusça. "Biz kardeşiz, iyi ya da kötü. Ama sonunda yeterince iyi olduğunuzu kabul etmelisiniz."

Ayağa kalktı ve nazikçe omzumu sıktı. Kahretsin, Nikolai şimdi hem kardeşim hem de babam gibi davranıyordu.

Petersburg'daki evime otuz dakikadan daha az bir mesafedeydik ve Scarlett'i nihayet görmek için sabırsızlanıyordum. Sanki onu yıllardır görmemiş gibiydim. Anastasia'nın sözleri kulaklarımda çınlayıp duruyordu. Scarlett'in ihanetimden dolayı beni asla affetmeyeceğini söylemişti.

Çok mu ileri gittim?

Kardeşlerimin hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Hiçbir şey plana göre gitmemişi, ama bu benim işime yaradı. Ne karmaşa ama!

Saat akşamın neredeyse dokuzuydu. Dimitry ve Anastasia'dan ayrıldığımızdan beri uzun bir yolculuk yapmıştık. Dokuz saat sürmesi gereken yol, verdiğimiz molalar nedeniyle çok daha uzun sürmüştü. Andrey de sargılarımı temizlemek için ısrar ediyordu.

Petersburg'un şehir ışıkları uzaktan parlarken, gergin olduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum. Çok sayıda adam öldürdüm, bazı boktan şeyler gördüm, ama Scarlett'in tepkisinden çekiniyordum. Bize bir şans verecek kadar beni önemsiyor muydu?

Artık onu kimin kaçırdığını ve müstakbel kocasının kim olduğunu anladığından hiç şüphem yoktu. Ne de olsa Michail ona müstakbel kocası tarafından kaçırıldığını söylemişti, sadece benim adımdan hiç bahsetmemişi. Ama Anastasia'nın telefonundan sonra her şey nihayet ortaya çıktı. Tüm yalanların ve aldatmacaların ortaya çıkması daha iyi hissettirdi, sadece farklı bir şekilde öğrenmesini isterdim.

Başımı arka koltuğun koltuk başlığına yasladım. Anja'nın söylediği gibi ilaçları aldım ama yolculuk boyunca dinlenemedim. Nikolai'nin adamı Andrey, biraz uyumam için başımın etini yiyip duruyordu ama şimdi kim uyuyabilirdi ki? Yüzümü kaşıdım, orada bir sakal izi vardı. İki gündür tıraş olmamıştım.

Telefonum çaldı ve Michail'in mesajını okudum. *Scarlett *sinirli davranıyor*.*

Evet, olamaz! Muhtemelen beni nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

Sadece sinirler, diye mesaj attım.

Pencereden dışarı baktım ve St. Petersburg'un binaları etrafımızda yükseliyordu. Moskova pek umurumda değildi ve nerede olursam olayım, geçmiş, işlediğimiz suçları ve yaşadığımız yoksulluğu hatırlatan bir şeyler hep vardı. Ama burada, bu şehirde, geldiğimiz gecekondu mahallelerini, öldürdüğümüz adamları, hayatta kalmak için çaldığımız yiyecekleri unutuyordum. Bu hatırlatmaları sevmiyordum.

Yerleşkemin kapısına yanaştık ve muhafızlar bizi görünce hemen içeri aldılar. Scarlett'in beni bu kadar etkilememesi gerekirdi. Her halükarda benim karım olacaktı. Babasının ödemesi gereken bir borcu ve tutması gereken bir sözü vardı. Bunu halledecektik.

Bunun aylar ya da yıllar alabileceğini düşündüm alaycı bir şekilde.

Araba evin önünde durdu ve Andrey yardım etmek için hemen yanıma geldi. Yardıma ihtiyacım olmasından nefret ediyordum ama normale dönmem için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti.

Michail bekliyor olmalıydı çünkü hemen dışarı çıktı.

"Bok gibi görünüyorsun," diye selamladı beni, gözlerindeki endişeyi gizlemeye çalışarak, "Teşekkürler," diye karşılık verdim kuru bir şekilde. "Sen de göt gibi görünüyorsun."

Andrey benim bir tarafımı, Michail ise diğer tarafımı tuttu.

"Merdivenlerin başına kadar bana yardım et," dedim. "Sonra oradan devam edebilirim." "Elbette yapabilirsin," diye mırıldandı Michail.

Scarlett'in beni böyle görmesini istemiyordum. Nerede olduğunu merak ediyordum ama cevabı duymaktan da korkuyordum. Neredeyse Michail'in beni görmeyi ya da benimle konuşmayı reddettiğini, eve dönmek istediğini söylemesini bekliyordum. Onun yerine hiçbir şey... Sadece sinirli davranıyordu.

Merdivenlerin tepesinde, geniş ön giriş kapısı ardına kadar açıldı.

"Yardımanız için teşekkürler çocuklar. Şimdi anladım."

İkisi de bıraktılar ama sanki her an bayılmamı bekliyorlarmış gibi yakınımda kaldılar. Yavaşça evime doğru yürüdüm ve işte o zaman onu gördüm. Sanki biri göğsüme vurmuş gibiydi. Aynı görünüyordu ama tam olarak değil. Hatırladığımdan daha solgundu, siyah, uzun saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Bol, büyük bir gömlek ve dar bir tayt giymişti.

Tanrım, burayı evi gibi hissettirdi. Sadece burada bulunarak, gündelik kıyafetleriyle.

Vücudu duvara yaslanmıştı, kolları göğsünün üzerindeydi ama gözleri benim üzerimdeydi. Diğer zamanların aksine, ne yumuşak bir gülümseme selamlıyordu ne de kollarını bana dolamıştı. Bunu beklemiyordum ama umuyordum.

Ona doğru yaklaştım ve sadece bir metre ötesinde durdum.

"Merhaba Scarlett," diye ilk ben konuştum. Kahretsin, onu çok özlemiştim. Kendimi tutmam ya da onu kollarımın arasına alma riskini göze almam gerekiyordu. Koyu renk gözlerinde öfke ve kızgınlık vardı. Birbirimize baktık, sessizlik her kalp atışında biraz daha uzuyordu.

Tam benimle konuşmayı reddedeceğini düşündüğüm anda doğruldu. "Sen lanet olası bir pisliksin," diye tükürdü bana.

"Açıklamama izin ver-"

"Hayır! Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

"Saçmalama," dedim ona. "Biz evleneceğiz. En azından benim söyleyeceğim bazı şeyleri duymak zorunda kalacaksın."

Döndü, ona en yakın vazoyu aldı ve bana fırlattı. Son saniyede zar zor kurtuldum. Duvara çarptı.

"O vazo senin içindi," dedim ona.

"Sikeyim o aptal vazoyu," diye bağırdı. "Senin de canın cehenneme, salak. Sen... sen," diye

umutsuzca bana seslenecek bir kelime aradı. "Seni pislik! Bunca zamandır." Gözleri öfkeyle parladı.

"Bunca zamandır bana yalan söylüyordun."

Başka bir vazoyu almak için uzandı ve merdivenleri zar zor çıkabilmeme rağmen adrenalin devreye girdi. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ellerini ellerimin arasına aldım.

"Bırak beni, seni moron," diye tükürdü bana. Ben onun üzerinde yükseliyordum ama o hiç endişelenmiyordu. "Kes şunu, solnce."

"Solnce'ı kışına sok." Evet, çok öfkeliydi. Sakinleşmek için bir yıla ihtiyacı olabilir.

"Açıklamama izin ver, o zaman anlayacaksın." Onu yatıştırmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu. O kadar öfkeliydi ki söyledığım tek bir kelimeyi bile duyduğuna şaşırdım.

"Gayet iyi anlıyorum," diye karşılık verdi. "Senin açıklamalarını ya da yalanlarını istemiyorum."

Beni itti, arkasını döndü ve arkasına bile bakmadan benden uzaklaştı. Tam olarak umduğum gibi bir karşılama değildi ama yine de olumlu düşünmeye devam ettim. Beni öldürmeye çalışmadı. Kafama inecek bir vazo sadece biraz acıtabilirdi. Ve eğer kızmadıysa, bu umursamadığı anlamına gelirdi.

Değil mi?

"Bu karşılaşmadan anladığım kadarıyla müstakbel eşinizle daha önce tanışmışsınız?" Michail Rusça sordu. "Başlama yine Michail," diye homurdandım. "Gerçekten hiç havamda değilim."

"Onunla ne zaman tanıştınız?" Andrey merakla sordu.

"Dört haftadan fazla bir süre önce St. Petersburg'da, kaldığı otelde," dedim ona, aniden yorgun hissederek. "O hafta dışarı çıkacaktık ve o Moskova'ya gittiğinde ben de peşinden gittim."

"Ve bu süre içinde ona kim olduğunu söyleyecek bir an bile olmadı mı?" Michail sordu, sesinde açık bir güvensizlik vardı. "Ne bekliyordun ki?"

Ona cevap vermedim, onun yerine odama yöneldim. "Ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz."

SCARLETT

M Kalbim hızla atıyordu, heyecanım hala damarlarımda dolaşıyordu. Sergei'nin o kapıdan içeri girdiğini gördüğümde, vücudumu hareket etmemek için zorlamam gerekti. Ona doğru koşmamak ve kendimi ona atmamak fiziksel acıya neden oldu. Acı içinde görünüyordu, sakalının kırıksıklığı

Sarı saçlarından çok daha koyu. Parmaklarım onu kazımak ve ellerimin altında tenini hissetmek için kaşınıyordu.

Ama beni o şekilde karşıladığı an... sanki beni kaçırmamış, bana yalan söylememiş gibi, içimde bir tetikleyici patladı. Ona duyduğum endişe ve ihtiyaç, yalanlar ve aldatmalar için öfkeye dönüştü.

Özür dilemek yoktu. Bana yalan söylemesini normal kılacak ne gibi bir açıklama yapabileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son iki hafta boyunca, hayatta mı yoksa öldü mü, müstakbel kocam onu öldürdü mü diye endişelendim. Ve o benim müstakbel kocamdı.

Sen de ona yalan söyledin, diye fısıldadı zihnim. Evet, onun gibi rol yapmadım ve yalan söylemedim ama başka bir adamla sözlendiğimi ona atlardım. Bir yaz kaçamağı, bir mucize umuyordum ama içten içe ne aileme ne de kardeşlerime asla zarar veremeyeceğimi, onları tehlikeye atamayacağımı biliyordum. Eğer babamın anlaşmasına uymayı reddedersem, tüm ailem hedef haline gelecekti. Onunla evlenmeyi reddedersem Sergei onları öldürecek miydi? Şimdi, bu adamı ne kadar iyi tanıdığımdan emin değildim.

Onu hiç tanıyor muyum?

Koridorda ayak sesleri duydum. Durdum, bekledim, kalbim hızla atarken nefesimi tuttum. Bir an için adımlar kapının önünde durakladı.

Buraya mı geliyordu? Kalbim beklentiyle güm güm atıyordu. Tam bir aptaldım.

Tüm bunları bilmeme rağmen onu hâlâ istiyordum. Ona bir vazo daha fırlatmamı engellemek için elleri bileğimi kavradığı anda vücudum arzuyla uğuladı. Bana her dokunduğunda vücudum eriyordu. Yalanlarını ve hilelerini bilsem bile. Başından beri beni manipüle ediyordu.

Ve ben de aptalca bir şekilde onu görücü usulü evliliğimden kaçmak için kullanıyordum.

Ondan kaçmayı umuyordum ama doğrudan içine girdim. Eğer bu ironik değilse, neyin ironik olduğundan emin değildim. Adımlar yeniden başladı ve rahatlama hissetmesem de içimden bir nefes aldım. Daha çok hayal kırıklığı. *Lanet olsun ona!*

Hayır, hayır, hayır. Siktir et onu! Yatak odasına dalıp telefonumu ve özgürlüğümü geri istemeliydim. Kapıya doğru yürüdüm, elim kapı kolundaydı, planımı uygulamaya hazırdım. Ama Sergei'nin soyunurkenki görüntüsü aklıma geldiği anda durakladım. Anında bedenim ona duyduğum ihtiyaçla

titredi. Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı.

Onu soyunurken görürsem ona karşı koyamazdım, bunu biliyordum. Hayal görmüyordum. Evet, bana yalan söyleyen, vurulmuş ve zar zor yürüeyebilen bir adam beni hâlâ tahrik ederken üzücü bir aptal vakasıydım.

Bekleyeceğim.

Yarın telefonumu ve havaalanına götürülmeyi talep edecektim. Eğer ailem bu tür saçmalıklara katlanacağımı düşündüyse, delirmişler demektir.

Michail ve ben yemek odasındaki masada oturmuş, ikimiz de sessizce kahvaltımızı yapıyorduk. Düzeltiyorum, o yiyordu. Ben sadece tabağımdaki yiyecekleri itip kakıyordum. Yemeğin kokusu beni rahatsız etmiyordu ama sabah sabah yumurta yemek midemi bulandırıyor. Arada sırada ağzıma bir parça meyve atıyordum. Beni hasta etmeyen tek şey buydu.

Michail'e Sergei'nin kahvaltıda mı yoksa öğle yemeğinde mi bize katılacağını sorsam mı diye düşündüm. Tam ağzımı açmıştım ki içeri girdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve masanın başına otururken gözleri hiç dalgalanmadı. Bugün daha iyi görünüyordu, çünkü kadar solgun ve bitkin değildi. Daha iyi hissediyor olmalıydı. Kalbim hızla çarptı ama dışarıdan sakinliğimi korudum. Aslında kendimden etkilenmişim. Yeni duş almıştı ama tıraş olmamıştı. Siyah bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi ve St. Petersburg'daki çatı katında birlikte duş aldığımızda yaptığım gibi parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. Neden tıraş olmadığını merak ediyordum. Tıraşsız olmasını tercih ederdim.

Hayır, hayır, hayır! Traşlı olup olmaması umurumda değil.

Aşçı bir tabak dolusu yemek getirdi ve Sergei'nin önüne koydu. Bir şey bekliyormuş gibi beni izlemeye devam etti. Her ne ise, onu alamayacaktı. Michail'e baktım ve gözlerinin Sergei ile benim aramda gidip geldiğini fark ettim. Sessizliği bozacak kişi ben olacaktım gibi görünüyordu.

Zamanlamayı mükemmel yapana kadar bekledim ve bekledim. Sergei ağzına yemek koyduğu anda konuştum.

Yu

kar "Telefonumu ve pasaportumu istiyorum," diye ilan ettim. "Eve, Amerika'ya dönüyorum." Bir

1. sessizlik daha oldu ve bıçakla kesilebilecek bir gerginlik havayı doldurdu.

Nefesimi tuttuğumun farkında olmadan bekledim.

Sergei yemeğini yavaşça çiğnemeye devam etti, sonra portakal suyundan bir yudum aldı. Ben de kendi kendime

Kafa. Rus gangster sabahları portakal suyu içiyor. Sadece yanlış görünüyordu.

Bardağı masanın üzerine koydu. "Hayır," diye cevap verdi.

"Beni rehin tutamazsın," diye tükürdüm ona. "Ve babam ve kardeşlerim nasıl olduğunu

öğrendiklerinde-" "Zaten biliyorlar," diye cevap verdi, sert bakışları üzerimdeydi. "Sen kalıyorsun."

"Değilim," diye tısladım. "Eğer bir an için bile seninle bir şey yapacağımı düşünüyorsan, sen delisin."

"Muhtemelen deliyim," diye cevap verdi sakince. "İnsanlar bana Deli Rus Günahkâr der."

"Ne?" Neden bahsediyordu bu? "İnsanlar bana-"

Sözünü kestim. "Sen ya da insanların sana ne dediği umurumda değil. Telefonumu geri istiyorum.

Ailemi arayıp olanları anlatacağım. Burada kalmamın ya da seninle evlenmemin imkanı yok."

"Olanları aileme çoktan bildirdim." Orada oturan bu herif de kim?

O benim tanıdığım Sergei değildi.

"Sana inanmıyorum," diye tükürdüm. "Babam ne yaptığını bilseydi seni öldürürdü." "Ama biliyor." Ona inanmak istemiyordum ama içimde yalan söylemediğine dair kötü bir his vardı.

"Sonra

Kahvaltıda benim telefonumdan aramana izin vereceğim, böylece ailenle konuşabilirsin."

Kanım kaynadı ve vücudum o kadar gergindi ki, kaslarım gerginlikten kasıldı.

Omuzlarımı geriye attım ve omuz kemiklerimin çatırdadığını duydum. Sahte kabadayılığımınla birlikte tüm vücudumun kırılabilirliğini hissettim.

"Scarlett, çok gergin görünüyorsun. Belki de biraz koşuya çıkmalısın," diye öneride bulundu. Benimle alay mı ediyordu? Bir şey mi ima etmeye çalışıyordu? "Rahatlamana yardımcı olabilir."

Bakışlarımla onu öldürmek istediğime yemin edebilirim. Beni bilerek tedirgin etmeye çalışıyordu. Birkaç hafta önceki çekici adamdan eser yoktu.

"Siktir et kaçmayı," diye tükürdüm ona. "Ne demeye çalışıyorsun? Kıçım büyük mü?" "Hayır, kıçın mükemmel," diye sakince cevap verdi.

"Öyle mi?" Ben daha iyi düşünmeden soru ağzımdan kaçtı. Başımı salladım. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. "Babamı aramak istiyorum."

Sergei'ye şüpheyle baktım, oyununun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gözlerim Michail'e kaydı ve o da hemen ellerini havaya kaldırdı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı ve ayağa kalktı. "Ben sadece ikinizi güvende tutmak için buradayım. Güvenliği kontrol edeceğim."

O gitti ve odayı koyu bir sessizlik kapladı, tek ses Sergei'nin gümüş takımlarının porselen tabağına çarparak çıkardığı şingirtılardı. Aşık olduğum adamın izleri kaybolmuştu. Karşımdaki adam kıpırtısız bir maskeden ibaretti.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Bunu neden söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Bu onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Yemeye hiç ara vermedi, elini bile oynatmadı. Yüzünden hiçbir duygu geçmedi.

"Nefret ve sevgi arasında ince bir çizgi vardır," diye cevap verdi, gözlerini tekrar bana dikerek.

Bedenimi, kalbimi ve ruhumu ele geçiren bu adama baktım ve onun bana tamamen yabancı olduğunu fark ettim. Onu hiç tanımadan hızlı ve sert bir şekilde ona aşık oldum. Kendi hayal gücümün bir ürünü olan bir adamı sevdim. Birlikte olduğumuz o ilk hafta, onun gerçek olduğunu düşünmüştüm ama hepsi bir yalandı. O hiç de öyle biri değildi. Beynim bunu anlasa da bedenim anlamamıştı.

Artık onun yanında olmak istemediğim için ayağa kalktım. "Bir an önce babamla konuşmak istiyorum. Arka bahçede olacağım."

Arkama bile bakmadan yanından ayrıldım ve koşar adımlarla arka bahçeye doğru yürüdüm. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Kahretsin, ağlamayacaktım!

Öfkeyle, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı sarsak hareketlerle sildim. O buna değmezdi. Gözyaşlarıma, kalp ağrım ya da uykusuz gecelerime değmezdi. Duygularımın hiçbirini hak etmiyordu... nefret hariç. Haklıydı; aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardı.

Sorun şu ki, ondan nefret ettiğimden bile emin değildim. İncinmişim ve onun beni incitmesini ya da ne kadar üzgün olduğunu ve beni ne kadar çok sevdiğini söylemesini istiyordum. Bana hiçbir şey vermedi! Birlikte geçirdiğimiz ilk haftadan itibaren bana karşı o yumuşak duygulardan hiçbirine sahip olmadığı açıktı. Ailemin sahip olduğu türden bir sevgi istiyordum. İşler zorlaştığında, bizi o zor zamanlardan kurtaracak olan sevgimiz olacaktı. Nefret değil.

Tanrım, ve ben onun çocuğuna hamileydim. Ben ne yapmıştım? Ertesi gün hapı aldığımızı hatırladım. Ve arabasında unutmuşum. Unutmuş muydum yoksa bilinçaltımda bilerek mi yapmıştım? Ne de olsa babam beni evliliğe zorlamasın diye hamile kalmayı düşünüyordum. Karma tam bir sürtük!

Ama yine de pişman olamazdım. Elim karnımın alt kısmına gitti. Hissedecek bir şey yoktu ve karnım hâlâ dümdüzdü. Ya bunların hepsi yanlış alarmsa? Bu beni çıldırtıyordu.

yüzde yüz olumlu.

"Scarlett," Michail'in sesi beni irkiltti.

Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım. Orada bir acıma hissi sezdim ve bu sanki karnıma inen bir yumruk gibiydi. "Michail, lütfen bana acıma," diye mırıldandım. "Sadece seni hassas bölgenden nasıl tekmelediğimi hatırla.

ve bana olan tüm merhametini yok et."

Gülümsedi. "Her şey yoluna girecek." Onun iyimserliğine sahip olmayı dileyerek başımı salladım.

"Eğer aileni aramak istersen, o senin için hazır."

"Nerede?"

"Onun ofisi. Beni takip edin."

Öyle de yaptım. Sergei'nin ofisi evin ayrı bir kanadındaydı ve Michail'le ateşkes yaptığımdan beri genellikle oraya gitmezdim. Evde dolaşmak yerine dışarı çıkmayı tercih ederdim. Bu beni özgür hissettiriyordu.

Oraya vardığımızda Sergei masasının arkasında oturuyordu ve sandalyesine yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Yorgun görünüyordu.

"Sergei, iyi misin?" Daha iyi düşünmeden önce kelimeler ağzımdan kaçtı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana döndü, yüzü yine duygusuz bir maskeye dönüşmüştü. "Hiç daha iyi olmadım," diye cevap verdi.

"İlaçları aldın mı?" Michail sordu. "Ne ilacı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Evet, Michail ve endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Scarlett." Başka bir şey söylemeden cep telefonunu bana uzattı.

Michail gitti ve birden oda Sergei ile yalnız kalmak için çok küçük göründü. Ona temkinli bir şekilde baktım, ona çok yaklaşımdan endişe ediyordum. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama bu adam söz konusu olduğunda aptalmışım gibi görünüyordu.

"Telefonu istiyor musun, istemiyor musun, Scarlett?" Derin sesi bana her türlü lezzetli ve korkunç şeyi yapıyordu. Vücudum tepki olarak karıncalanıyor ve kalbim heyecanla çarpıyordu. Hamilelik hormonlarının üzerimde olumsuz bir etkisi olup olmadığını kontrol etmesi için bir doktora ihtiyacım vardı. Çünkü kesinlikle öyle hissediyordum.

Omzumun arkasından açık kapıya doğru baktım ve kaçmak istedim. Ama hiçbir zaman sinecek biri olmamıştım, şimdi de olmayacaktım. Öne doğru bir adım attım ve telefonu ondan aldım, parmaklarımız birbirine sürtündü. Dudaklarımdan keskin bir nefes çıkışı oldu ve boğazımı temizleyerek bunu çabucak kapattım.

Hafifçe titreyen parmaklarımla babamın telefon numarasını çevirdim.

Babam ilk çalışta cevap verdi. "Sergei."

"Benim," diye cevap verdim. "Scarlett."

Sanki bilmiyormuş gibi. Hepsi Sergei'nin suçuydu. Beni yıprattı.

"Merhaba tatlım," dedi babamın sesi anında yumuşayarak, "sesini duymayı özlemişim. Nasılsın?"

"Eve geri dönmek istiyorum," diyerek doğrudan bu konuşmanın konusuna girdim. "Kalmak istemiyorum

burada."

"Biri seni incitti mi?" Babamın sesi ciddi bir hal aldı, sesinde gerginlik vardı.

Evet, Sergei kalbimi kırdı.

"Hayır," diye cevap verdim. Sergei'nin gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Bu konuşmayı özel olarak yapabilmem için gitmesini diledim. "Burada kalmak istemiyorum ve bu yasadışı."

"Neymiş o?"

"Beni kaçırdı," diye tükürdüm, tedirgindim.

"Hayır, kızım. Seni güvenli bir yere koydu. Seni tehdit eden insanlar vardı." Babam

kuruntulu. Sergei'nin sözünü benimkine tercih ettiğine inanmadım.

"Güvendeyim ve eve dönmek istiyorum. Adamların beni güvende tutabilir."

"Scarlett-"

"Baba, lütfen," diye neredeyse inliyordum. "Beni burada bırakma."

"Ona bir şans veremez misin?" Babam yorgun bir nefesle sordu.

"Hayır."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Yeterince biliyorum," diye tükürdüm, kımıldamadan oturan Sergei'ye bakarak. Duygusuzluğu yangına körükle gitmek gibiydi. "Siz ikiniz anlaşmanızı feshedebilirsiniz ama ben eve dönmek istiyorum."

Bugün."

Sesim şımarık çıkıyordu, muhtemelen sınıfımdaki küçük anaokulu öğrencilerinden daha iyi değildi. Ama elimde değildi. Sergei'den uzaklaşınca kendimi toparlayabilirdim. Eski ben olurdum ve her şey normale dönerdi.

Bebek hariç.

Tabii hamile olsaydım. Tanrım, şimdi kafamın içinde tam gelişmiş konuşmalar yapıyordum.

"Kızım, bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye cevap verdi babam sonunda. "Düğün için geleceğiz." Kulaklarıma inanamıyordum. Kelimelerin kafamda yer etmesi birkaç saniye sürdü ve öfkem alevlendi. "Lanet olası bir düğün olmayacak," diye bağırdım telefona. "Cehennem buz tutacak."

Evlen bununla... bu pislikle. Ona her ne borçluysan, bu senin borcun. Benim değil! Neden ben ödüyorum ki?"

Hat sessizleşti. Nefesimi tutarak bekledim... bilmediğim bir şey için.

"Sergei'yi telefona geri ver," dedi babamın sesi soğuk ve işveli bir tonda. Sahip olduğum küçük umut babamın sözleriyle yok oldu. Benim için gelmeyeceğini biliyordum. Sergei'den kaçmak için hiçbir umut yoktu.

Telefonu Sergei'ye geri verirken ellerim gözle görülür şekilde titriyordu ve hıçkırıkların dudaklarımdan kaçmasını engellemek için dudağımı sertçe ısırdım. Telefonu alır almaz arkamı döndüm, yatak odama koştum ve doğruca özel banyoma girip kendimi içeri kilitledim.

SERGEI

I Scarlett'in hışımla gidişini izledim ve peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Gözle görülür bir şekilde üzgündü ve bunun nedeni olmak beni çok üzüyordu. Artık beni istemiyordu. Ona kur yapmanın bir anlamı yoktu; benimle aynı odada bulunmaya dayanamıyordu.

"Patrick," diye Scarlett'in babasını telefonda selamladım.

"Kızım neden üzgün?" O'Brady üzgündü. Ve olmak için her türlü hakkı vardı. Bu onun kızıydı ve ben onu mutsuz ettim. "Sergei, eğer küçük kızımı incittiğini öğrenirsem-" Öfkesini yatıştırmaya çalışır gibi derin bir nefes aldığını duydum, "Saklanabileceğin hiçbir yer yok. Seni öldüreceğim ve bu anlaşma cehenneme gidebilir."

Kızdırdığım *insanların listesi büyüyor*, diye düşündüm alaycı *bir* şekilde. Bir ödül almayı hedefliyor olmalıyım. "Karşılaştığımız zaman Scarlett'e kim olduğumu söylemedim," dedim derin bir iç çekerek. Ben de

Kaybedecek bir şeyim yok. Kızını geri isteseydi, onunla savaşmazdım. "İşler iyi gidiyordu ama ona söylemek için doğru zamanı bekliyordum. Ne yazık ki Boris'in adamları ortaya çıktı ve her şey cehenneme döndü."

Bunu sessizlik izledi ve Patrick'in Scarlett'i eve getirmemi istemesine hemen hemen boyun eğdim. Scarlett'i kaybetme ve onu bir daha görememe düşüncesi bile gözlerimi kırmızı bir sisle dolduruyor ve damarlarımda öfke kaynıyordu. Bu konuda babamı anlayabilirdim. Ne de olsa onu çılgına çeviren buydu. Sevdiği kadını kaybetmek onu uçurumun kenarına getirmiş ve deliliğe sürüklemişti.

"Kim olduğunu bilmeden seninle mi çıktı?" Daha önce açıkladığım soruyu neden sorduğuna emin değildim.

"Evet."

"Sergei, kızım," diye boğazını temizledi ve bu soruyla nereye varmak istediğini merak ettim. "Geceyi seninle mi geçirdi?"

Bu garip soru karşısında kaşlarımı çattım. Sonra kafama dank etti. Bana kızıyla yatıp yatmadığımı mı soruyordu? Evet, bu çok garipti.

"Bu seni ilgilendirmez Patrick." Bu soruların cevabını istiyorsa kızına sorabilirdi. Ona siktirip gitmesini söyleyeceğinden emindim. Babam olsun ya da olmasın.

"Anlıyorum," diye yanıtladı ve sonra kıkırdadı. Kahretsin, bu çok tuhaftı. Ama sonra, babaların ne yaptığını nereden bilebilirdim ki? Benim hiç babam olmadı. Dimitry ve Nikolai'nin de yoktu. Sadece o ikisinin yaptıklarından yola çıkabilirdim.

Ben sessiz kaldığımda babası konuşmaya devam etti. "Düğünün ne zaman olduğunu bana haber ver.
Scarlett

bağışlayıcı bir kalbi vardır, Sergei. Sakın bundan faydalanmaya kalkma. Kızıma iyi davran. Yoksa onun benim için ne kadar önemli olduğunu sana gösteririm. Ailem benim her şeyim. Sakın beni bu anlaşımdan pişman etme."

Patrick O'Brady bir gün olmak istediğim baba tipiydi. "Onu mutlu edeceğim," diye söz verdim ona. Sadece önce beni affetmesini nasıl sağlayacağımı bulmam gerekiyordu.

"Güzel," sözümü kabul etmiş görünüyordu. "Şimdi bana tehditlerden bahset."

Yüzümü kaşıdım, sakallarım parmaklarımın altında sertleşti. "Durum iyi değil. Boris kayıplara karıştı, Moskova'da görüldü."

"Scarlett'i Amerika'ya geri götürmek daha mı güvenli olur?"

Scarlett'in benden uzak kalmasını istemiyordum. Son iki hafta boyunca onu görememek çok zordu. Aklımı başımda tutan tek şey onun evimde olduğunu bilmektir. Ulaşamayacağım bir yerde olursa akıl sağlığım ne hale gelir diye endişeleniyordum.

"Belki, ama bu işte kimin parmağı olduğundan emin değilim," dedim ona dürüstçe. Burada akıl sağlığımın bir önemi yoktu. Önemli olan Scarlett'i güvende tutmaktır. "Güçlü biri Boris'in kaçmasına yardım etti ve bu Amerika'da yaşayan biri olmalı. Buradan hiç kimsenin böyle bir dublörük yapmak için ne kaynağı ne de parası vardır."

Patrick sözlerimi düşündü. Haklı olduğumu biliyordum ama onu eve geri getirmemi isterse getirirdim. "Hmmm, haklısın," diye konuştu sonunda ve ben neredeyse rahatlayarak nefes verdim. "Onu orada tut. Eğer bir şey olursa ya da daha fazla kaynağa ihtiyacın olursa bana haber ver. Scarlett'in güvende olmasını istiyorum. Bunu bir gün sen ve Scarlett kendi çocukların olduğunda anlayacaksın, Sergei."

Onun Scarlett ve benim kendi çocuklarımıza sahip olmamızdan bahsettiğini duymak içimde bir şeyleri değiştirdi. Daha fazla istediğim bir şey yoktu - Scarlett ve çocuklarımız evimizde.

"Polonyalılarından bir telefon aldım," diye düşüncelerimi böldü

Patrick. "Orospu çocukları," diye mırıldandım.

"Bartek iki kuru mal sevkiyatını engellediğini söyledi." Patrick suçlamıyordu ama mutlu olmadığını biliyordum. Adil ticari işlemlere inanırdı. Hepimizin yasadışı ticari işlemleri vardı ama bazılarımız bir kurala bağlıydı. Lanet Polonya mafyasının aksine.

Patrick O'Brady, Polonyalılarından hoşlanmadığını bilmeme rağmen onlarla medeni bir iş ilişkisi sürdürdü. *Düşmanlarını yakınında tut* sözüne sıkı sıkıya inanırdı.

"Onlar kuru mal değildi," diye dişlerimi zorlukla sıktım, içimde kaynayan öfkeyle. "Kadın ve çocuk kaçakçılığı yapıyorlardı. Evet, iki sevkiyatı durdurduk ve ikincisinde ölü bir çocuk vardı. O insanları geri alamayacaklar. Onlara siktirip gitmelerini söyleyebilirsin ve ben de her bir insan sevkiyatını durdurmaya niyetliyim."

"O pis piçler," diye tükürdü. "Biz insan kaçakçılığı yapmıyoruz. Bunu yapmakta haklıydınız." En azından müstakbel kayınpederimle bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevinmişim. "O Bartek pisliğine karşı savaşmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkür ederim." Mecbur kalmadıkça Bartek ve karısını tek başıma ortadan kaldırmak niyetindeydim. O küçük çocuğun ölümünün ve tüm o kadınlarla çocuklara cehennemi yaşatmanın bedelini ödeyeceklerdi.

Telefonu kapatmadan önce birkaç konuyu daha konuştuk. Sandalyeye yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Telefonum çaldı ve ekrana baktım. Nikolai'den bir mesajdı. Olivia'yı **kaçırıyordu**. Tüm bu ironi gözümünden kaçmadı. Bu noktada, üç arkadaştan her biri kaçırılmıştı.

Ve her şeyi ben başlattım.

Ama burada daha büyük bir şey söz konusuysa, tehlike başından beri pusuda bekliyordu. Eğer Dimitry, Nikolai,

ve ben birlikte çalışırsak, bunu ortadan kaldırabiliriz.

SCARLETT

I Banyodaki kilitli kapıya yaslandım ve fayansın üzerine kaydım. Onca yıl ailem tarafından sevildiğimi ve el üstünde tutulduğumu hissetmiştim ve şimdi onlara ihtiyacım varken babam beni reddetti. Beni kendi halime bıraktı. Eğer o iki adam yalan söylemeyi kabul edeceğimi düşünüyorsa

tekrar düşünseler iyi olur.

Kahretsin, bu acıttı! Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissettim.

Kapının çalınmasıyla irkildiğimde banyoda ne kadar süre düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde oturduğumu bilmiyordum.

Bir an için Sergei olduğunu umdum. Bu düşünce o kadar aptalcaydı ki, içimden gelse gülerdim.

"Scarlett?" Tanımadığım bir kadın sesi seslendi. "Evet?"

Tereddütle cevap verdim.

"Ben Sonia," diye cevap verdi, sanki bunun benim için bir anlamı olmalıymış gibi. "Arkadaşın Anastasia ile tanıştım.

Bana senin hakkında çok şey anlattı."

Kalkmaya zahmet etmedim, sadece kapının kilidini açtım ve ondan uzaklaştım, böylece açabilirdi.

Kapının diğer tarafında genç bir kadın vardı. Çok güzeldi, siyah saçları ve ıslıl ıslıl mavi gözleri vardı. Aslında, bunu bir kenara bırakın. Sadece çok güzel değildi. Çok güzeldi.

"İçeri girebilir miyim?" Sesi yumuşaktı, izin istiyordu.

Başımı salladım, o da içeri girdi ve karşımda yere oturdu. Banyonun kapısını tekrar kapattım.

"Neden buradasın ve Anastasia'yı nereden tanıyorsun?" Ona şüpheyle sordum.

"Sergei için çalışıyorum," diye cevap verdi. *İlk vuruş!* "Kardeşleri Anastasia'yı kurtardı ve

Sergei'nin evine getirdi. Senden ve Olivia'dan çok bahsetti. Sonra Sergei beni buraya gönderdi ama önce aileme yardım etmem gerekiyordu."

"Oh."

"İyi misin?" Sesinde dürüst bir endişe vardı ama kendimi ham hissediyordum. Bir insan böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Babam ve Sergei bana danışmadan bir evlilik ayarlamışlar. Dört hafta önce bir adama aşık oldum ama o beni kandırdı ve müstakbel kocam olduğunu gizledi. Üstüne üstlük, geri gelen Sergei'de aşık olduğum adamdan eser yoktu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim. "Anastasia dünden önceki gün aradı."

"Evet, Sergei'nin evi saldırıya uğradı," diye bacaklarını uzattı Sonia. "Tahmin ediyorum ki

Bunun olacağını düşünmüştü ve beni buraya göndermesinin nedeni de buydu. Onlar için endişelendim ama her zaman üstesinden geldiler."

"Öyle mi?" Ne demek istiyordu, Sergei'nin evi saldırıya mı uğramıştı?

"Evet, öyle," diye cevap verdi. "Ve Anastasia onlarla birlikte olduğu için onun da güvende olacağını biliyordum."

Ayrıca Dimitri ona bir şey olmasına asla izin vermez."

Kaşlarımı çattım, tam olarak anlayamamıştım.

"Dimitry kim?"

"Bu Sergei'nin kardeşi. Dimitry ve Nikolai de onun kardeşleri." Tam bir soru soracaktım ki devam etti. "Gerçek kardeş değiller. Bu üçü bir yetimhanede birlikte büyümüşler. Anladığım kadarıyla hep bir arada kalmışlar."

Ona şaşkınlıkla baktım. Sergei'nin bana kendisiyle ilgili bu kısmı anlatmadığından emindim. Doğrusu, bana kendisi hakkında pek bir şey anlatmamıştı.

"Neden Dimitry'nin Anastasia'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğini söylediniz?"

Kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek için hiçbir dayanağım yok," diye fısıldadı, sanki onlardan biri bizi duyabilirmiş gibi. "Ama o ikisi birbirlerine baktıklarında hava cızırdıyordu."

"Cızırdadı mı?"

"Evet," diye kıkırdadı yine, sanki çok komik bir şeymiş gibi. "Resmen gözleriyle onu yutuyordu. İtiraf etmeliyim ki, üçü arasında... en metanetli olan oydu, belki de bu yüzden bu kadar göze çarpıyordu. Bilmiyorum."

Anastasia kısa telefon görüşmemizde ondan hoşlandığından bahsetti mi? Hayır, bunu unutmuş olamam.

"Hmmm, Anja'ya ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sormam gerekecek," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Oh, ondan hoşlanıyor," diye yanıtladı Sonja kesin bir ifadeyle. "İnan bana, ondan çok hoşlanıyor."

"Sanırım o da Rus?" Ona sordum ve sesim biraz acı ve kızgın çıktı. "Ve mafyanın bir parçası?"

Sonia bana dikkatle baktı, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi inceliyordu. Evet, bu konuda iyi şanslar!

"O üçü bu durumdan kurtulmak için çalışıyorlar," diye cevap verdi. Tüm bunları yeni tanıştığım bir kızıdan duyuyor olmam ironikti. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Son iki yıldır Sergei için çalışıyorum," diye yanıtladı omzunu silkerek. "Babam da arada bir ona yardım ediyor. Orada burada bir şeylere kulak misafiri oluyorsun."

"Hmmm." Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Duyduğum kadarıyla, genellikle bu tür bir hayatın içinde olan erkekler bundan kurtulamıyor ya da kurtulamıyordu. Bu bilgiyi gelecek için sakladım. Şu anda endişelenebileceğim bir şey değildi.

Başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Bir plana ihtiyacım vardı ama nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Belki bir plan yapana kadar Sergei ile geçici bir ateşkes yapabilirdim. Genelde bir sürü fikrim olurdu ama şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Neden buradasın?" Ona sordum. "Seni Sergei mi gönderdi?"

Gözlerimi açmaya zahmet etmedim. Cevabı gerçekten önemli değildi.

"Aslında Michail seni kontrol etmemi istedi." Kirpiklerimin altından onu izledim ve boynuna doğru süzülen bir kızarıklık fark ettim. Michail'den hoşlanıyordu. "Üzgün olduğunu, bağırdığını duyduğunu ve iyi olduğundan emin olmak istediğini söyledi."

Bu çok hoştu. Michail iyi olduğumdan emin olmak istedi ama evleneceğim adam olan Sergei'nin umurunda bile değildi.

"Evet, Michail böyle iyidir," diye cevap verdim. "Ona attığım tekmelerden sonra bana tahammül

etmesine şaşırdım.

toplard."

"Ne?" Gözleri kocaman oldu.

"Üzgündüm ve Sergei'yi bulmak için Moskova'ya dönmek istedim." Şimdi, bu ne kadar aptalcaydı? "Ah." Yüzünde bir şaşkınlık vardı ama burnunu sokmak istemedi. Bu konuda konuşmayı bitirmiştin.

Her neyse. Bugün sadece düşünmek bile yorucuydu, konuşmaktan bahsetmiyorum bile. Bu kadar yorgun hissetmekten nefret ediyordum. Hâlâ regl belirtisi olmamasına rağmen hamilelikten emin olamamaktan da nefret ediyordum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Acaba bunun için Sonia'yı kullanabilir miyim diye düşündüm. Bu düşünceyle irkildim. *Tam olarak onu kullanmak değil.* Onunla yeni tanışmıştım ama çok fazla seçeneğim yoktu. Tek başıma gidip getiremezdim.

"Sonia, senden yardım isteyebilir miyim?" Ben başladım ve o başını eğdi. "Bu başımı belaya sokar mı?"

İçinde bulunduğum durum berbat olsa da kıkırdama sırası bendeydi. "Başını belaya sokar mıyım hiç?" Gülümsedi. "Anastasia senin ve Olivia'nın başını sürekli belaya soktuğunuzu söyledi."

"Öyle mi yaptı şimdi? Aslında tam tersi oldu," diye şaka yaptım. "Bunun başını belaya sokacağını sanmıyorum. Bana birkaç şey getirebileceğini umuyordum... bugün, eğer yapabilirsen. Bu yerleşkeden ayrılmama izin verilmiyor ve burada kalacağım için, genellikle sahip olduğum veya kullandığım bazı şeyleri gerçekten istiyorum." Yüzünde bir şüphe vardı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. "Kıyafetler, tercih ettiğim losyonlar, bunun gibi şeyler. Bilirsiniz, böylece kendimi daha çok evimde hissedebilirim."

Yüzü aydınlandı. "Evet, tabii ki. Ve alışverişe bayılırım."

"Ben de," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "İkimiz birlikte gidebilir miyiz diye sorabilirim ama izin vermezlerse belki senin gitmene izin verirler."

Alay etti. "Bırak beni durdurmaya çalışsınlar." Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

"Tamam, hadi gidip soralım." Hızla ayağa kalktım ve onu hevesle yukarı çektim. Gitmek için çok hazırdım. Michail ya da Sergei'nin alışverişe gitmeme izin vereceğini ummaya cesaret edemiyordum. Sormak zorunda kalma fikrinden nefret ediyordum. Para istemek zorunda kalmaktan daha da çok nefret ediyordum. Belki de Michail beni kaçırdığında cüzdanımı almayı gerçekten hatırlamıştır.

Sonia'yı da peşimden sürükleyerek odadan çıkıp Michail'i aramaya koyuldum.

"Michail?" Evin içinden bağırdım. Onu bulmam saatler sürebilirdi. Burası çok büyüktü.

Birkaç adım daha yürüdük ve ben tekrar bağırdım. "Michail!"

Birdenbire ortaya çıktı, Sergei hemen yanıdaydı ve ben sessizce lanet ettim. Sergei'yi bu kadar erken görmek istemiyordum.

İkisi de uzun boyluydu ama yapıları tamamen farklıydı. Sergei, Michail'den birkaç santim uzundu ve sarı saçları Michail'in koyu renk saçlarının tam tersiydi.

Sergei'yi görmezden gelerek Michail'e gülümsedim ve "İşte buradasın," dedim. "Sonia ve ben alışverişe gitmek istiyoruz."

Gözleri Sonia'ya kaydı ve Sonia bunu onaylayarak gülümsedi. "Bu iyi olur," diye yorum yaptı. "Böylece burada kendini evinde hisseder."

"Bana ne istediğinin bir listesini ver, adamlardan birini gönderip aldıralım," diye araya girdi Sergei.

"Michail, lütfen yanında duran adama söyle," diye dişlerimi sıktım.

iç çamaşırlarımı ve geceliklerimi erkeklerin seçmesi."

Michail aslında gözlerini devirdi ve bu bende gülümseme isteği uyandırdı. Onu etkiliyor muydum yoksa daha önce de böyle miydi? Her iki durumda da hoşuma gitti.

"Scarlett, seni duydu," diye karşılık verdi bıkkınlıkla.

Tek omzumu silktim. "Eğer beni duyduysa, cüzdanımı geri istediğimi de biliyordur. Kaçırılmamı

ayarladığında odamda olan cüzdanımı. Ya da biraz para verebilir.

Hem de çok fazla, çünkü çok fazla satın almak niyetindeyim."

Sonia arkamdan nefes nefese kaldı. Sanırım Sergei'nin beni kaçırdığını bilmiyordu. *İyi*, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde. O parlayan bir yıldız değildi. Yakışıklı ve seksi bir bedene bürünmüş bir şeytandı.

Çenemi yukarı kaldırarak Sergei'ye bir şey söylemesi için meydan okudum. Gözleri karardı ve dudakları birbirine sıkıca yapıştı. Güzel, onu kızdırdım.

"Şu anda alışverişe çıkmak güvenli değil," diye cevap verdi Sergei sonunda, sesi gerilmişti.

"O zaman güvenliğini sağlayın," diye karşılık verdim. "Eğer alışverişe gittiğimde beni güvende tutamıyorsanız, o zaman kesinlikle başka hiçbir şeyden güvende tutamazsınız."

Göz açıp kapayıncaya kadar Sergei üzerime çullandı ve beni duvara yapıştırdı.

"Michail, Sonia'yı al ve korumalarla birlikte bir araç ayarla," dedi Sergei, gözleri benden hiç ayrılmadan. "On beş dakika içinde sizinle buluşacağız."

O ikisi koşuştururken ben sırtımı duvara dayamış, nefesim kesilmiş bir halde kaldım. Umutsuzca çarpan kalbimi sakinleştirmeye ve onun yakınlığından etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordum ama bunu başaramıyordum. Kollarımı ona dolamak ve ona sarılmak istiyordum. Onu çok özlemiştim.

Beklemeye devam ettim, ne için olduğundan emin değildim. Onun bana bu kadar yakın olması vücudum için iyi değildi. Onu daha da yakınımda hissedebilmek için sırtımı duvara yaslamak istiyordum. Vücudum onun dokunuşu için yanıyor, onu bana karşı istiyordu. Ve bu beni daha da öfkeliyordu. O kadar zayıftım ki ona karşı koyamıyordum.

"Şimdi ne olacak, Sergei?" Meydan okuyan bir ses çıkarmak istemiştim ama tek başardığım muhtaç bir ses çıkarmak oldu.

SERGEI

SCarlett benden uzaklaşmaya çalıştı, o karanlık gözlerinde meydan okuma vardı. Onun güzel kokusunu içime çekmek içimdeki kafeslenmiş öfkeyi hafifletti. Farklı bir şampuan kullanıyordu ama koku hâlâ ona aitti. Baharda açan leylaklar. Son iki haftadır rüyalarım hep bunu görüyordum.

Onun bana bu kadar yakın olması. Yine de şimdi acı tatlıydı. Beni istemiyordu. Vücudu hala bana tepki veriyordu ama bundan nefret ediyordu.

Her şeyi mahvediyorum!

Ama babasına söylediklerimde ciddiydim. Artık Scarlett Boris'in radarındaydı, güvende olmayacaktı ve onu güvende tutmak için her şeyi yapardım. O benim korumam altındaydı ve onu tehdit eden herkesi öldürürdüm.

Bir elimle yüzünü tuttum ve bakışlarını benimkilere kilitlemekten başka çaresi kalmayana kadar başını geriye ittim. Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Beni ısırmasını, itmesini bekliyordum. Onun yerine muhtaç bir inilti kaçtı ve yumuşak vücudu benimkine bastırdı.

Scarlett'imi böyle seviyordum. Bana ve sadece bana teslim oluyordu. Dilimi dudaklarına değdirdim ve hemen açıldı. Benim için mükemmeldi. Ve benim için. Artık benim kim olduğumu bildiğine göre, aramızda başka hiçbir şey kalmamıştı. O benim karım ve sonsuza dek benim olacaktı.

Onun hevesli ağzına daldım. Çok kaba, çok sahiplenici olduğumu biliyordum ama o kollarımdayken tüm kontrolüm kayboldu. Onun dokunuşları ve gülümsemeleri olmadan geçen iki haftadan sonra, sadece tatlı inlemeleri bile içimi dökmeme neden olabiliyordu. Başka hiçbir kadın beni Scarlett kadar etkilememişti. O benim geleceğimdi. Kendi ailemin tüm hayallerine onunla ulaşabilirdim... ama sadece onunla. Artık başka hiç kimse bunu benim için yapamazdı.

Elleri enseme sararak beni kendine çekti. Bu benim kadınımdı, sıcak ve yumuşak. Geri döndüğüm öfkeli kadın değil. Onu her zaman böyle istiyordum.

Kasıklarımı ona doğru ittim ve bir bacağına bana doladığında ağzından bir inilti çıktı. "Sergei, biz hazırız," Pavel'in sesi soğuk bir duş gibiydi. Güvendiğim bir başka muhafızdı.

Ama şu anda onu vurmak istiyordum. Scarlett beni itti, vücudu artık bana kucak açmıyordu.

"Affedersiniz," diye özür diledi Pavel çabucak. "Biz dışarıda bekleyeceğiz."

"Bırak beni, pislik herif," diye dişlerini sıktı. Öfkesi yeniden alevlenmişti.

Yanaklarını ellerimin arasına aldım ve anında sustu. "Ben bazı temel kurallar koyana kadar olmaz," dedim ona sertçe. Sikim onun için ağrıyor olabilirdi ama şimdilik kafam hâlâ yerindeydi. "Alışverişe gideceğiz"

ama aptalca bir şey yapma. Eğer yaparsan, seni geri getirir ve tokatlarım. Ve tüm gezilerin kesilir."

Onursuzca bir nefes aldı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Senin kocan olacağım ve pervasızca davranarak kendini ya da adamlarımı tehlikeye atmayacaksın," dedim. "Söz vermeni istiyorum."

"Siktir git."

Çok meydan okuyucuydu. Geriye dönüp baktığımda, tanıştığımız gün ona kim olduğumu söylemeliydim. Ama lanet olsun, her şeyin boka saracağını nereden bilebilirdim ki?

"Ya bana söz verirsin ya da gitmeyiz," dedim ve sustu.

Beni yine azarlamak istediğini biliyordum ama alışveriş gezisi için planladığı bir şey vardı. İçgüdülerim bana yapmak istediği bir şey olduğunu söylüyordu ama ne olduğunu bulabilirsem ne olayım. Aklıma gelen tek şey kaçmak istediğiydi. Bu yüzden ondan söz istedim. Kendini sokabileceği tehlike daha önce hissettiğim hiçbir korkuya benzemiyordu.

"Söz ver Scarlett," diye hatırlattım ona, "yoksa adamlarıma diğer görevlerine dönmelerini söylerim."

Elimi kolunda hafifçe gezdirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirmek istedim, tıpkı birlikte geçirdiğimiz ilk hafta yaptığımız gibi. Basit ama samimiydi ve ben de onunla bunu yapmak istiyordum. "Evde kalmalı mıyız?"

Derin bir nefes aldı ve teslim olduğunu hissettim. "Peki," diye cevap verdi. "Sana söz veriyorum. Adamlarını tehlikeye atmayacağım."

"Ve?" Gerçekten de beni alt etmeyi düşünmüştü. Aklına koyduğunda yapabileceğinden hiç şüphem olmamasına rağmen, bu sefer o değildi.

"Kendimi tehlikeye atmayacağıma söz veriyorum." "Aferin kızıma." O bana ters ters bakarken ben gülümsedim.

"Ya benim cüzdanıma ya da seninkine ihtiyacım olacak," diye bana karşılık verdi.

Beni kendisinden uzaklaştırdı ve evin önüne doğru yöneldi. Başını dik tutarak yürüyordu ve yardım edemedim ama güzel kışına hayran kaldım. O popoyu kavramak ve onu bir canavar gibi azdırmak istiyordum. Eve girmek ve onun daracık amcığının içinde kalmak istiyordum. Sikimi sadece benim olduğu için kabul edecekti.

Kahretsin, müstakbel gelinimi azdırma hayalleri kurmak yerine etrafımda olup bitenlere odaklansam iyi olacaktı.

"Cüzdanım sende kalacak," dediğimde irkildi, sanki hâlâ bıraktığı yerde durmamı bekliyordu. "Sen benim kadınımsın ve tüm ihtiyaçlarınla ben ilgileneceğim."

Bu sözler karşısında sendeledi ve yanakları kıpkırmızı oldu. Çok güzeldi. Yüzünü bana döndüğünde ikimiz de durduk.

"Tamam, o zaman bana cüzdanını ver," diye mırıldandı elini uzatarak. "Benimle arabaya kadar yürümene gerek yok."

"Ama solnce," diye mırıldandım kulağına. "Ben de seninle geliyorum."

Yüzündeki şaşkın ifade beni kıkırdattı. Arkada kalmamı ve diğer erkeklerin kadınıma izlemesine izin vermemi bekliyordu. Beni hiç tanımiyordu.

SCARLETT

"B -"Ama meşgul değil misin?" Kekeledim. Onun da gelmesini beklemiyordum.

"Hayır, bugün tamamen seninim." Aşık olduğum çekici Sergei vardı ama hepsinin sahte olduğunu biliyordum. Bu sefer kanmayacaktım. Beni bu kadar kolay etkilemesi çok saçmaydı.

"Her neyse," diye mırıldandım nefesimin altında. "Her alışveriş yaptığımda kart ya da para istemek istemiyorum. Bu yüzden ya sizin kredi kartınızı ya da benimkini istiyorum."

Beni öne doğru itti, eli sırtımın alt kısmındaydı. Vücudum beklentiyle uğuldadı, sanki sırtımdaki eli sadece ön sevişmeymiş gibi. Tanrım, hormonlarım beni öldürüyordu. Bu normal değildi, olamazdı.

Dışarı çıktığımızda Sonia ve Michail dışında herkes çoktan araçlara binmişti. Bir alışveriş gezisi için beş aracın olması çok abartılı görünüyordu.

"Hazır mısın?" Sonia gözlerini Sergei ve benim aramda gezdirerek sordu.

"Evet." Michail'e dönerek ona hitap ettim. "Sen ve Sergei başka bir araca binebilir misiniz, böylece Sonia ve ben-" Sergei araya girdiğinde bitirememiştim bile.

"Hayır, birlikte gidiyoruz."

Ona gözlerimi devirdim. "Sonia'yla gitmeyi tercih ederim, böylece huzur içinde alışveriş listesi yapabiliriz.

Bu şekilde girip çıkabiliyoruz."

"Seninle girip çıktığımızdan kuşkuluyum, Scarlett," diye karşılık verdi. "Şey, biz hariç-"

"Eğer bunu söylersen seni öldürürüm," diye tükürdüm ona, sonra Sonia'nın elini tuttum. "Yanıma otur, Sonia."

Kıkırdadı. "Tamam, havada daha fazla cızırtılı çekim hissediyorum." Eğer bakışlarım öldürebilseydi, o ölmüş olurdu. "Hayır, bu öldürücü bir cızırtı."

"Hmmm," diye cevap verdi ama yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

Hepimiz cipe bindikten sonra araçlar hareket etti. "Bu çok saçma," diye mırıldandım nefesimin altında. "Burası sadece alışveriş yeri, savaş alanı değil."

Ne Michail ne de Sergei yorum yaptı.

Sonia konuyu hafif tutmaya çalışarak, "Tamam Scarlett," dedi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki hangi mağazalara gireceğimizi bilelim."

"Giysiler ve bir eczaneye ihtiyacım var."

"Bu kadar mı? Ne tür kıyafetler? Ve ilaca ihtiyacın var mı?"

Sergei'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama onu görmezden geldim. "Hayır, her türlü şeyi satın aldığınız yer gibi. Mesela

şampuan, sabun, vücut yıkama suyu, prezervatif."

Sonia'nın ağzı açık kaldı. Ama ne söylemem gerekiyordu? Hamilelik testi mi? ABD'deki mağazalarda genellikle prezervatifler ve gebelik testleri yakınlarda bulunurdu. Umarım Rusya'da da vardır.

"Tamam, sanırım eczanede durabiliriz," diye mırıldandı Sonia ve Sergei ile Michail'in gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Yüzümün yandığına yemin edebilirdim ama kendimi yelpazelemekten kaçındım. "Neden prezervatife ihtiyacın var?"

"Oh, yok," diye cevap verdim, umursamaz görünmeye çalışarak. Bakıyormuş gibi yapabileceğim bir telefonum olmamasından nefret ediyordum. "Ben sadece sana örnekler veriyordum. Ama önce bir giyim mağazası yapalım, her şeyin olduğu bir mağaza, böylece mağazadan mağazaya atlamak zorunda kalmayız."

Açıkçası daha fazla kıyafet umurumda bile değildi. Ama hamilelik testi aldığımı gizlemek için bir sürü çanta istiyordum ki hamilelik testini saklayabileyim.

Alışveriş gezisi verimli geçti. Her şeyden biraz aldım ve bana çok yakın olan güvenlik görevlisinden yığınları tezgâha götürmesini istedim ve Sergei ile başladım. Hemen ardından bana kartını verdi ve mağazanın girişinde bekledi. Güvende olabilmemiz için mağaza müdürüne mağazayı halka kapattırdı. Bu yüzden kendimi bir sürü şey almak zorunda hissettim. Sonia ise alışverişin tadını fazlasıyla çıkarıyordu. Sürekli yakınımda durup bana şunu ya da bunu gösteriyordu. Ben de şirin olduğunu kabul ediyor ve yığına ekliyordum. Giyim mağazasında çok önemli bir şey olmasa da, ona fark ettirmeden hamilelik testini nasıl alacağımdan emin değildim.

Giyim mağazasındaki işimiz bittikten sonra eczaneye uğradık. Memnuniyetle, tüm erkeklerin güvenli olduğundan emin olmak için mağazayı taradıklarını ve sonra bana yakın durmak yerine mağazanın her girişinde oyalandıklarını fark ettim.

Bir sepet kaptım ve içini her şeyle doldurdum. Mağazanın içinde dolaştım, umutsuzca prezervatif ve hamilelik testlerinin olduğu bölümü aradım ama kutuların üzerindeki yazılar Rusça'ydı. Küçük bir sorun! Genelde kutunun üzerinde artı ve eksi bir pencere resmi olurdu, değil mi? Bu benim ipucum olabilirdi. Sonia'dan bana yardım etmesini istesem daha kolay olurdu ama Sergei ya da Michail'e söyleyecekti. Bundan emindim.

Ben de reyon reyon dolaşmaya ve Sonia'yı aptalca işlere göndermeye devam ettim. Sonunda tüm eczaneyi iki kez dolaştıktan sonra ne yapacağımı şaşırdım. Rafları dolduran bir kadına rastladım. En alt raftaki diş macununa bakıyormuş gibi yaptım. Omuzlarımdan üzerinden baktığımda Sonia'nın ya da Sergei'nin adamlarının etrafta olmadığını ya da beni göremediklerini fark ettim.

"Affedersiniz," diye fısıldadım kadına sessizce. "İngilizce biliyor musunuz?" Bana şüpheyile baktı. "Birazcık."

"Hamilelik testlerinin nerede olduğunu biliyor musun?" Sordum, sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissederek. "Lütfen," diye fısıldayarak ekledim, tekrar arkama baktım.

İçinde bulunduğum durumu anlamış gibi başını salladı. "Burada kal."

Ortadan kayboldu ve yarım dakika içinde geri döndü. Kalbim deli gibi çarpıyordu, Sergei'nin o anda beni aramaya karar vermesinden korkuyordum. Üç tanesini bana uzatmadan önce ikimiz de etrafımıza bakındık. Onları hemen sepetimdeki diğer ıvır zıvırın altına sakladım.

"Seni arıyorum," diye mırıldandı. "Gel."

Umarım düşündüğüm şeyi kastetmiştir. Elini salladı ve ben de onu takip ettim.

"Scarlett, neredeyse bitirdin mi?" Sergei sepetime bakarak sordu. İhtiyacım olmayan şeylerle dolup taşıyordu. Evet, bazılarını kullanıyor ve seviyordum ama bazıları da saçma sapan şeylerdi.

"Evet, ödeyeceğim ve sonra gidebiliriz."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı muhafızlardan biri nefesinin altında.

Hamilelik testi yaptırmama yardım eden kadın önce Sergei'ye sonra da bana baktı. Ona bir şey söyleyemedim ama aramızdaki konuşulmayan gizliliği sürdüreceğini umuyordum.

Rusça bir şeyler söyledi ve ben donakaldım. Hamilelik testleriyle ilgili bir şey söylemediğini umarak ona baktım. Anastasia haklıydı, dilin bir kısmını öğrenmeye çalışmalıydık.

"Ver," dedi kadın ve sepetimi işaret etti. Anladım ve homurdanarak ağır sepeti kaldırmaya çalıştım.

"Sergei arkamdan konuştu ve sepeti kadına vermek üzere kaldırdı. Yaklaştığını bile duymadım.

Paniklemiş görünmüş olmalıyım çünkü önce sepete sonra da Sergei'ye baktım.

"Teşekkürler," kelimeleri zar zor söyleyebildim. Gözlerim kadına kaydı ve o sadece gülümseyip göz kırptı. Bunun testleri bir şekilde saklayabileceği anlamına geldiğini umdum.

Tek odaklanabildiğim şey, taradığı ve poşetlediği her bir ürünün çıkardığı zil sesiydi. Sonra tekrar ve tekrar. Sergei'ye iki torba uzattı. O da başka bir görevliye uzattı ve içimden homurdandım. Kadın hamilelik testlerimi çalarken onun yanımda durmaması gerekiyordu.

Gözleri tetikteydi, etrafı ve kadını tarıyordu. Boğazımı temizledim ve gözleri bana geldi. Bir kaşını kaldırdı ama ben bir şey söylemeyince bakışlarını tekrar kaçırmaya hazırdı, ben de boğazımı tekrar temizledim.

"Sergei, boğazım kaşınıyor," diye mırıldandım. "Sanırım alerjim var. Lütfen bunun için bir şeyler getirebilir misin?"

Ağzını açtı ve adamlarından birinden ya da Sonia'dan onu almasını istemeye hazırlandığını biliyordum. Hemen elini tuttum. "Bak," diyerek köşedeki rafı işaret ettim. "Şunu alabilir misin?"

"Bu şeker," diye cevap verdi, bana şüpheyle bakarak. Bakışları birbirine bağlı ellerimize gitti ve tekrar gözlerimle buluştu. Tanrım, onun dokunuşunu özlemiştim. Gözleri karardı ve bedenim anında tepki verdi.

Odaklan, Scarlett.

"Benim için şekerini getirir misin lütfen?" Sesim boğuk çıkıyordu, sanki beni burada, dükkânda becermesi için yalvarıyordum.

Gözleri tekrar birbirine bağlı ellerimize gitti ve isteksizce bıraktı. Bana sırtını döner dönmez kadına baktım, üç gebelik testini de okutup çantaya tıktırdı. Sertçe yutkundum ve tam Sergei geri dönerken başımla hızlıca selam verdim.

Kadına şekerleri uzattı ve o da onları da okutup aynı poşete doldurdu. Fiyatı Rusça söyledi ama ne kadar olduğunu bilmiyordum. Ona Sergei'nin siyah American Express'ini uzattım. Onu aldı ve karşılığında hamilelik testlerinin olduğu çantayı bana verdi. Sergei çantaya uzandı ama ben hemen kaptım.

"Bunu ben aldım," diye mırıldandım. Merakla beni izledi ama gözlerini görmezden geldim, orada bir şey okumasından korktum.

Kadın kartı ve makbuzu geri verdi.

"Kartını geri alabilirsin," dedim ona. İkisini de aldı ve cüzdanına yerleştirdi. "Hiç nakit paran var mı?" diye sordum.

"Daha fazla alışveriş yapacak mıyız?" diye sordu, yarım bir gülümseme onu muhteşem gösteriyordu.

"Hayır, ona teşekkür etmek için bir şey vermek istiyorum," diye mırıldandım. "Rusça okuyamıyordum, o da bana yardım etti." Bu doğrudu, ama hepsi değil.

Hemen bir deste banknot çıkardı. "Bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü? Bana ya da Sonia'ya sormalıydın."

Sergei banknotları ona uzatırken kadının gözleri büyüdü.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sergei arkamdan çevirmenlik yaptı, ancak bu çevirmenin

kadın anladı.

"İyi şanslar," diye yanıtladı gülümseyerek. Sergei kaşlarını çatı ama ben aldırmadım. Ben de gülümsedim. "Teşekkürler."

Başımı eğip veda ederek dükkândan çıktım, Sergei hemen arkamdaydı. Sonia, Michail'le birlikte arabanın yanında bekliyordu ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. Ondan hoşlanıyordu ve onu suçlayamazdım.

"Hey siz ikiniz," diye selamladım onları. "Biz hazırız." "Bütün dükkânı satın mı aldın?" Sonia alay etti.

"Hayır, ama bize atıştırmalık bir şeyler aldım," diyerek şeker torbasını çıkardım ve ona doğru salladım. "Tatlı." Sonia güldü. "Nefis."

Ona şeker torbasını verdim ve hepimiz arabaya bindik, ama bu sefer Sonia kendini Michail'in yanına oturttu, böylece Sergei benim yanıma oturdu. Bacağını bacağıma bastırdı ve bu en tatlı işkenceydi. Eczaneden aldığım poşeti kendime yakın tuttum ve camdan geçen manzaralara odaklandım... tanıdık sokaklar. Ve tanıdık binalar. Hayır, bu olamazdı. Nevsky Prospekt caddesini gözlerim dolu dolu izledim. Bu caddeyi asla unutmuyacaktım. Sergei ilk buluşmamızda beni bu caddeden geçirmiş, St. Petersburg'u en görkemli haliyle göstermişti. Petersburg'un en ünlü caddesiydi ve şehrin kalbini kesiyordu.

"St. Petersburg'da mıyız?" Şok içinde sordum.

Sonia bana tuhaf bir bakış attı. "Ne?" Savunmaya geçerek karşılık verdim. "Kaçırıldım ve gecenin köründe geldik."

Başımı geriye çevirip işlek caddeye ve iki yanımızı çevreleyen görkemli binalara baktım. Sergei'yle geçirdiğim ilk haftanın görüntüleri zihnimden geçti ve sanki biri beni kalbimden bıçaklamış gibi canım çok acıdı.

Anıların bir önemi olmamasını diledim. Keşke onu istemeseydim. Bunun yerine, canlı canlı bağırsaklarımın deşildiğini hissettim. Ellerimi yumruk yaparken tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Fiziksel acı, içimdeki tüm bu acıdan daha iyiydi.

Sergei'nin eli benimkini kapadı. "Scarlett," sesi yumuşaktı, ama artık bunun gerçek olmadığını biliyordum. Eski Sergei'yi geri istiyordum... rahat, şakacı ve sevecen.

Ellerimi çektim.

"Dokunma bana," diye fısıldadım. Gözlerinde bir şey parladı ama ne olduğunu okuyamadım.

Ellerinin üzerimde olmasına izin veremezdim. Eğer bana dokunursa, teslim olurdum. Teslim olacağımı biliyordum. Onun için, onun aşkı için yanıp tutuşuyordum.

Yolculuğun geri kalanı rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti. Sergei yanımda kaskatı oturuyordu ve ben pencereden dışarı bakıyordum. Onun yerleşkesine varır varmaz doğruca odama gittim ve kapıyı kilitledim.

"Scarlett, çantaları nereye koymamı istersin?" Kapıdan Sonia'nın sesi geldi.

Onları tamamen unutmuştum. "Muhafızlara onları kapının önüne bırakmalarını söyle. Ben onları sonra alırım."

Çantamı karıştırdım ve ilk testi açtım. Tabii ki talimatlar Rusça'ydı ama cihaz evde gördüklerime benziyordu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Sonia hâlâ kapının önünde duruyordu.

"Hayır, yemekte görüşürüz." Bunu yalnız yapmam gerekiyordu. Uzaklaşırken ayak sesleri koridorda yankılandı. Banyoya doğru yürüdüm. Neden çubuğa işlemekten daha iyi hamilelik testleri bulamadıklarını gerçekten hiç anlamamıştım. İşim biter bitmez ellerimi yıkadım ve sonuç için kendimi hazırladım.

Lüks banyonun kenarına oturdum ve uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Soluk artı camda görünmeye başlamıştı bile. Şaşırdığımı söyleyemezdim ama şok hâlâ devam ediyordu. Ellerimle karnımı kapattım.

Bir bebek.

Derin bir nefes aldım. Durum pek iyi değildi ve Sergei tarafından kandırılmış gibi hissediyordum. Ona neden beni hamile bırakma konusunda endişelenmediğini sorduğumu hatırlıyordum. Sanırım şimdi mantıklı geliyordu. Gerçi benim de suçum vardı. İlk seferden sonra korunmak yerine, korunmadım. Yani aslında ikimiz de suçluyduk. Onun kim olduğunu bilmiyordum ama ben de pek masum sayılmazdım. Onunla birlikte olmak kaç kez aklımdan geçti? Babamın bana söz verdiği adamla evlenmemek için Sergei'den hamile kalmayı bile diledim. Tabii ki, ikisinin aynı kişi olduğunu bilseydim en başından daha kolay olurdu.

Görücü usulü evliliğe en büyük itirazım iş ortağıyla olmasıydı. Yasa dışı işlerle uğraşan biriyle işim olsun istemedim. Evet, bu işin içinde büyüdüm ama kendimi bildim bileli bu işin dışında kalmak istiyordum. Annem bunun içinde doğmamıştı ve büyükannem ve büyükbabam her zaman benim *normal* bir hayata açılan pencere olmıştı. Bana basit bir hayat gösterdiler; benim istediğim de buydu.

Sergei'ye hamileliğimi söylemek zorundayım. Adil olan buydu. Elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek. Sergei'yle tanıştığımda ayaklarımı yerden kesmişti. Artık onu tanımamın zamanı gelmişti. Onunla konuşmam gerekecekti. Ve eğer evlenirsek, gelecekle ilgili planlarını bilmem ve planlamanın bir parçası olmam gerekecekti. Oturup tüm hayatımıza onun karar vermesine izin veremezdim.

Aşırı uçlardan bahsediyoruz! Bu sabah onunla asla evlenmeyeceğimi haykırmıştım ve şimdi de elimden gelenin en iyisini nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Hamilelik testini çöp kutusuna attım ve yatak odasına gittim. Yatak odasının ortasında durdum, birden ne yapacağımı şaşırdım. Ne yapmam gerekiyordu? Rusya'ya indiğimiz andan itibaren dünyam dönmeye başlamış gibi görünüyordu. Ve ben bunun farkında bile değildim.

Yatak odasından çıktım, kapının hemen önünde yığılı duran alışveriş torbalarına dikkat ettim. Pavel bir tane daha getiriyordu. Sergei'nin adamlarına ihtiyacım olmayan onca şeyi poşet poşet getirttiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Teşekkür ederim, Pavel," dedim ona. "Sana yardım edeyim."

"Endişelenme," diye iyi niyetle gülümsedi. "Bu sonuncusuydu."

"Sana yardım etmeliydim. Özür dilerim." Her şeyi onların halletmesi için geride bırakmam kabalıktı. Hamilelik testi yaptırmak için sabırsızlanmam kötü bir bahaneydi.

"Merak etme. Alışveriş yapmayı seviyorsun, değil mi?"

Kıkırdadım. "Eskiden öyleydim. Bugün biraz farklıydı." Bekledi, açıklamamı bekledi ama gerçekten yapamadım. Gerçekten söyleyecek bir şey yoktu. *Hamilelik testi yaptırmak için alışverişe gitmek istiyordum*, açıklama yapmam söz konusu bile olamazdı. "Sergei'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu ofisinde bulacaksın."

Ona gülümsedim ve ofisine doğru yöneldim. Ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Belki de sekiz yıl önce babamla neden bir evlilik ayarladığını öğrenerek başlayabilirdim. Evet, başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Ofise yaklaştığımda birkaç yüksek ses duydum. Adımlarım duraksadı. Elimde olmadan, acaba Sergei ofisinde rahatsız edilmekten hoşlanmıyor muydu diye düşündüm. Babamın kuralları asla ofisine girmemek ya da etrafında oylanmamaktı. Annem bir keresinde bunun hem onun hem de bizim güvenliğimiz için olduğunu açıklamıştı. Onun ilgilendiği her şeyi bilmememiz en iyisiydi.

Tabii ki anneme cevabım, eğer mafyanın içinde olmasaydı böyle bir kurala gerek olmayacaktıydı.

"Bana milyonlarca dolara mal oldun," diye bağırdı bir kadın sesi hoparlörden.

"Umurumda bile değil, Irina." Sergei'nin sesi sakindi, neredeyse sıkılmıştı.

"Buna pişman olacaksın Sergei," diye bağırma devam etti, sesi biraz sertti. Sanki çok sigara içiyormuş gibiydi. "Çalınan malların zararını bize ödemezsen, buna pişman olacaksın."

Sergei güldü. O mutlu, hafif kahkahası değildi bu. Tehditkâr bir kahkahaydı. "Seni ve kocanı alaşağı edene kadar her bir sevkiyatını durdurmayı hayatımın görevi haline getireceğim. O sevkiyatlar çalıntı mal değildi. Onlar satmayı planladığınız insanlardı. Masum kadınlar ve çocuklar. Dua et de ne seni ne de o lanet kocanı ele geçireyim. Çünkü gözlerindeki ışığın söndüğünü görene kadar boynunu sıkacağım."

"Sen kafayı yemişsin," diye bağırdı kadın. "Lanet olası deli Rus günahkâr. Sonra da seninle neden evlenmek istemediğimi merak ediyorsun. Sen bir hiçsin ve yaşadığın sürece de bir hiç olarak kalacaksın."

Ne demek istedi? Sergei ile evlenmek istemiyormuş. Bu ne zaman oldu? Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu. Sergei hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tanrı aşkına, sekiz yıldır onunla sözlüydüm ve adını bile bilmiyordum. Kafamı kuma gömdüğüm için kendimden utanıyordum. Bu çok aptalcaydı ve babamın kızı olarak bu kadar isteyerek kör ve sağır olmama asla izin vermemeliydim.

"Ve sen İrina, yaşayacağın kısa hayatta kalpsiz bir sürtük olarak kalacaksın," diye karşılık verdi Sergei.

Soğuk sesi tüylerimi diken diken etti, hem de her zamanki gibi değil. Bu Sergei tehlikeli ve sertti.

Hat kesildi ve Sergei'nin ağzından bir dizi küfür çıktı. Bazıları İngilizceydi ama çoğu Rusçaydı. Bunların küfür olduğunu anlamak için çevirmene ihtiyacım yoktu.

Michail'in sesi beni şaşırttı: "Bir gün o kadına canlı canlı işkence etmek ve bağırsaklarını deşmek istiyorum." Onun da orada olduğunu fark etmemiştim. "Kadınları asla incitmek istemem ama o... o bir kadın değil. O kan emici, açgözlü, şeytani bir orospu."

"Buna birkaç sıfat daha ekleyebilirim," diye mırıldandı Sergei. "Polonyalılardan birini konuşturmaya çalış. Onun insan kaçakçılığı faaliyetlerini sona erdirmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Hem onun hem de Bartek'in ortadan kaldırılması gerekecek."

Evet, şimdi annemin neden babamın ofisinin etrafında dolaşmamı yasakladığını anlayabiliyordum. Sonunda kardeşlerimin ofisine girmesine izin verildi ve onları işi devralmaları için yetiştirdiğini biliyordum. Ve bunu kafamda tırnak işaretleriyle söyledim. Bu hazmetmesi gerçekten zor bir bilgiydi. Yine de Sergei'ye katılmadığımı söyleyemezdim. Eğer o kadın insan ticareti yapıyor ve satıyorsa, öldürülmeyi hak ediyordu.

"Scarlett," Michail'in sesi beni ürküttü. "Ne zamandır burada duruyorsun?" "Yeterince uzun," dedim ona. Tıpkı Sergei gibi üç parçalı bir takım elbise giymiş ve silah kılıfı takmıştı.

Altında. Kendi evlerinde silah taşımaları sinir bozucuydu. "Siz ikiniz işlerinizi yaparken ofis kapısını kapatmayı öğrenmelisiniz." Son kelimeyi vurguladım. Kahretsin, gerçekten de bu dünyada olmak istemiyordum. Amerika'da bunun bir parçası olmak istemiyordum ve burada, Rusya'da da kesinlikle istemiyordum.

Yanımdan geçip Sergei'nin ofisine girdim ve kapıyı kapattım. Sergei sandalyesinde oturuyordu, güzel gözleri üzerimdeydi. O beni izlerken vücudum tepki veriyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Ona olan çekimim çok güçlüydü ama sevgi olmadan bunun azalacağını biliyordum. Onun sevgisini istiyordum, çünkü ona tüm sevgimi vermiştim. Annem babamı sevdiğini fark etmesinin beş dakika sürdüğünü söylemişti. Ama mihraba giden yolda herhangi bir kalp ağrısı ya da barikattan hiç bahsetmedi.

Şimdi ne olacak?

Bazı notlar almalıydım çünkü ne yapacağımı unuttum. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta ne yapacağımı bilmiyordum.

"Otur, Scarlett."

Sandalyeye oturdum, gözleri beni hiç terk etmiyordu. Her hareketimi, her nefes alışımı izledi.

Şimdi onu izlediğimde, acımasızlığını ve sertliğini görmeyecek kadar kör olduğuma inanamıyordum. Evet, yumuşak, şefkatli ve koruyucu olabilirdi ama aynı zamanda tehlikeli de olabilirdi. Babam da aynı hisleri yayıyordu. Babam, amcam ve kardeşlerim gibi insanların etrafında büyüdüğüm için bu nitelikleri kilometrelerce öteden fark etmem gerekirdi. Bunun yerine, onları tamamen kaçırdım.

Kahretsin, ondan gerçekten hoşlanmıştım. Onu sevdim. Onu istedim. Ve şimdi onun bebeğini doğuracaktım. Ama geleceğimizi üzerine inşa edeceğimiz bir temelimiz olmazsa, ikimiz de mutsuz olacaktık. Çocukları mutlu bir evde, sevgi dolu ebeveynlerle büyütmek istiyordum. Tıpkı benimkiler gibi.

Sonia'nın bana Sergei'nin bir yetimhanede büyüdüğünü söylediği sözler aklıma geldi. Bu adam hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Aslında, muhtemelen onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. En azından gerçek halini.

"Bir şey mi konuşmak istiyordun?" Sergei'nin sesi beni irkiltti. Ona bakıyordum, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. "Senin hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim," diye başladım. "Son sekiz yıldır görücü usulü bir evlilikle sana söz vermiştim ve adını bile bilmiyordum."

Gerçi bu benim suçumdu. Bilmek istemedim.

"Ne bilmek istiyorsun?" Sandalyesine yaslandı, tamamen rahatlamıştı. Kravatını gevşetmek için çekiştirdi. Ama ben kanmadım. Her şeyin altında gergin bir hali vardı.

"Öncelikle, neden görücü usulüyle evlendiğini bana anlatır mısın?" Ona sordum. "Sekiz yıl önce yirmi beş yaşlarındaydın. Ne tesadüf, şimdi benim yaşımdaydın! Ama itiraf edeyim, bu yaşta koca aramak hiç aklıma gelmedi. Aslında otuz ya da otuz beş yaşına kadar beklemek hiç de fena olmazdı." Sergei'nin kıpırtısız hali beni izliyordu, gözleri dalgındı. Yumuşak bir sesle devam ettim: "Erkekler için bu kadar genç yaşta evlenmenin bir öncelik olmadığını tahmin edebiliyorum. Peki bunu neden yapıyorsun, Sergei?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. Sessizlik sürdü, tek ses eski moda saatinin tik taklarıydı. Bana saatli bir bombayı anımsattı, daha önce hiç bomba sesi duymamıştım.

"Yirmi iki yaşındayken nişanlandım," diye konuştu sonunda. "Kadının beni sadece daha büyük balıklara ulaşmak için kullandığı ortaya çıktı. Beni terk etti çünkü ben bir hiçtim. Ailem beni terk etti, bana bir soyadı vermedi ve şu anda sahip olduğum paraya ya da güce sahip değildim."

Bu berbattı. Ve çok acıttı! Başka bir kadını seviyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca. Gerçekten de öyleydim. Kimse böyle bir muameleyi hak etmiyordu. "En iyisi oldu," diye karşılık verdi. "Düşündüğüm kişi değilmiş."

Her neyse, benim

Kardeşlerim ve ben sonraki birkaç yıl boyunca çok çalıştık ve servet biriktirdik. Babanın işleri zorlanıyordu ve ben bir fırsat gördüm. İki kumarhanesini satın aldım ve üçüncüsünü de almaya hazırdım ki kardeşlerimle beni çağırdı. Onun bölgesini ele geçirdiğimizi düşünüyordu. Onun bölgesini ele geçirmekle ilgilenmiyorduk. Aslında, Dimitry ve Nikolai, kardeşlerim, onun kumarhaneleriyle ilgilenmiyorlardı. Sadece ben ilgileniyordum. Onunla buluşmayı kabul ettik. Daha iş konuşmaya yeni başlamıştık ki bir telefon geldi. Kulak misafiri olduğum küçük konuşmadan anlaşıldığı kadıyla okulda başın belaya girmiş. Baban ne dedi?" Sergei'nin dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü ve kalbim durdu. "Senin asi bir ergenlik dönemi geçirdiğini ve ona tüm oğullarının toplamından daha fazla sorun çıkardığını söyledi."

Kendimi tutamadım ama kıkırdadım. "Bunun tek nedeni kardeşlerimin yakalanmama konusunda daha iyi olmalarıdır," diye karşılık verdim eğlenerek.

"Eminim," diye kabul etti. "Seni evlendirmekle ilgili yarı şaka bir yorum yaptı ve bu fikir aklıma geldi. Bir gelin karşılığında babanı içinde bulunduğu durumdan kurtarmayı teklif ettim. Baban ilk başta

isteksizdi ama ona en azından yirmi beş yaşına gelene kadar bekleyeceğimi söyledim. Ben ikna olmuşum.

Geçmişim düşünöldüğünde, bir kadın benimle aile kurmak isteyebilirdi. Sıfırdan, gecekondudan geldim ve biriktirdiğim para dışında pek bir şey sunamadım."

Şok içinde ona baktım. Gerçekten de bir kadına sunacak hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordu. Bir kadının tek istediğinin onun kalbi olduğunu fark etmemiş miydi? Belki de onu reddeden o kadın, tüm ideallerini ezmişti.

"Telefondaki kadın evlilik teklifinizi reddetti mi?" Sesim garip bir şekilde mesafeli çıkmıştı. Kıskançlık benim için tanıdık bir duygu değildi ama şimdi hissediyordum. Kıskanmışım. Kız onun kalbini çalmış ve ezmişti. Ve şimdi, tek önerdiği parasal güvenceydi.

"Evet, İrina." Ses tonunda öfke ve nefretle onun adını tükürdü.

Kahretsin! Sergei'nin bir evlilik ayarlamasına ve içine kapanmasına şaşmamalı. Ailesi onu terk etti, sevdiği kadın onu kullandı ve terk etti.

"Bu onun kaybı, biliyorsun," diye yumuşak bir sesle konuştum. Kalbim beni sevmediğini bilmekle kırılıyor olsa da, yine de ona teselli vermek istedim. Birbirimizi izledik ve ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama hamilelik hormonlarım bana karşı çalışıyordu. Şimdiden fazla duygusallaşmışım, gözlerim yaşardı. Ayağa kalktım, hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce buradan gitmem gerekiyordu. "Bir eş bulmak için mükemmel bir aileye, paraya ya da soyadına ihtiyacın yok, Sergei. Sadece bir kalbe ihtiyacın var."

Arkamı döndüm ve ofisinden çıktım. Ofisinin kapısı kapandığı anda adımlarım hızlandı. Koşarak yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Gözyaşlarım döküldü ve kalbim kanadı. Bu kısımdan annem bana kesinlikle hiç bahsetmemişti. İçimden bir ses, Sergei'yle müstakbel kocam olarak tanışmış olsam bile ona aşık olacağımı söylüyordu. Bunu durdurmak bir kasırgayı kontrol etmeye çalışmak gibi olurdu. Bu imkânsızdı. Ama kalbi çoktan gitmişti.

Öğleden sonraydı ama kendimi fiziksel ve duygusal olarak bitkin hissediyordum. Yatağa girdim ve uykuda rahatlamaya çalıştım.

Rüyalarındaki Sergei beni seviyordu.

SERGEI

"Bir eş bulmak için mükemmel bir aileye, paraya ya da soyadına ihtiyacın yok, Sergei. Sadece bir kalbe ihtiyacınız var."

Scarlett'in sözleri ofisimden çıkarken havada asılı kaldı. Sadece bu sözler bile onun doğasının bir yansımasıydı. Irina için kalbin hiçbir önemi yoktu; her şey onun için önemliydi. Ama Scarlett için öyle değildi. Belki de ona bu kadar kolay aşık olmamın nedeni buydu. Ona kalbimi verdim ve karşılığında onunkini istedim.

Peşinden koşmak, kalbimin onda olduğunu haykırmak istedim. Bunun yerine, o gittikten sonra koltuğuma yapışıp kapıya bakmaya devam ettim.

Scarlett geri gelecekmiş gibi kapıyı ne kadar süre izlediğimden emin değildim. Telefonum çaldı ve Dimitry olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım. Hâlâ bana kızgın olmasını, en azından bir yıl daha benimle konuşmamasını bekliyordum. Yine de onu özleyecektim.

"Alo?" Telefonu ben açtım.

"Anastasia vuruldu," Dimitri'nin sesi boğuktu, kelimeleri zar zor duyuluyordu.

"Ne? Nasıl?" Kalbim korkudan gümbür gümbür atıyordu.

"Ne?" Nikolai'nin de aynı soruyu sorduğunu duydum. İkimizi de içeri almış olmalıydı.

"Vlad bize ihanet etti," diye boğazı düğümlendi. "O mu bilmiyorum-"

Dimitry sözünü bitiremedi. Nikolai ve ben dinledik, kardeşim ve kadını için duyduğumuz korku arttıkça sessizlik sağır ediyordu. Eğer ona bir şey olursa, bu kardeşimi mahvederdi.

Karıştırma sesleri duydum. "Onlara ben söylerim," diye Misha'nın sesini duydum. "Doktor seninle konuşmak istiyor." Biraz daha karıştırdım. "Ben Misha."

"Ne oldu?" Onu sorguladım.

"Anja düğünümde bir svideteldi. Resepsiyonda Vlad Anja'ya bir şey söyledi ve Anja düğünü terk etti," diye mırıldandı. "Ona ne söylediğini bilmiyoruz ama arabanın anahtarlarını aldı ve gitti. Bir pusu vardı ve Boris'in adamları arabasına çarptı. Vlad her şeyi ayarlamıştı, köstebek o. Kolyesindeki takip cihazı sayesinde onu bir depoya kadar takip ettik. Boris, adamları ve bizim aramızda bir çatışma oldu. Anastasia kendini Dimitry'nin önüne attı. Onun için bir kurşun yedi."

"Siktir," diye mırıldandım. O da onu seviyordu. Birlikte geçirdikleri hayatın kısa olmaması gerekiyordu. "O lanet Vlad-" Nikolai küfretti, sesindeki öfke içimde kaynayan öfkeyi yansıtıyordu.

"İkinci kurşunun onu öldüreceği kesindi," diye devam etti Misha. "Ama Boris o kurşunu yedi. O öldü." "Ne?" Nikolai ve ben aynı anda sorduk. Yanlış duymuş olmalıyım. Yanlış duymuş

olmalıydım.

Boris herkes için kurşun yer.

Misha, "Onun lanet olası kızı," diye açıkladı ve eğer oturuyor olmasaydım, çenemle birlikte yerde olacağımdan emindim. "O da bilmiyordu, Boris de. Manciatte çatışma başlamadan hemen önce bunu ona açıklamış. Buna inanabiliyor musun? Boris'in kızı!"

Hayır, buna inanamadım. Anastasia benim kız kardeşimdi. Benim kan kardeşim! "Atlabilecek mi?" Acı içimi kemirirken sordum.

"Şu anda ameliyatta. Durumu iyi görünmüyor ama doktorlar ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

Tanrı onun ölmesine izin veremezdi. Hayat bu kadar acımasız olamazdı. Kardeşim mutluluğu hak ediyordu. Nikolai ve beni korumak için hayatını vermişti. Tanrı şimdi hepsini ondan alamazdı.

"Ne yapabiliriz?" Ben sordum. Kız kardeşim! Güçlüydü; öyle olduğunu biliyordum. Üstesinden gelecektir.

Yapmak zorundaydı. Kardeşim için! Benim için!

Misha telefonda, "Anastasia'nın kaçırılmasını Vlad düzenledi," diye mırıldandı. "İkisi de." "Lanet olası yılan," diye tükürdüm. Rus Orkidesi'ndeyken onun boynunu sıkmam gerektiğini biliyordum.

İçimden gelen sesi dinlemeliydim. "Nikolai, sen Malcome'a odaklan. Ben Vlad'la başlayacağım."

Bir plan yaparak telefonu kapattık. Misha bizi bilgilendirmeye devam edecekti. Anja iyileşene kadar Dimitry'nin akli başında olmayacaktı. Yapacaktı; buna kesinlikle inanıyordum.

Michail'i aramaya gittim ve ona olanları kısaca anlattım. Bilmediği tek şey Anja'nın kız kardeşim olduğuydu. Boris'le olan bağlantımı kimse bilmiyordu. Boris'in kendisi bile babam olduğunu bilmiyordu. Anlaşılan o da Anja'nın babası olduğunu bilmiyordu.

Geriye şu soru kalıyordu: Telefondaki şantajcı bunu nereden biliyordu?

Scarlett'i aramaya gittim. Ofisimde yaptığımız konuşmadan beri onu görmemiştim. Aldığım onca haberden sonra, sanki günler önceymiş gibi geliyordu. Onun iyi olduğundan, güvende olduğundan emin olmalıydım. Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ve tam onu aramaya koyulacaktım ki telefonum bir mesajın sinyalini verdi.

Şöyle bir bakınca Nikolai'nin adını gördüm. Kaydırarak açtım. Kısa bir mesajdı. Birkaç gün içinde Rusya'ya dönmeyi planlıyordu. Nikolai kızıl saçlı arkadaşı Olivia'yı burada, St. Petersburg'daki evine yerleştirmişti. Belki iki arkadaş herkes için güvenli olduğunda bağlantı kurabilirlerdi. Kardeşime hızlı bir mesaj gönderdim ve yardım teklif ettim.

Anastasia yaralandığı için onun güvenliğinden daha da çok endişe ettiğini hayal ettim. Tıpkı benim Scarlett için endişelendiğim gibi.

Nikolai kız kardeşini öldüren Malcome Schmidt'i yakalamak için yanıp tutuşuyordu. Dünya gerçekten de küçük bir yerdi, çünkü aynı adam hem Scarlett'le hem de Anastasia'nın diğer seyahat arkadaşıyla nişanlıydı. Scarlett'e bana bayılmayı bırakmasını söylediğini hâlâ hatırlayabiliyordum.

Bana bayılmayı kesinlikle bıraktı. Arabada ona dokunmamam için bana tükürme şekli göğsümde bir yaraydı. Onun peşinden koşan bir köpek yavrusu gibiydim, sarılmak, öpmek ve gülümsemek için ölüyordum.

Bu kadar zayıf olduğum için kendimle alay ederken bile onu aramaya devam ettim. Ne zaman kendimi gergin ya da öfkeli hissetsem, onu görmek ya da onu düşünmek bana iyi geliyordu. Michail'i dışarıda nöbetçi adamlarla konuşurken buldum.

"Scarlett nerede?" Ona sordum.

"Burada değil," diye cevap verdi. "Odasını kontrol ettiniz mi? Senin için onu bulmamı ister misin?" "Hayır, ben hallederim."

Yatak odasına gittim ve tüm çantaların hâlâ kapısının önünde durduğunu fark ettim. Bu garipti. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Kapıyı usulca çaldım ama cevap gelmedi. Omurgamdan aşağı soğuk bir korku aktı. Yedek anahtarların her zaman saklandığı kapının üstüne uzandım. Kapının kilidini hızla açtım, yerine koydum ve içeri girdiğimde onu uyurken buldum.

Yatağa geldim ve kenarına oturdum. Yorgun ve solgun görünüyordu. Neredeyse hiç kahvaltı etmediğini ve öğle yemeği de yemediğini fark ettim. Bu alışılmadık bir durumdu çünkü Scarlett'in sağlıklı bir iştahı olduğunu kendisi de kabul ediyordu. Bunu ilk elden görmüştüm.

Alnında siyah saçlarından bir tutam vardı ve onu hafifçe geriye doğru taradım. Ona her baktığımda kalbim gururla kabarıyordu. O benimdi ve gitmesine asla izin veremezdim. Boris'le ilgili tüm söylentiler ve sevdiği kadını kaybettikten sonra uyguladığı zalimlik sonunda yankı buldu. Öfkenin tüm duyularımı ele geçirdiğini ve iyi yanlarımı bastırdığını hissettiğim anlar oldu. Garip bir şekilde, Scarlett beni sakinleştirdi. Babam bana soyadını vermemiş olabilirdi ama kötü özelliklerini bana vermeyi kesinlikle başarmıştı.

Scarlett'in babasıyla yaptığım konuşmaları düşündüm. Kaçırılma olayından hiç memnun değildi. Bu sabah babasına onu alması için yalvardığında kendimi bir pislik gibi hissettim. Son zamanlarda, kendimi her zaman bir pislik gibi hissediyordum. Tüm bu karmaşanın arkamızda kalmasını bekleyemedim. Burada benimle olduğu ve ona göz kulak olabileceğim için minnettardım. Babası onu güvende tutmam için bana güveniyordu ve ben de onu güvende tutmaya niyetliydim. Babasını tehlikelerle endişelendirmekten nefret ediyordum ama gerçek şu ki, onu bana kadar takip ettiklerinde Moskova'da hedef alınmıştı. Eğer Vlad Anastasia'nın peşindeyse ve Scarlett'i biliyorsa, onun da peşine düşebilirdi.

Scarlett'in gözleri irkilerek açıldı. "Hey," diye mırıldandı uykulu uykulu.

Beyni henüz onu yakalayamamış olmalı çünkü bana gülümsüyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

"Hey." Yanağını avuçladım ve o da dokunuşuma doğru eğildi. Tanrım, ona dokunmayı ve onu hissetmeyi seviyordum.

Bana yakındı. Onun güvenini gösteren bu küçük hikayeleri özlemiştim. Karşılaştığımızda ona karşı dürüst davranmayarak bu güveni mahvetmiş olmaktan nefret ediyordum. Michail'in onu kaçırmasını sağladığım için benden nefret etmekte haklıydı. Niyetim onu güvende tutmaktı ama çok korkmuş olmalıydı. Vicdan azabı beni yiyip bitiriyordu ve umarım yaptıklarım aramızda yeşermeye başlayan duyguları yok etmemiştir. Kendini bana tekrar teslim edene kadar onun için savaşıacaktım. Aramızdaki bu çekim gerçektir. Ama sadece bu değildi, onunla ilgili her şeyi seviyordum. Kahretsin, onu sevdim.

"Neredeyse yemek vakti geldi. Bir şeyler yemeye çalışmalısın." Sesimi alçak tuttum, beni izlerken gözlerindeki o yumuşak bakışın azalmayacağını umuyordum.

Hasta olduğundan endişelendim. Genelde çok sağlıklı bir iştahı vardı. "Yiyeceğim," diye mırıldandı ve gözleri tekrar kapandı.

"Sadece çok yorgunum."

"Doktora gitmeli miyim?" Bu kadar yorgun hissetmemeli. Bugün neredeyse hiçbir şey yapmadık.

"Hayır, bu normal. Bırak biraz daha uyuyayım." Kaşlarımı çattım. Bununla ne demek istemişti?

Dudaklarından bir iç çekiş çıktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Sonra daha iyi olur."

Sözleri anlamsızdı ama muhtemelen hâlâ uyuduğu içindi. Biraz daha uyumasına izin verirdim. Akşam yemeğini normalden biraz daha geç yiyebiliriz.

SCARLETT

W

Uykumdan uyandığımda saat neredeyse akşamın sekiziydi. Hızlı bir duş aldım ve dizlerime kadar inen yüksek belli çiçekli bir elbise giydim. Aynaya hızlıca bir göz attığımda hala yüzümde halkalar olmasına rağmen düzgün göründüğümü fark ettim.

Gözlerimin altı ve hala solgun görünüyordum. Sanırım yorgunluk ilk üç aylık dönemin bir yan etkisiydi.

Yatak odamdan çıkarken odaya göz gezdirdim. Alışveriş torbaları hâlâ açılmamış duruyordu. Hiçbirine ihtiyacım yoktu ama hepsini bir kenara koymam gerekecekti. Görünüşe göre burası benim yeni evim olacaktı.

Belki Sonia bana yardım edebilirdi; iyi bir arkadaştı. Onunla konuşmak kolaydı, tıpkı Anja ve Scarlett gibi.

Sergei ve Michail'in yemeklerini bitirmek üzere olduklarını düşünerek yemek odasına koştum ama odayı bomboş buldum.

Belki de yemeklerini çoktan bitirmişlerdir.

Tam gitmek için arkamı döndüğümde Sergei'ye çarptım. "Oha," elleriyle beni sabitledi. "İyi misin?"

Gözlerimi yüzüne diktim ve kalbim küt küt atmaya başladı. Kollarımı ona dolamak ve bana sarılmasını istemek geldi içimden. Bunun yerine bir adım geri attım.

"Evet, her şey yolunda," dedim ona. "Biraz kestirdim ve uyuyakalmışım. Ben de tam mutfağa gidip kalan yemekleri isteyecektim."

"Akşam yemeğini kaçırmadın," diye yorum yaptı. "Şimdi yiyeceğiz." "Oh, tamam."

"Scarlett, sana söylemek istediğim bir şey var." Sözleri beni şaşırttı. Gözlerimi kaldırdım ve devam etmesini bekledim. "Kötü bir şey oldu. Kardeşlerim ve benim için çalışan bir adamın hain olduğu ortaya çıktı."

Neden olduğundan emin olmasam da başımı salladım. "İyi olacak mısın?"

"Evet," diye bana güvence verdi. "Ama onu yakalayanakadar herhangi bir alışveriş gezisi için mülkten ayrılmak güvenli olmayacak. Güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Sesi endişeli geliyordu. "Tamam," diye gülümsedim. "Artık alışveriş gezisi yok."

Ödülüm onun gülümsemesiydi ve içim eridi. "Teşekkür ederim, Solnce," diye mırıldandı, öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Sana bir şey olursa aklımı kaybederim."

Sevgisini ve itirafını duymak, ona duyduğum istek ve ihtiyaçla titrememe neden oldu. Belki de beni önemsiyordu? Benim hakkımda ne hissettiğini sormak dilimin ucundaydı.

Sev beni.

"Gidip Michail'e yemekten bahsedeyim mi?" Onun yerine ben teklif ettim. O ya da Sonia etraftayken daha güvenliydi.

"Çoktan yaptım," diyerek beni yemek odasına geri itti. "O ve Sonia geliyorlar. Yemek sırasında yanıma oturur musun lütfen?"

Başımı kaldırdım, gözleriyle buluştum ve şaşkınlıkla başımı salladım. İkimiz de yerimize oturduğumuzda Michail ve Sonia da bize katıldı. Şaşırtıcı bir şekilde akşam yemeği keyifli geçti. Yemekler çok lezzetliydi ve menüde duyularımı rahatsız eden tek bir şey bile yoktu.

Sonia kardeşlerinden ve ailesinden çokça bahsetti. Michail ailesiyle ilgili birkaç hikâye daha ekledi.

"Sadece kız kardeşine işkence etmediğini duyduğuma sevindim," diye takıldım ona. "Hayır, sevgiyi kardeşlerim arasında eşit olarak yaydım."

"Sergei, Michail sana kız kardeşinin yatağına ölü bir yılan koyduğunu söyledi mi?" diye ona doğru baktım.

Ölü bir yılan!"

"Hayır, mülakat sırasında bundan bahsetmeyi unuttu," diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

"Şaşılacak bir şey yok," diye gülümsedim Michail'e. "Seni zaman aşımına uğrattırdım. Bir yıl boyunca!" Hepimiz güldük. "Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Michail ve Sergei birlikte iyi çalışıyor gibiydiler, sanki bu işi uzun zamandır yapıyorlarmış gibi.

"Yaklaşık on beş yıl kadar," diye yanıtladı Michail. "Diğer beş çocukla kötü bir kavgaya karıştım. Akıllıca davranıp kaçmak yerine dövüşmeye karar verdim. Sergei bunu gördü ve katılmaya karar verdi. Oranları eşitlemek için, bilirsin işte."

"Peki siz ikiniz kazandınız mı?" Sergei'nin mazluma yardım etmek istediğini duymak beni şaşırtmadı. Nedense korumacı bir tipe benziyordu.

"Evet, öyle yaptık," diye yanıtladı Sergei.

"Gerçi Sergei'nin ağabeyleriyle başımız belaya girdi," diye ekledi Michail kuru bir sesle. "O ikisi ona karşı çok korumacılar. İstedikleri zaman da çok korkutucu oluyorlar."

Başımı eğip Sergei'yi izledim. Onlardan nadiren bahsetmesi bana garip geliyordu.

"Evet, genellikle ağabeyler öyledir," diye yorum yaptım. "Kaç yaşındalar?"

"Dimitri otuz sekiz, Nikolay otuz altı yaşında," diye yanıtladı Sergei.

"Peki ya kardeşlerin, Scarlett?" Michail durup dururken sordu ve beni şaşırttı. Son iki hafta boyunca tarafsız konulardan uzak durmuştu. "Kardeşlerden söz ettin, değil mi?"

"Evet, benim üç ağabeyim var. Cillian, Brennan ve Liam," diye cevap verdim. "Cillian en büyükleri ve en iğrençleri. Sırada Brennan var ve en uysalı o. Liam ise asi olan." Onları düşünerek gülümsedim. Onları çok sık görmesem de hâlâ seviyor ve çok özliyordum.

Michail kuru bir sesle, "Sen ve Liam iyi geçinmelisiniz," diye karşılık verdi.

Kıkırdadım. "Seni hassas bölgeden tekmelediğim için hâlâ surat asmıyorsun, değil mi?" Michail de dahil olmak üzere tüm masa kıkırdadı. "Ayrıca, bunun için Brennan'a teşekkür etmelisin. Bana nasıl yapılacağını o öğretti."

"Hatırlat da ona teşekkür edeyim," dedi yüzünü buruşturarak. Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Sonia, "Eminim seni koruyup kolluyorlardır," diye araya girdi.

"Öyleler," dedim ona. "Can sıkıcı bir şekilde öyle." "Evliler mi?" Sonia merakla sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Annemle babam birbirlerine çok bağlılar. Bu muhtemelen hepimizi mahvetti. Bence her biri bu tür bir bağlılık arıyor."

"Ailenin evliliği görücü usulü değil miydi?" Sergei şaşkınlıkla sordu.

Başımı salladım. "Annemin küçük bir fırını vardı. Bir sabah babam pasta almak için durdu ve bum." Gözlerimi devirdim. "Annem bana her zaman babamın doğru kişi olduğunu anlamasının tam beş dakika sürdüğünü söylerdi." Titreyerek nefes aldım. Tanrım, onları özlemiştim. Yıllardır eve gitmekten kaçınıyordum ama yine de onları özleyiyor ve seviyordum. "Hâlâ sürekli yemek pişiriyor. Bundan gerçekten keyif alıyor. Kendimi bildim bileli tarçın gibi koktuğuna yemin ederim."

Michail gülerek, "Tamam, şimdi biraz tarçınlı çörek istiyorum," dedi.

"Bana bakma," diye şaka yaptım. "Ben yemek yapamam. Hem sen tarçınlı çöreği nereden biliyorsun ki? Bunun daha çok Amerikan hamur işi olduğunu sanıyordum?"

"Amerika'ya her gittiğimizde," diye yorumladı Sergei, "Michail tarçınlı çörek almak için bebek gibi mızızlanıyor."

Başımı öne eğdim ve güldüm. "Dikkat etsen iyi olur. Doğruca kalçalarına giderler."

"Buna değer," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Bir dahaki sefere annemden sana yapmasını isteyeceğim," dedim ona. "Harika tarçınlı çörekler yapar." "Senin en sevdiğin hangisi, Scarlett?" Sergei sordu.

"Sanırım havuçlu kek," diye düşündüm bir an. "Biliyor musun, bir favorim olduğundan emin değilim. Hepsini severim ama tarçınlı çöreklerle bayılmıyorum. Peki ya sen?"

"Tatlılardan pek hoşlanmam," diye cevap verdi kaşlarını çatarak.

"Bu doğru," diye ekledi Sonia. "Seni hiç tatlı yerken gördüğümü sanmıyorum."

"Ama o naneyi paylaşmıştık-" Yanaklarımın ısındığını hissederek sözümü kestim. "Neden tatlılarla ilgilenmiyorsun?" Onun yerine ben sordum.

"Kardeşlerim ve ben bir yetimhanede büyüdük," diye cevap verdi Sergei, gözlerini benden ayırmadan. "Acıktığımızda sokağın aşağısındaki fırından bir şeyler çaldık. Bu sık sık olurdu, bu yüzden bana ömür boyu yetecek kadar hamur işim oldu."

Dürüstlüğü ve paylaştığı bilgiler beni şaşırttı. Elimi ona uzattım. "Özür dilerim."

"Artık hepsi geçmişte kaldı," diye yanıtladı basitçe. Gözleri dikkatle beni izliyordu ve arzuyla yanıyorlardı. Bütün içim eridi. Elimi hızla geri çektim ve ona çok uzun süre bakarsam yanacağımdan korkarak başka tarafa baktım.

Tam yemeğimizi bitirirken Sergei'nin telefonu çaldı. Michail ile bakıştılar ve ikisi de izin istediler.

Sonia'ya baktım ama bu onu endişelendirmişe benzemiyordu. Bakışlarımı yakaladı ve tek omzunu silkti.

"Bunu her zaman yapıyorlar," diye yorumladı. "Sadece görmezden gelin."

SERGEI

T Kapıda yerleşkeye girmeye çalışan bir yabancı vardı. Michail ve ben kapıya koştuk ve güvenlik görevlileri onu yakaladı.

"Nerede o?" Kapıya varır varmaz sordum. Küçük bir bina vardı

Kapının yanında gardiyanların tuvaleti kullanmasına izin veren küçük bir mutfak ve oturma alanı vardı. "İçeride Pavel'le birlikte."

Binaya girdiğim ve onu gördüğüm anda tanıdım. Bu, yaz boyunca Scarlett ve arkadaşlarıyla birlikte seyahat eden güvenlik koruması Brian'dı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde bir şeyler titreşti.

"Bana bu evin sahibini aradığınız söylendi," diye sordum. Başını salladı ve ben de devam ettim,

"Onu bulmuşsunuz. Sizin için ne yapabilirim?"

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini sıktım ve oturdum, o da beni takip etti.

"Ben Brian Ryker," diye kendini tanıttı. "Scarlett O'Brady'yi arıyorum. Sanırım burada tutuluyor."

"Scarlett'le ne işiniz var?" Ona sordum.

"Üç hafta önce kaçırıldı," diye sakince cevap verdi. Adama hakkını vermeliydim, soğukkanlılığını koruyordu. "Amerika'ya dönmeden önce onun güvende olduğundan ve burada kalmak istediğinden emin olmak istiyorum."

"Peki onun burada olduğunu düşündüren ne?"

"Burada tutulduğuna dair bir ihbar aldım. Son iki gündür evi izliyorum.

Onu gördüm."

Birbirimizi sessizce izledik. Binanın içinde dört adamım varken ve dışarıda çok daha fazla adamım varken tek başına olmasının dezavantaj olduğunu biliyordu. Cesurdu. Ya cesur ya da aptal. Moskova'nın her yerinde Scarlett'i sorduğunu biliyordum ama ilk kez yüz yüze geliyor ve konuşuyorduk.

"Evet, o burada ve güvende," dedim sonunda ona. "Ama Amerika'ya geri dönmeyecek. Ailesi birkaç hafta içinde düğünümüz için bize katılacak."

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Eğer durum aynıysa, onu görmek ve iyi olduğundan emin olmak isterim."

Michail'e hızlıca bir baş selamı verdim ve o da onu almaya gitti. Beklerken ikimiz de havadan sudan konuşmaya çalışmadık. Böylesi daha iyiydi çünkü hiç havamda değildim.

Scarlett'in ortaya çıkması uzun sürmedi. Binaya girer girmez gözleri büyüdü. "Brian?" diye haykırdı ve ona doğru koşarak kocaman sarıldı. Yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Onları ayırmamak için kendimi zor tuttum. Aralarında bir şey olmadığını biliyordum ama sahiplenme duygum mantıklı değildi. Beklediğim karşılama buydu, ama Brian bunu aldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona gülümsedi. "Aslında seni arıyordum." "Beni mi?"

"Evet. Manciatte kendini sorumlu hissetti ve senin iyi olduğundan emin olmak istedi." Sanki kadınıma kötü muamele yapıldığına dair bir işaret var mı diye kontrol ediyormuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen iyi misin?"

"Evet. Özür dilerim, seni gördüğüm için hâlâ şoktayım." Ona tekrar sarıldı. Lanet olası pislik benden daha iyi karşılanıyordu. "Anja Manciatte'yi arayıp iyi olduğumu söylemedi mi?"

"Sanırım değil," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Olivia iyi mi?"

"Amerika'ya geri döndü," diye cevap verdi. "Sen ve Anastasia ortadan kayboldunuz ve sadece ikimiz kaldık."

"Evet, bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. "Anastasia birkaç gün önce aradı ve kurtarılmış." Şaşırmış görünmüyordu. Manciatte onu haberdar etmiş olmalıydı.

"Seni eve götürmemi ister misin?" Brian gözlerini Scarlett'le kilitledi ve ben gerildim. "Manciatte Anja'nın kurtarıldığını biliyordu ama kimse ona senin hakkında bilgi vermedi. Onunla daha bugün konuştum."

Bu adamla kan dökmek istemiyordum, ama onu benden almasına da izin veremezdim. Sanki bütün oda durmuş ve herkes nefesini tutmuş Scarlett'in cevabını bekliyordu.

Scarlett yumuşak bir sesle, "Eve gitmeyi çok isterim," dedi ve öfke kulaklarımda gümbürdedi. Bütün vücudum gerildi ve damarlarımda patlamaya hazır bir cehennem kaynadı. Ben harekete geçmeden o devam etti. "Ama şimdi değil. Şimdilik Sergei'yle kalıyorum."

Bir anda öfkem buharlaştı ve içimi huzur kapladı. "Emin misin?" Bana baktı ve ben de ayağa kalktım.

"Sana zaten cevap verdi," diye uyardım onu.

Brian bana kuşkuyla baktı, sanki uçurumun kenarına geldiğimi hissetmiş gibiydi. Çünkü gerçek şu ki, Scarlett'i kaybedersem deliliğe sürüklenecektim.

"Scarlett, burada kalman tehlikeli," Brian onun elini tuttu ve kadınımın göz göze geldi, söylenmemiş sözler havada asılı kaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Scarlett'in gözleri Brian'la benim aramda gidip geldi.

"Rusya'ya döndüğümünden beri Moskova'nın çevresine odaklanmış, sizi arıyordum." Brian'ın gözleri hepimizin üzerinde gezindi. "Elimde hiçbir ipucu yoktu, kimse bir şey görmemişti. Ve bir hafta önce, St. Petersburg'da olduğuna dair isimsiz bir ihbar aldım."

"Scarlett'le ilgili ihbarı aldın mı?" Brian'a sordum.

"Önce otelim kapısının altında bir not vardı," diye cevap verdi sinirli bir şekilde. "Sadece St. Petersburg yazıyordu. Elimde başka ipucu yoktu, ben de buraya geldim. Günlerce aradıktan sonra bir telefon aldım. Kılık değiştirmiş bir sesti ama bir kadın sesi olduğundan oldukça eminim. Tek öğrendiğim caddeydi. Ev numarası yoktu."

Michail ile baktık. Bu iyi bir şey değildi. Bu, birilerinin Scarlett'i ele geçirmek istediği ya da onu aralarından çıkarmak istediği anlamına geliyordu.

"Seni arayan telefon numarası hala sende var mı?" Belki numaranın izini sürebilir ve Scarlett'in peşinde kimin olduğunu öğrenebilirdik. Brian'a onu nasıl bulacağına dair açık ipuçları verilmiş olması bir tesadüf olamazdı. Ama Brian'ın kendisini arayanın bir kadın olduğuna inanması beni şaşırttı.

"Biliyorum," dedi Brian. "İzini sürmeye çalıştım ama boşuna. Belki şansın

yaver gider." "Benim telefonuma gönder," diye araya girdi Michail ve numarasını söyledi.

Brian hemen telefonuna koydu ve numarayı ona gönderdi. "Şimdi almış olmalısın." Bakışları Scarlett'e kaydı. "Kalmak istediğinden emin misin? Senin için endişeleniyorum."

"Evet, eminim Brian."

"Tamam o zaman," diyerek ayağa kalktı ve bana şüpheyle baktı. "Bunu düşünebilmen için birkaç gün buralarda olacağım."

Hırladım ve üzerine atılmak için öne doğru eğildim. Scarlett'in eli göğsüme geldi ve anında sustum.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, Brian," dedi ona sakince, gözleri benim üzerimdeydi. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Ama ben iyiyim. Amerika'ya dön ve Manciatte'ye iyi olduğumu söyle."

Ona hiç bakmadı, tüm dikkatini bana vermişti ve ben de bundan zevk alıyordum.

"Üçünüzün de Rusya'ya nasıl geri döndüğünü tam bir muamma," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne demek istiyorsun?" Scarlett doğruldu ve gözlerini soru dolu bakışlarla ona çevirdi.

Brian ona, "Olivia da Rusya'ya döndü," diye açıkladı. "Birkaç haftalığına Amerika'ya dönmüştü ve sonra ortadan kayboldu. Herkes kaçırıldığından şüphelendi ama görünüşe göre Anja'nın arkadaşı onu geri getirmiş."

"Olivia iyi mi?" Scarlett'in arkadaşlarını çok önemseydiğini ses tonundan anlayabiliyordum.

"Evet, Manciatte onun güvende olduğunu söyledi." Scarlett rahat bir nefes aldı. Brian nefesinin altından, "Yemin ederim bu yaz beni en az beş yıl daha yaşlandırdı," diye mırıldandı.

"Özür dilerim. Ama bütün yaz çok iyi bir çocuktun." Brian

yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Hoşça kal, Scarlett."

"İyi yolculuklar, Brian."

"Michail, Bay Ryker'a araziden çıkarken eşlik et." Etrafta gizlenmediğinden emin olmak istedim.

O ikisi muhafızlarla birlikte gittiler ve Scarlett ile beni yalnız bıraktılar. "Haydi," diye elimi tuttu ve beni yanına çekti. "Eve geri dönelim."

Ben de peşinden gittim. Hiç kimse öfkelerimi Scarlett gibi yatıştıramamıştı. Sadece onun dokunuşu bile bütün aklımın ve mantığımın geri gelmesi için yeterliydi.

Ofisime kadar sessizce yürüdük.

"Otur," diye nazikçe emretti ve beni bir koltuğa itti. "Viski?"

Başımı salladım, her hareketini izliyordum. Zarifçe hareket ediyordu, teninin içinde rahatı. Ve çok güzel görünüyordu. Bana çarptığı anda ona ne kadar çarpıcı olduğunu söylemek istedim. Elbise kıvrımlarını öyle bir sarıyordu ki sikim seğirdi.

Bardağı bana uzattı ve kaldığında şaşırdım. Koltuğun kol dayanağına oturdu. İçkiden bir yudum aldım ve biraz da ona ikram ettim. Başını salladı.

"Neden kaldın?" Ona sordum. Gitmek için mükemmel bir fırsattı ama yine de kalmıştı. "Brian seni eve geri götürmek için hepimizle savaşırdı."

"Gitmemi mi tercih edersin?" diye bir soruyla cevap verdi.

"Seni burada istediğimi biliyorsun," dedim ona. Beni düşünceli bir şekilde izlerken hafifçe başını salladı. O güzel kafasından ne gibi düşünceler geçtiğini merak ediyordum. Onun güvenini ve sevgisini arzuluyordum. Ama bunu tam olarak hak etmemiştim, değil mi? "Scarlett, her şeye yeniden başlamak istiyorum."

Dudağını kemiriyordu, gözleri pencereye odaklanmıştı, ancak dışarısı karanlıktı ve pencereden hiçbir şey görünmüyordu. Dehşet midemin çukuruna yerleşti ve korku beni sardı. *O da beni terk edecek.*

"Her şeye yeniden başlamak istemiyorum," diye karşı çıktı, sesi sakindi. Şu anda hissettiğim ıstırapın tam tersiydi. Gözleri bana döndü, beni izlerken başı yana doğru eğildi. "Bana neden yalan söylediğini bilmek istiyorum. Başka birini seviyorsan neden benimle evlenmek istiyorsun? Beni neden kaçırdın? Eğer bunu yapacaksak, dürüstlük istiyorum. İkimiz de bu işe yanlış başladık."

Sözleri bana umut verdi. Ama dürüstlük istemekte haklıydı. Bunu hak etmişti.

En iyisi. *Kahretsin, nereden başlamam ki?*

"Sana Irina'nın benimle evleneceğini söylemiştim. Kardeşlerim ve ben servetimizi ve gücümüzü biriktirmeden önceydi. Gerçek şu ki, daha iyi bir aday bulana kadar beni oyalıyordu. Daha zengin, daha güçlü, onu gerçekten tanıyan bir soy hattına sahip."

Scarlett kımıldamadı ya da bir şey söylemedi. Oturup devam etmemi bekledi ve gerçeği öğrendikten sonra ne olursa olsun çekip gidecek mi diye merak ettim.

Derin bir nefes aldım. "Kendimi ihanete uğramış gibi hissettim ve bunu iyi karşılamadım. Ondan sonra, daha fazla para ve güç biriktirmek için daha çok çalıştım, kendime bir şeylere değdiğimi kanıtlamak için. Ya da beni terk eden insanlara... aileme, kadına... onların bana verdiğinden daha iyi olduğumu kanıtlamak için. Ama her zaman, buna layık olmadığım bilgisiyle mücadele ettim."

Küçük eli omzuma indi ve nazikçe sıktı. Onun dokunuşu ihtiyacım olan teselliydi. "Sen buna layıksın," diye mırıldandı usulca. "Ne olursa olsun, bunu her zaman hatırlamalısın." Ona yaptığım onca şeyden sonra bile hâlâ böyle düşünüyordu. "Ve kardeşlerini unutma."

Dudağım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, kardeşlerim var. Her zaman yanımda oldular." Scarlett anlayışlıydı ve tam da yanımda olmasını istediğim türden bir kadındı. "Kardeşlerim ve ben zor yetiştirildik. Önce yetimhane." Derin bir nefes aldım. İçimi dökmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. "Dimitry ve Nikolai hayatta kalabilirdi ama ben sürekli hastalanıyordum. Hayatta kalmamın tek nedeni kardeşlerimdi. Dimitry beni beslemek için yiyecek çaldı. Soğuk kışlarda, o ve Nikolay elimizdeki hiçbir şeyle beni ellerinden geldiğince sıcak tutarlardı. Mafyaya katılma şansı doğduğunda, Dimitry bunu kabul etti. Bunu hiç söylemedi ama beni hayatta tutmak için kabul etti. Yetimhanede ısıtmasız bir kış daha geçirirsek öleceğimden endişeleniyordu."

Scarlett'in kolları bana dolandı. "Çok üzgünüm, Sergei."

Onu teselli ettim. Kahretsin, onun tesellisine ihtiyacım vardı.

"Dimitry ve Nikolai bana ateş etmeyi, öldürmeyi, kendimi savunmayı öğrettiler ama beni hep korudular. O zamanlar mafyanın lideri olan Boris delirdiğinde ve herkese zarar vermek için kudurduğunda, kardeşlerim beni her zaman korudu. Dimitry onunla alay ederdi, böylece dayağı ben değil o yerdı." Bunların hiçbirini Irina'ya anlatmamıştım. Belki de içgüdüsel olarak onun benim için doğru kişi olmadığını biliyordum. Belki de bir parçam onun benim üzerimde baskı kuramayacağından emindi. "Kardeşim Nikolay'ın yüzünde bir yara izi var. Boris masum bir adamı koruduğu için ona verdi. Benim neredeyse hiç yara izim yok çünkü çoğunu Nikolai ve Dimitry aldı."

"Harika kardeşler olmalılar," diye mırıldandı usulca.

"Boris'in aslında benim biyolojik babam olduğunu öğrendiğimde duyduğum tiksintiyi hayal edin." Keskin nefesi odadaki tek sestti. "Kardeşlerime biyolojik babamın hepimize cehennemi yaşattığını nasıl söyleyecektim? Onlar benim adıma dayaklara ve yaralara katlandılar ve babam hepsini dağıtıyordu."

"Baban bunu neden yapsın ki?" Sesi bir fısıltı gibiydi.

"Delinin tekiydi," diye mırıldandım. "Deliydi. Babam olduğunu öğrendiğimi ona hiç söylemedim, kardeşlerime de söylemedim. Bunu yüksek sesle söylediğim ilk kişi sensin. Sonra Irina bana neredeyse tükürdü. Hiçbir düzgün kadının beni istemeyeceğinden emindim."

"Umarım Irina'nın sana yaptıklarının doğru olmadığını biliyorsundur." Parmakları yanağımda gezindi.

"Artık biliyorum. Ama babanla anlaşma yaparken kendimi kaybetmişim, öfke ve kendimden iğrenme duygusuyla dolup taşıyordum. Kendimi değersiz hissediyordum ama yine de bir aile istiyordum. Kendi kadını ve çocuklarım. Baban bir gün benim de istediğim türde bir aileye sahipti. Bu yüzden karşıma çıkan fırsatı değerlendirdim. Babanı maddi olarak kurtaracaktım, maddi sıkıntılarını sır olarak saklayacaktım ama o da bana seni verecekti. Sözünün eri bir adamdı ve sözünü tutacağını biliyordum."

Alay etti. "Senin için biraz fazla genç olduğumu düşünmedin mi?"

Duruma rağmen sırtıttım. "Sekiz yıl beklemeyi ve on sekizinci doğum gününde seninle evlenmemeyi kabul etmemin nedeni buydu."

Bana gözlerini devirdi. "Babam on sekizinci yaş günümde beni evlendirmeyi kabul etseydi kardeşlerim seni gömerdi."

Muhtemelen haklıydı. En büyük ağabeyi bu anlaşılmaya başından beri karşı çıkıyordu. Hatta üç kardeşi de gönülden karşı çıkmıştı. Ama en büyüğü beni öldürmeye hazırды.

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ettim. "Baban nişanı bozmaya ve parayı bana yüzde yüz geri ödemeye çalışıyor. Sana çok değer veriyor." Scarlett'in gözleri parladı. O da ailesini seviyordu. "Sekiz hafta önce onu ziyaret ettiğim zaman, sanırım benimle evlenme fikrine ne kadar içerlediğini bana ilk elden göstermek istedi."

Derin bir nefes verdi. "Babamın ofisindeki sendin." Gözleri dikkatle beni izliyordu. "Michail beni kaçırmaya gelene kadar babamın o gün müstakbel kocamla bir görüşmesi olduğunu anlamamıştım. Anja beni arayana kadar sen olduğunu bilmiyordum." Bir bağlantı kurduğunu duyunca şaşırmadım. Scarlett zekiydi.

"Evet, bendim. Ama babanın hesaba katmadığı şey, seni bir kez gördüğümde, sana sahip olmaya kararlı olduğumdu. Çok güzeldin ve seni hak etmediğimi biliyordum, ama siktir et Scarlett... Seni istiyordum. Her şeyi seninle istedim."

O narin kaşlarını kırıştırdı. "Ama hiç arkanı dönmedin bile."

"Babanın şöminesinin üzerindeki aynada senin yansımanı gördüm," dedim ona. "Ailenle tartışmışsın ve sonra da hışımla çekip gitmişsin."

"O gün Michail'i gördüm ama senin yüzünü hiç görmedim." Gergin bir sessizlik içinde birbirimizi izliyorduk ve söylediğim her kelimenin muhtemelen aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdiğini biliyordum. Ama ona her şeyi anlatmazsam, onu kaybedeceğimden emindim. "Otel lobisinde benimle karşılaşmanı sen mi ayarladın?"

"Hayır, bu tamamen şanstı." Olayın bu şekilde geliştiğine hâlâ inanamıyordum. "Karşımda olduğuna inanmadım. Bunu bir işaret olarak aldım. Görücü usulü evlilik kısıtlamaları olmadan beni tanımanı istedim. Kendime, bize bir şans verersen belki beni terk etmeyeceğini söyleyip durdum. Kendimi sadece seninle zamana ihtiyacım olduğuna ikna ettim, böylece sen beni tanıyacaktın ve ben de seni tanıyacaktım."

Gözlerini indirdi, ellerini kucağında kavuşturmuş seyrediyordu. Hâlâ koltuğun kol dayanağında oturuyordu. "Ben de tam olarak dürüst değildim. Başka biriyle sözlendiğimi bile bile bir yabancıyla yemeğe çıkmayı kabul etmemeliydim."

Sanırım ikimizin de halletmesi gereken şeyler vardı. İkimiz de birlikte çalıştığımız sürece bunları aşabilirdik.

"Artık aldatmak yok," diye yemin ettim ona. "Senin için iyi bir adam olmak istiyorum, Solnce. Seni seviyorum." "Ne?" Yüzünde şok ifadesi vardı. "Beni seviyor musun?"

"İnşa etmeye başladığımız şeyi paramparça ettiğimi biliyorum," diye itiraf ettim, korku kalbimi sıkıştırıyordu. Bu terk edilme korkusundan kurtulmak zordu. "Ama seni seviyorum ve sevgini kazanmak istiyorum. Çok şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Özellikle de son bir ayda. Önce sana yalan söyledim, arkadaşını kaçırdım ve sonra seni aynı adamlardan korumak için seni kaçırdım."

"Bekle, ne? Anastasia'yı sen mi kaçırdın?"

Kulaklarım çınladı, başım çarptı. "Evet, bir tehdit aldım. Seni ve onu takip ediyorlardı. Anastasia'yı onlara vermezsem sana zarar vermekle tehdit ettiler."

"Aman Tanrım, Sergei." Yüzü inançsızlığı yansıtıyordu ve kendimi en kötü pislik gibi hissettim. "Bunu nasıl yaparsın? Anja neden onu senin kaçırmadığını söylesin ki?"

"Sanırım bana bir şans vermek istedi. O benden çok daha iyi bir insan." Derin bir nefes aldım.

Nefes aldı ve sonra verdi. "Sana yaşattığım her şey için çok üzgünüm, Scarlett. Ama inan bana, ben sadece seni korumak istedim. Seni ve ailemizi her zaman koruyacağım."

Scarlett ayağa kalktı, benden uzaklaştı. *Onu kaybediyorum.* Ve kahretsin, bu herhangi bir kurşundan daha çok acıtıyordu. Ama onu suçlayamazdım. Hiçbir kadın bütün bunları bir başkasıyla yaşamazdı. Hele benim kadar değersiz biriyle.

"Sana söylemem gereken bir sonraki şey çok zor olacak," diye başladım. Ona daha fazla yalan ve kandırmaca olmayacağına söz verdim.

Sonuçları ne olursa olsun teslim etmek zorundaydım. "Boris Anja'ya ulaştı. Bir çatışma oldu. Kendini kardeşimin önüne attı ve onun için bir kurşun yedi. Boris de onu öldürmek için ikinci kurşunu yedi. Boris'in Anja'nın da babası olduğu ortaya çıktı. Biyolojik babası. Anja hastanede. Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlar. Ama onu bilirsiniz, güçlüdür. Üstesinden gelecektir." Atlatmak zorundaydı. Çünkü onun benim kan kardeşim olduğunu daha bugün öğrendim.

Tik. Tok. Tik. Tok. Ofisimdeki tek ses o lanet saatti. Saat ve beynime pompalanan kan.

"Bunu benden nasıl saklarsın?" Scarlett'in sesi yumuşak ve alçaktı, gözlerinde bir suçlama vardı.

"Sana söylemek için uyanmasını beklemek istedim."

"Onu görmek istiyorum."

"Üzgünüm, yapamayız. Onu ve kendinizi tehlikeye atmış olursunuz." Derin bir nefes aldım. "Lütfen Scarlett. Seni de kaybetmek istemiyorum."

Kadınım orada duruyordu, benden sadece iki adım uzaktaydı ama başka bir kıtada da olabilirdi. Söylediğim her kelimeyle birlikte benden daha da uzaklaşıyordu. Onu sevdiğimi, ona ihtiyacım olduğunu haykırmak istedim. Bunun yerine onu izledim, vücudunun her kıvrımını, yüzünün her çizgisini ezberlemeye çalıştım.

"Bu çok fazla," diye mırıldandı ve kalbim daha da battı. "Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Arkasını döndü ve gitti, adımları zar zor duyuluyordu. Ya da belki kalbim acı içinde öyle bir çılgılık attı ki, diğer her şeyin sesini bastırdı.

SCARLETT

I Sergei'nin itirafının üzerinden tam bir hafta geçti. O zamandan beri onu görmedim, geçerken uğramak dışında. Keşke zamanı geri sarabilseydim ve ona sarılabilseydim. Kalbini döktü, istediğim gibi bana dürüst davrandı ve sonra ben kaçtım.

Onu her aramaya çalıştığımda ya biriyle meşgul oluyordu ya da hiçbir yerde bulunamıyordum. Böyle zamanlarda Olivia ve Anastasia ile konuşmayı özlüyordum. Michail bana Anastasia'nın uyandığını ve iyileşeceğini söyledi. Bu büyük bir rahatlamaydı. Olivia da Rusya'daydı. Bu ülkeye ayak bastığımız andan itibaren fırtınalı bir ay geçirdik.

O beni seviyor.

Bu düşünce zihnimde milyonuncu kez yankılandı. Sözlerini defalarca tekrarladım. Aşkını itiraf ettiği her seferinde kalbim kabarıyordu. Ben de onu seviyordum. Ona söylemeliydim ama konuşmamız beklenmedik bir şekilde ters gitti. Tamamen beklenmedik bir şekilde!

Elim karnımın alt kısmına gitti. Ona hâlâ bebekten bahsetmemiştim. İtirafı o kadar şok ediciydi ki tamamen unutmuştum. Ve bu Boris. Anastasia ve Sergei'nin babasıydı. Bu onları kardeş yapıyordu. Vay anasını!

Hâlâ aklımda pek çok soru vardı ama hiçbiri ona duyduğum aşk kadar önemli değildi. Ve bebeğimiz. Birlikte bir geleceğimiz olabilirdi; sadece buna bir şans vermeliydik. *Birlikte*. Evet, birlikte, ailem gibi. Birden Sergei'ye aşık olmamın bir dakikadan az sürdüğünü fark ettim. Ona ilk bakışında kalbim pır pır etti. Başından beri benim için doğru kişiydi. Görücü usulü evlendiğimizi öğrendiğim andan itibaren, sanki Sergei ve ben birbirimize yönlendirilmiş gibiydik.

Sergei'nin adamlarıyla dolu evde dolaştım ama kendimi yalnız hissettim. Bir yerleşkenin içinde olduğunu biliyordum ama benden kaçıyor olmalıydı. İçimden ona bağırmağa geldi. O zaman cevap vermek zorunda kalır, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde.

Aslında bu kötü bir fikir değil.

Tam avazım çıktığı kadar bağırmağa hazırlanırken onun sesini duydum. Sustum, dinledim. Saat neredeyse gecenin onuydu ve ev karanlıktı. Normalde ayaklarım yerden kesilirdi ama geç saatlere kadar uyuduğum için hâlâ az da olsa enerjim vardı. Bir bebek büyötmek ciddi enerji tüketen bir işti.

Parmak uçlarımda evin arka tarafına doğru yürüdüm. Sergei ofisindeydi. Sanki bir konferans görüşmesi yapıyor gibiydi. *Bu Anastasia'nın sesi mi?*

"Tanrım, siz ikiniz," diye tanıdık olmayan bir adamın sesi hoparlörden konuştu. "Bu ciddi bir

arayın."

"Önce Olivia, şimdi de sen mi Anastasia? Kafamda bu görüntülere gerçekten ihtiyacım yok." *Bu da neydi böyle?* Bu Olivia'nın ikiz kardeşi Oliver'ın sesine benziyordu.

Bir kadın kıkırdadı. Anastasia'nın gülüşüne benzediğine yemin edebilirdim. "Gerçekten mi Oliver? Kız kardeşin ve ben seni gördüğümüzde kışını tekmeleyeceğiz. Ve sen Nikolai, Olivia'nın kucağında olmasından çok hoşlandığını duydum."

Hatta kahkahalar vardı. Kendimi döngünün dışında hissettim. Olivia Nikolai'nin kucağındaydı. Sergei'nin kardeşi olduğunu hatırladım.

"Olivia mı söyledi?" Derin bir adam sesi sordu.

Evet, bu Anastasya'nın kahkahasıydı. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. "Hayır," diye cevap verdi kıkırdarak. Sesi mutlu geliyordu. "Ama az önce bunu doğruladın. Yine de tebrik etmek gerektiğini duydum. Çifte düğün yapabilir miyiz?"

Neee!

"Ne?" Sergei de en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu. Aynı soruyu soran başka bir erkek sesi daha vardı.

"Sen de mi evleniyorsun?" Sergei kuşkuyla sordu. Sanırım o da bunun olacağını tahmin etmemişti. Olivia ve Anastasia evleniyorlardı. Lanet olsun... Her şeyi kaçıırıyordum. Hiç şansım yoktu. Onların evlendiğini görecektim. Ve lanet olsun, ben de evlenmek istiyordum. Ama sadece Sergei ile.

"Evet, Olivia ve ben evleniyoruz." Kendime hakim olmalıydım yoksa kulak misafiri olarak yakalanma riskim vardı. Sevinçten havalara uçmak istiyordum. Oliva güvendeydi ve aşık olmuştu. Biriyle evlenmeyi kabul etmesinin tek nedeni buydu. "Bu görüşmenin amacına dönecek olursak. Malcome ve Vlad akraba ve bu iş başından beri planlanmış olmalı." Ah, şu pislik Malcome. Umarım Sergei'nin kardeşi onu öldürmüştür. Aslında onu da geç. İşkence etmiştir! "Planlarındaki tek pürüz üçümüz. Manciatte'nin Anastasia'yı kurtarması için Dimitry'yi arayacağını hiç tahmin etmediler."

"Gördün mü, haklıymışım," dedi Anastasya'nın sesi mutluydu. "Sergei bir tür olumlu zincirleme reaksiyon başlattı."

"Bu artık bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor, Anja?" Sergei sordu. Akraba olduklarını biliyor muydu? Sergei ona söyledi mi?

"Hayır, öyle değil." Bir erkek sesi homurdandı. Bunun Sergei'nin en büyük kardeşi olduğunu tahmin ettim. "Benim adıma cevap verme," diye azarladı Anja onu. "Bu, Sergei, sana karşı daha yumuşak olduğum anlamına geliyor. Ve benim

Sizin için verilecek ceza başlangıçta planlandığı kadar sert olmayacak."

Bununla alay ettim. Yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tuttum. Anja bırakın başka bir insanı, bir karıncayı bile incitmezdi. Konuşmanın geri kalanını sessizce dinledim. Çok fazla ileri geri konuşma vardı. Döngünün dışında kaldığım için takip etmek zordu ama Malcome'u yakalamayı planlıyorlarmış gibi görünüyordu. Görünüşe göre burada, Rusya'da saklanıyordu.

Rusya son zamanlarda popüler bir yer olmalı, diye içimden şaka yaptım.

Malcome'ın ölmemiş olması çok kötü ama Nikolai'nin ses tonuna bakılırsa, o adam Malcome'ı ele geçirirse... evet, çok acı çekecekti. *Güzel, Malcome başkalarına yaşattığı tüm acıları hak ediyor!*

"Sergei, ne düşünüyorsun?" Bir erkek sesi dikkatimi tekrar aramaya yöneltti.

"Eğer hiçbir şey yapmazsak, Olivia'nın peşinden daha fazla adam gelecek. Kolay hedef oluruz. Onun peşinden gidip işini bitirmek için daha iyi bir şansımız var." Sergei'nin hiç tanımadığı Olivia'ya ne olduğunu önemsemesi bana çok şey anlatıyordu. O iyi bir adamdı. Ve bu yüzden onu daha da çok seviyordum.

"Yani hepimiz aynı fikirde miyiz?" Nikolai'nin sesini tanımaya başladım. Yara izi olan oydu.

Sergei'nin babası ona verdi. "Oliver, senin düşünmen gereken bir askeri kariyerin var, bu yüzden güvenliğimizi izle ve bizim gözümüz ol."

"Ama-"

"Aması yok. Kumarhaneyle ilgilenin ve bizim gözümüz olun."

Ohhhh, Nikolai'yi gerçekten sevdim. Olivia için iyi olacaktı. Sadece bu konuşmayı dinleyerek bile, onun şefkatli olduğunu ve Olivia'yı koruyacağını söyleyebilirim. İkisi de yaşadığı sürece onu güvende tutacaktı. *Kulağa evlilik yemini gibi geliyor.*

Nikolay konuşmaya devam etti. "Sergei, Vlad'ın ve Polonyalılarla ne yaptığının izini kaybetmeni göze alamayız. Bu yüzden onu izlemeye devam et."

"Anlaşıldı."

Birkaç ayrıntı üzerinde daha çalışıldı ve görüşme sona erdi. Kıpırdamadan durdum, karanlığın içinde dinliyordum. Kafamın içinde ve kalbimde pek çok duygu yüzüyordu. Olivia'nın aşkını ve güvenini Sergei'nin kardeşinde bulduğunu duymak beni utandırdı. O kadar çok şeye katlanmıştı ki yine de geri adım atmamıştı. Bir de bana bakın! Ailem hayatım boyunca beni şımarttı ve Sergei ona sevgimi vermek yerine istediğim gibi bana gerçeği verdiğinde düşünmek zorunda kaldım.

"Kapıda oyalanma, Scarlett." Sergei'nin sesi beni ürküttü. Beni duyduğunu fark etmemiştim. Hemen hemen hiç kıpırdamamış ve gölgelerde kalmıştım. "Parfümünün kokusunu alabiliyorum."

İçeri girerken ona "Parfüm kullanmıyorum," dedim.

Yorgun görünüyordu. Saçları, ellerini çok fazla itmiş gibi dağınıktı. Ve yüzünde sakal kırıntıları vardı.

Elinde bir bardak kahverengi sıvı ile koltuğa oturdu. Bir yudum almasını izledim ve dudağındaki alkol damlasını görünce içim sıkıştı. Ellerim vücudumun yanında kenetlendi, ona dokunma ihtiyacı tüm duyularımı bastırdı.

SERGEI

T Hayatımın aşkı önümde duruyordu, kara gözleri bana kilitlenmişti. Beni izlerken aklından ne gibi düşünceler geçiyordu? Nefret mi? Tiksinti mi? Pişmanlık mı?

Geçen hafta ondan uzak kalmak beni öldürüyordu. O bilmiyordu ama ben

her gece odasına gizlice girip onu uyurken izliyordum. Evet, bende ciddi bir sorun vardı. Ama onu görmediğim sürece aklım başımdan gidiyor ve delilik çökmekle tehdit ediyordu. Belki de Boris'i delirten şey buydu. Anja'nın annesini o kadar çok sevmiştir ki, o da kendisini sevmeyince aklını kaçırmıştı.

Scarlett'i kaybedemem. O benim güneşim ve ayımdı, tüm hayatımdı. Onsuz bir hayat yaşamaya değmezdi.

Onun reddiyle Vlad'ı avlamaya ve Polonyalıları alaşağı etmeye odaklandım. Vlad serbestçe dolaşıyor, entrikalar çeviriyor ve kara bir bulut gibi tüm kardeşlerimi tehdit ediyordu. Polonya çetesi daha cesur hale gelmiş ve insan kaçakçılığı çabalarını iki katına çıkarmıştı. Kadınların ve çocukların Polonyalıların açgözlülüğü yüzünden acı çekmesi beni çileden çıkarıyordu. Irina'nın tüm bunlara yardım ettiği gerçeği midemi bulandırıyor. Bartek mafyanın yüzü olmaya devam ederken, Irina'nın Polonya mafyasında ipleri elinde tuttuğu ve işleri yürüttüğü ortaya çıkmaya başladı. O pisliklerin pisliği ve işkenceyi ve acı dolu ölümü hak ediyordu.

O kadın benim aşkıma asla layık değildi. Irina'nın on iki yıl önceki sözleri benimle alay ediyordu. Onun bana bahsettiği değersizlik duygusunun, Scarlett'i kaybetmekten duyduğum acı dolu korkunun yanında hiçbir şey olduğunu fark ettim. Sırf Scarlett'i hayatımda tutabilmek için dizlerimin üzerinde sürünebilirdim.

Gözlerimi kapattım, kadının beni terk edeceğini düşünerek kendimi kaybetmekten korkuyordum. Boris de böyle mi hissediyordu? Delilik ve saplantı babamın bana hediye ettiği tek şeydi. Kulaklarımdaki uğultu arttı, kan derimin altında kaynadı. Çılgınlık geliyordu, aldığım her nefes onu besliyordu. Scarlett'in yerdeki yumuşak ayak seslerini duymaktan çok hissettim. Uzanıp ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki. Onun tenini hissetmeye ihtiyacım vardı. O beni topraklıyor ve aklımı başımda tutuyordu. Ama başka bir reddediliş beni yıkabilirdi.

"Ben de seni seviyorum, Sergei." Scarlett'in sözleri o kadar alçak sesle söylenmişti ki, onları hayal ettiğimden emindim. Halüsinasyon görüyordum. Eğer kendimi deliliğe kaptırmam için bir yol varsa, bu en iyi yol olabilirdi. "Seni o kadar çok seviyorum ki, canım acıyor."

"Ne dedin sen?" Gözlerimi açmaya çalışırken hırıldadım. Zihnimin çoktan kaymadığından emin olmalıydım.

"Seni seviyorum, Sergei." Gözleri parlıyordu. "Seni istiyorum, başka kimseyi değil. Senden daha iyi

senden daha fazla. Benim için başka kimse yok."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. *O beni seviyor.* Scarlett bana umut verdi. Bardağımı yan masaya bıraktım, ona uzandım ve onu kucağıma çektim. Benimle kavga etmedi, beni itmedi. Onu kaybetmeye dayanamazdım.

"Scarlett," diye nefes verdim, yüzümü boynuna gömdüm. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi, parmakları kafa derime sürtünüyordu. "Beni bırakma, Solnce."

Sesim pısırk gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. Onun her şeyi olmak istiyordum, tıpkı onun benim her şeyim olduğu gibi.

"Yapmayacağım," diye fısıldayarak söz verdi.

Başının ensesinden tuttum ve ağzını sert bir öpücüğün içine soktum. Onu fethetmek, birlikte geçirdiğimiz ilk hafta boyunca bana verdiği teslimiyeti geri almak istiyordum. Daha azını yapamazdım. Ağzımın içinde inledi, vücudu bana doğru bastırıyordu.

Onsuz geçen haftalar işkence gibiydi. Scarlett'e sahip olduktan sonra başka bir kadın asla yapamaz.

Öpüşmeyi keserek kıcını üzerimden kaldırdım, böylece külotunu bacaklarından aşağı çekebildim. Gözleri arzuyla buğulanmıştı ve benimkileri yansıtıyordu. Sadece kokusu bile beni uçuruma sürüklemeye yetmişti. Benzersiz bir kokuydu ve ona kendi kokain markam gibi ihtiyacım vardı.

Elbisesini kalçalarının üzerinden yukarı ittim. Aceleci hareketlerle pantolonuma uzandı ve hevesle kemerini çözdü, ardından fermuarı aşağı çekerek pantolonumu açtı. Altımda bir şey olmadığını görünce gözlerinde şaşkınlık parladı. Sikim onun için hazırды.

"Üstüme çık," dedim ve o da hemen itaat etti.

SCARLETT

Sergei ile daha önce hiç böyle olmamıştı. İkimizi de birbirimize karşı çılgınlığa iten, altta yatan bir çaresizlik ve ihtiyaç vardı. Ağzı üzerimde acımasızdı, elleri sertti ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Üstüme çık," diye emretti ve itaat etmekte tereddüt etmedim. Aklım başımdan gitmişti, ona duyduğum arzu ve ihtiyaç tepkilerimi belirliyordu.

Ellerim omuzlarını kavramak için hareket etti, horozunu ağrıyan amımla hizaladı. Girişte onu sert hissetmek neredeyse orgazm olmam için yeterliydi.

"Aşağı," diye inledi. Parmakları kalçalarımın saplandı ve beni sikişinin üzerine doğru yönlendirdi. "Oh, Tanrım," diye inledim. "Seni çok özledim, Sergei."

İkimiz de zor nefes alıyorduk ve aklımın bir köşesinden, onun da bundan benim kadar etkilendiğine sevindim. Kalçalarımı kaldırdı ve beni tekrar kucağına oturttu. Tüm vücudum ona duyduğum bu ihtiyaçtan dolayı yanıyordu. Ve bunu doyurabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum. Onu daha hızlı aşağı yukarı sürdüm, siki beni sonuna kadar dolduruyordu.

"Lanet olsun Scarlett," diye homurdandı başını geriye atarken. "Aynen böyle."

Ona sertçe binerken parmaklarım omuzlarına gömüldü. Kalçalarım titriyor ve içim sanki onu eve davet ediyormuş gibi sikişinin etrafında kenetleniyordu. İkimiz de içinde kaybolmuştuk. Kalçalarını sandalyeden kaldırdı, hareketlerime uyarak beni sertçe becerdi. Kalbim boğazımda atarken tüm vücudum yanıyor ve titriyordu.

"Benim Scarlett'im," diye iddia etti. Tüm kalbimle onun olmuştum. Öne doğru eğildi ve yavaşça boğazımı ısırdı. Hafif bir acı, zevki doğrudan merkezime fırlattı.

"Sergei!" Bana daha önce verdiği zevkin peşinden koşarak adını haykırdım. Onunla her seferinde farklı ve daha iyiydi. Ben kalçalarımı ona doğru bastırırken o da beni itmeye devam etti.

Eli ensemden tuttu ve yüzlerimizi birbirimize birkaç santim yaklaştırdı. "Sen benimisin," diye ilan etti, ben daha sert ve daha hızlı hareket ederek zevkin peşinden koşarken.

"Söyle," diye emretti bana.

"Lütfen, Sergei," diye inledim, serbest kalmak için yalvardım. Kalçalarım yanıyordu, çok yaklaştım. "Söyle," diye tekrarlardı sert bir tonda. Beni fethediyordu.

"Ben seninim," diye teslim oldum. Alt dudağımı ısırdı ve damarlarıma kor gibi kıvılcımlar gönderdi. Vücudumdaki her sinir patladı ve yakıcı zevk şok dalgaları gönderdi.

Zevk yavaş yavaş bir uğultuya dönüştü ve görüşüm tekrar Sergei'ye odaklandı. İçindeki bakış

Gözleri saygıyı, sevgiyi andırıyordu ve ağlamak istememe neden oluyordu. Boğuk bir sesle, "Yalnızım," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

Kalçalarını sıkıca kavradı ve tekrar tekrar içime girerken beni yerinde tuttu ve ben de hepsini aldım. Sert şaftının her pompalanışı yeni bir uyarılma getirdi ve içimde zevk ateşlendi. Beni tekrar tekrar sertçe becerdi ve başka bir zevk dalgası içimden geçerken amım sikişinin etrafında sıkılaştığı anda, kendi serbest bırakılması onu süpürdü ve beni uçuruma kadar takip etti.

Homurdanarak öne düştü ve başını boynumun kıvrımına gömdü. Yavaşça öne doğru eğildim ve kollarımı ona doladım. Tek gereken buydu ve kalbim bu adam için şefkatle çarpmaya başladı. Aptalın tekiydim, muhtemelen kalbim onun için atmayı hiç bırakmamıştı.

Sessizlik ofisi kaplamıştı, sadece nefes alış verişlerimiz duyuluyordu. Ama çok daha fazlası vardı, havada asılı kalan pek çok söylenmemiş söz. Ve konuşulanlar.

"Bana tekrar söyle," diye mırıldandı kulağıma doğru usulca. "Beni sevdiğini söyle... lütfen."

Başımı kaldırdım ve onunkini ellerimin arasına aldım, gözlerimiz kilitlendi. "Sergei, seni seviyorum," diye itiraf ettim. Bundan hiç şüphe etmesini istemedim. "Seni her zaman seveceğim. Sadece seni."

O küçük çocuk için çok üzüldüm, çok korkmuştu ve teselli verecek ebeveynleri olmadan yalnızdı. Kardeşleri onun yanındaydı ama onlar da çocuktu. Onlar da zor zamanlar geçirmiş olmalılar. Sonra onun pislik babası. Kahretsin, Sergei'nin babası aynı zamanda Anja'nın da babasıydı. Manciatte biliyor muydu? Kahretsin, sindirilmesi gereken çok şey vardı.

Ama sanırım bu bir başlangıçtı. Artık saklanmak ya da birbirimize yalan söylemek yoktu. "Sergei," diye fısıldadım usulca. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

Hafifçe sertleşti, kasları avucumun altında gerildi.

"Beni kendinden uzaklaştırma, Scarlett," diye yumuşak bir sesle inledi. Sesinde bir parça umutsuzluk vardı. "Senden vazgeçmeyeceğim."

"Sana güveniyorum ve seni seviyorum," diye tekrarladım. Bu sözleri sık sık duyması gerekecekti ve hayatımın geri kalanında ona sevgimi ve güvencemi vermeye niyetliydim. Kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. Aldığım her nefesin sebebi oydu. Ve bu bilgi beni korkutuyordu, beni kendisine ne kadar kolay aşık ettiğini biliyordum. Ama korkuyla birlikte göğsümde bir umut da gürlüyordu.

"Seni kendimden uzaklaştırmayacağım ama beni dinlemene ihtiyacım var," diye cevap verdim, başımı kaldırıp gözlerinin içine bakabildim. Ne kadar ciddi olduğumu görmesine ihtiyacım vardı. "Kim olduğunu, gerçekten kim olduğunu bilmem gerekiyor. Annemle babamın iyi bir evlilikleri var çünkü birbirlerini seviyorlar ve birbirlerini herkesten daha iyi tanıyorlar. Babam anneme koşulsuz güvenir ve bunun tersi de geçerlidir." Derin bir nefes aldım. "En başından dezavantajlı durumdayız. Belki onlarınki gibi bir evliliğim olamaz ama sadece senin karın olarak var olmakla yetinmeyeceğim. Bu yüzden seni tanımak istiyorum, gerçek seni. Dört hafta önceki çekici halini değil. Endişelerini ve korkularını bilmek ve bunları aşmana yardım etmek istiyorum. Ve sana ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacağından emin olmak istiyorum. Beni her zaman koruyacağını biliyorum ama ben de seni korumak istiyorum. Mükemmel olmana ihtiyacım yok, ama ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğimi bilmeni istiyorum. Ve seni terk etmeyeceğim."

Beni izlerken ne düşündüğünü bilmek isterdim. Bu adamı okumak kolay değildi ve kendini uzak tutuyordu. Tüm kalbim, bedenim ve ruhum ondaydı. O kadar çok insan onu terk ettikten sonra korkuları olmasını anlayabiliyordum ama daha azıyla mutlu olamazdım.

Sabır hiçbir zaman benim erdemim olmadı, bu yüzden ağzımdan kaçırdım. "Sence bununla çalışabilir misin?"

Başını salladı ve ben onun cevabını beklerken nefesimi tuttuğumu fark etmedim. "Evet,

Scarlett. Bununla çalışabilirim." İkimiz de aptal olabilirdik ama en azından birlikte olurduk. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Beni terk edersen babam gibi olacağımdan endişelendim. Çılgınlık beni yiyip bitirdi, hayatı düşünmek

sensiz."

"Baban gibi olmayacaksın." Bundan emindim. "Sen iyi bir adamsın ve seni asla terk etmeyeceğim." Dudaklarına doğru eğildim ve onu öpmeden önce usulca mırıldandım. "Ve sen de beni asla terk etmesen iyi edersin."

Kıkırdayarak cevap verdi ve gülümsemesi nefesimi kesti. "Asla." Bu onun sözüydü. "Bu gece seninle evlenmek istiyorum, böylece beni terk edemezsin."

Buna hiç aldırmazdım. Hâlâ içimdeydi, kucağına oturmuştum ve hayatımın en büyük haberlerinden birini vermek için kendimi hazırlamıştım.

"Sana bir şey daha söylemem gerekiyor." Daha önce hamile kalmamızla ilgili söylediklerini hatırlıyordum, bu yüzden hamilelik haberimi kötü karşılayacağını düşünmemiştim. Ama yine de gergindim. "Hamileyim," dedim iç çekerek. "Testi yapana kadar bir şey söylemek istemedim ama... evet, kesinlikle hamileyim."

Beklemediğim şey ise yüzüne geniş bir gülümsemenin yayılmasıydı.

"Ciddi misin?" Kolları beni sımsıkı sardı. "Bebeğimi mi doğuracaksın?"

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Duygularımdaki tüm bu dalgalanmaları sonsuza dek hamilelik hormonlarına bağlayacaktım. Ya öyle ya da aklımı kaybetme yolundaydım.

"Evet, senin bebeğin," diye mırıldandım usulca. "Bizim bebeğimiz." Gözleri parladı ve kendimi tutamayıp boğuldum. Avucumu şefkatle yanağına koydum. İyi bir baba olacağından hiç şüphem yoktu. "Ve sen de harika bir baba olacaksın, Sergei. Bunu biliyorum."

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Çocuklarımız da seni en az benim kadar sevecek," diye fısıldadım kulağına.

"Daha fazla çocuk mu istiyorsun?" Sesi hafifçe titriyordu ve yaşadığı tüm duyguları sadece hayal edebiliyordum.

"Kesinlikle evet. Ama sadece seninle." Çocuklarımızın da benim çocukluğumdaki gibi bir yuvaya sahip olmalarını istiyordum. "Her şeyi seninle istiyorum."

SERGEI

N Hiçbir şey beni Scarlett'in sözlerini duymak kadar mutlu etmemişti. Benim bebeğimi doğuruyordu, bizim bebeğimizi. Bir pislik olduğumu biliyordum, çünkü ertesi gün hapını bıraktığında, bunu ona hatırlatma zahmetine girmedim. Onunla bir aile kurmayı umuyordum. Kahretsin, bunun için dua ettim.

Kalbim sevinçle çarpıyordu. Scarlett ve çocuklarımız gelmiş geçmiş en değerli ve en kıymetli hediye olacaktı. Bunu hak etmiyordum ama yine de istiyordum. Onu benden almaya çalışan herkesle ve her şeyle savaşıacaktım.

"Bebek konusunda mutlu musun?" Ona temkinli bir şekilde sordum. Daha çok gençti ve ben de Onu.

"Öyleyim. Alışılmışın dışında bir şekilde ortaya çıktı" diye mırıldandı. Sözleri karşısında kaşlarımı çattım ve o da hemen

"Senin bir yaz kaçamağı olman gerekiyordu, Sergei. Ama her şey kontrolden çıktı. Sonra kaçırılman, ölmenden korkmam ve babamın son sekiz yıldır evlenmem için ısrar ettiği adam olduğunu öğrenmem."

Tamam, ona bu kadarını verebilirim. Biraz alışılmışın dışındaydı. "Ama evet," diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Bebek için mutluyum."

Rahatlayarak iç çektim. O iyi bir anne olacaktı. Benim iyi bir baba olmak için hiçbir temelim yoktu ama onun vardı. Onun ve çocuğumuz için doğru olanı yapacaktım.

"İyi bir koca ve baba olacağıma söz veriyorum," diye yemin ettim ona. "İyi bir babanın ne olduğunu yansıtabileceğimi ebeveynlerim olmadı ama sana ya da bebeğimize zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim ve işkence edeceğim. Seni ve bebeğimizi seviyorum." Elimi hafifçe karnının alt kısmına koydum. Kahretsin, mutluluktan ağlamaya bile başlayabilirdim. Belki Scarlett'in hamilelik hormonları beni de etkiliyordu?

Yine usulca kıkırdadı ve bu en iyi sestti. "Bununla başlayabiliriz. Ve Sergei," diye usulca konuştu. "Harika bir baba olacaksın. Bundan asla şüphe etme."

Harika bir koca demediğini fark ettim ama bunu ona kanıtlayacaktım. Ona iyi bir koca olacağını göstermek için hayatımın sonuna kadar vaktim vardı.

"Hadi yatağa gidelim, solnce," diye kulağını dişledim. "Bu gece ve her gece benim odamda uyu."

Tek omzunu silkti. "Elbette." Elimde olmadan ona sıırttım ve o da başını salladı. "Sana çok kolay teslim oluyorum," diye mırıldandı alçak sesle, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Uyandığımda Scarlett bana sarılmıştı ve dünya doğru görünüyordu. Tam da olması gerektiği gibi. Onun uyumasını izledim ve göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Bunu hiç beklemiyordum; onu hiç beklemiyordum. Tüm aldatılmışlıklar bir tayfun gibi geri gelmişti ve benden başka suçlayacak kimse yoktu. Ama hayat bana bir şans daha vermişti. Bunu boşa harcamayacaktım. Kadınımınla aramda daha fazla yalan kalmayacaktı. Hepsini onunla birlikte temizlemek istiyordum. Kadınımı mutlu edecektim.

Kardeşlerimle de konuşmanın bir yolunu bulmalıydım. Onlara gerçeği borçluydum. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra, en azından onlar için bunu yapabilirdim. Scarlett haklıydı. Kardeşlerim her zaman arkamı kolladılar, hak etmediğim zamanlarda bile. Babamın kimliğiyle ilgili bilgi konusunda onlara güvenmeliydim. Onlardan böyle büyük bir sır sakladığım için üzülebilirlerdi ama ben onlardan asla vazgeçmezdim.

Telefonum çaldı ve Michail'in konuşmak istediğini görmek için ona baktım. Bu da neydi böyle? Saat daha sabahın altısıydı. Bu kadar erken mesaj gönderme ihtiyacı hissettiğine göre önemli bir şey olmalıydı. Scarlett'i uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yataktan kalktım. Bir şeyler mırıldandı ve başını birkaç saniye önce yattığım yastığa gömdü. Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Eğer bebeğimiz de Scarlett gibi mışıl mışıl uyursa, ilk iki yılımız harika geçecekti.

Benim ailem. Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Bunu çok istemiştim ama hep benim başıma gelmeyeceğini düşünmüştüm.

Hemen bir kot pantolon ve gömlek giydim ve savaş botlarımı aldım. Elimi başına koydum ve başının tepesinden öptüm, sonra yalınayak odadan çıktım. Michail odanın önünde beni bekliyordu.

"Lanet olsun, Michail," diye Rusça tükürdüm ona. "Bütün gece burada mı durdun?"

Dudağı yarım bir gülümsemeye dönüştü ve ben de hızla savaş botlarımı giydim. "Hayır, ama sen ve kadının kapıları kapatmayı öğrenmelisiniz."

Kaşımı kaldırdım. "Yatak odamızın kapısı bütün gece kapalıydı."

"Evet, ama ofisinizin kapısı değildi," diye kıkırdadı. "Dün gece değil."

"Seni hasta röntgenci," diye onu ittim. Scarlett de ben de yatağa gidene kadar kapıyı açık bıraktığımızı fark etmedik. Ama o zaman çok geçti.

"Merak etme," diye alay etti. "Ben bir şey görmedim, sadece biraz duydum."

"Ne halt etmeye ofisime geldin ki?"

"Brian Ryker'in Scarlett'i nasıl bulduğunu sizinle paylaşmak için." Bu ilgimi çekti. "Nasıl?"

"Irina."

"Ne?" Onu doğru duymamış olmalıyım.

"Irina," diye tekrarladı. "İsimsiz bir ihbardı. Onu aradığı numaranın izi sürüleliyordu ama görünüşe göre ona tekrar ulaşmış. Dün gece bize haber vermek için gelmiş. *Yanlışıklıkla* onunla karşılaşmış. Ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyor."

"Akıllı adam," diye mırıldandım nefesimin altında.

Yine de, hiç mantıklı gelmedi. Burayı biliyor olması mümkün değil. Bu mülkü yıllar sonra satın aldım.

"Burayı nereden biliyor olabilir?" Michail sordu. Rusça'ya sadık kalarak kısık sesle konuşmaya devam ettik.

"Yapmaz," dedim ona. "Yapmamalı. Hadi büroya gidelim. Scarlett'i uyandırmak istemiyorum."

"O sandalyeye oturmak istemiyorum," diye alay etti, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Seni hasta herif," diye koluna yumruk attım. "Kadınımı izlememiş olsan iyi edersin."

"Niyetim bu değildi ama gördüğüm az şeyi şimdi görmemek zor," diye mırıldandı gülerek. "Ama ben

"çözdüğünüze sevindim."

Ona yan gözle baktığımda, şakaları bir kenara bırakırsak samimi olduğunu görebiliyordum.

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Güzel. O iyi bir kadın ve senin için doğru olanı yapacaktır," diye yorumladı. "Ve sen de onun için doğru olanı yapacaksın. Bundan hiç şüphelen olmasın."

"Teşekkür ederim," sözlerini onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ettim. "O hamile." Yüzündeki şok ifadesi paha biçilemezdi ama hemen kendini toparladı.

"Tebrikler! Garip uyku alışkanlıkları ve tuhaf ruh halleri şimdi daha iyi anlaşılıyor sanırım."

Ofisimdeydik ve kapıyı kapattım.

"Scarlett'in bunu söylediğini duymasına izin verme. Seni de beni deşebilir," diye şaka yaptım ve ikimiz de kıkırdadık. "Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim," dedim masama yaslanarak.

Michail'e en az kardeşlerime güvendiğim kadar güveniyordum. Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Her zaman," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Benim için yaptığın onca şeyden sonra." Elimi salladım. Bu konuda çok fazla düşünmüştü; bahsetmeye değmezdi.

"Ciddiyim, Sergei," diye devam etti. "Sen olmasaydın bütün kardeşlerimi kaybederdim." Sorun, kaybettiğimiz tek kardeşin hâlâ ikimiz için de ağır bir yük olmasıydı. Ona ne olduğunu öğrenene kadar ikimiz de rahat edemeyecektik.

Midemde ağır bir düğümle, "Böyle bir yaşam için kaybedilen bir hayat çok fazla," diye mırıldandım. Kız kardeşine ne olduğunu asla öğrenemedik ama ikimiz de onun ölmüş olabileceğinden korkuyorduk.

"Katılıyorum," diye onayladı, yüzünde belirgin bir keder vardı. "Ama yardımınız sayesinde cevapları arayabiliyorum."

Ağır sessizlik havada asılı kaldı. Michail'in cevaplara ne kadar ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum. Ve bu cevapları bulmasına yardım etmek istiyordum.

"Tamam, konumuza dönelim," diyerek Michail konuyu değiştirdi. "Irina sizin evinizi biliyor."

"Irina'nın burayı nereden bildiğini öğrenmek istiyorum. Eğer Polonyalılar peşimize düşerse Taşınmak zorundayım," dedim ona. Bunu biliyor olması beni öfkeliyordu. O kadın başka ne biliyordu ki? "Vlad kardeşlerime ve bana açıkça karşı çıktığına göre, güvenliğin sıkı olduğundan emin olmamız gerekecek. Ve St. Petersburg'da görüldü."

Bu adamın Scarlett'le aynı ülkede, hatta aynı şehirde bulunmasından hiç hoşlanmamıştım. Boris'in adamlarını Anastasya'yı yakalamak için Scarlett'e ve bana yönlendirenin o olduğunu artık biliyordum.

"O adam bir yılan." Michail de Vlad'ı hiç sevmezdi. Onunla Nikolai, Dimitry ve benim kadar uzun süre birlikte olmamıştı ama duyguları bizimkileri yansıtıyordu. Vlad'ı çocukluğumuzdan beri tanırız. Boris gibi deli değildi ama sinsi ve bir o kadar da acımasızdı.

Michail'in iyi içgüdüleri vardı. "Irina konusunda birkaç iyilik istedim. Onunla herhangi bir bilgi paylaşmış olma ihtimalinin düşük olduğunu düşündüm, bu yüzden birkaç ipucunun peşindeyim."

"Konuşmaya değer bir şey var mı?" Ona sordum. Michail'e son derece güveniyordum ve ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Henüz değil, ama size şunu söyleyebilirim," diye cevap verdi. "Polonya'daki tüm mafya operasyonunu Irina'nın yürüttüğünü doğrulattım. Bartek sadece bir kukla." Biz de öyle düşünmüştük ama bu kesin bir teyitti. "İnsan kaçakçılığı işinde Lübnanlılarla aynı yatağa girdi. Söylentilere göre Polonyalılar ondan memnun değilmiş. Bartek'i umursamıyorlardı ama ondan düpedüz nefret ediyorlar. İnsan kaçakçılığının bir parçası olmak istemiyorlar ama seslerini çıkarmaya da korkuyorlar çünkü insanlar çok daha ucuza ölüyorlar."

Anastasia'nın sözleri kulaklarımda çınladı. *Annem hayatta her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlandığını söylerdi. Bunu o an göremeyebiliriz ama eninde sonunda fark ederiz.*

Bunun doğru olduğunu görmeye başlamıştım. Irina asla bana göre biri değildi.

Kapı yumuşak bir sesle çalındı ve daha kapı açılmadan gelenin kim olduğunu anladım. Scarlett'in koyu renk, dağınık yatak saçları içeriden görünüyordu.

"Oh, hey siz ikiniz," diye mırıldandı. "Şimdiden çalışmaya başladınız mı?"

"İçeri gel," dedim ona. Onu çekip kollarımla sarmak istedim ama onu sevgimle boğmak istemedim.

Çekingen bir gülümsemeyle içeri girdi ve Michail ile benim aramda bakışıp durdu. Kollarıma girmesini umuyordum ama bunu beklemiyordum. Onun yerine dün gece meşgul olduğumuz sandalyeye oturdu ve Michail hemen gözlerini kaçırarak boğazını temizledi.

"Belki de şuraya oturmalısın, Scarlett?" Michail masanın yanındaki tahta sandalyeyi önerdi. Ona ters ters baktım. Eğer onu rahatsız ederse onu vuracaktım.

"Neden?" diye sordu, gözlerinde şaşkınlık vardı. Üzerinde bir çift uyku şortu ve beyaz bir atlet vardı.

"Sadece bir fikirdi," diye mırıldandı, gözlerini sandalyeden uzaklaştırarak. Şimdiden görebiliyordum, onu başka bir yere taşımam gerekecekti. *Belki yatak odamıza*, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde.

"Sergei, düşünüyordum da," sesi beni kadınıma yapmak istediğim yaramazlıklardan geri çekti.

"Sanırım bir doktora görünmeliyim."

Hemen toparlandım, yaramazlıkları unuttum. Herhangi bir hastalık belirtisi var mı diye ona baktım.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır, hayır," diye hemen beni temin etti. "Ama belki de bir kadın doğum uzmanına görünmeliyim.

Doğum öncesi vitaminler almam ve kan testleri yaptırmam gerekiyor, bu tür şeyler."

Kahretsin, yanına gidip ona sıkıca sarılmak istedim. Bebeğimize. Ona gülümsedim. Elbette haklıydı.

"Evet, bize bir randevu ayarlayacağım," dedim ona. "Bugün. Arkadaşım şehirdeki en iyi kadın doğum uzmanını tanıyor.

Dünyanın her yerinden kadınlar gelip onu görüyor. Onu görmeye gideceğiz."

Kıkırdadı. "Bence hemen hemen hepsi aynı ama gerçek bir doktor olduğundan emin olun."

Bana öyle gülümsediğinde, Michail'i kapıdan dışarı itmek ve onu tekrar almak istediğime yemin edebilirim.

"Tebrikler Scarlett," diye araya girdi Michail. "Bu kadar yorgun olduğun halde bunu fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Kuzenimde de aynı yorgunluk vardı. İkiniz adına çok mutluyum."

Scarlett'in gözleri elmas gibi parlıyordu. "Teşekkür ederim, Michail. Bunu duyurmak için henüz çok erken, bu yüzden insanlara söylememeliyiz. Ayrıca, önce bir doktora görünsek iyi olur."

Randevu talep eden bir mesaj yazmaya başlamıştım bile.

"Ah, bir de aileme söylemeyin," diye mırıldandı. "Kesinlikle aileme söyleme."

Bu istek karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kaldırdım. Onlara hemen söylemek isteyeceğini düşünmüştüm.

"Neden olmasın?" Ailesi aklımın ucundan bile geçmediği halde merakla sordum.

"Biraz bekleyelim," diye yalvardı. "Aksi takdirde uçağa atlayıp yarın evlenmemizi talep edecekler."

Aklından neler geçtiğini anlamaya çalışarak onu izledim.

"Michail, bize bir dakika izin verir misin?" Scarlett'ten hiç ayrılmadan ona sordum.

"Elbette. Seninle sonra görüşürüz."

O gider gitmez Scarlett'e doğru yürüdüm.

"Bizimle ilgili fikrini mi değiştirdin? Dügün hakkında?" Ona sordum. Bazen eski hayaletleri ezmek daha zor oluyordu.

"Hayır, bu konuda kararlıyım," diyerek beni temin etti ve iki eliyle elimi tuttu. "Ben sadece yapmak istiyorum

Yavaş yavaş ve hemen yapmaya zorlanmadan. Ve bunu yarın yapmaya zorlayacaklar." "Ben buna karşı çıkmazdım," dedim ona.

"Ama öyleyim," diye dik oturdu, güzel yüzünde tedirginlik okunuyordu. "Zorlanmak istemiyorum. Bizim şartlarımıza göre olacak."

"Bizimki mi sizinki mi?"

"Sergei, lütfen anlamaya çalış. Bizim şartlarımızda olmasını istiyorum. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Bize biraz zaman ver. Seni seviyorum ama evlendiğimizde Anja ve Olivia'nın da düğünümüzde olmasını istiyorum. Ve kardeşlerini de."

"Tamam." Onun isyan etmesini istemiyordum ve konuyu zorlarsam Scarlett'in tam tersini yapacağını biliyordum. Ayrıca, haklı olduğu bir nokta vardı. Kardeşlerimin ve arkadaşlarının orada olmasını istiyorduk. Rüya gibi bir düğünü hak ediyordu. "Ama kesin bir şartım var."

"Evet?" Sesinde ihtiyat vardı.

"Bebeğimiz doğmadan önce evlenmemiz gerekiyor. Çocuğumuzun doğumunun doğru bir şekilde başlamasını istiyorum."

Scarlett ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. "Kabul ediyorum. Bir şart daha ekleyeceğim." Bakışlarımla buluşmak için başını yukarı kaldırdı. "Ben iri ve yuvarlak olmadan önce evleneceğiz."

"Anladın, solnce," Başımı eğdim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Sözleri de beni uzun süre bekletmeyeceğini ima ediyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, göz kapakları ağırlaşmıştı. Ondan bu sözleri duymaktan asla bıkmayacaktım. O benim dünyamı daha parlak ve daha sıcak hale getirdi.

"Ve seni seviyorum," dedim ona. "Sen benim güneşim, dünyam ve ayımsın."

Scarlett'in bu yanını seviyordum ve bizi birlikte seviyordum. Bu kadın bana her dokunuşuyla ve her bakışıyla beni sevdiğini gösteriyordu.

Cep telefonumun titreşim sesi o anı böldü. Yine Michail'in ukalaca bir yorum yaptığını düşündüm. Başka birinin mesaj atması için günün çok erken saatleriydi. Tanrı aşkına, güneş daha doğmamıştı bile.

Nikolai'den gelen mesajı görünce kaşlarımı çattım.

Vlad'ın adamları Olivia'yı yakaladı.

Şimdi gidiyorum.

"Siktir!"

"Sorun nedir?" Scarlett'in yüzünde endişe vardı.

İlk içgüdüm ona her şeyin yolunda olduğunu söylemekti. Bu durumdayken hiçbir şey için endişelenmesini istemiyordum. Tam ona hiçbir şey için endişelenmemesini söyleyecekken fikrimi değiştirdim. Bunu birlikte yapmaya karar verdik.

"Üzülme," diyerek darbeyi yatıştırmaya çalıştım. "Olivia kaçırıldı."

Yüzünün solması beni endişelendirdi. "Nasıl?"

Telefonum çaldı ve ekranda Dimitry'nin adı belirdi. Scarlett'i kendime doğru çektim ve kollarımı ona doladım. Onu rahatlatmak ve kardeşimle yaptığım konuşmayı ilk ağızdan duymasını sağlamak istiyordum.

"Dimitry," diye açtım telefonu.

"İyi misin kardeşim?" diye sordu, sesi endişeliydi. "Kadının güvende mi?"

"Evet, burada her şey yolunda." Dimitry'nin sesini ve endişesini duymak, kardeşlerime her şeyi anlatma konusundaki kararlılığımı doğruladı. Ama önce Olivia'ya yardım etmemiz gerekiyordu. "Onu Moskova'ya mı götürüyorlar?"

"Evet, Moskova'ya giden uçağa bindiler."

"Şimdi yola çıkıyorum ve iki saat içinde Moskova'da olacağım, en fazla üç."

"Sergei, sen kal ve kadınına göz kulak ol," diye beni durdurdu Dimitri. "Eğer işler sarpa sarar ve Nikolai ile bana bir şey olursa, Anastasia ile Scarlett'i güvende tutacağına inandığım tek kişi sensin."

Scarlett'in bakışlarını aradım. Bebeğimizi taşıyordu. Kardeşim haklıydı. Eğer bir şey olursa, Anastasia ve Scarlett savunmasız kalacaklardı. Michail Scarlett'i koruyabilirdi ama onu ve Anja'yı ülke dışına çıkaramazdı.

"Tamamdır," diye söz verdim ona. "Siz ikiniz güvende olduğunuzdan emin olun. Ve Olivia'yı çiziksiz olarak geri getirin. Aksi takdirde Scarlett üzülür ve onun bu durumda üzülmesine izin veremem."

"Onun durumu?"

Scarlett bana sessizce başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bir bebeğimiz olacak."

"Küçük kardeşimin bebeği mi olacak?" Dimitry'nin sesi inançsızlıkla doluydu. Ve doğrusu benden biraz şüphe etmekte haklıydı. Üçümüz arasında en sorumsuz olan bendim. "Ciddi misin?"

"Evet. O yüzden hepinizin oradan sağ salim çıktığından emin olsanız iyi olur. Çocuğumun amcaları ve teyzeleri olsun istiyorum."

Dimitri kıkırdadı. "Başardın kardeşim. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız burada olamazdım." Bu sözlerde ciddiydim. Ona ve Nikolai'ye borçlu olduğum çok şey vardı. "Dikkatli ol. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Seni ve eşini tebrik ederim. Scarlett'e de söyle, aileye hoş geldin." Telefonu kapattım

ve Scarlett'in kolları bana sıkıca sarıldı. "Hepsi iyi olacak, değil mi?"

Yanaklarını kavrayarak yüzünü avuçlarıma arasına aldım. "Nikolai ve Dimitry tanıdığım en iyi adamlar. Arkadaşını kurtaracaklar. Güven bana."

Bütün sabah tansiyon yüksekti. Scarlett sinirlerini yatıştıramadan bir ileri bir geri volta atıp durdu. Sonia onun dikkatini dağıtmaya çalıştı ama işe yaramadı. Aksine, onu daha da gerginleştirdi. Keşke rahatlamasına yardım edebilseydim, zihnini rahatlatabilseydim. Nikolai'nin Olivia'ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine dair onu temin ettim. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktı.

Ağabeyimi tanırdım. Kadınlara ve çocuklara karşı aşırı korumacıydı ama sevdiklerini koruma ihtiyacı düpedüz acımasızlıktı. Hem o hem de Dimitry. Kahretsin, ilk elden gördüm. O yetimhaneye adım attığım andan itibaren beni izlediler. O yaştan hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama öğrendiğim kadarıyla yetersiz beslenmişim ve konuşamıyormuşum. Yetimhanedeki görevliler, iki yaşındayken, doğum günümde kapılarına bırakıldığım bilgisini seve seve verdiler. Annemin onlara benim bir aptal olduğumu söylediğini anlattılar. Konuşamayan bir çocuğa bakamazmış.

Dimitry ve Nikolai bana her şeyi öğrettiler; konuşmayı, kaşık tutmayı, okumayı, yazmayı ve dövüşmeyi. Eğer biri bana yaklaştırmaya çalışırsa, onu döverlerdi.

Dimitry beni yakalayan adamı bilmiyordu. Adamlara beni incitmekle ve beni orospusu yapmakla övünen başka bir piç daha vardı. Dimitry onun peşine düştü ve öldürdü. Bu eylem sonuç olarak beni de tacizcimden kurtardı. Çünkü Dimitry bir açıklama yapmıştı; bize bulaşan herkesi avlayacaktı. Bu yüzden kardeşlerimin Scarlett'in arkadaşını kurtaracaklarından ve bu işten sağ salim çıkacaklarından hiç şüphem yoktu.

Çocukken canımı yakan adamı aramaya çıktığım o gecenin anısı hâlâ zihnimde tazeydi. Henüz on dokuz yaşındaydım ve Dimitry ile Nikolai'den aldığım eğitim sayesinde kendimi güçlü hissediyordum. Öfke beni yıllarca beslemişti ve intikam arzusu Dimitry beni zorladığında devam etmemi sağladı.

Eğitim.

O gün nem yoğun bir şekilde devam etti. Bayat havanın pis kokusu bana sonsuza dek o geceyi hatırlatacak bir kokuydu. Haftalardır onun hareketlerini izliyordum ve saldırmak için mükemmel zamanı bekliyordum. Şehrin genellikle cinayetlerin işlenmediği lüks bir bölgesinde yaşıyordu.

Ama bu gece değişecekti. Çünkü sonunda hayatıyla yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Alacakaranlık sokağa çökerken, arabasının süslü evinin önüne yanaştığını gördüm, arabadan inip eve girişini izledim.

Araba uzaklaştı, piçi yalnız bıraktı ama ben hareketsiz kaldım, gölgelerde bekledim, takip ettim. Dünya kadar zamanım vardı. Günün son ışıkları da kaybolurken, gölgelere yapışarak eve doğru ilerledim.

Arka tarafa gittim, kilitli olmayan kapı beni bekliyordu. İçeri girdim, tek ses bir saatin tik taklarıydı. Bu orospu çocuğunun bu dünyada kalacağı süreyi geri sayıyordu.

Mutfaktan ve koridordan geçip onu bulacağımı bildiğim merdivenlerden yukarı çıktım. Bu evin planını avucumun içi gibi biliyordum. Detaylıca çalışmıştım.

"Diz çok," diye sert bir ses duydum o şerefsizin. Bir inilti ve ardından bir kırbaç sesi havada asılı kaldı ve sonra onu gördüm. Belki on yaşlarında genç bir çocuk diz çökmüş, sadece boxer şortuna kadar soyunmuştu. Bu hasta herif onun çıplak sırtını kırbaçlıyor, küçük çocuğa işkence etmekten zevk alıyordu. Çocuğun onunla birlikte arabadan çıktığını görmemiştim ve hasta piçin onu evde bir yerde kilitli tuttuğunu düşünmüştüm. Çocuğun arkasında duruyordu, kırbaç elinde gevşekçe sallanıyordu. Üzerindeki takım elbiseyi çıkarmış, beyaz atleti ve pantolonuyla yalınayak duruyordu.

Kapıyı açtım ve hiç vakit kaybetmeden işe koyuldum. Parmak eklemlerimi kırdım ve odanın sessizliğine rağmen sesim sert ve tehditkâr çıktı. İkisinin de kafası bana doğru döndü ve yaşlı adamın karanlık gözlerindeki tanıma titreşimi ihtiyacım olan tek şeydi.

"Adın ne evlat?" Gözlerim çok yakında öldüreceğim hasta orospu çocuğundan hiç ayrılmadan sordum. Küçük sırtının soluk derisinde kızgın kırmızı kabarcıklar vardı ve henüz deriyi parçalamadığı için şükreliyordum.

"İvan, efendim." Sesi küçüktü, korkmuştu. Kristal mavisi gözlerinde bir korku vardı ve ben onun yerinde olduğum zamanlara geri çekildim. Anılar o anda beni ele geçirme tehdidiyle karşı karşıya kalsa da sakin kalmak için mücadele ettim.

"Sen iyi misin?" Çocuğa sordum.

Karşımdaki yaşlı piçin gözleri benimkilerden hiç kaçmadı ya da itiraz etmek için ağzını açmadı. Bunun sadece ikimizin arasında olduğunu biliyordu.

"Evet," diye kekeledi. "Beni sadece iki kez kırbaçladı."

"Evine git," dedim ona. "Bugün bu adamı gördüğünü kimseye söyleme. Ve asla buraya geri gelme. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

Çocuk aceleyle giyindi ve yanımdan geçip gitti. "Teşekkür ederim, efendim." Hızlıca başımı sallayarak onu onayladım ve o da koşar adımlarla evden çıktı.

"Şimdi şu kırbacı bana uzat," diye emrettim. "Siktir git."

Silahımı çıkardım ve onu ayağından vurdum. Kan çorabından pahalı İran halısına sızarken bir bebek gibi feryat etti.

"Kırbacı bana uzat, pislik," diye tekrarladım. "Bir dahaki sefere, doğrudan hasta beynine girecek."

Sonunda kafama dank etmiş olmalı ki bana kırbacı fırlattı. Gözlerinde korku parlıyordu ve ben bundan zevk alıyordum. Diğer elimle yakaladım ve silahımı kaldırdım. Onun yerine bıçağımı açtım. Hızlı bir ölüm bu piç için çok iyi olacaktı.

"Diz çok," diye emrettim. Şimdi sıra ondaydı. Gözlerindeki itirazı görebiliyordum ama vücudundaki korkunun her şeyin önüne geçtiğini biliyordum. Çünkü çocukken bana her gelişinde hissettiğim korkunun aynısını hissediyordum. Emredilene yaptı, bacakları gözle görülür şekilde titriyordu. Artık o kadar da sert değilsin, orospu çocuğu.

Ona doğru yürüdüm ve saçlarından bir avuç tutarak başını yukarı doğru çektim. Bıçağımı kaldırdım ve gözüne sapladım. Göz çukurundan sıcak, kıpkırmızı kan fışkırdı ve içimdeki delilik bu manzara karşısında heyecanla kükredi. Kıpırdamasına izin vermedim ve içimde yanan öfkeyle kanın birikip yüzünden aşağı süzülüşünü izledim. Korkak gibi ciyaklayarak merhamet diledi.

Benden hiçbir şey alamayacaktı. Bunun yerine, bıçağımı diğer gözüne sapladım, çok ileri itmeye ve beyninin lapasına çarpıp işkencesini çok erken sonlandırmamaya dikkat ettim. Diğer gözünden bir kan akışı daha başladı. Çığlıkları evi yırttı ve sessizliği kiralayıp etrafımızda yankılanan sesin tadını çıkardım. Hiçbir zaman dans etmeyi sevmemiş olmama rağmen gülmek ve dans etmek istedim. Ama sonra, ben sadece biraz deliydim.

Vücudunun acı içinde kıvranışını izledim ve bir parçam onu yavaşça kesip doğramak ama saatlerce buna dayanması için canlı tutmak istedi. İzleyen herhangi biri için onun acı dolu inlemelerinden ne kadar keyif aldığımı görmek mide bulandırıcı bir manzara olabilirdi. Her çığlıkta, her iniltide içimi coşku kaplıyordu. Yıllardır intikamımı almanın hayalini kuruyordum ve bu umduğumdan da iyiydi.

Bende bir sorun olmalıydı. Elbette vardı; deli olan bendim, grubun psikopatıydım. Yine de önemli değildi, çünkü bu adam bunu hak etmişti.

Eğer masum bir insana zarar verirsem, kardeşlerimden beni öldürmelerini isterdim. Deliliğe batmama izin vermezlerdi. Önce beni öldüreceklerini biliyordum.

Ona yavaşça işkence etme ve bütün gece acı dolu çığlıklarını dinleme ihtiyacıma karşı çıktım. Hayatımı öyle ya da böyle tüketmesine izin vererek yeterince zaman geçirmiştim. Bunun yerine bıçağı doğrudan kalbine sapladım, derisini yüzdüm ve kemiklerini çatlattım. Bedeni bir patates çuvalı gibi yere düştü. Cesedinin başında durdum, gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim ve içimi bir huzur kapladı.

Telefonum çaldı ve beni çirkin geçmişimden çekip çıkardı. Nikolai ya da Dimitry'nin kontrol etmesini bekleyerek hemen cevap verdim.

"Baba?"

"Hey Sergei." Beni karşılayan Anja'nın sesiydi.

"Her şey yolunda mı?" Ona telaşla sordum. Hemen kendime lanet ettim çünkü Scarlett'in kafası endişeyle bana döndü.

Anja beni hemen, "Evet, evet," diye temin etti. "Aklımı kaçırmak üzereyim ve Scarlett'le konuşabileceğimi umuyordum. Onu özlüyorum ve konuşmaya ihtiyacım var."

İçimden kendime lanet ettim. Scarlett'e bir telefon bile vermemiştim. Daha iyi bir erkek arkadaş, koca, müstakbel koca... her neysem öyle olmalıydım.

"Bu sizi aramak için uygun bir numara mı?" Onun yerine ben sordum.

"Evet."

"Bana iki dakika ver, Scarlett'e seni başka bir hattan aramasını söyleyeyim," dedim. "Dimitry ya da Nikolai'nin bir şeye ihtiyacı olursa diye bu hattı açık tutmak istiyorum."

"Tamam. Evet, bu mantıklı. Bunu düşünmeliydim."

Kıkırdadım çünkü bu onun geçmişindeki biri için pek de standart bir düşünce tarzı değildi. "İki dakika," diye tekrarladım ve telefonu kapattım.

Scarlett'in elini tuttum ve odama doğru yöneldim. "Nereye gidiyoruz? Kimdi o?"

"Anja'ydı." Scarlett'in nefesi kesildi ama o başka bir şey söyleyemeden ben devam ettim. "Berbat bir erkek arkadaş oldum."

Scarlett gerçekten de kıkırdadı. "Bence sen bir erkek arkadaştan biraz daha fazlasısın. Sence de öyle değil mi?"

Terfi ettiğim için mutlu bir şekilde sıırıttım. "Umuyordum. Her iki durumda da seni arkadaşlarından ve aileden uzak tuttum. Bu affedilemez."

Odama vardık ve telefonunu bulmak için çekmecemi karıştırdım. Bulur bulmaz hemen şarja taktım. Telefon açılırken arkamı döndüğümde Scarlett'in gülümsediğini gördüm.

"Sanırım haklısın, Sergei." Gözleri muzipçe parlıyordu. "Korkunç bir neredeyse koca oldun. Bir öpücüğü hak ediyorum ve belki seni affederim."

Başımı eğdim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Elleri belime dolandı, küçük bedeni benimkiyle kaynaştı. Ona istediği ve ihtiyaç duyduğu tüm öpücükleri verecektim.

"Lütfen beni affet... her şey için," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Gözlerini açtı ve dudakları bir gülümsemeye dönüşürken beni öptü.

"Beni böyle öperken nasıl öpmem," diye yumuşak bir sesle ağzıma karşı konuştu.

Vlad ve Malcome tehdidi etrafımda dolanırken bile hiç bu kadar mutlu bir adam olmamıştım. Bu kadın ve büyük ailemiz hayatın ta kendisiydi... çocuğumuz, erkek kardeşlerim, onun kız kardeşlerim olacak arkadaşları.

"Endişelenmemesi için Anja'yı ara," diye onu telefonuna çağırdım. Yatağa oturup bacak bacak üstüne attı ve komodinin üzerindeki şarj aletine takılı telefonunu eline aldı. Bu haliyle zar zor yasal görünüyordu.

Beni ona bakarken yakaladı ve yüzüne yine bir gülümseme yayıldı.

"Burada benimle kalmak ister misin?" diye teklif etti ve elini bana doğru uzattı. Elini tuttum ve avucuna bir öpücük kondurdum.

"Hayır, sizi yalnız bırakayım. Kardeşlerimin sabit hattı arama ihtimaline karşı ben ofisimde olacağım." Başını salladı. "Bir şey duyduğunuzda bana haber verir misiniz lütfen?"

"Yapacağım. Hiçbir şey için endişelenme."

SCARLETT

"S Carlett?" Anja ilk zil sesinde cevap verdi.

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum!"

"Biliyorum," diye kabul etti. "Sen iyi misin? Sergei sana iyi davranıyor mu?"

Güldüm. "Asıl soru senin iyi olup olmadığın? Vurulduğunu duydum."

"Oh, o yıllar önceydi. Yine de iyiyim. Sadece Dimitry, Nikolai ve Olivia için endişeleniyorum."

Ben de onlar için endişeleniyordum ama ikimizin de endişelerini arttırmak istemedim. "Sergei,

Dimitry ve Nikolai'nin en iyileri olduğunu söyledi. Ve Nikolai, Olivia'ya bir şey olmasına izin vermez."

İkimiz de derin nefesler aldık. "Haklısın. Malcome'ın onu tekrar pençesine almasından nefret

ediyorum." "Biliyorum." O adam hasta bir piçti. "Umarım Nikolai onu öldürür ve canını o kadar

acıtır ki

küçük bir kız gibi ağlıyor."

"Vay canına, kana susamış," diye alay etti ama hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Umarım ona günlerce işkence ederler."

Alay ettim. "Bir de bana kana susamış diyorsun," diye şaka yaptım. "Demek Dimitry ile birliktesiniz?

Onun için kurşun yediğine göre öyle olmalısın."

"Onu seviyorum." Onun bu basit ifadesine gülümsedim.

"Sizinkilerin bununla arası iyi mi?" Ne de olsa Anastasia bir savcının kızıydı.

"Evet, buradalar. Aslında babam ve büyükbabam burada benimle birlikte. Dimitry onlara istedikleri

kadar kalabileceklerini söyledi, bu yüzden hiç ayrılmadılar."

Gülmeye başladım. "Özür dilerim. Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

Kıkırdadı. "Değil mi? Kim bilebilirdi ki! Ama söyle bana nasılsın?"

"Ben iyiyim. Başlangıçta zordu ve Sergei'ye beni kaçırdığı için kızgındım ama üstesinden geldik.

Hâlâ çözmemiz gereken çok şey var ama bunu birlikte yapacağız."

"Bu harika." Sesinden mutlu olduğu anlaşılıyordu. "Üçümüz ve onlar." "Bu çok tuhaf, değil mi?"

Anja'nın omzunu silktiğini hayal ediyorum. "Öyle olması gerekiyordu. Peki ya senin görücü usulü

evliliğin?"

"Şimdi gerçekten sandalyenden düşeceksin," dedim ona. "Oturduğundan emin ol.

Sergei babamın evlenmesini ayarladığı kişi." "Ne?"

Telefonda neredeyse çılgılık atıyordu. "Doğru mu?"

"Ama onunla çıkarken bunu söylememiştin."

"O olduğunu bilmiyordum. Adını hiç bilmiyordum ve bum... işte buradayız."

"Vay anasını. O zaman senden gerçekten hoşlanıyor, ha?"

"Babamla anlaşma yaptığında beni gerçekten tanımiyordu. Öyle ya da böyle, işe yaradı. Onu seviyorum ve bir bebeğimiz olacak."

"Ne?" Tekrar çığlık attı. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Asla yapmam," diye şakayla karşılık verdim. "Ama cidden. Ben hamileyim. Umarım sen ve Olivia beni ortada bırakmazsınız. Hep birlikte çocuk sahibi olsak harika olurdu. Böylece birbirimize uykusuz gecelerden şikâyet edebiliriz."

Anja'nın gürleyen kahkahası hatta yankılandı. "Tamam, Dimitry döner dönmez bir aile yaratmak için çalışmaya başlayacağız. Özellikle buna yol açan eylemi seviyorum."

"Senin bu karışık tarafını seviyorum," diye takıldım ona. "Bu ne zaman oldu?"

"O ve Nikolai beni kurtardıktan biraz sonra."

Bu bana Sergei'nin onun yakalanmasına neden olduğunu hatırlattı. "Sergei bana seni kaçırdığını ve o adamlara teslim ettiğini söyledi. Çok üzgünüm, Anja."

Hat sessizleşti ve bu konuyu açarak hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Ama bu, halının altına süpürülemeyecek kadar büyük bir olaydı. Sergei'yi ve arkadaşımı seviyordum. İkisinden de vazgeçmeye niyetim yoktu.

"Aslında size söylediği için onunla gurur duyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, olaylar geliştikçe, aslında hepimizi kurtarmış gibi görünüyor. Bunu bana zarar vermek için yapmadığını biliyorum. Seni kurtarmaya çalışıyordu. Bunun için onu nasıl suçlayabilirim ki?"

Boğazım düğümlendi, duygularım allak bullak oldu. "Ah, kahretsin," diye mırıldandım hıçkırıklar içinde. "Neden ağlıyorsun?" Anastasia şaşkın görünüyordu. "Ona kızgın değilim."

Aslında ondan çok hoşlanıyorum.

çok. Harika bir kayınbirader olacak."

Kahretsin, Sergei'nin aslında kardeşi olduğunu bilmiyordu. Bunu ona söyleyemezdim. Bunu kardeşlerine ve Anja'ya söylemek Sergei'ye düşerdi.

"Bu hamilelik hormonları tam bir katil. Mutlu olduğumda da üzgün olduğumda da ağlıyorum. Bu çok saçma."

Gülmeye başladı. "Harika. Hamile kalmamı istiyorsun, böylece senin gibi çılgınca duygusal olabilirim."

Olivia ve Sergei'nin kardeşleri için duyduğumuz endişe aklımızdan çıkmazken bir on dakika daha konuştuk. En azından konuşarak ve birbirimize eşlik ederek geçirebildiğimiz için mutluydum.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Sergei geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ve Anastasia kulaklığa bir şeyler mırıldanırken o da başını salladı. "Dinle, Dimitry beni arıyor. Seninle sonra konuşuruz. Tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandır tuşuna bastım ve Sergei'ye doğru koşarak kendimi onun kollarına attım. "Olivia güvende mi? Kardeşlerin de mi?"

"Evet, hepsi iyi. Nikolai ve Olivia evlerine, Dimitry de Anja'nın yanına dönüyor."

İçimi büyük bir rahatlama kapladı. "Tanrıya şükür."

Kollarında kaldım, güçlü ellerinin beni sarmasının keyfini çıkardım. Onun da kardeşleri için endişelendiğini biliyordum. Elden bir şey gelmezdi. Ne kadar güçlü olursak olalım, sevdiklerimiz için her zaman endişelenirdik.

"İyi hissediyor musun?" Ağzı başımın tepesine bastırdı.

"Evet. Anja'ya bir bebeğimiz olacağını söyledim. Ama ona diğer şeylerden hiç bahsetmedim."

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Kardeşlerimin biraz dinlenmesine izin vereceğim ama onlara söylemek istiyorum. Bu sırrı onlardan çok uzun süre sakladım."

Elimi yanağına bastırdım. "Seni yine de sevecekler. Sen her şeyden önce onların kardeşisin. Baba olmak için bir bebeğe hamile kalmaktan çok daha fazlası gerekir. Boris bu unvanı asla hak etmedi."

Sergei'yi izlerken aklımı kurcalayan konuyu açıp açmamam gerektiğini düşündüm. Onu üzmem istemedim. Bugün yeterince stresliydi.

"Sor bana," beni çok kolay okuyabiliyordu. "Aklında ne varsa bana sor."

Derin bir nefes alarak devam ettim. "Bu suç dünyasında kalmak konusunda endişeliyim. Görücü usulü evliliğe karşı çıkmamın nedenlerinden biri de mafya dünyasının bir parçası olmak istemememdi. Tehditler ve tehlikeler arasında bir aile yetiştirmek istemedim. Ben senin yanında olacağım, sadece-"

"Kardeşlerim ve ben çekiliyoruz," diye sözümü kesti. "Bir süredir çekilmek için çalışıyorduk."

"Ciddi misin?" Tüm parçaların bu kadar mükemmel bir şekilde yerine oturduğuna inanamıyordum. "Sonia kardeşlerinizin yasal yollara başvurmaya çalışabileceğinden bahsetti ama emin değildim."

"Tüm bunları geride bırakmak istiyorum. Vlad ortadan kalktıktan sonra evlenmek ve birlikte hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Sen, çocuklarımız ve ben." Onun geniş sırtışına gülümsedim. "Bazı haftalar aileni ve kardeşlerimi davet edeceğiz ama çoğunlukla sadece biz olacağız. Çünkü ben böyle açgözlüyüm."

"Açgözlülüğünü seviyorum," diye gülümsedim. "Ama unutma. Bebek bakıcılarına ihtiyacımız olacak, bu yüzden aileyi yakın tutmalıyız."

"Ah, haklısın," diye karşılık verdi gülerek. "Karımla bir sürü randevum olsun istiyorum."

Hayat güzeldi ve her geçen dakika daha da güzelleşiyordu!

SERGEI

Lasım ayının ilk haftasıydı ve hava soğumaya başlamıştı. Kıştan ve kardan nefret ederdim. Bugüne kadar bile, kar yağışını çekici bulmadım. Kayak yapmaya gitmektense bacaklarımı kesmeyi tercih ederim. Neden bir insan dışarı çıkar ve karda taşaklarını dondurur ki?

Kar beni aşıyordu!

Scarlett ve ben sürekli yaşam koşulları hakkında konuşuyorduk. Amerika'da yaşamak istiyordu ama yazları Rusya'yı ziyaret edeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Birlikte olduğumuz sürece benim için fark etmezdi... ve hava soğuk değildi.

Scarlett ile hayatıma başlamak için sabırsızlanıyordum. Tehditlerle uğraşmak yorucu olmaya başlamıştı ama onları şimdi ortadan kaldırmazsak hayatımızın geri kalanında peşimizde olacaklarını biliyordum. Ve yıllarımı omzumun üzerinden bakarak, karıma, çocuklarıma ya da kardeşlerime zarar verecekler mi diye endişelenerek geçirmek istemiyordum. Çünkü Vlad aileme zarar vermekten çekinmezdi. Irina ve Bartek de öyle. Onlar ortadan kaldırılmalıydı.

Scarlett'i yatağımızda uyurken bıraktım. Olivia'nın kurtarılmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Kardeşlerim dün gece geç saatlerde St. Petersburg'a vardılar. Kızların üçüne de bir buluşma sürprizi yapmayı planlamıştık.

Ama önce kardeşlerimle konuşmam gerekiyordu. Saat daha sabahın yedisiydi. Dimitri ve Nikolay'ın onları bu kadar erken yataktan kaldırdığım için bana lanet okuduklarından emindim. Onları suçlayamazdım. Dilim kadınının bacakları arasında uyanmaktansa yatakta kalmayı tercih ederdim.

Ama bu daha fazla bekleyemezdi.

"Lanet olsun, küçük kardeşim," diye homurdandı Nikolay. "Umarım en azından benim için sıcak kahven vardır." "Lanet olsun Sergei," diye homurdandı Dimitri. "Kızları getirene kadar bekleyemez miydik?" "Hayır, önce ikinize söylemek istedim."

Nöbetçi kulübesinde toplandık. Kapıdaki adamlarıma önümüzdeki birkaç saat için izin verdim, böylece kesintiye uğramayacaktık.

"Bizi eve bile almayacak mısın?" Nikolay kaşlarını kaldırarak sordu. "Bebeğinize iyi bir amca olacağıma söz veriyorum."

Hem Dimitry hem de o kıkırdadı. Dimitri, Anja ile tanıştığından beri daha çok gülümsüyordu. Küçük masada karşılıklı oturdular ve ortadaki koltuğu bana bıraktılar. Gülümsemekten kendimi alamadım. Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Bu ikisi beni her zaman aralarına alır, güvende tutmaya çalışırlardı.

"Umarım sizden sakladığım şeyi söyledikten sonra da bebeğimin amcası olmak istersiniz," dedim ciddiyle.

Birden ikisinin de yüzü kasvetli bir hal aldı. İkisi için de taze bir fincan kahve doldurdum ve oturdum. Bir fincana ihtiyacım yoktu. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni yeterince uçurmuştu. Orta koltuğa oturdum.

"Serg, ne oldu?" Dimitry çocukken bana böyle seslenirdi ve ben üzülürdüm.

Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi verdim. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve Scarlett'i düşündüm. Daha iyi bir adam olmayı ona borçluydum. Böyle bir sırrı sonsuza kadar saklayamazdım.

"Boris'in sana o yara izini verdiği zamanı hatırlıyor musun?" Nikolai'ye aptalca bir soru sordum. Tabii ki hatırlıyordu. İkimiz de asla unutamazdık. "Birkaç ay sonra ailemin kim olduğunu öğrendim. Aylardır durmaksızın araştırıyordum. Beni nasıl böyle terk edebildiklerini bilmek istiyordum."

"Kardeşim, bu onların suçu," dedi Dimitry elini omzuma koydu. "Bana güven. Ailemi araştırdım ve sadece annemi buldum. Hiçbir şeyden pişman değildi. Benim sevgime değmezdi."

"Evet, annem de beni terk ettiği için pişman değildi," diye mırıldandım. "Ama bana doğum adımı ve babamın kim olduğunu gösteren gerçek doğum belgemi verdi."

Gözlerimi kaldırdım ve midem bulandı. Adamlara işkence ettim, canlı canlı bağırsaklarını deştim ve hiç midem bulanmadı.

Ama Nikolay ve Dimitri'nin beni öz babam Boris'ten korumak için birçok dayak yediğini ve yaralara katlandığını bilmek midemi bulandırıyor. Buna asla katlanmamalıydılar.

"Kardeşim, her ne olursa olsun," diye konuştu Nikolay, "bu işte birlikteyiz. Her zaman." "İkiniz de beni korudunuz ve büyüttünüz."

"Tamam, eğer bana anne derseni dövmek zorunda kalırım," diye şaka yaptı Nikolay. "Baba ben olduğum sürece," diye ekledi Dimitri alaycı bir tavırla.

Sertçe yutkundum. "Ne olursa olsun sizi kardeşlerim olarak görmeye devam edeceğimi unutmayın. Ve artık benimle bir şey yapmak istemezsen seni suçlamayacağım."

"Sergei, beni endişelendirmeye başlıyorsun," diye homurdandı Nikolay. "Bir aile kurmaya çalıştığımız için Olivia'ya daha fazla küfür etmeyeceğime söz verdim ama lanet olsun... beni terletiyorsun."

Cebimden doğum belgemi çıkardım ve masanın üzerine koydum. Aileme ve onlarla olan bağımın tüm kanıtları yok ettim. Bu son parçaydı. "Boris benim babamdı. Nikolai'ye yara izini verdikten birkaç ay sonra öğrendim." Derin bir nefes aldım. "Bir şeyler söylemeliydim ama yaptığı her şeyi, benim için yaptığın tüm fedakârlıkları biliyordum. Öğrendiğime pişman oldum. Bilmemek daha iyiydi."

Sonunda her şey açığa çıktığına göre, göğsümden ağır bir yük kalkmış gibi hissettim. Yine de onları kaybetme korkusu hâlâ devam ediyordu. Kardeşlerimin nefesleri kesilmiş olmalıydı. Onları izledim, bekledim. Ne için, emin değildim.

"Lanet olsun, kardeşim," diye tükürdü Nikolay. "Ve sen bunu on dört yıl boyunca içinde kaynatmaya devam mı ettin?"

Dimitry doğum belgesini eline aldı ve gözleri üzerinde gezindi. Tekrar yerine koydu ve çelik grisi gözleri benimkilerle buluştu. Dimitry insanları altlarına işetirdi. Nikolai da öyle. Onların acımasızlığı beni korkutmuyordu; beni korkutan onları ailem olarak kaybetmektir. Ama kendimi savunmak için ne söyleyebilirdim ki?

"Biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Ona söylemedim ve o kadın," *annem* bile diyemedim, çünkü gerçekten *annem* değildi. "Ona hiç söylemediğini iddia etti."

"Dimitry, "Böyle bir piç nasıl olur da iki harika çocuk doğurur?" diye sordu.

Ben şok içinde ona bakarken o inanmayarak başını salladı. Beklediğim bir şey varsa o da bu değildi.

Başımı Nikolai'ye çevirdim, yüzünde tiksinti görmeyi bekliyordum. Ama hiç yoktu.

"Kardeşim, sen o değilsin. Boris'in yaptığı hiçbir şey senin suçun değil." Kahretsin, kardeşlerimi gerçekten seviyordum. "Sen ailedensin. Ailenin kim olduğu umurumda bile değil. Seni orada bıraktıkları andan itibaren bizim ailemizsin."

"Aynen kardeşim. Ve unutma ki seni de dayaktan kurtarmadı."

"Ama en kötüsünü sen yaşadın," diye hatırlattım ona. "Sen ve Nikolai... çünkü onun dikkatini hep benden sana çektin."

"Onun grubuna katıldığımızda sen çok küçüktün. Neredeyse sekiz," diye mırıldandı Dimitry. Sonsuza dek koruyucu olan o olacaktı.

"Sen de bir zamanlar sekiz yaşındaydın," diye hatırlattım ona. "Ve yetimhanede seni koruyan hiç kimse yoktu. Sen ve Nikolai yetişkinliğe kadar yaşamamın tek sebebisiniz."

"Hayır," diye karşı çıktı Nikolay. "Birbirimiz sayesinde yetişkinliğe kadar hayatta kaldık. Sen göremiyor olabilirsin kardeşim ama biz pes etmek istediğimizde sen bize yardım ettin. Birlikte daha güçlüyüz."

"Evet, kardeşim," diye ekledi Dimitry. "Birlikte yenilmeziz amına koyayım."

"Kahretsin," diye mırıldandım, ani duygular boğazımı acıtmıştı. "Sanırım Scarlett'in hamilelik hormonları bulaşıcı."

Üçümüz de kahkahalara boğulduk.

"Siktir, küçük kardeşim. Anja'nın üvey kardeşi olduğunun farkında mısın?" Dimitry sordu.

"Evet, aklımdan geçti," diye itiraf ettim. "Ve onu Boris'in adamlarına teslim ederek neredeyse nasıl öldürttüğümü."

Hatalarımı gündeme getirmek istemedim ama öylece de kalamazlardı.

"Evet, öyle yaptın," diye onayladı Dimitri. "Ama aynı zamanda kendini hepimiz için yeterince hırpalıyorsun."

Anastasia yine de haklı; eğer sen yapmasaydın, biz burada olmayacaktık. Üçümüz de onlarla birlikte."

"Anlaştık. Madem kabul aşamasındayız, ben de sana söyleyebilirim." "Sakın"

bana Boris'in senin de baban olduğunu söyleme?" Dimitri yarı şaka yaptı.

"Siktir, hayır. Olivia ve ben evlendik."

"Ne oluyor lan? Bunu biz olmadan nasıl yapabildin?" Onun adına mutlu olmama rağmen şikâyet ettim. "Sadece ikimiz vardık. Aile ve diğer herkes için bir düğün yapacağız."

"Öyle olsa iyi olur. Çünkü Anja şimdi üçlü bir düğün hedefliyor. Sen de buna ayak uydursan iyi olur."

Kardeşlerimin şakalaşmalarını izlerken dünya kendi kendine düzeldi. Çocukken nadiren oyun oynardık. Mafyaya girdikten sonra, oyun alanı bir savaş alanına dönüştü. Şimdi, onca yıldan sonra nihayet, neredeyse oradaydık.

"Neredeyse unutuyordum," diye bana döndü Dimitry. "Boston'daki görücü usulü evlilik ne olacak?" Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona?"

"Onlara anlaşmanın iptal olduğunu söyleyeceksin, değil mi? Seni satın almaya çalıştığı için Patrick'in çok üzüleceğini sanmıyorum. O kızını önemsiyor."

Kıkırdadım. "Scarlett Patrick'in kızı."

"Ne?" Bu, hem Dimitri'nin hem de Nikolay'ın çenelerinin yere düşmesine neden olan nadir bir olaydı.

"Evet, Scarlett onun kızı. Kızlar ilk geldiğinde tesadüfen onunla karşılaştım. Onu tanıdım ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, ben de kim olduğumu açıklamadan önce ona kur yapmak için parlak bir plan yaptım. İşler tam olarak plana göre gitmedi ama sonunda kendimizi burada bulduk."

Nikolay inledi. "Sergei, bazı şeyleri iyice düşünmeye başlamalısın. Sana vazo fırlatmasına şaşmamalı."

Dimitri başını salladı ama dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Elleri seninle dolu olacak."

"Daha çok tam tersi gibi," diye karşılık verdim, genişçe gülümseyerek.

"Şimdi Vlad'ı öldürebilseydik," diye ekledi Dimitry, "hayatımızın geri kalanının tadını ailemizle huzur içinde çıkarabilirdik."

Şakalar hemen kesildi. Hepimiz onun tehlikeli olduğunu biliyorduk.

"Michail birkaç ipucunu takip ediyor. Vlad, Polonyalı ve Lübnanlılarla aynı yatakta." Şaşırtıcı değildi ama beni kızdırdı. "Polonyalılarla derken Irina'yı kastediyorum. Kocasını neredeyse bir kukla ve orada gösteriyi o yönetiyor. Kadın ve çocuk kaçakçılığı ve satışı konusunda Lübnanlılarla birlikte çalışıyorlar."

"O kaltağı hiç sevmedim," diye küfretti Dimitri nefesinin altından. "Kahretsin, bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldandı Nikolay.

"Kardeşim, küfretmeyi bırakmalısın," dedim ona. "Bugün Olivia'yla resmen tanışacağım ve eğer küfretmeye başlarsan beni suçlar."

"Beni nasıl kontrol altına alacağını biliyor," diye sırtıttı Nikolai. Kardeşlerimi mutlu görmek beni çok mutlu ediyordu.

"Her neyse, Irina kızların koruma görevlisi Brian'a ulaştı. Manciatte onu işe aldı."

Dimitry bir şeyler homurdandı ve ben de kaşımı kaldırdım. İnsanları görmeden yargılamak ona göre değildi.

"Ona aldırma," diye araya girdi Nikolai. "Kadının onunla dans ettiği kulübün görüntülerini gördü. Zavallı Brian o zamandan beri ölüm listesinde."

Kıkırdadım. En büyük ağabeyim düzenli olarak kıskançlık yapmazdı ama işte buradaydık. Üçümüz de kadınlarımıza kafayı takmıştık.

"Irina, Scarlett'i kaçırmaması için Brian'ı ayartmaya çalıştı," dedim ikisine de. "Ona güveniyor musun?" Dimitri homurdandı.

"Ben biliyorum. Ortaya çıkan ve bize Scarlett'i bulmasının tek nedeninin aldığı isimsiz ihbarlar olduğunu söyleyen oydu. Irina'ydı ama o sırada bunu bilmiyordu. Brian gelip Scarlett'le konuştuğunda, onun güvende olduğundan emindi. Scarlett ona kalacağını söyledi, o da gitti.

Birkaç gün sonra aradığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Irina ona ulaşmış ve yardımını istemiş. Neyse ki adamın iyi içgüdüleri var da bize ulaştı."

"Scarlett'ten ne isteyebilir ki?" Nikolai düşündü.

"Bilmiyorum." Ne yapmaya çalıştığını hayal bile edemiyordum ama her ne ise, Irina'nın iyi bir şey yapmadığına hiç şüphem yoktu. Zalim ve kindar biriydi. "Ama Scarlett'i ele geçirmesi riskini göze alamam."

"Ne yapmak istiyorsun?" Nikolai kasvetli bir sesle sordu.

"Sanırım bugünden sonra onu şehir dışına çıkarmam en iyisi olacak." Sürprizini mahvetmek istemedim ve kız arkadaşlarını görmekten mutlu olacaktı. "Sen ve kadınların bu gece ayrıldıktan hemen sonra."

"Bu akıllıca. Onu güvende tut. Özellikle de şimdi. Irina'nın kirli pençelerini Scarlett'e ve doğmamış bebeğinize geçirmesine izin veremeyiz." Dimitri konuştu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Vlad ile Irina arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bunun dışında birlikte mi çalışıyorlar?"

"Evet. Uzun zaman önce bir kızı olduğunu duyduğumu hatırlıyorum."

"Irina olamaz," diye mırıldandım. "Ben bunu bilirdim. Annesiyle tanıştım."

"Babasıyla tanıştınız mı?" Nikolay sordu.

"Annesi öldüğünü söyledi." O geceyi hatırladım. Irina'ya evlenme teklif ettiğim geceydi.

ve o da kısa bir kaç hafta için kabul etti. Irina'nın beni ailesinin yanına getirdiği tek zaman buydu. Sadece benim ısrarım üzerine ailesinden izin almıştım. "Biliyor musun, şimdi düşününce çok garip geliyor. Ailesiyle konuşmamız ve onaylarını almamız konusunda ısrar ettim. Irina anne ve babasının umursamayacağını söyledi. Ama sonra oraya vardığımızda Bay ve Bayan Popov'la konuşmak istediğimde annesi sadece Bayan Popov'un olduğunu söyledi. Bay Popov'un öldüğünü söyledi."

"Ailesini Boris'ten o kadar uzun süre saklamış olabilir mi?" Nikolay düşündü.

"Evet, sanırım yapabilir," diye karşılık verdi Dimitri. "Hepimiz onun ne kadar sinsi olduğunu biliyoruz. Üstelik İrina da o yaşlarda. Söylentilere göre senin yaşlarındaymış, Sergei."

"Bunca yıl boyunca bu bağlantıyı gerçekten kaçırmış olabilir miyiz?" Merak ettim.

Dimitry, "Doğrusu, insanlar üzerinde bu tür bir baskı kurmakla hiç ilgilenmedik," diye gerekçelendirdi. "Bir aileyi asla adamlarımıza karşı kullanmayız. Bu yüzden gözden kaçırmak kolay oldu. Önce hayatta kalmaya çalışıyorduk, sonra bir düzen kurmak için uğraşıyorduk ve şimdi de tüm bunlardan kurtulmak için uğraşıyoruz."

Ne demek istediğini anladım.

"Irina ve Vlad'ın iş dışında da bağlantıları olması akla yatkın," diye kabul ettim. "Bizi ortadan kaldırırsa, Rus ve Polonya mafyasının başına geçmiş olur. Bartek'in sadece bir kukla olduğu artık çok açık. İkisinin de açgözlülüğünü göz ardı edemem. Dürüst olmak gerekirse, Vlad'ın tüm bunları yapabilecek kadar beyni olduğuna inanamıyorum."

Nikolay, "Ama İrina, o sinsi kaltak yapar," diye araya girdi.

O haklıydı. Irina aptal değildi. Çıkarıcı, açgözlü, acımasızdı ama aptal değildi. Kahretsin, bunca yıldır bunu göremeyecek kadar kör olabilir miydim?

"Tüm kadınlarımızın şehirde kalmaması en iyisi olabilir. Hepsini taşıyalım mı?" Ben önerdim. Kardeşlerim onları koruyabilirdi ama yine de endişeliydim. Onlar ailemdendi ve benim için en az kardeşlerim kadar önemliydim.

"Sanırım haklısın kardeşim," diye onayladı Dimitri. "O orospu çocuğunun ya da o kadının kadınlarımızın yanına yaklaşmasını istemiyorum. Neredeyse Anja'ya mal oluyordu-"

Cümlesini bile bitiremedi. Dimitry her zaman kontrolü elinde tutan, soğukkanlı düşünen biriydi... benim aksime. Kardeşimi böyle sarsılmış görmek bana hiç iyi gelmedi.

Elimi omzuna koydum. "O güvende ve hayatta. Ona zarar vermek için bir şansı daha olmayacak... hiçbirimize!"

"Tamam, o zaman bir planımız var." Nikolai ayağa kalkarak duyurdu. Geri dönmek için sabırsızlandığını biliyordum.

kadını. "Öğle saatlerinde burada olacağız. Kızlar vakitlerini geçirecek ve sonra Vlad ve Irina'yı getirene kadar hepimiz şehir dışına çıkacağız."

"Scarlett'in ailesine de haber vereceğim. Destek önerdiler."

"Güzel. Vlad'a, Polonyalıları ve Lübnanlılara karşı alabileceğimiz her türlü desteğe ihtiyacımız olacak."

SCARLETT

T

Sergei ile işler iyi gidiyordu... hmmm, aslında harikaydı. Olivia kurtarıldığından beri bir hafta geçti. Anastasia, Olivia ve ben neredeyse her gün, bazen günde birkaç kez konuşuyorduk. Hayat sonunda bir çeşit düzene girmiş gibi hissediyordum.

Normal.

Sergei ve ben iyi bir ilerleme kaydediyoruz. Her gün benimle kaliteli zaman geçirdiğinden emin oluyordu. Telefonuna havlamadığı ve kim bilir hangi konuda gergin olmadığı zamanlarda onu yavaş yavaş tanımaya başlıyordum.

Aşırı korumacıydı. Ve sahipleniciydi. Daha kötüsü neydi? Bundan hoşlanıyordum. Babamın ve ağabeylerimin bu özelliklerinden nefret ederdim ama lanet olsun, Sergei'ye karşı beni ıslatıp azdırıyorlardı. Ya öyle ya da hamilelik hormonlarım yüzünden.

En iyi kadın doğum uzmanını görmeye gittiğimizde, masaya oturmamı ve bacaklarımı açmamı istediği için zavallı doktora neredeyse silahını çekecekti. O anı hatırladıkça hâlâ kızarıyorum. Onu sakinleştirmek ve elimi tutmasını istemek zorunda kaldım. Onun beni yatıştırması yerine, tüm muayene boyunca ben onu yatıştırmak zorunda kaldım. Onu yanımda getirdiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım... belki de. Onu böyle kıskanç görmek güzeldi.

Ama sonogram anı geldiğinde ve minik fıstık monitörde görüldüğünde, sahiplenici bir alfa erkeğinden bir lapa birikintisine dönüştü. Elim sıkıca sıkı ve maço adamın gözleri parladı. Bu bende ağlama isteği uyandırdı ama kendimi tuttum.

Sergei bu sabah kardeşleriyle buluştu ve onlara Boris'ten bahsetti. Bu onun omuzlarından büyük bir yükü ve bunu geride bıraktığını görmek güzeldi. Kardeşlerinin bunu ona karşı kullanacaklarını düşünmemiştim. Ne de olsa ailesinin kim olduğunu kontrol edemezdi.

Kasım ayının ilk haftasıydı ve hava hızla soğuyordu. Sergei'nin soğuktan nefret ettiğini öğrenmişim ama ben biraz temiz hava almak istiyordum, bu yüzden onun verandasında oturduk, ben onun kucağındaydım. Dışarıda oturmayı kabul etmesinin tek yolu buydu. Kucağına oturursam vücut ısıımızın bizi sıcak tutacağını iddia ediyordu. Ona gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Bir sürü battaniyemiz vardı.

"Kardeşlerine söylediğine sevindim," diye mırıldandım soğuk yanağına karşı. "Ve sana destek oldukları için.

Aksi takdirde onları avlamak ve öldürmek zorunda kalacaktım."

Güldü. "Deneyeceğinden hiç şüphem yok. Seni bu yüzden seviyorum."

İşıldadı. "Bana yardım edecek kendi kardeşlerim var. Ve onlar da en az seninkiler kadar

belalılar." Popomu nazikçe okşadı. "İyi ki buna gerek kalmayacak."

"Bugünkü planımız nedir?"

Ölesiye sıkılmışım. İşimi, günlük rutinimi özlemiştim. Sergei adamlarına eşyaları toplattı. Öğleden sonra ayrılacağımızı, güvenli bir yere taşınacağımızı söyledi.

"Sen sadece bekle," diyerek kulak mememi dişledi. "Ayrılmadan önce sana bir sürprizim var."

Sevecenliğini severek kıkırdadım. O da benim şefkatimi ve ilgimi seviyordu. Büyürken ailesinin sevgisine aç kaldığını düşünmek kalbimi daraltıyordu. Ama şimdi birbirimize sahiptik ve bunu telafi edecektik.

"Sürprizleri seviyorum," diye itiraf ettim ona. "Ve seni daha da çok seviyorum." Beni kavrayışı sıkılaştı ve yüzü boynuma gömüldü.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Bazı günler mutluluğuma inanamıyorum."

"Seni çimdikleyeceğim, böylece emin olabilirsin," diye teklif ettim ona geniş bir sırıtışla. "Seni ne kadar sevdiğime ikna etmek için tüm hayatımız var."

Michail kapıdan çıktı ve olduğu yerde durdu. Ardından gözlerini devirdi. "Lütfen o sandalyeyi de mahvetme," diye inledi gözlerinde muziplikle.

"Michail," diye hırladı Sergei, tehditkâr bir sesle.

Neler olup bittiğini anlayamadan iki adamın arasına baktım. "Burada bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum." Michail kıkırdarken Sergei hızla, "Kaçırmıyorsun, Solnce," diye cevap verdi.

Michail, "Bu adam soğukta dışarıda oturduğuna göre seni çok seviyor olmalı," diye mırıldandı ve ben hemen mutlu bir şekilde sırıttım.

"Onu çok seviyorum," diye araya girdi Sergei, eli uyluğumu şefkatle sıkarken.

"Ve onu seviyorum," dedim Michail'e, utanmadan. Gerekirse bunu çatıların tepesinden haykırırdım.

Michail iyi niyetle gülümsedi ve bizim için gerçekten mutlu görünüyordu.

"Sergei, bir dakikan var mı?" Michail'in yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı ama artık gözlerinde eğlence yoktu.

Sergei'nin kucağından kalktım. "Biraz daha burada kalacağım."

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra içeri girdi. Sergei ve Michail geçen hafta çok meşguldüler. Sürekli ipuçlarının peşindeydiler ama ne üzerinde çalıştıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Çoğu zaman Rusça konuşmakla yetindiler.

Annem bana defalarca babamın ve ağabeyimin işlerine asla karışmamamı söylemişti. Bunu burada da uygulamaya çalıştım. Ama endişe devam ediyordu. Hem Sergei hem de Michail ile aramızdaki gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordum.

Derin bir iç çekerek ayağa kalktım. Yakında her şey bitecekti. Sergei de en az benim kadar bu hayattan uzaklaşmak istiyordu. Her ne işle uğraşıyorsa halletmesine izin vermeliydim ve sonra hayatımızın geri kalanının tadını çıkarmalıydık.

Bazı adamlarının araçları yükleyişini izledim ve nereye gideceğimizi merak ettim. Ona sormak aklımın ucundan bile geçmedi. Benimle birlikte olduğu sürece, önemli olan tek şey buydu. Ayağa kalktım ve bacaklarımı esnetme ihtiyacıyla verandadan aşağı indim. Sergei'nin bana nasıl bir sürpriz hazırladığını görmek için sabırsızlanıyordum. Bu öğleden sonra birinin bizi ziyaret edeceğini söylemişti. Kesinlikle ilgimi çekmişti.

Adamları her şeyi toparlarken ben dışarıda volta attım. Eve girip çıkıyorlardı. Sonia da onlara yardım ediyordu. Onlara yardım etmek, bir şeylerle meşgul olmak istiyordum... herhangi bir şeyle. Ama ne zaman bir şey alsam Sergei çıldırıyordu. Kadın doğum uzmanı ona ağır çantaları taşımama izin vermemesini söylemişti ve Sergei bunu bambaşka bir boyuta taşıdı. İşte buradaydım, tamamen yararsız.

Evin etrafında ikinci turumu atıyordum ki ön kapının açıldığını fark ettim.

Görünürde bekçi yoktu. Kaşlarımı çattım. Adamlar girişi güvenli ve kilitli tutma konusunda paranoyaktı.

Yavaşça ona doğru yürüdüm, bir şey olursa geri dönüp kaçmaya hazırdım.

Evet, bu çok aptalca. Şimdi kaçıp çılgılık atmalısın.

Ama sırf kapı açık olduğu ve bir bekçi bulamadığım için korkan paranoyak bir kadın gibi görünmek istemedim. Yani, cidden! Başı dertte bir genç kız değildim. Bahçede dolaşan, aşırı sahiplenici, aşırı seksi erkeğinin bana sürprizimi getirmesini ve sonra ikimizi de süper güvenli bir yere götürmesini beklerken canı sıkılan bir genç kızdım.

Zekice tarifime gülümsedim, o sırada yere yayılmış bir muhafız fark ettim.

"Kahretsin!" Eve doğru koşmak için arkamı döndüğümde bir el beni boynumdan yakaladı ve geriye doğru çekti.

"O kadar da hızlı değil," diye konuştu ağır Rus aksanlı bir erkek sesi. Ona sertçe dirsek attım ve ardından ayağına sertçe vurdum.

"Sergei!" Eve doğru koşarken avazım çıktığı kadar bağırdım. Daha eve bakamadan biri bileğimden yakaladı ve öne doğru düşerek tertemiz çimenlere yüzüstü kapaklandım.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken biri başımın arkasına sertçe vurdu ve tüm dünya karardı.

SERGEI

SCarlett'in ıgılgı kalbime dehşet saçtı. Her şeyi bırakıp dışarı koştum ama çok geç kalmıştım. Gördüğüm tek şey hızla uzaklaşan arabaydı. Arabama atladım ama onlara yetişemedim. Ben daha kapıdan çıkmaya fırsat bulamadan ortadan kayboldular.

Önemli değildi, dehşet ve panik içimde kabarıırken kalp atışlarım çılgınca hızlanıyordu. Araba caddeye çıkarken debriyaja bastım ve arabayı ikinci vitesine taktım. Debriyaja basıp vitesi üçüncüye geçirirken, Scarlett'i kaybetme düşüncesi tüm hislerimi bastırdı. Onları göremiyordum ama bu beni caddede ilerlemeye devam etmekten alıkoymadı. Virajı dönerken araba yana doğru sarsıldı. Bir taksiyi kıl payı kaçıırken etrafımda araba kornaları çalıyordu.

Oksijen öfkemi besledi ve kanım damarlarımda sertçe pompalanarak kırmızı perdenin gözlerimin önüne düşmesine neden oldu. Boris'in bana bıraktığı miras buydu. Artık öfke ve delilikle ünlüydüm.

Onsuz yaşayamam.

O beni yere bağlayan çapaydı, içimde serbest bırakılmak için yalvaran çılgın iblisi kovalayan kişiydi.

Çöp kamyonunu zamanında göremedim. Frene basarak direksiyonu sola kırdım ve arabayı binanın yan tarafına doğru savurdum.

O gitmişti. Onu kaybetmişim. "Sergei!"

Kahretsin, kendimi kaybediyordum. Zihnim bu kırmızı sis tarafından yutuluyordu.

"Sergei, kardeşim. Scarlett'i düşün!" Dimitry'nin sesi zihnime nüfuz etti. Odaklanamıyordum, arabamın dışında durduklarını ve beni enkazdan çekip çıkardıklarını kavrayamıyordum.

"Kardeşim, biz geldik," diye devam etti Nikolay'ın sesi.

"Bırak geçeyim, Dimitry." Kadının sesi tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Bu benim solnce'imnin sesi değildi. Şu anda ihtiyacım olan tek ses buydu. "Merhaba," sesi yatıştırıcıydı, elleri yüzümde soğuktu. Yine de yanlış eldi. "Yaralanmadığından emin olalım."

Ellerini önce alnımda, sonra iki omzumda hissettim. Herhangi bir kırık kemiğim olmadığından emin olmak için klinik bir dokunuş. "Bu iyi," diye mırıldandı. "Hiçbir yerini kırmamışsın. Şanslısın. Yarın biraz morarabilirsin ama alışık olmadığın bir şey değil."

Anastasia.

Kız kardeşimin sesiydi. Başım acıyla zonkluyordu. Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha.

umutsuzca zihnimi temizlemek için. Nefes al. Nefes ver. Tekrar et. Nefes al. Nefes ver.

"Sergei, sen halledersin." Sesi yatıştırıcıydı. "Sakın üzülme. Bu sabah senin küçük randevundan döndükten sonra Dimitry'nin başının etini yedim." Anja'nın bununla nereye varmak istediğinden emin değildim. Beynimde kopan gürültünün ve kalbimdeki acının ötesinde düşünmek zordu. "Bana Boris'in senin de baban olduğunu söyledi."

Scarlett olmadan Boris olurdum. Bu konuda aklımda hiç şüphe yoktu. Ona ve bebeğimize soluduğum hava gibi ihtiyacım vardı.

"Kendini toparlamalısın. Scarlett'in sana ihtiyacı var." Sanki Anja kelimelerin kafasında yer etmesine izin vermeye çalışıyormuş gibi bir duraksama oldu. *Evet, bana ihtiyacı var.* "Benim de öyle, biliyorsun. Hep bir erkek kardeşim olsun istemiştim. Gerçi babamız biraz kaçıktır."

Benim Scarlett'im. Kadınının fısıltısı sisi delip geçti. *Nefes al. Nefes ver.* Bana ihtiyacı vardı. Onun için akıl sağlığımı korumalıyım. Yavaşça, kafamdaki çarpıntı ve kulaklarımdaki şimşek yavaşladı ve sisi zihnimden uzaklaştırdı.

Görüş alanım açıldığında Anja'nın yüzünü karşımda buldum. Arkasında Dimitry, Nikolai ve onun kadını vardı.

Anja beni tekrar "Merhaba," diye selamladı. "Onu götürdüler," diye mırıldandım, ağzım kurumuştı. "Onu geri alacağız," diye söz verdi Dimitry.

"Evet, onu geri alacağız," diye onayladım. Ve o orospu çocuklarına bunu ödeteceğim. "Hadi benim yerleşkeme geri dönelim. Bir plana ihtiyacımız olacak."

Bu hayatla işim bitmişti. Sadece Scarlett'i ve buradan gitmeyi istiyordum. Son iki gün kabus gibiydi. Uyku kaçıyor ve korku her yeri kaplıyordu. Scarlett'in zarar görebileceğini düşünmeme bile izin veremezdim. Öfke hemen bastırdı ve şimdi onu kaybetmeyi göze alamazdım. O bana bağlıydı.

Ailesi ve kardeşleri de buradaydı. Bu iyiydi, tüm kaynaklara ihtiyacımız vardı. Gerekirse bu ülkeyi ve Polonya'yı yerle bir ederdim. Tek önceliğim onu sağ salim bulmaktı.

Son iki gün çok hareketli geçti. Tanrıya şükür Dimitry ve Nikolai O'Brady ile çalışıyordu. Tek yapmak istediğim öldürmektir, en ufak bir provokasyon bile beni saldırı moduna geçiriyordu. Hiçbir şeye ve hiç kimseye odaklanamıyordum, tüm düşüncelerim kadını ve doğmamış çocuğumla doluydu. Kendimi toparlamalı, O'Brady'lere güçlü olduğumu göstermeliydim. Ama bunun için gerekli gücü toplayamıyordum. Gerçek şu ki, güçlü olmak umurumda bile değildi, çünkü Scarlett olmadan ben bir hiçtim.

"Onun nesi var, Günahkar?" Scarlett'in kardeşlerinden birinin Dimitri ya da Nikolay'a soru sorduğunu duydum. Bize Günahkârlar diye hitap ederek kışkırtmaya bayılırdı. "Kafasını tekrar oyuna vermesi gerekiyor."

Elimin nasıl olup da boğazına dolandığından ve onu boğmaya çalıştığından emin değildim. Kahretsin, ona saldırmak için odanın diğer ucuna geçtiğimi bile fark etmemiştim.

"Bu bir oyun değil," diye homurdandım.

"Herkes sakin olsun," diye bağırdı Nikolai. Etrafımda bir kargaşa vardı ama hiçbiri beynimdeki nabız atışlarına yansımıyordu. "Kardeşim, Brennan'ın boğazını bırak." Hareket etmediğimde omzumda bir el hissettim. "Serg, Brennan yardım etmek için burada. Scarlett'i düşün."

Sonunda bıraktım, gözlerim Scarlett'in kardeşinden hiç ayrılmıyordu. Eğer bir kelime daha ederse, onu

öldürürdüm.

onu. Neyse ki onun için de benim için de sessiz kaldı. Etrafıma bakındım ve odanın etrafında tetikte bekleyen bir sürü adam gördüm. Scarlett'in kardeşleriyle birlikte O'Brady'nin adamları ve benim adamlarım da silahlarını çekmişlerdi.

"Oğullarım, kaldırın şu lanet silahlarınızı," diye bağırdı Patrick. "Biz ailemize silah çekmeyiz. Ve Brennan... çeneni kapalı tut ve Scarlett'in kocasını kışkırtmayı bırak." Ne dediğini anladığımda gözlerim ona kaydı. Başını salladı ve devam etti, "Kız kardeşiniz kaçırıldı ve hamile, bu yüzden hepinizin onu kurtarmaya odaklanmanızı istiyorum. Götlük yapmanıza değil. Ve eğer erkeğini kışkırttığınızı öğrenirse, taşaklarınızı koparır. Bunu unutmayın!"

Brennan'ın dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü ama başka bir şey söylemedi.

"Pekâlâ, artık hepimizin akli başında olduğuna göre," diyerek Dimitry odadaki aşırı testosteron saçmalığını kesti. "Talimatlara uymaya çalışın." Scarlett'in kardeşlerine sert bir bakış attı. Bana ve kardeşlerime dayatılan zorlu koşullarda büyümemiş olabilirlerdi ama yine de iyi savaşçılardı. "Brian, Irina'nın ulaştığı adamımız. Scarlett'i nerede tuttuklarını öğrenmeyi başardı. Bize bir konum gönderecek ve sonra yola çıkacağız. Lübnanlılarla satışı tamamlamak için kadınları tekneye yüklemeye hazırlanıyorlar. Oraya vardığımızda, hepinizin size söylenen yerde olmanızı istiyorum. Orada kovboyluk yapıp Scarlett'in ya da başka bir kadının hayatını riske atmanızı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Görüşüm o tanıdık kırmızı sisle bulanıklaştı. Son iki gündür daha sık olmaya başlamıştı ve biliyordum ki eğer... *Kahretsin, bunu düşünemiyorum bile.* Öfke ve kızgınlığının hareketlerimi belirlemesine izin vermemek için kendime hakim olmam gerekiyordu. Tek kelime etmeden odadan çıktım ve planlamayı yapmaları için kardeşlerimi bıraktım. Benim tek görevim Scarlett'i yakalamaktı. Ne daha fazlası, ne de daha azı. Başka hiçbir işe yaramayacaktım.

Kendimi nasıl dışarıda bulduğumdan ya da ne kadar zamandır burada olduğumdan emin değildim. Dışarıdaki acı soğuğun içinde durdum ama hiçbir şey hissetmedim. Dışarıdaki soğuk, içimde hissettiğim donmayla kıyaslanamazdı. Silahlanmıştım ve gitmeye hazırdım. Kadının olmadan geçen iki gün, onun neler yaşadığını hayal etmek bile çok fazlaydı.

Yumuşak bir el sırtıma geldi ve şaşkınlıkla fark ettim ki, bu Scarlett'in annesiydi.

"Onu eve getir." Sesi yumuşaktı. Ağlamıyor ya da çılgılık atmıyordu ama yüzündeki çizgilerde endişeyi görebiliyordum. Güçlü bir kadındı, tıpkı benim Scarlett'im gibi.

"Yapacağım," diye yemin ettim. Onun ne halde olacağını düşünmeye bile dayanamıyordum. "Onu ve doğmamış bebeğimizi eve getireceğim."

"Evet, onları eve getir, Sergei."

Babası ve kardeşleri, benim adamlarım ve kardeşlerimle birlikte evden çıktılar. Hepimiz siyah renkli ciplere bindik ve rıhtıma doğru yola koyulduk.

"Onu yakalayacağız," Nikolai'nin eli omzumdaydı. "Onun için hislerine tutun. Sana ihtiyacı olacak."

"Onsuz yapamayacağım," diye homurdandım. Kimin duyduğu umurumda bile değildi. Neyse ki arabamızda sadece kardeşlerim ve Michail vardı.

"Buna gerek kalmayacak," Dimitry'nin soğuk inancı aslında bana yardım ediyordu. "Vlad ve Irina'yı öldüreceğiz, bu işi sonsuza dek bitireceğiz. Hayatımızın geri kalanında zor kazandığımız ailemizin tadını çıkararak yaşayacağız."

Yolun geri kalanını sessizce kat ettik. Rıhtıma vardığımızda saklanmaya gerek yoktu. Gerekirse tüm bloğu havaya uçurmaya gelmiştik.

Cipten indiğimizde önümüzde uzanan manzaraya baktım. Belirgin tunç grisi depo önümüzde duruyordu. Sudan gelen sisli, beyaz bir sis, bedenlerimizi saran hayalet parmaklar gibi görünüyor ve bizi rıhtımın ötesindeki sulu mezara çağırıyordu. İçimdeki her sinir, olacakları beklerken zıplıyor olmalıydı ama sakinliğimi korudum. Kendimi bu çılgınlığın içinde kaybetmeye izin veremezdim. Brian yanıma geldi, ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Nereden geldiğini. Belki de o kadar uzaklaşmışım ki, etrafımın farkında bile değildim.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Dimitry'nin sorusu aslında beni rahatlatmıştı. Eğer onu görmediyse, tam bir bunak değildim.

"Uyum sağlama konusunda iyiyimdir," diye kıkırdadı. "Her neyse, ben bu işe başlamaya hazırım." Arabamızın kaputunun üzerine, üzerinde kan lekeleri olan elle çizilmiş bir harita yerleştirdi.

"Haritanızda neden kan var?" Nikolai kaşlarını kaldırarak sordu. "Partiyi biz olmadan mı başlattın?"

Brian sakince, "İki adamı indirmek zorunda kaldım," diye açıkladı. "Biraz dağınıktı."

Scarlett'in babası ve kardeşleri de katıldılar ve Brian konuşurken hepimiz haritayı inceledik.

"Scarlett burada," diyerek rıhtım binasının alt katını işaret etti. "Gözetleyen adamları var. burada, burada ve burada. Kadınları tam buradan gemiye taşımaya başladılar." Binanın güney tarafını işaret etti. Bize kuzey tarafına gelmemizi söylemesine şaşmamalı. Şu anda onların kör noktasındaydık. "Bir saat içinde ayrılmaları planlanıyor, bu yüzden fazla zamanımız yok."

"Tamam, Brian sen ihtiyacın olan adamları al ve kadınları gemiden kurtar," diye emretti Dimitri. "Nikolai ve ben Sergei ile gidiyoruz. Michail ve birkaç adam da desteğimiz olacak. Liam ve Patrick, içerideki adamlarını ortadan kaldırabilir misiniz?"

Liam bana ters ters bakarak, "Kız kardeşime bir şey olmasa iyi olur," diye tısladı.

"Liam, kız kardeşinle o ilgilenecek," diye gerginliği yatıştırmaya çalıştı Patrick. "O onun kadını."

"Ve o benim lanet olası kız kardeşim," diye hırladı.

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Beni kadınıma götürecek olan girişe doğru yürüdüm.

Nikolai'nin Liam'ı "Kardeşimi tehdit etme" diye uyardığını duymadan önce.

"Herkes sakın olsun," dedi Dimitry. "Scarlett'e bir şey olursa kardeşimizi kaybederiz. O olmadan başaramaz, bu yüzden çenenizi kapalı tutun ve onu dışarı çıkaralım."

SCARLETT

A Uyandığımda ilk fark ettiğim şey şakağımdaki keskin zonklamaydı. Etrafımda gürültü vardı ama kelimeleri zar zor yakalayabiliyordum. Beynim sis içindeydi ve tüm dünya dönmeye devam ediyordu, bu da konsantre olmamı ve hatta gözlerimi açmamı Nemli. zorlaştırıyordu. Soğuk hissediyordum ve

Hareket etmeye çalıştım ve bileklerimin bağlı olduğunu gördüm. Gözlerimi zorla açtım ve kafatasımdan keskin bir acı geçti.

Ouch.

Ne oldu böyle?

"İyi para eder," diye bir kadın sesi havaya karıştı. Gözlerimi zorla açmaya çalıştım, sesi arıyordum ama göz kapaklarım sanki bir ton ağırlığındaydı. Acıya rağmen dişlerimi sıktım ve devam ettim. Sonunda gözlerimi açtığımda bakışlarım etrafı taradı. Odada benden başka kimse yoktu. Bir tür yeraltı odasındaymışım gibi görünüyordu, taş duvarlar, penceresiz ve beton zemin.

Korkudan boğazım düğümlendi. Sergei'nin babama bahsettiği tehdit bu muydu? Beni korumaya çalıştığı şey bu muydu?

"Onu sınavdan geçirin," dedi derinden gelen bir erkek sesi, "sonra da diğer kadınların yanına koyun. Sevkiyat bir saat içinde yola çıkıyor. Sergei bunu durdurmaya cesaret edemez. Aksi takdirde değerli kargosu alevler içinde kalacak."

Saçlarımda bir el hissettim ve sıkılmış bir yumruk başımı yana doğru itti.

"Çok güzelsin." Sarışın bir kadının soğuk, mavi gözleri benimle buluştu. Bu orospu da kimdi böyle?

"Sergei bunun için seni öldürecek," diye homurdandım ona, ağzım kuruyarak ve

Baş ağrısı, sesim hiç de sert çıkmadı. Sikeyim sertliği. Aslında korkmuştum, altına sıçmaya hazırdım. Hamileydim ve bebeğime bir şey olmasını istemiyordum.

Güldü ve sesi sertti, başımın daha da ağrımaya neden oldu. "Asla bir şansı olmayacak. Lanet olası aptal burnunun önündekini bile göremedi."

Ne demek istediğini düşündüm ama sormayı reddettim. Benim için gelecek ve onu öldürecek. Bundan emindim. Son derece korumacı ve yeri geldiğinde acımasız biriydi. Ve Sergei için hiçbir şey ailesinden daha önemli değildi. Ve biz de aileydik. Henüz nikâh masasına oturmamış olabilirdik ama ben onun bir parçası olduğum kadar o da benim bir parçamdı.

"Asla benim yerimi alamayacaksın," diye alay etti hırıltılı sesi ve ardından dehşet verici bir

Kahkaha.

Kaşlarımı çattım. Ne sikimden bahsediyordu?

Güldü ve bu bedenimde bir tiksinti tizliği yarattı. "Sana söylemedi mi?" Bu kadının bağırsaklarından şimdiden nefret ediyordum.

"Bırak beni yoksa pişman olursun," diyerek sesimi daha sert çıkarmaya çalıştım ama sesim o kadar da iyi çıkmıyordu. "Sergei benim için gelecek."

"Küçük kızın pençeleri var," diye yankılandı adamın sesi odanın başka bir yerinden. Tanrım, başım fena halde çarpıyordu. Sanki tüm kafatasım yer değiştiriyor ve kafatasıma çarpan sesler her saniye artıyordu. Gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum, görüşüm birkaç saniyede bir bulanıklaşıyordu.

"İki gündür dışarıdasın," diye kıkırdadı, sanki çok komik bir fıkra anlatmışım gibi. Sesi kulaklara boğuk geliyordu. "Sergei'den hiç iz yok."

Ona inanmadım. Benim için geleceğinden emindim. O gelmese bile, babam ve kardeşlerim gelirdi.

"Benim için gelecek," dedim ona kararlılıkla. "Babam da öyle. O zaman bana dokunduğuna pişman olacaksın."

Yüzü çirkin bir surata dönüştü ve yüzünü benim yüzüme doğru itti. "Sergei son birkaç ayda bana milyonlara mal oldu. Lanet olası milyonlar. Şimdi, onun borcunu kapatacaksın. Ve güven bana küçük kız... tek yapmam gereken onu becermek ve o da seni unutacak."

Irina! Sergei'nin evleneceği kadın buydu.

Onu izledim, gerçekten izledim. Bir zamanlar nasıl bir kadın olduğuna dair kanıtlar görebiliyordum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi; güzel olmalıydı. Ama şimdi, çirkin ruhu onun içinde parlıyordu. Yüzü kıskançlıkla çarpılmıştı. Sergei'yi kaybettiği için sadece kendisi vardı.

"Sergei sana on metrelik bir sopayla bile dokunmazdı," diye karşılık verdim. "Şansını kaçırdın ve bunun tek suçlusu sensin."

Onunla alay etmek aptalcaydı ama gururum onun bu uydurma üstünlüğünün yanına kâr kalmasına izin veremezdi. O, Sergei'nin canını yakan açgözlü bir sürtükten başka bir şey değildi.

"Ağzını tika baba," diye tükürdü kadın, kalın Rusçası tehdidini daha tehditkâr kılıyordu. "Beni rahatsız ediyor."

Birinin gelip beni kurtarmasını umarak delici bir çığlık attım. Bu aptalca bir hareketti çünkü adamın ağzıma bir parça bez sokmasına izin verdim.

"Evet, gerçekten de çok iyi bir fiyata alıcı bulacaktır," dedi adam. Yaşlı, zayıf, beyaz saçlı ve acımasız gözlüdü.

Kadın, "Üç kadını da yakalayamamanız çok kötü," diye yakındı. "O lanet olası Rus Günahkârlar ölmüş olmalı. Onlar bir sorun."

Üç kadın mı? Anastasia, Olivia ve beni mi kastediyor?

"Onunla anlaşmak zorundayız," dedi adam tedirginlikle. "Nikolai ve Dimitry herkesi öldürmek için saldırıya geçti. Malcome o kıvılcık saçlı kadın için deli gibi öfkelenirken kaçabildiğim için şanslıydım. Lanet olası aptal!"

"Kuzenin serseri mayın gibiydi," diye cevap verdi, sanki ben orada değilmişim gibi umursamazca. "O uydu işini henüz başındayken bitirmeli ve bu anlaşmaya atlamalıydı. Lübnanlılar yeni bir kız sevkıyatı için sabırsızlanıyorlar ve elimizdeki stokla bir servet ödeyecekler."

Yakaladığı kadınlara stok dediğini duyunca göğsümde öfke yükseldi. Gözlerimdeki öfkeyi görmüş olmalı ki en komik şakayı duymuş gibi güldü.

Tırnağını tenimde gezdirerek, "Sen çok farklısın," dedi.

"Onu kaşıma, İrina," diye uyardı adam onu.

"Biliyorsun, Sergei ve ben eskiden sevgiliydik," diye övündü. "Hatta bana evlenme bile teklif etti. On iki yıl önceydi. İstedim ama o zamanlar fazla parası yoktu. O kadar kıskançtı ki düğünümü bastı. Kendisi için bu kadar iyi olacağını bilseydim, yapardım. Ama önemli değil, sen öldükten sonra," diye mırıldandı, "birlikte en iyisi olduğumuzu görecektir."

Evet, beni bu detaydan kurtarabilirdi. Bunu bilmek istemedim. Ama doğrusu, önemli değildi. Şansını kaçırmıştı ve o beni seviyordu. Bir aile kurmayı ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeyi planlıyorduk.

Biri kapıyı çaldı ve sonunda konuşmayı bıraktı. "Ah, doktor."

Doktor mu? Bir doktorun burada ne işi var?

Bakışlarım etrafta gezinirken gözlerimde korku olmalı. İrina yine güldü ve ben bu sestən nefret ettim.

"Merak etme," diye mırıldandı zehirli bir sesle. "Sadece bebeğini aldırarak. Senin için en yüksek fiyatı ödeyen erkeklere hizmet ederken karnının büyümesine izin veremeyiz."

Boğazımda safra birikti ve içimi korku kapladı. Paniklemeye başladım, kelepçeleri çekiştirdim ve bileklerime acı verdim. Bunu yapmalarına izin veremezdim. O bizim bebeğimizdi, Sergei'nin ve benim. Çılgılık atmaya çalıştım ama ağzımdaki bez sesi boğdu ve boğulmama neden oldu.

"Yeter!" Bir el bana tokat attı ve onun kadın olduğunu anladım.

Baba dediği adam güldü. "Seni etkilemeye başladı, İrina."

"O bir hiç, bir fahişe," diye tükürdü. "Doktor o piç bebeği rahminden çıkaracak ve sonra seni damızlık bir fahişe mi yoksa sadece bir fahişe mi olacağına karar verecek adamlara satacağız."

Bu sözler üzerine midem bulandı ve safra çıkma tehlikesi geçirerek boğulmama neden oldu. Bir an için nefes alamadım ve bayılacağımdan emindim. Ama savaşmadan ölmem mümkün değildi. Tıkaça karşı tekmelemeye ve çılgılık atmaya başladım. Gözlerimden yaşlar akıyor, yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu.

Doktora ait olduğunu tahmin ettiğim ses, "Hastayı tutmanız gerekecek," dedi.

Biri bacaklarımı açarken, kadın ellerimi tuttu. Onlara karşı savaşımaya devam ettim, zihnim dönüyordu, göğsüm savaşmaktan ve hiçbir yere varamamaktan kabarıyordu.

Adamın ellerinin iç baldırıma ulaştığını hissettim ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken, hem İrina'ya hem de beni tutan babasına karşı savaşımaya devam ettim.

"Ondan uzak dur."

Sergei. Bu onun sesiydi. Nerede olsa tanırdım. Başımı bir o yana bir bu yana salladım. "Sergei, sevgilim." Bu kaltak ona hitap etmeye bile cüret ediyordu.

Bir silah sesi duyuldu.

"Seni lanet olası pislik," diye tükürdü İrina. "Doktorumu öldürdün. İyi bir doktor bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Çek ellerini kadınının üzerinden," diye homurdandı Sergei. Sesinde öfke duyabiliyordum, sanki uçurumun kenarında sallanıyormuş gibiydi. "Sen de Vlad. Yoksa seni canlı canlı deşerim."

Durum hâlâ vahim olmasına rağmen onun sesini duyunca içimi bir rahatlama kapladı. Beni kurtarabilecek biri varsa o da Sergei'ydi. Başımı çevirmeye devam ettim, ona bir göz atma ihtiyacı içimi burkuyordu.

"Kaçacak hiçbir yer yok Vlad." Soğuk bir adamın sesi onunla alay etti. "Eninde sonunda seni yakalayacağımızı biliyordum. Sen de biliyordun, değil mi... korkak. Şimdi nihayet domuz gibi ciyakladığını duyabileceğiz." Her kimse, ondan hoşlanmıştı. Umarım onun ağzını burnunu kırmıştır.

"Hiç sanmıyorum." İrina boğazıma bıçak dayadı. Sergei'yle önceki davranışları hakkında konuşmam gerekecekti.

Kadın zevki. Bu kadın delinin tekiydi.

"Onu çizersen bile, bu dünyada yürüdüğüne pişman olursun."

Irina manyakça güldü. Evet, kadın tam bir deliydi. Keşke onu vurup bu işi bitirseydi.

Bıçağı boğazıma bastırdı ve ılık sıvının boğazımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Kendine küçük, titiz bir prenses bulmuşsun, Sergei," diye alay etti onunla. "Sen ve ben birlikte iyiydik... Sen ve ben dünyayı yönetebilirdik."

Onu ısırarak, tırmalamak istedim. Sergei'ye sahip olma şansını yakalamıştı ama onu istemedi. O artık benimdi.

Sergei alay etti. "Sen ve ben diye bir şey hiç olmadı," diye alay etti onunla. "Sen sahteydin. Senin olduğunu sandığım kadın hiçbir zaman gerçekten var olmadı."

"Boğazını kes kızım," diye emretti daha önce çağırdığı yaşlı adam.

"Sakın buna cüret etme Vlad," diye homurdandı başka bir adamın sesi. Burada tam olarak kaç kişi vardı? "İnsanların Sergei'ye boşuna mı Deli Rus Günahkâr dediğini sanıyorsun? O kadına zarar verirken ne kadar deli olduğunu görürsün. Seni ve kızını lime lime etmesini izlemekten zevk alacağım."

"Mantıklı ol Vlad," dedi Sergei sesini sakın tutmaya çalışarak ama onu artık öfke işaretlerini okuyacak kadar iyi tanıyordum. "Scarlett Boston başkanının tek kızı. O da burada. Eğer ona zarar verirken, o ve ailesi peşine düşer."

"Ve sen yapmayacaksın?"

"Bunu bu işe başlamadan önce düşünecektin." Sergei özür dilemiyordu ve haklıydı. Vlad ve Irina bu duruma kendileri sebep olmuştu. "Neredeyse kardeşlerime mal olacaktınız. Kadınıma ve çocuğumuza. Öleceksiniz. Nasıl öleceğiniz size kalmış."

Uzun ve acı verici. Canını yak. Çılgılık atmak istedim ama lanet olası bez hâlâ ağızımdaydı.

SERGEI

Dimitry haklıydı. Scarlett'i kaybetmekten kurtulamazdım. Ona ihtiyacım vardı; o benim akıl sağlığımı korumak için bağlantımdı. Scarlett ve bebeğimiz.

Depoya doğru ilerlerken Dimitry ve Nikolai'nin arkamda olduğunu hissediyordum. O da cam kırılma sesi duyuldu ve büyük bir patlama yeri sarstı. Kardeşlerim ve ben hızlıca bakıştık. Her birimiz silahlarımıza uzandık ve tam zamanında da uzandık. Deponun kapısı patlayarak açıldı ve adamlar dışarı akın etmeye başladı.

Ben ve kardeşlerim ateş etmeye başladık. Adamlarımız da çeşitli mevzilerden onlara ateş ediyordu. Bu piçlerin kiminle uğraştıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Ama çok yakında öğreneceklerdi.

Adamlarımdan birinin bana seslendiğini duydum. Bakışlarını takip ettim ve hızlıca başımı salladım. "Çatıda," dedim kardeşlerime.

Hep birlikte ateş etmeye başladık ve keskin nişancıları indirdik. Etrafımızdan silah sesleri geliyordu ama benim kalp atışlarım sabitti. Bu Scarlett içindi. Bana kafası rahat bir şekilde ihtiyacı vardı.

Tam üstümde bir silah ateşlendi ve onun kardeşi Liam olduğunu fark ettim. Keskin nişancılardan birini indirmişti. Başımı eğip teşekkür ettim ve kadınıma doğru yoluma devam ettim, bir yandan bu şerefsizlere ateş ediyor bir yandan da koşuyordum. Endişeyle içim daraldı ve yavaş yavaş öfkem su yüzüne çıkmaya başladı.

"Sen devam et, Sergei," diye bağırdı Dimitry kurşunların arasından. Üçümüz de bu piçleri vuruyorduk. Bu adamlar hiç bitmeyen bir sinek sürüsü gibiydi. "Hemen arkanızdayız."

Başımı salladım ve yola çıktım. Kardeşlerimin arkamı kollamasına izin vermemin tek nedeni Scarlett'e ulaşmaktı. Deponun kapısını açar açmaz Polonyalı adamlardan biri saldırdı. Bıçağımı kınından çıkardım ve bir bilek hareketiyle adamın boğazını kestim. Yere düşmesini beklemedim, devam ettim.

Nereden geldiklerinden emin olmasam da üç kişi daha öne çıktı. Nikolai ve Dimitry yanımdaydı, kendi bıçaklarını çıkarmışlardı.

Delici bir çığlık binayı yırttı ve kalbim dondu. Dimitry bir bıçağı doğruca heriflerden birinin göğsüne fırlattı ve saldırıya geçti.

Nikolai diğer adama saldırırken, "Git," diye bağırdı ve bana serbest geçiş hakkı verdi.

Sesleri ve bağırışları takip ederek binaya doğru koştum. Kapıdan içeri daldığım anda görüşüm bulanıklaştı ve unutulmaz kırmızı sis gözümün önünden geçti.

"Uzak dur ondan," diye hırladım onlara.

Scarlett'in bilekleri ve bacakları o kirli masanın üzerinde bağlı olduğunu görünce kanım öfkeyle

dondu.

kelepçeliydi. Doktor kılıklı sefil herif bacaklarının arasındaydı ve üzerinde kirli bir alet kullanmaya hazırdı. Onu oracıkta vurup öldürdüm.

Şimdi tek yapmam gereken Scarlett'imi almaktı. Vlad ve Irina kadınının üzerinde akbaba gibiydiler. Bunu onlara ödetecektim.

Dimitry ve Nikolai'nin arkamda olması uzun sürmedi; her zaman arkamı kolladılar. Haklıydılar; birlikte daha güçlüydük.

Odanın dışında bir kargaşa ve silah sesleri vardı. Muhtemelen Patrick ve Liam bütün bu piçleri öldürüyorlardı, ama umurumda bile değildi. Benim için önemli olan tek kişi Scarlett'ti.

"Her şey bitti, Irina," sesim soğuk ve sakindi. Damarlarımda yanan ateşin aksine.

Scarlett nefes almakta zorlanırken gözleri korkudan irileşmişti. Göğsü keskin hareketlerle inip kalkıyordu. "Adamlarımız ve Bostonlular bu binanın tamamını ele geçiriyorlar ve biz işimizi bitirdikten sonra geriye kimse kalmayacak." Belki daha fazla güvenceye ihtiyacı vardır diye ekledim: "Polonyalılar sizi sattı. Ne seni ne de hain babanı geri istiyorlar."

"Kahrolası hainler," diye tükürdü, Rusçası kalındı. "Onlara bir ders vereceğim."

Yüzü iğrençti, nefretle çarpılmıştı. Benim Scarlett'imle asla kıyaslanamazdı.

"Onlara hiçbir şey öğretmeyeceksin," dedim sakince. "Karımdan uzak duracaksın, yoksa seni canlı canlı deşerim. Kadın ol ya da olma. Sonra da sana günlerce işkence ederim."

"Siz üç geri zekâlı rezilsiniz," diye ciyakladı Vlad domuz gibi. "Boris'in yaptığı en kötü hata. Ve sen, Sergei, içlerindeki en büyük rezilsin."

O yılanın ne düşündüğü umurumda bile değildi. Vlad, "Boris o kadar aptaldı ve öfkesinden gözleri kör olmuştu ki burnunun ucundakini bile göremedi," diye söylenmeye devam etti. "Kendi oğlunu tanıyamadı. Ama ben tanıdım." Korkunç kahkahası odada yankılandı. Boris'in benim onun oğlu olduğumu asla bilmediğinin doğrulanmasıyla içimi bir rahatlama kapladı. "O adamı sana dokunması için kim gönderdi sanıyorsun? Seni taciz etmesi için. Boris'in kendi oğlunun adamlarından birine küçük bir sürtük gibi davrandığını göremeyecek kadar aptal olduğunu bilerek geliştim."

Vücudumdan soğuk terler aktı, anılar karanlık ve acıydı. Ama ben daha kendimi toparlamaya fırsat bulamadan Nikolai Vlad'ın üzerine atılmış, koca elini Vlad'ın hain boynuna dolamıştı.

"Şimdi kimmiş o kaltak?" diye tıslayarak Vlad'in bedenini beton zemine çarptı. "Seni lanet olası bok parçası."

Irina'nın dikkatinin dağılmasından yararlandım ve Scarlett'e karşı tuttuğu bıçakla kolunu büküm.

"Karıma dokunamazsın," diye homurdandım. Dimitri hemen arkamdaydı ve Irina'yı kolundan yakaladı.

onu duvara doğru ittim. İnledi ama ben hiçbir şey hissetmedim. Kadınıımı ve çocuğumu tehdit etti. Daha iyisini hak etmiyordu.

SCARLETT

"Y

"Karıma dokunma."

Sevgilim Sergei. Eğer bu işten sağ çıkarsak, yarın seninle evleneceğim.

Sergei'nin sesi öfke ve sahiplenmeyi yansıtıyordu. Ve ben bunu sevdim. Bizi her zaman koruyacağını biliyordum. Vlad'ın Sergei'nin taciziyle ilgili sözlerini duymak kalbime bir bıçak gibi saplandı ama bu ondan hiçbir şey götürmedi. Onu gözümde daha da yüceltti. Eğer kardeşleri Irina ve Vlad'a işkence etmemeye karar verirlerse, bunu ben yapardım.

Sergei'nin bana karısı dediğini duymak doğru hissettirdi. Henüz evli değildik ama sanırım onun kitabında ben zaten onun karısıydım. Ve bu kulağa hoş geliyordu. Her şeyin canı cehenneme. Sanırım ailem her şeyin en iyisini bilirdi.

Odanın dışında birkaç el silah sesi duydum ve metalin beton zemine çarpma sesini işittim. Neler olduğunu göremiyordum ve Sergei'yi kaybetme ihtimali beni korkuya sürükledi. Kulaklarımda yüksek sesle çınılıyordu ve bağlarımı çekiştirmeye çalıştım.

"Scarlett!" Sergei'nin yüzü üzerimde geziniyordu. "Buradayım, Solnce."

Ağzımdaki tıkacı çıkardı ve ben de derin bir nefes aldım. Sergei elleriyle yüzümü kavradı ve adamlar etrafımızda koşturup komutlar yağdırıyordu. Ama benim için onun dışında kimse önemli değildi. Benim için gelmişti.

"Benim için geleceğini biliyordum," diye mırıldandım.

"Her zaman." Bu onun ciddi bir sözüydü. Hızla bileklerimi kemerlerden çözmeye başladı ve ardından ayak bileklerim geldi. Beni masadan kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

"Sana zarar verdiler mi?" diye sordu.

Elimi karnımın alt kısmına indirdim. "Hayır, tam zamanında geldin."

"Yine de bir doktora görünmeliyiz," diyerek yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Bu onun rahatlığı olabilirdi ama benim de rahatlığımı. Yüzünü bana bu kadar yakın hissetmek, eşsiz kokusunu içime çekmek.

"Sen nasıl istersen," diye mırıldandım.

"Kahretsin, aklımı kaçırıyordum. Seni neredeyse kaybediyordum," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Sensiz tüm akıl sağlığımı kaybedebilirdim."

"Ben buradayım." İki elimi de boynuna doladım. "İkimizi de kurtardın. Ben buradayım."

Yüzü yara bere içinde olan bir adam adamı yere yatırıp boğazını sıktı. Çelik grisi gözleri olan başka bir adam ise Irina'yı duvara yaslamış, Irina da ona Rusça kelimeler tükürüyordu. Adam hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ancak kadının onu hiç de pohpohlamadığını hissediyordum.

"Onlara işkence etmelisin," diye öfkeyle söylendim. Yapmaya hazırlandıkları şey ve Sergei'ye yaptıkları için acı çekmeliydiler. "Uzun bir süre için."

İki adam da gözlerini bana çevirdi. "Oh, lanet olsun. Ondan hoşlandım. Aileye hoş geldin, Scarlett." Yüzü yaralı olan adam açıkladı.

Sergei konuştu. "Solnce, kardeşlerimle tanış. Dimitry, İrina'ya nazikçe bakıyor." En büyük kardeşine gülümsedim. "Ve önümüzdeki birkaç ay boyunca Vlad'la oynamaktan keyif alacak olan Nikolai."

Nikolai çok korkutucu görünüyordu.

"Onun büyük bir oyuncak ayı olduğunu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandım alçak sesle. "Korkunç, büyük bir oyuncak ayıdan bahsetmemiştin."

Yüzündeki yara izi onu sert ve kötü gösteriyordu. Ama sonra gülümsedi ve ağzım açık kaldı. Olivia'nın bu adama aşık olmasına şaşmamalı. Muhteşemdi!

Nikolai güldü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Scarlett. Karım senin hakkında çok şey anlattı."

Kaşlarımı çattım. "Olivia'yla çıktığını sanıyordum." Sonra ona ters ters baktım "Olmasan iyi edersin-" "Olivia benim karım," diye mutlu bir şekilde sırtıttı.

Gözlerimi kıptım, sonra tekrar kıptım.

"Kapa şu lanet çeneni!" "Evet."

"Lanet olsun Nikolay," diye inledi Dimitri, ama gözlerinde bir eğlence vardı. "Şunu yayınlamayı kes. Kadının üçlü bir düğün töreni istiyor."

Önce iki adama sonra da Sergei'ye baktım. Evet, bu üçü çok korkutucuydu ama hepsinden hoşlanmıştım.

"Çok hızlıydı Nikolai," diye karşılık verdim sırtıtarak. "İtiraf etmeliyim ki, senin onun tipi olduğunu asla düşünmezdim," diye gülümsedim. "Alınma ama yemin ederim, o hiçbir zaman... hiçbir erkeğe bayılmazdı. Ve sonra bom. Sen. Onunla konuşmam gerekecek. Etkilendim."

"Ben hizmet etmek için yaşarım," diye alay etti Nikolay.

Hâlâ boğazını sıktığı adama baktım. "Şimdi, bu ikisiyle ne yapmalıyız?"

Böyle bir hayatın parçası olmayı hiç istemedim ama bu ikisi Sergei'yi incitti.

"Sizi ailemle uğraşmamanız konusunda uyarmadım mı?" Dimitri homurdandı, kızını hemen yanına fırlatırken gözleri Vlad'ın üzerindeydi. "Uyarım yeterince açık değil miydi?"

Tam olarak anlayamadım. Sergei'ye baktım, orada hareketsiz duruyordu. Elini kendi elime aldım ve üzerine bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ve gözleri anında yumuşadı.

"Kimdi o?" Dimitri'nin ayağı İrina'nın boğazındaydı. "Sergei'yi taciz eden adam kimdi, yoksa kızını bir çöp parçası gibi ezerim."

"Onu ben öldürdüm," diye açıkladı Sergei sakince, gözleri kardeşlerinin üzerindeydi. "Bana yaklaşmaya çalışan diğer adamı öldürdüğünde saklanmaya başladı. Biraz zamanımı aldı ama onu buldum ve kara kalbine bir bıçak sapladım."

"Güzel," dedim ona. "Ve bu ikisi de aynısını alacak."

Sergei sırtıtarak bana baktı. "Senin kana susamış olduğunu hiç fark etmemiştim."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Normalde değilim, ama sen içimdeki her şeyi ortaya çıkarıyorsun. Çünkü seni çok seviyorum."

Eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. "Ben de seni seviyorum, Solnce."

"Ve yarın gerçekten evlenmek istiyorum," diye ekledim. Gözlerindeki bakış paha biçilemezdi. Onunla evlenmenin hayatımın en iyi kararı olacağını biliyordum.

Dimitri geniş bir sırıtışla, "Hadi ama siz ikiniz," diye homurdandı. "Anja üçlü bir düğün töreni istiyor."

Bana merhamet edin."

Ona gülümsedim. "Beklemek istemiyorum. Bir an önce Bayan Volkovsky olmak istiyorum."

Michail, yanında kardeşlerim ve babamla birlikte odaya koştu.

"Scarlett, kızım," babam koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Sergei hâlâ beni tutuyordu, bu yüzden ona da sarıldı ama bu ikisini de rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet, baba." Alnımı öpücük yağmuruna tutuyordu ve birden kendimi küçük bir kız gibi hissettim.

"Ben iyiyim. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Ne düşünüyorsun, abla?" Liam onun arkasından konuştu. "Kocan ekstra destek istedi ve biz de biraz Rus kıcı tekmelemeye geldik."

Garip. Etrafıma bakındım ama Sergei ve kardeşleri alınmamış gibiydi.

"Yerdeki Rus kıcını tekmelemekle sınırla," dedim ve Liam gülümseyerek onayladı.

"Seni görmek güzel, küçük kardeşim." Eğildi ve beni yanağımdan öptü. Brennan ve Cillian da onu takip etti.

"Sana gösterdiğim teknikleri kullandın mı?" Brennan göz kırparak sordu.

Michail onun arkasından güldü. "Kesinlikle öyle. Sanırım taşaklarım hâlâ iyileşmedi."

Herkes güldü ve lanet olsun, eğer ailemiz bir çentik daha büyümüş gibi hissetmediyse.

EPILOG

Sergei

İki hafta sonra

I Ayağımla bir taburenin bacağına tuttum ve beton zeminde sürükledim. Tam bir daire çizmiş olmamız ironikti. Vlad, Irina ve Bartek, Dimitry'nin deposunun beton bodrumunda tavandan sarkıyorlardı. Burası onun özel işkence odasıydı. En azından daha nazik olurduk ve onları baş aşağı asmazdık.

Üçü de taburenin beton zeminde sürüklenirken çıkardığı sesle irkildi, başları bir o yana bir bu yana savruldu. Kolları kelepçelenmiş, bir et kancasına asılmıştı. Vlad ve Bartek dövülmüştü... sadece bir ya da iki kez. Yıllar boyunca pek çok kadın ve çocuğa çektirdikleri acılar yüzünden bunu hak etmişlerdi. Bir kadına işkence etmek ne benim ne de kardeşlerimin hoşuna gitmiyordu ama onu serbest bırakmak da söz konusu olamazdı. Kocasından ve babasından bile daha tehlikeliydi.

İntikam tatlıydı, ancak bugün daha sonra olacaklar kadar tatlı değildi.

Tabureye oturup üçünü de izledim. İyi görünmüyorlardı; daha fazla dayanamayacaklardı. Son on beş yıldaki sevkیاتların biri hariç her biri hakkında bilgi edinebilmiştik. Sadece o son bilgiye ihtiyacımız vardı ve sonra acılarına son verebilirdik.

Scarlett'i kurtardığımızdan beri tüm dünyam ve zihnim değişti. Her şey iyiydi. Hayat güzeldi. Mutlu olmak hiç aklımda yoktu ama lanet olsun, mutluydum. Kardeşlerimi mutlu görmek de pastanın üzerindeki krema gibiydi. Bazıları mutlu olmayı hak etmediğimizi söyleyebilir ama ben bana kadını, kardeşlerimi ve kız kardeşlerimi verdiği için her gün dizlerimin üzerinde Tanrı'ya şükreliyordum.

Michail'i bir ileri bir geri yürürken izledim. Oturamayacak kadar gergindi. Onu suçlayamazdım. Bu son bilgi onun aradığı bir anahtardı.

Dimitry ve Nikolai'nin de her an gelmeleri bekleniyordu. Michail için doğru olanı yapıp yapmadığımız konusunda endişeliydim. Umarım öyledir. Onu seviyordum ve benim ve kardeşlerimin sahip olduğu her şeyi onun için de istiyordum. Ama o intikam için yanıp tutuşuyordu. Bunu elde edene ya da onu bu intikam yolundan uzaklaştıracak birini bulana kadar, bu hayattan çekilmek için mantık dinlemeyecekti.

Evet, Dimitry ve Nikolai ile aynı fikirdeyim. Michail, masumların iyiliği için bunu devam ettirecek en iyi kişiydi. Aksi takdirde, başka bir Vlad ya da Irina gücü ele geçirir ve insanları yerin dibine sokardı. Tıpkı Boris'in yaptığı gibi.

Metal kapılar açıldı ve kardeşlerimin beton merdivenlerden inen ayak seslerinin yankısını

duydum.

"Tam zamanında," diye mırıldandım önümüze çıktıkları anda.

"Bizi suçlama," diye kıkırdadı Dimitry. "Senin kadın bize bugün yapmamız gereken tüm adımları tekrarlattı. Ve programın üzerinden geçmemiz için ısrar etti." Kardeşlerimin Scarlett ile iyi anlaştıklarını görmek beni mutlu etmişti. Anja ile ben de yakınlaşmıştık ve Olivia da bir başka kız kardeş olmuştu.

Evet, hayat harikaydı ve bir erkeğin isteyebileceği en iyi aileye sahiptim.

Nikolai, "Sonra da çiçek aranjmanlarında ona yardım etmem için ısrar etti," diye ekledi yüzünde bir eğlence ifadesiyle. "Biz ortalığı toparlayamadan dondurmaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Herhangi bir dondurma değil. Naneli dondurma olmalıydı. Hem de lanet olası bir kış fırtınasının ortasında."

Scarlett'in yemek krizleri hayatımızın odak noktası haline geldi.

Dimitry, Michail, Nikolai ve bana bakarak, "Evet, o konuda," diye söze başladı. "Anja hamile. Bu yüzden bir sürü dondurma almamız gerekebilir."

Nikolay, "Kapa çeneni," diye karşılık verdi. Bu cümleyi Scarlett'ten öğrenmişti. Michail hemen ardından gözlerini devirdi. Evet, Scarlett'in bir başka özelliği. Nikolai, "Olivia da hamile," diye ekledi.

Michail yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Siz üçünüz evcimen ahmaklara dönüşüyorsunuz," dedi.

Haklıydı elbette ama biz bunu sevdik. Her zaman istediğimiz şey buydu, kendi ailelerimiz. "Bu da bizi bir sonraki noktaya getiriyor, Michail," diye söze başladı Dimitry. Michail'i izledim, anlamaya çalışıyordum.

düşüncelerini hissedebiliyordu. Ne yazık ki duygularını gizlemekte de iyiydi. Muhtemelen bir sonraki açıklama için onu iyi bir seçim yapan da buydu. "Kardeşlerim ve ben senin Bratva lideri olman gerektiğini düşünüyoruz. Sen onurlusun ve insanlar sana saygı duyuyor. En önemlisi de masumları koruyacak, çıkar sağlamayacak ve açgözlülükle yönetilmeyeceksin."

Michail'in beklediği bu değildi. Bizi izlemeye devam etti, tek ihaneti sıkıca bastırdığı dudaklarıydı.

"Dışarı çıkmak istiyorsun ama benim içeride kalmamı mı istiyorsun?" diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Aslında, daha da kötüsü... benim yönetmemi mi istiyorsun?"

"Michail, eğer istemiyorsan," diye ikna ettim onu, "seni destekleyeceğiz. Ama eğer cevaplar istiyorsan ve o piçleri bulmak istiyorsan, bu senin en iyi şansın olabilir. Bratva lideri olarak emrinde çok geniş kaynaklar olacak." Sözlerimi düşündüğünü görebiliyordum. "En azından bunu bir düşün."

Nikolay, "Yardım için her zaman bizi arayabilirsin," diye önerdi. "İlk tercihimiz sendin. Sen onurlu ve iyi bir adamsın. Haklı bir amacın var ve bunu suç dünyasında yer almak için yapmıyorsun. Bu da seni mükemmel bir seçim yapıyor. Geride kalmak isteyen bazı adamlarım seni takip edecektir."

"Benimki de öyle," dedi Dimitry.

Nikolai'nin sözleri havada asılı kaldı. Elbette haklıydı. Michail onurlu bir adamdı. Koşullar onu bu dünyaya getirdi, tıpkı kardeşlerimi ve beni getirdiği gibi.

Michail sonunda, "Bakalım bu pislikleri konuşturabilecek miyiz?" dedi. "Katılmam gereken bir düğün var."

Sırıttım. "Ve ben de damadım."

"Ne oluyor lan?" Nikolay geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Damadın ben olduğumu sanıyordum." "Kesin şunu sizi iki aptal. Damat benim," diye kıkırdadı Dimitri.

"Üçünüz de aptalsınız," diye sırttı Michail. "Üçünüz de bugün evleniyorsunuz."

Michail tavandan sarkan üç forma doğru adım attı, uzandı ve her birinin ağzındaki koli bandını hızla yırttı. Teker teker çığlık atıp sallanmaya başladılar.

Çığlıkları beni sevindirdi. Bu benim hasta ve Deli Rus Günahkâr olduğum anlamına gelebilirdi ama siktir et.

Neredeyse ailemi benden koparıyorlardı. Sadece kadınımı ve doğmamış çocuğumu değil, kardeşlerimi de.

ve onların kadınları.

Michail'in botları depoda yankılanırken o da yırtıcı bir hayvan gibi etraflarında dönüyordu.

"Sergei, kes şunu lütfen," diye hıçkırdı İrina. Ona hiç acımıyordum. O sadece kendini önemsiyordu. "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun," dedim ona. "Bilgi ver."

Kıpırdamadı ama dudaklarını birbirine bastırdı, bu da dökmek istemediğini gösteriyordu.

Michail'in yumruğu havada süzüldü ve kızın kafası yumruğun şiddetiyle geriye savruldu. Öfkesi için onu suçlamadım.

"Bilgi," diye hırladı. Eli kadının boğazına gitti ve sıkı. Kadının oksijenini tüketiyordu. "Kimin verdiği umurumda değil. Sen, baban ya da kocan. Ver. Bana ver. Ver.

Bilgi."

Koli bandını aldı ve kocası üzerinde çalışmaya başladı. O en zayıf halkaydı. Konuşmaya daha yatkındı.

Koli bandının köşesine uzandı, gözlerinin üzerine yuvarladı ve sonra sertçe çekti.

Kaşının yarısını alırken uludu. "Güzel ağda işi," diye mırıldandım.

Acıyla çığlık atarken vücudunu itti ve ileri geri sallandı.

"Bilgi," diye homurdandı Michail. Bu bir ortam değişikliği idi. İşkenceyi genellikle kardeşlerim ve ben yapardık. "Şimdi yoksa parmaklarını kesmeye başlarım... teker teker."

İnledi. *Evet, kesinlikle zayıf bir halka!*

Michail muhtemelen işkence yapmaktan ziyade bahçe işlerinde kullanılmak üzere tasarlanmış büyük kesicileri eline aldı ama olsun, idare edersin, değil mi?

Bartek titrerken kesicileri eline yerleştirdi. Muhtemelen her an altına işeyebilirdi. Michail etine sertçe bastırdı ve kan betona damlamaya başladı.

"İrlanda," diye bağırdı. "İrlanda'ya bak. Bildiğim tek şey bu."

Michail durmadı, Bartek hiçbir şey söylememiş gibi işkencesine devam etti. Ayağa kalktım ve elimi omzuna koydum. Michail asla soğukkanlılığını kaybetmezdi ama lanet olsun, öfkeden kuduruyordu. Bana bir bakış attı. Öfkesini anlayabiliyordum ama bir işe yaramayacaktı. Bu piçlerle olmaz.

"Bize başka bir şey vermeyecekler," diye mırıldandı Nikolay. "Ya bilmiyorlar ya da bunu mezarlarına götürecekler."

Ben de ona katıldım. İrina bana bakmaya devam etti. Bundan kurtulmayı umuyordu, yumuşayacağımı düşünüyordu. Bu asla olmayacaktı. Kendi işine bakmalı ve bizimkine karışıp ailemize zarar vermemeliydi.

"Benim yapmamı ister misin?" Michail'e teklif ettim.

"Ben hallederim." Anladığını biliyordum ama lanet olsun, yardım etmek istiyordum. Benim için çok şey yaptı.

Zerre kadar tereddüt etmeden boğazlarını kesti. Önce Bartek'i. Sonra Vlad bir bebek gibi çığlık atarken bekledi. Sırada Vlad vardı. Her şeye rağmen birinin gelip onu kurtarmasını umarak gözlerini dört açarak izledi.

Burada kurtarmak yok, seni lanet hain!

İrina'yı sona bıraktı. Bunu bilerek yaptı. Her şeyi o başlattı. Babasının bir fikri olabilirdi ama o bunu gerçekleştirdi. O beyni iyi şeyler için kullanmayı bilmemesi çok kötü.

"Sergei, yardım edebilirim," diye tekrar denedi, vücudu titriyordu. Sonunda kafasına dank etmişti. O artık ölü bir kadındı. "Bırakın yardım edeyim. Hepinize yardım edeceğim."

Michail onun arkasından geldi. "Senin yardımın insanları öldürüyor." Bir dilim daha kesildi ve sessizlik çöktü. Tek ses, kanlarının beton zemine damlamasıydı.

Burada yargılama yok. Ama bugün üzerimde kan olsun istemedim. Tanrı aşkına evleniyordum. Korkunç sahneye rağmen yine sırtımdan kendimi alamadım.

"Yine kadını düşünüyorsun," diye gözlerini devirdi Michail yine. "Ve gözlerin kalıcı olarak başının arkasında takılı kalacak," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

Michail'in gözleri üçümüzün üzerinde gezindi. "Ben alırım," dedi. Dimitry başıyla onayladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. "Kabul ediyorum. Ama bana söz vermelisiniz, eğer kararırsam... gelip beni çıkaracaksınız. Ya da beni öldürürsün."

Hepimizin sahip olduğu bir korkuydu. Bu pis dünyanın bizi yutmasına izin vermek, artık doğruyu yanlış ayırt edemeyeceğimiz bir noktaya gelmek.

"Sana ailem üzerine yemin ederim," diye söz verdim. "Eğer o noktaya ulaşırsan sana geleceğim... kardeşim." Dimitri ve Nikolay da "Ben de," diye onayladılar. "Yalnız değilsin."

Anja'nın dileği gerçekleşti. Üçlü düğün.

Manciatti, Anja'nın büyükbabası, Scarlett'in tüm ailesi, Tasha, Olivia'nın annesi ve kardeşi, Brian ve en yakın adamlarımız buradaydı. Sıradan bir aile değildi ama mükemmele yakın bir aileydi.

Scarlett kız arkadaşlarıyla birlikte koridorda yürüdü. Üçü de çok güzeldi, ama lanet olsun...

Gözlerimi kadınımdan ayıramıyordum. Ona doğru koşmak ve onu mihraba geri götürmek istedim.

Gözleri bana kilitlenmişti ve tüm dünya yok olmuştu. Sadece o ve ben vardık. Bana ulaşması çok uzun sürdü. Hem de çok uzun.

"Geliyor kardeşim," diye gülümsedi Dimitry, eli omzumdaydı.

"Bir şeyleri doğru yapmış olmalıyız," dedi Nikolay. "Çünkü bu... paha biçilmez aileye sahibiz."

Gözleri tıpkı Dimitry'ninkiler gibi kız kardeşimin üzerindeydi.

Scarlett bana ulaştığı anda, onu kendime çektim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ve onu dudaklarından öptüm. Törenin henüz başlamamış olması umurumda bile değildi.

"Ve seni seviyorum." Gülümsemesi yumuşaktı, bağlılıktan arınmıştı, sözleri sadece kulaklarıma fısıldanıyordu. "Seni ilk buluşmamızdan beri seviyorum. Beni delirtiyorsun ve ben seni hâlâ seviyorum. Aşk, seninle tanıştıktan sonra kalıcı bir yan etki gibi görünüyor. Harika bir baba ve koca olacağını biliyorum. Bizi her zaman koruyacaksın. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Rus Günahkârları serisinin son kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz. Bu bağımsız mafya romantizmi serisi sizi devam etmek isteyeceğiniz bir yolculuğa çıkaracak. Eğer beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı unutmayın.

Bu buharlı romanı bitirdiğinizde ve daha fazlası için istekli olduğunuzda, şu anda yayınlanmış veya yakında çıkacak olan çalışmalarımın listesi aşağıdadır.

Aşk Görüldüğü Gibi Değildir

Serisi Adanmışlık

www.amzn.to/2FubBWH Hayranlık

www.amzn.to/38bCt8k Vahiy

www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta**

Sans Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta Son

Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus Günahkarlar**

Marked www.amzn.to/2KhpuKm

Scarred www.amzn.to/3bDEwpc

Disgraced www.amzn.to/3bKiUY3

Vows of a Mobster - Standalone

www.amzn.to/3f6IDu6

Eva Kazananlar

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, bu yolculukta bana eşlik eden harika bir arkadaş grubum vardı. Bu yüzden hepinize teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim - tüm bu çile boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla desteklediğiniz ve şüphelerim olduğunda beni zorladığınız için.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve eğer birini atladıysam, bunun kesinlikle kasıtlı olmadığını unutmayın. İlk taslaklarımı, ikinci ve beşinci taslaklarımı, fikir fedailerimi ve diğer her şeyi okuyanlar!

Susan C. H
Jessica F.
Christine S
Nicole H.
Emma J.

MW Editing'e tüm bunlara benimle birlikte katlandığı için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım!

Bıçimlendirme **Kassie Morse** tarafından yapılmıştır.

Kitap Kapağı Tasarımı **Eve Graphic Design LLC** tarafından yapılmıştır.

Son olarak, planlar, maceralar ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu dünyamda kaybolduğumda her şeyi idare ettiği için **Ashley B.**'ye teşekkür ederim.

Hepinize teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım!

Eva Kazananlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.